

BESTSELLER INTERNAȚIONAL
PESTE 100 DE MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE

V.C.
ANDREWS
SPINII
DESTINULUI

V.C.
ANDREWS

SPINII DESTINULUI

Traducere din limba engleză
LAURA COMĂNESCU

Prolog

Seara târziu, în umbrele prelungi, ședeam tăcută și nemișcată lângă una dintre statuile de marmură ale lui Paul. Le-am auzit șoptindu-mi despre trecutul pe care nu-l puteam uita, făcând cu viclenie aluzii la viitorul pe care încercam să-l ignor. În lumina palidă a lunii care tocmai răsărea licărea fantomatic spectrul regretelor care îmi spuneau în fiecare zi că aș fi putut și ar fi trebuit să fac altfel. Dar sunt ceea ce am fost dintotdeauna, o persoană dominată de instincte.

Am găsit azi o şuviță argintie în părul meu, aducându-mi aminte că în curând s-ar putea să devin bunică, și m-am cutremurat. Ce fel de bunică urma să fiu? Ce fel de mamă eram? În farmecul amurgului, îl așteptam pe Chris să vină lângă mine și să-mi spună, cu ochii lui albaștri, plini de sinceritate, că nu mă ofileam; că nu sunt doar o floare de hârtie, ci una adevărată.

Mi-a cuprins umerii cu brațul, iar eu mi-am așezat capul în locul în care părea să se potrivească cel mai bine. Amândoi știam că povestea noastră era pe sfârșite și că Bart și Jory urmau să ne ofere fiecăruia ce era mai bun sau mai rău din ceea ce urma să vină.

Acum este povestea lor, a lui Jory și a lui Bart, și ei o vor spune în cuvintele lor.

PARTEA ÎNTÂI

Jory

De fiecare dată când tata nu venea să mă ia de la școală, un autobuz galben mă lăsa într-un loc izolat, de unde îmi recupeream bicicleta pe care o ascundeam în fiecare dimineață în cea mai apropiată râpă înainte să mă urc în autobuz.

Ca să ajung acasă trebuia să parcurg un drum îngust, șerpuit, fără case, până ajungeam la un conac uriaș, abandonat, care invariabil îmi atrăgea privirea și mă făcea să mă-ntreb cine locuise acolo; de ce fuscse abandonat? Când vedeam acea casă, imediat încetineam, știind că în curând aveam să fiu acasă.

La câțiva kilometri de acel conac era casa noastră, izolată și solitară pe un drum în zig-zag, labirintic. Locuiam în Fairfax, Marin County, la vreo treizeci de kilometri nord de San Francisco. Dincolo de munți erau o pădure de sequoia și oceanul. Zona în care locuiam noi era rece și de multe ori mohorâtă. Ceața cobora în vălătuci uriași, învolburați și de multe ori acoperea peisajul toată ziua, făcând totul să pară rece și straniu. Ceața era înfricoșătoare, dar și romantică și misterioasă.

Pe cât de mult îmi plăcea casa mea, aveam niște amintiri vagi, tulburătoare, legate de o grădină din sud, plină de magnolii uriași, pe care stătea agățat mușchi spaniol. Îmi aminteam de un bărbat înalt, cu păr negru, care începuse să încărunească; un bărbat care îmi spunea că sunt fiul lui. Nu-mi aminteam fața lui la fel de bine cum îmi aminteam sentimentul plăcut de siguranță pe care mi-l dădea. Bănuiesc că unul dintre cele mai

triste avataruri ale trecerii spre viața de adult este că nu mai există nimeni destul de mare sau de puternic care să te poată ridica în brațe și să te țină strâns, și să te facă să te simți din nou în siguranță.

Chris era al treilea soț al mamei mele. Tatăl meu a murit înainte să mă nasc; numele lui era Julian Marquet, și toți din lumea baletului îl cunoșteau. Abia dacă auzise cineva de doctorul Paul Scott Sheffield, al doilea soț al mamei mele. În același stat din sud, în orașul Greenglenna, locuia bunica din partea tatălui, madame Marisha.

Ea era cea care îmi trimitea o scrisoare în fiecare săptămână și pe care o vizitam în fiecare vară. Părea că își dorește la fel de mult ca mine ca eu să devin cel mai faimos dansator din lume. Astfel, i-aș dovedi ei, și întregii lumi că tatăl meu nu trăise și nu murise în zadar.

Bunica mea nu era nicidecum o bătrână obișnuită de aproape șaptezeci și patru de ani. Cândva, fusese foarte faimoasă și nu lăsa pe nimeni să uite acest lucru, nici măcar pentru o clipă. Era regulă că nu aveam voie să-i spun bunica dacă ar fi putut cineva să ne audă și să îi ghicească vârsta. Îmi șoptise odată că aș putea să-i spun *mama*, dar nu mi s-a părut corect din moment ce aveam o mamă pe care o iubeam foarte mult. Așa că îi spuneam madame Marisha, sau madame M., la fel ca toți ceilalți.

Vizita noastră anuală în Carolina de Sud era așteptată îndelung în timpul iernii și imediat dată uitării după ce ne întorceam și ne cuibăream în siguranță în micuța vale unde se adăpostea casa noastră lungă din lemn de sequoia. „La adăpost, în valea unde nu suieră vântul”, spunea mama de multe ori. De prea multe ori, de fapt – de parcă vântul care suflă ar tulbura-o enorm.

Am ajuns la aleea noastră unduită, am parcat bicicleta și am intrat în casă. Nici urmă de Bart sau de mama. Fir-ar! Am fugit în bucătărie, unde Emma pregătea cina. Își petrecea majoritatea timpului în bucătărie, ceea ce explica silueta ei durdulie. Avea o față prelungă și severă când nu zâmbea; din fericire, zâmbea mai tot timpul. Putea să-ți ordone să faci asta,

să faci ailaltă, și zâmbetul ei ștergea chinul caznei de care trebuia să te ocupi, lucrul pe care Bart refuza să-l facă. Suspectam că Emma era mai indulgentă cu Bart, pentru că el dădea laptele pe alături când încerca să-și pună singur în pahar. Scăpa paharul de apă din mână când îl ducea. Nu putea să țină nimic în mână și nu era lucru de care să nu se lovească. Mesele cădeau, lămpile se răsturnau. Dacă exista vreun prelungitor pe undeva prin casă, cu siguranță Bart îl lua în picioare și se ducea de-a berbeleacul – sau blenderul, mixerul ori radioul se prăbușeau pe podea.

– Unde e Bart? am întrebat-o pe Emma, care curăța cartofi ca să facă o garnitură pentru friptura de vită băgată deja în cuptor.

– Jory, îți zic sincer, o să mă bucur când o să-l văd pe băiatul ăla că stă la școală la fel de mult ca tine. Nu-mi place neam să-l văd în bucătărie. Trebuie să mă opresc din ce fac și să mă uit în jur, să prevăd ce ar putea să răstoarne sau de ce ar putea să se lovească. Slavă Domnului că are zidul ăla pe care să stea! Chiar așa, ce-ați făcut voi pe zidul ăla?

– Nimic, am spus eu. Nu voiam să-i spun de câte ori ne-am furișat la conacul abandonat, de dincolo de zid, și ne-am jucat acolo. Nu aveam voie să mergem acolo, dar părinții nu trebuiau să știe și să vadă chiar tot. Apoi am întrebat: Unde e mama?

Emma spuse că venise acasă mai devreme, pentru că se amânase cursul ei de balet, lucru pe care îl știam deja.

– Jumătate din elevi au răcit, îmi explică ea.

– Dar unde e acum?

– Jory, nu pot să stau cu ochii pe toată lumea și să mai fiu atentă și la ce am eu de făcut. Acum câteva minute a spus că se duce în mansardă să caute niște poze vechi. De ce nu te duci și tu s-o ajuți să caute?

Așa încerca Emma să-mi comunice politicos că îi stăteam în drum. M-am îndreptat spre scările care duceau spre mansardă, ascunse în capătul îndepărtat al debaralei noastre mari cu așternuturi de pat, în holul din spate. Când treceam prin camera de zi, am auzit ușa din față deschizându-se și închizându-se. Spre surprinderea mea, l-am văzut pe tata stând în

picioare, nemișcat, în foaier, cu o sclipire stranie în ochii lui albaștri, care m-a făcut să ezit să-l strig și să-l smulg din gândurile lui. M-am oprit indecis.

Se îndreptă spre dormitorul lui, după ce lăsă din mână servieta neagră de doctor. Trebuia să treacă pe lângă debaraua cu așternuturi, a cărei ușă era întredeschisă. Se opri, ascultând, la fel ca mine, sunetul vag al muzicii de balet care plutea ușor în jos pe scări. De ce era mama acolo sus? Dansa acolo din nou? De fiecare dată când o întrebam de ce dansează într-un loc atât de prăfuit, îmi spunea că se simte cumva silită să danseze acolo, în ciuda căldurii înăbușitoare și a prafului. „Să nu-i spui tatei despre asta”, mă avertizase ea de câteva ori. După ce am întrebat-o asta, a încetat să mai ineargă sus, iar acum făcea asta din nou.

De data asta mă duceam sus. De data asta aveam de gând să ascult ce scuze invoca în fața lui. Pentru că tata urma s-o prindă!

Am mers tiptil în urma lui pe scările abrupte și înguste. El se opri exact sub becul ce alârna din cel mai înalt punct al mansardei. Își fixă privirea asupra mamei, care continua să danseze de parcă nu-l văzuse intrând. Ținea o mătură în mână și se juca de-a măturatul, întruchipând-o pe Cenușăreasa, cu siguranță nu pe prințesa Aurora din *Frumoasa din pădurea adormită*, căci aceea era muzica ce răzbătea din bătrânul picup.

Doamne! Inima tatălui meu vitreg se oglindea toată în ochii lui. Părea speriat, și aveam senzația că suferea doar din pricina faptului că ea dansa în mansardă. Ce ciudat! Nu înțelegeam ce se petrece între ei. Eu aveam paisprezece ani, și Bart avea nouă, și mai aveam foarte mult până să devenim adulți. Iubirea pe care o aveau unul pentru celălalt mi se părea foarte diferită de cea pe care o vedeam între părinții celor câțiva prieteni pe care îi aveam. Iubirea lor părea mai intensă, mai tumultuoasă, mai pasională. De fiecare dată când credeau că nu-i vede nimeni, se uita adânc unul în ochii celuilalt și trebuiau să se atingă de fiecare dată când treceau unul pe lângă celălalt.

Acum, că eram adolescent, începeam să fiu mai atent la ceea ce se petrecea între cele mai importante modele pe care le aveam. Mă gândeam de multe ori la diversele măști pe care le aveau părinții mei. Erau trei la număr: una pe care o afișau în public, alta pentru mine și Bart și a treia, cea mai pasională, pe care și-o arătau doar între ei. (De unde să știe ei că, de multe ori, cei doi fii ai lor nu erau suficient de discreți încât să se întoarcă și să plece, așa cum ar fi trebuit?)

Poate așa erau toți adulții, în special părinții.

Tata continua să se uite fix la mama răsucindu-se în piruete rapide, care îi răsfirau părul lung și bălai într-un semicerc. Costumul ei de balet era alb, la fel și poantele, iar eu eram vrăjit, uitându-mă la ea cum dansa, mânuind mătura ca pe o sabie cu care împungea mobila veche, depășită acum pentru mine și pentru Bart. Împrăstiate pe podea și pe rafturi, erau jucării stricate, mașinuțe de copii și scutere, vase pe care ori ea, ori Emma le spărsese și pe care voia să le lipească la loc într-o bună zi. Fiecare mișcare din mătură stârnea milioane de firicele aurii de praf. Agitate și nebunești, se străduiau să se așeze înainte ca ea să atace din nou și să le facă din nou să zboare.

– Plecați! strigă ea, precum le-ar ordona o regină sclavilor ei. Plecați și nu vă mai întoarceți! Nu mă mai chinuiți! Și se învârtea iar și iar, atât de repede, încât trebuia fie să mă întorc ca s-o pot urmări cu privirea, fie să amețesc uitându-mă după ea. Lovea cu piciorul, executa *fouettes*-urile cu mai multă precizie decât pe scenă. Nestăpânită și stăpână pe sine, se învârtea tot mai repede și mai repede, ținând ritmul muzicii, făcând din dereticatul casei o activitate de un asemenea dramatism, că îmi venea să îmi arunc cât colo încălțările, să sar lângă ea și să fiu partenerul ei, așa cum fusese odinioară tatăl meu adevărat. Dar n-am putut decât să stau în penumbra purpurie și să privesc ceva ce aveam senzația că n-ar trebui să văd.

Tatăl meu înghiți nodul care probabil i se pusese-n gât. Mama părea atât de frumoasă, atât de tânără și delicată. Avea treizeci și șapte de ani, deci era oarecum la o vârstă înaintată, dar avea

o înfățișare atât de tinerească și putea fi atât de ușor rănită cu o vorbă aspră.

– Cathy! strigă tata, ridicând acul de pe disc, încât muzica se opri cu un sunet ascutit. OPREȘTE-TE! Ce faci?

Ea îl auzi și își flutură brațele subțirele și albe ca și cum ar fi zburat, venind spre el cu pașii mici, egali, numiți *bourrée*. Doar un moment, înainte de a începe să se învârtă din nou într-o serie de piruete în jurul lui, dându-i ocol – împungându-l cu mătura!

– TERMINĂ! țipă el, smulgându-i mătura din mână și azvârlind-o cât colo.

O apucă de mijloc, prinzându-i brațele de o parte și de alta a trupului, în timp ce mamei îi apăru în obraji o ușoară roșeață. Îi dădu drumul doar cât să poată să-și fluture brațele ca două aripi frânte și să-și acopere gâtul cu mâinile. Deasupra mâinilor încrucișate și albe, ochii ei albaștri erau din ce în ce mai mari și din ce în ce mai întunecați. Buzele ei pline începură să tremure, și, încet, încet, cu o mare reticență, se uită în locul spre care arăta tata cu degetul.

Și eu m-am uitat și am văzut, spre surprinderea mea, două paturi de două persoane, așezate în acea parte a mansardei care era încă în construcție. Tata îi promisese că urma să avem o cameră de recreere acolo sus. Dar două paturi printre toate vechiturile acelea? De ce?

Mama începu să vorbească cu voce răgușită, speriată.

– Chris? Ești acasă? De obicei nu ajungi atât de devreme...

O prinsese, iar eu eram ușurat. Acum putea s-o pună la punct, să-i spună să nu mai danseze în aerul acela uscat și prăfos, din pricina căruia putea să leșine. Până și eu îmi dădeam seama că nu prea reușea să inventeze scuze.

– Cathy, știu că am adus paturile alea sus, dar cum ai reușit să le assemblezi? se răsti tata. Cum ai făcut cu salteaua? Apoi, tresări a doua oară când observă coșul pentru picnic. Cathy, zbieră el, uitându-se fix la ea, chiar trebuie să se repete istoria? Nu putem să învățăm din greșelile altora? Chiar trebuie s-o luăm din nou de la capăt?

Din nou? Despre ce vorbeai?

- Catherine, continuă tata pe același ton rece și dur, nu mă încerca să faci pe înocenta, ca un copil obraznic prins la furat. De ce sunt paturile astea aici, cu cearșafuri curate și pături noi pe ele? Pentru ce e coșul de picnic? N-am văzut destule coșuri din astea să ne ajungă toată viața?

Și eu, care credeam că asamblase paturile ca să avem, eu și mama, un loc în care să ne trântim și să ne odihnim după ce dansam împreună, așa cum făceam de multe ori. Și un coș de picnic era, la urma urmei, doar un coș.

M-am apropiat încet, apoi m-am ascuns în spatele unei grinzi ce se înălța spre acoperiș. Era ceva trist și dureros între ei; ceva recent, ca o rană ce nu se mai vindeca. Mama păru rușinată și, brusc, încurcată. Omul căruia îi spuneam tată era perplex; îmi dădeam seama că ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o ierte.

- Cathy, Cathy, se tânguia el, nu fi ca ea!

Mama își ridică deodată capul, își trase umerii în spate și, cu o mândrie arogantă, se uită drept în ochii lui. Își dădu părul lung de pe față și îi zâmbi ca să-l fărmece. Oare făcea toate acestea pentru a-l împiedica pe el să mai pună întrebări la care ea nu voia să răspundă?

Mi s-a făcut ciudat de frig în întunericul sumbru al mansardei. Un fior rece mi-a coborât pe spate, făcându-mă să vreau să fug și să mă ascund. Să mă simt totodată rușinat că spionasem - asta făcea Bart, nu eu.

Cum puteam scăpa fără să le atrag atenția? Trebuia să rămân în ascunzătoare.

- Uită-te la mine, Cathy! Nu mai ești o copilă drăguță și inocentă, iar asta nu mai e un joc. Paturile astea nu au ce căuta acolo. Iar coșul de picnic mă face să mă sperii și mai rău. *Ce naiba îi de gând?*

Ea își întinse brațele, vrând să-l cuprindă, dar el o împinse și îi vorbi din nou:

- Nu încerca să mă ademenești, când mie mi se întoarce stomacul pe dos. În fiecare zi mă-ntreb cum pot să vin acasă să nu mă satur de tine, și să am aceleași sentimente de ani de

zile și după tot ce s-a întâmplat. Cu toate astea, an după an continui să te iubesc, să am nevoie de tine și să am încredere în tine. Nu-mi transforma iubirea în ceva grotesc!

Expresia ei trăda o confuzie totală. Sunt convins că și a mea. N-o iubea cu adevărat? Asta voia să spună? Mama se uită la paturi din nou, de parcă era surprinsă să le vadă acolo.

- Chris, ajută-mă! spuse ea cu o voce sugrumată, venind mai aproape și întinzându-și brațele din nou.

El o împinse la o parte, scuturând din cap. Ea îl imploră:

- Te rog nu da din cap, nu te preface că nu înțelegi. Nu-mi amintesc să fi cumpărat coșul, zău! Am avut un vis azi-noapte. Se făcea că am venit aici, sus, și am asamblat paturile, dar când am venit azi aici și le-am văzut, am crezut că tu le-ai pus acolo.

- Cathy! EU NU AM PUS PATURILE ACOLO!

- Dă-te din umbră. Nu văd unde ești. Își ridică mâinile miciuțe, albe în fața ochilor, parcă încercând să dea la o parte pânze de păianjen invizibile. Apoi, se uită la mâinile ei de parcă o trădaseră - sau oare chiar vedea pânze de păianjen care-i țineau degetele legate?

La fel ca tata, și eu m-am uitat în jur. Mansarda nu fusese niciodată atât de curată. Podeaua fusese frecată, cutiile cu vechituri erau stivuite în ordine. Mama încercase să facă mansarda să pară mai primitoare, atârând pe pereți tablouri drăguțe cu flori.

Tata se uita la mama ca la o nebună. Mă întrebam la ce se gândește și de ce nu putea să-și dea seama ce o tulbura, cu toate că era cel mai bun doctor din lume. Oare încerca să decidă dacă ea doar se prefăcea că a uitat? Oare privirea aceea tulbure, confuză din ochii ei îngroziți îi dădea altceva de înțeles? Probabil că da, pentru că a spus încet, cu blândețe:

- Cathy, nu trebuie să fii speriată. Nu mai înoți într-un ocean de minciuni și nici nu mai ești trasă în adâncuri de un curent, fără nici un ajutor. Nu te mai îneci. Nu te mai scufunzi. Nu mai e un coșmar. Nu trebuie să te mai zbați acum, că mă ai pe mine. Apoi o trase în brațe, și ea căzu spre el, agățându-se de el parcă încercând să se salveze de la înec. E în regulă, draga

mea, spuse el șoptit, mângâind-o pe spate, atingându-i obraji și ștergându-i lacrimile care începură să-i curgă. El își înclină cu tandrețe bărbia ca să-și coboare încet buzele către ale ei. Sărutul dură o veșnicie, făcându-mă să-mi țin respirația. Bunica a murit. Conacul Foxworth a ars din temelii.

Conacul Foxworth? Ce era asta?

– Ba nu, Chris. Am auzit-o cum urca scările cu puțin timp în urmă, și știu că îi e frică de locuri mici și închise – cum putea să urce scările?

– Dormeai când ai auzit-o?

M-a trecut un fior. Despre ce naiba vorbeau? Care bunică?

– Da, murmură ea, buzele ei mișcându-se pe fața lui. Cred că am avut un coșmar când am terminat de făcut baie și m-am întins pe terasa de la dormitor. Nici măcar nu-mi aduc aminte când am urcat scările aici. Nu știu de ce vin, nu știu de ce dansez, doar dacă nu cumva îmi pierd mințile. Uneori, simt că sunt ea și apoi mă urăsc!

– Nu, nu ești ea, iar mămica e la kilometri distanță, unde n-o să poată să ne mai facă rău niciodată. Virginia e la aproape două mii de kilometri distanță, și ce-a fost a trecut. Când ai îndoieli, întreabă-te un singur lucru – dacă am putut să îndurăm ce a fost mai rău, nu e firesc să putem face față la ce e mai bun?

Voiam să fug, voiam și să rămân. Și eu simțeam că mă înec în oceanul lor de minciuni, chiar și când nu înțelegeam despre ce vorbesc. Vedeam doi oameni, părinții mei, ca pe niște străini pe care nu-i cunoșteam – mai tineri, mai slabi, mai puțin demni de încredere.

– Sărută-mă, murmură mama. Trezește-mă și gonește fantomele. Spune-mi că mă iubești și că o să mă iubești mereu, indiferent ce fac.

El se învoi cu oarecare entuziasm. Când reuși s-o convingă, ea vru ca el să danseze cu ea. Porni picupul din nou, și muzica se înălță în încăpere.

Chircit cât mai bine, îl priveam cum încerca să execute pașii dificili de balet care ar fi fost atât de simpli pentru mine. Nu avea destul talent sau grație ca să poate fi partenerul cuiva atât

de talentat cum era mama. Era jenant să te uiți la el cum încercă. Curând, ea puse alt disc, cu o melodie pe care putea el să conducă.

Dansăm în întuneric,
Până la finalul melodiei, dansăm în întuneric...

Acum, tata era increzător, o ținea strâns, cu obrazul lui lipit de al ei în timp ce pluteau pe podea.

- Mi-e dor de florile de hârtie care fluturau în urma noastră, spuse ea încetișor.

- Și gemenii erau jos, uitându-se în liniște la televizorul alb-negru din colț. Avea ochii închiși, vocea îi era duioasă și visătoare. Aveai doar paisprezece ani și te iubeam chiar și atunci, spre rușinea mea.

Rușine? De ce?

Nici măcar nu o cunoștea pe vremea când ea avea paisprezece ani. M-am încruntat, încercând să-mi aduc aminte când și unde se întâlniseră prima dată. Mama și Carrie, sora ei mai mică, fugiseră de acasă la puțin timp după ce părinții mamei fuseseră uciși într-un accident auto. Merseseră spre sud cu un autobuz, și o femeie simpatcă, de culoare, pe nume Henny le dusesc la cel în serviciul căruia era ea, dr. Sheffield, care le oferise cu mări-nimie un cămin. Mama începuse cursurile de balet din nou unde îl cunoscuse pe Julian Marquet – omul care era tatăl meu. Eu m-am născut la scurt timp după moartea lui. Apoi, mama s-a căsătorit cu tata Paul. Și tata Paul a fost tatăl lui Bart. Tre-cuse foarte mult timp de când îl cunoscuse pe Chris, care era fratele mai mic al lui tata Paul. Deci, cum ar fi putut s-o iubească pe vremea când mama avea paisprezece ani? Oare ne mințiseră? Oh, Doamne Dumnezeule...

Dar acum, că dansul se sfârșise, începu din nou cearta.

- Bun, acum te simți ceva mai bine, ți-ai revenit, spuse tata. Vreau să-mi promiți solemn că, dacă se întâmplă ceva cu mine, poate mâine, poate peste ani de zile, juri că nu o să-i ascunzi

pe Bart și pe Jory în mansardă ca să poți să te arunci într-o altă căsnicie fără piedici.

Uimit, mă uitam la mama cum își smuci capul în sus înainte să exclame.

– Asta crezi tu despre mine? *Blestemat să fii dacă poți să crezi că eu semăn atât de mult cu ea!* Poate că am asamblat paturile. Poate că am adus coșul aici. Dar nu mi-a trecut nici o secundă prin gând să... să... Chris, știi foarte bine că nu aș putea să fac așa ceva!

Ce? Ce să faci?

O sili să jure. Chiar o forță să rostească acele cuvinte, iar în tot acest timp ochii ei albaștri scânteiară de furie.

Transpirat, dar și rănit, eram furios și teribil de dezamăgit de tata, care ar fi trebuit să știe prea bine că mama n-ar fi făcut așa ceva niciodată. N-ar fi putut! Mă iubea. Și îl iubea și pe Bart. Chiar dacă uneori privirea i se adumbrea când se uita la el, totuși, nu ar fi putut în veci să ne ascundă în mansardă.

Tata o lăsă pe mama în mijlocul mansardei, iar el merse cu pași mari să ia coșul de picnic. După aceea, deschise fereastra, dădu plasa la o parte și azvârli coșul pe geam. Îl urmări cu privirea până căzu la pământ, apoi se întoarse s-o confrunte mânios pe mama, din nou.

– Poate am perpetuat păcatele părinților noștri, trăind împreună. Poate, în final, Jory și Bart vor fi răniți – așa că să nu-mi mai șoptești diseară, în pat, că vrei să mai adoptăm un copil. Nu ne permitem să mai aducem încă un copil în haosul ăsta pe care l-am creat! Tu nu realizezi, Cathy, că atunci când ai adus paturile astea aici, inconștient, plănuiai ce să faci dacă secretul nostru iese la iveală?

– Nu, îl contrazise ea, întinzându-și brațele neajutorată. N-aș face așa ceva. N-aș putea să fac așa ceva...

– Trebuie s-o spui din toată inima! se răsti el. Indiferent ce se întâmplă, noi, sau *tu* nu vei ascunde copiii în mansardă ca să ne salvezi pe tine sau pe mine.

– Te urăsc pentru că ai impresia că aș putea să fac așa ceva.

- Încerc să fiu răbdător. Încerc să am încredere în tine. Știu că încă ai coșmaruri. Știu că încă te chinuie toate lucrurile care s-au întâmplat când eram mici și inocenți. Dar trebuie să te maturizezi destul încât să te poți uita la tine cu sinceritate. Tot n-ai învățat că subconștientul deschide de multe ori calea către realitate?

Veni înapoi lângă ea s-o strângă în brațe, s-o aline și s-o sărute, să-și domolească tonul, iar ea se agăța de el cu disperare. (De ce atâta disperare?)

- Cathy, dragostea mea, alungă fricile pe care ți le-a inculcat bunica aceea crudă. Ea voia să ne facă să credem în iad și în eternele lui chinuri răzbunătoare. Nu există nici un iad în afară de acela pe care ni-l creăm noi înșine. Nu-mi mai distruge credința, dragostea mea, cu toate faptele tale „inconștiente”. Viața mea nu există fără tine.

- Atunci nu te duce s-o vezi pe mama ta vara asta.

El își îndreptă capul și se uită fix peste al ei, cu o privire îndurerată. Eu m-am lăsat în tăcere pe podea, ca să stau să mă uit la ei. Ce se întâmplă? De ce mi-era dintr-odată atât de frică?

Bart

– Și-n a șaptea zi, Dumnezeu s-a odihnit, citea Jory în timp ce eu bătătoream bine pământul care acoperea semințele de panselușă pe care le sădisem în cinstea aniversării mătușii Carrie și a unchiului Cory, pe cinci mai.

Nu-i văzusem niciodată pe mătușica și pe unchiul. Muri-seră de foarte mult timp. Înainte să mă nasc eu. Oamenii mu-reau ușor în familia noastră. (Oare de ce le plăceau atât de mult panselușele? Niște floricele cam stupide, cu mutre turtite.) De n-ar mai considera mama că e așa de important să cinstești zilele de naștere ale morților...

– Și știi continuarea? întrebă Jory, de parcă la cei nouă ani ai mei eu eram un fraier, iar el era un adult în toată regula. La început, când Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva, ei locuiau în Grădina Edenului fără să poarte deloc haine. Și, într-o zi, un șarpe rău le-a spus că e păcat să umbli dezbrăcat, așa că Adam și-a pus o frunză de smochin.

Vai... oameni goi, care nu știau că e rău să fii dezbrăcat.

– Ce și-a pus Eva pe ea? am întrebat, uitându-mă în jur, sperând să văd o frunză de smochin.

A continuat să citească într-un fel monoton, care m-a dus în vremuri străvechi, când Dumnezeu avea grijă de toată lumea – chiar și de oamenii goi care vorbeau cu șerpi. Jory spunea că poate să pună poveștile din Biblie pe muzica „minții” pe care eu nu puteam s-o aud. M-a făcut să mă simt prost, invizibil, mai degrabă idiot decât furios.

- Jory, da' unde găsești frunze de smochin?

- De ce-ntrebi?

- Dacă aş avea una, mi-aş da jos toate hainele şi aş purta doar asta.

Jory se puse pe răs.

- Păi, bine, Bart, da' poţi să porţi frunza doar într-un singur fel - şi ți-ar fi ruşine.

- Ba nu!

- Ba da!

- Mie nu mi-e ruşine niciodată!

- Şi-atunci de unde ştii cum e? Şi oricum, l-ai văzut tu pe tata vreodată să poarte o frunză de smochin?

- Nu...

Dar mă gândeam că, din moment ce nu văzusem o frunză de smochin vreodată, de unde să ştiu dacă îl văzusem sau nu pe tata purtând așa ceva? I-am zis asta lui Jory.

- Crede-mă, ai şti, a răspuns el, şi a răs batjocoritor de mine.

Apoi zâmbi răutăcios, făcu un salt lung peste toate treptele de marmură, neputând să nu-l admir. Eu rămăsesem de căruță. Ce n-aş fi dat să fiu şi eu așa grațios! Să pot şi eu să dansez şi să vrăjesc pe toată lumea să mă placă. Jory era mai mare şi mai deştept - dar ia stai un pic. Poate că eu eram în stare să mă fac mai deştept, dacă nu mai mare. Aveam capul mare. Şi creierul trebuia să fie mare în el. Aveam să mă înalţ încet-încet, să îl prind din urmă pe Jory, să îl depăşesc. Ba poate chiar să cresc mai înalt decât tata, mai înalt decât uriaşul din *Jack şi vrejul de fasole* - şi uriaşul ăla era mai înalt decât oricine!

Nouă ani... ce n-aş da să am paisprezece.

Uite-l pe Jory cum mă aşteaptă pe ultima treaptă, să-l prind din urmă. Umilitor. Odios. Nu prea fusese Dumnezeu darnic cu mine când împărţise coordonarea. Țin minte, acum cinci ani, când eu aveam patru ani, Emma ne-a dat fiecăruia câte un puișor de găină, numai puf moale şi galben, care ciripea. În viața mea nu am mai simțit ceva așa plăcut. Şi îl țineam şi-l iubeam, îi simțeam mirosul de puiuş, apoi l-am pus încet jos - şi, la naiba, puișorul a căzut mort pe jos.

- L-ai strâns, spuse tata, care știa lucruri din astea. Ți-am zis să nu-l strângi prea tare. Puișorii sunt fragili și trebuie să ai grijă cu ei. Inimile lor sunt foarte aproape de suprafață - așa că data viitoare, fii mai blând, da?

Credeam că avea să mă trăsnească Dumnezeu exact în secunda aceea, deși era vina Lui în mare parte. Ce vină aveam eu că nu-mi făcuse terminațiile nervoase până la suprafața pielii? Nu era vina mea că nu puteam să simt durerea ca toți ceilalți - era vina Lui! Apoi m-am cutremurat, de teamă că ar putea ca El să îmi facă ceva. Dar după ce s-a îndurat de mine, o oră mai târziu, am mers în locul unde puișorul lui Jory se plimba singurel. L-am luat în mână și i-am spus că are un prieten. Și ce ne-am mai distrat! Eu îl fugăream pe el, el mă fugărea pe mine, când, deodată, după doar două ore de distracție... și puișorul ăla a căzut lat!

Uram chestiile reci și țepene. De ce s-a dat bătut așa repede?

- Ce-ai? am strigat. *N-am strâns!* Nici n-am pus mâna pe tine! Am avut grijă... așa că nu mai face pe mortu' și ridică-te, că vine tata și o să creadă că te-am omorât intenționat!

Odată, îl văzusem pe tată cum a scos un om din apă și i-a salvat viața, pompând apa afară și suflând în el aer, așa că am făcut și eu același lucru cu puișorul. A rămas mort. După aia i-am masat inima, apoi m-am rugat, tot mort a rămas.

Nu eram bun de nimic. De absolut nimic. Nu puteam să rămân curat. Emma zicea că își pierde timpul cu haine curate pentru mine. Nu puteam să țin în mână o farfurie când o ștergeam. Jucăriile noi se făceau bucăți cum ajungeau la mine. Pantofii noi arătau ponosiți în zece minute după ce făceau cunoștință cu picioarele mele. Nu era vina mea că se toceau ușor. Pur și simplu, oamenii nu știau să facă pantofi buni, care nu se tocesc. N-a fost zi în care să n-am genunchii plini de julturi sau de plasturi. Când mă jucam baseball, mă împiedicam și cădeam între baze. Măinile mele nu aveau priceperea de a prinde ca lumea, așa că mi se dădeau degetele peste cap și de două ori am avut degete rupte. De trei ori am căzut din copac. Odată

mi-am rupt mâna dreaptă, altădată mâna stângă. A treia oară m-am ales doar cu zgârieturi. Jory nu și-a rupt nimic niciodată.

Nu-i de mirare că mama ne tot zicea să nu mergem în că-soiul ăla de alături, cu toate scările alea, căci mai devreme sau mai târziu știa că aveam să cad și să-mi rup toate oasele!

– Ce păcat că nu prea ai coordonare! mormăi Jory. După aceea se ridică în picioare și strigă: Bart, nu mai alerga ca o fetiță! Apleacă-te înainte, folosește-ți picioarele ca pe niște pistoane. Fă-ți curaj și dă-ți drumul! Nu te mai gândi că o să cazi. N-o să cazi dacă nu te aștepți la asta. Și, dacă mă prinzi, o să-ți dau mingea mea superrapidă!

Nu cred că îmi doream ceva pe lumea asta mai mult decât mingea aia a lui. Jory putea s-o arunce cu boltă. Când dădea la cutii aliniate la perete, le nimerea una după alta. Eu nu loveam niciodată chestiile către care ținteam – dar loveam o grămadă de chestii pe care nici măcar nu le vedeam, cum ar fi ferestre și oameni.

– Da' nu vrei să-ți păstrezi mingea superrapidă? am întrebat eu uimit, cu toate că o voiam.

Era o minge mult mai bună decât a mea; el primea mereu lucrurile mai bune.

Se uită la mine cu compasiune, mai că-mi venea să plâng. Detestam mila!

– Poți s-o iei chiar dacă nu câștigi cursa, și poți să mi-o dai mie pe a ta. Nu încerc să te jignesc. Vreau doar să nu-ți mai fie teamă mereu că o să faci lucrurile greșit, și după aia poate chiar nu o să le mai faci greșit – uneori te enervează destul de mult ca să câștigi.

El zâmbi, și bănuiesc că, dacă mami ar fi fost prin preajmă, i s-ar fi părut fermecătoare sclipirea aceea a dinților lui albi. Fața mea era făcută să fie încruntată.

– Nici nu vreau mingea aia a ta, am repetat eu, refuzând să mă las vrăjit de cineva chipeș, grațios, al paisprezecelea dintr-o lungă linie de balerini ruși, care se căsătoriseră cu balerine.

Ce era așa minunat la dansatori? Nimic, nimic! Dumnezeu binecuvântase picioarele lui Jory și le făcuse frumoase, pe

când ale mele arătau ca niște crengi noduroase, care stăteau să sângereze.

– Mă urăști, nu-i așa? Ai vrea să mor, nu-i așa?

S-a uitat lung la mine, într-un mod straniu.

– Neah, nu te urăsc și nu vreau să mori. Îmi place așa de tine, ca frate, cu toate că ești cam împiedicat și pârâcios.

– Mda, mulțumesc mult.

– Mda... pentru nimic. Hai să mergem să ne uităm la casă!

În fiecare zi, după școală, mergeam la zidul înalt și alb și stăteam acolo, iar în unele zile intram în casă. În curând, venea vacanța, și nu aveam nimic altceva de făcut toată ziua decât să ne jucăm. Era plăcut să știm că respectiva casă era mereu acolo, așteptându-ne. Un căsoi înspăimântător, cu multe camere, cu pereți scorojiți, cuferi pline cu comori, tavane înalte, camere cu forme ciudate la care erau atașate încăperi mai mici; uneori exista câte un șir de cămăruțe ascunse unele după altele.

Era plin de păienjeni acolo, care își țeseau pânzele pe candelabrele elegante. Alergau șoareci peste tot, cu sute de pui care depunea căcăreze peste tot. Insecte de grădină se mutaseră înăuntru, cățărându-se pe pereți și târându-se pe podelele de lemn. Păsările intrau pe coșuri și zburăteau nebunește, încercând să găsească o cale de ieșire. Uneori, se izbeau de pereți, de geamuri, și noi veneam și le găseam moarte, demne de milă. Alteori, eu și Jory ajungeam la țanc și deschideam ușile și ferestrele ca să își poată găsi scăparea.

Jory își închipui că cineva abandonase probabil casa în grabă. Jumate din mobilă era încă acolo, acoperită de praf și mucegăită, duhnind într-un hal care îl făcea pe Jory să strâmbe din nas. Eu adulmecam mirosul și încercam să-mi dau seama ce spunea. Puteam să stau complet nemișcat și aproape că auzeam fantomele vorbind, și, dacă ședeam nemișcați pe canapeaua de catifea prăfuită și nu vorbeam, din beci se auzeau niște foșnete vagi de parcă fantomele voiau să ne șoptească secrete la ureche.

– Să nu spui cuiva că îți vorbesc fantomele, că or să creadă că ești nebun, mă prevenise Jory.

Deja aveam o persoană nebună în familie – mama lui tati, care era într-o casă de nebuni, departe, în Virginia. O dată pe vară mergeam în est s-o vizităm pe ea și morminte vechi. Mami nu voia să viziteze clădirea lungă din cărămidă, unde oameni îmbrăcați frumos se plimbau pe gazon, și nimeni n-ar fi putut să-și dea seama că sunt nebuni dacă nu s-ar fi aflat acolo și asistenții îmbrăcați în costume albe.

În fiecare vară, mami îl întreba pe tati, când se întorcea de acolo:

– Ei, cum e? E mai bine?

Tati se întrista înainte să răspundă.

– Nu, nu prea se vede vreun progres... dar s-ar vedea dacă ai ierta-o.

Asta o tulbura mereu pe mami. Se purta de parcă ar fi vrut ca bunica să rămână închisă pe veci.

– Ia ascultă aici, Christopher Doll, se răstema mami, e fix invers, nu uita. Ea ar trebui să se pună în genunchi – și să ne ceară nouă iertare!

Vara trecută nu mai merseserăm în est la nimeni. Uram mormintele vechi, pe bătrâna madame Marisha cu hainele ei negre, ponosite, cu cocul ei imens de păr alb și negru – și acum nici măcar nu-mi mai păsa dacă cele două bătrânici din est nu ne mai vizitau niciodată. Cât despre cei din morminte – să stea și fără flori! Prea mulți morți în viața noastră, dădeau totul peste cap.

– Hai, mări, Bart! strigă Jory.

El deja se cățăraseră în copacul din partea noastră a zidului și stătea acolo sus și mă aștepta. Am reușit să mă cațăr și m-am așezat lângă Jory, care insistă să stau sprijinit de trunchiul copacului – pentru orice eventualitate.

– Știi ce? spuse Jory visător. Într-o bună zi o să-i cumpăr mamei o casă la fel de mare ca asta. Din când în când, o aud cum vorbește cu tati despre case mari, așa că bănuiesc că și-ar dori una mai mare decât cea pe care o avem.

– Da, chiar că vorbesc mult despre case mari.

Mie-mi place mai mult casa noastră, spuse Jory, în timp ce eu m-am apucat să-mi lovesc călcăiele în zidul clădit din cărămidă pe sub stucatura albă.

Mami pomenise odată că i se părea interesant contrastul de texturi dat de cărămidzile nflate la vedere. Eu îmi dădeam silința să fac zidul mai interesant.

Dar era adevărat că într-o casă uriașă ca aceea de acolo puteai să te rătăcești în întuneric și să hoinărești zile în șir. Nici una dintre băi nu funcționa. Nu era apă. Chiuvețe ciudate, fără apă și cămări de fructe stupide, fără fructe, și crame de vin fără vin.

– N-ar fi frumos să se mute acolo o familie mare? întrebă Jory, care își dorea la fel ca mine să aibă o mulțime de prieteni în zonă cu care să se joace.

După ce ne întorceam de la școală, ne aveam doar unul pe celălalt.

– Și dacă ar avea doi băieți și două fete ar fi perfect, continuă Jory visător. Ar fi destul de frumos să fie *numai* fete în casa de alături.

Frumos, desigur. Pun pariu că ar fi vrut să se mute acolo Melodie Richarme. Atunci, ar fi putut s-o vadă în fiecare zi, s-o în brațe și s-o sărute, cum îl văzusem făcând de câteva ori. Mi se făcea greață.

– Urâsc fetele! – numa' băieți! m-am bosumflat eu.

Jory izbucni în râs, spunând că am doar nouă ani și în curând or să-mi placă mai mult fetele decât băieții.

– De ce are Melodie brațele puternice¹?

– Îți dai seama cam cât de prost pari să întrebi asta? E numele ei de familie și nu înseamnă nimic.

Exact când voiam să-i spun că el e prost, pentru că toate numele trebuie să însemne ceva, altfel ce rost ar mai avea, două camioane traseră pe aleea lungă, ce ducea spre conac. Uau! Nimeni nu mergea acolo în afară de noi.

¹ Aluzie la numele de familie al lui Melodie, Richarme, care s-ar traduce „brațe puternice” (n.red.)

Am stat și ne-am uitat cum muncitorii alergau încolo și-n-coace, făcând una-alta. Unii urcară pe acoperișul portocaliu, despre care mami spunea că se numește „șiglă”, și începură să-l verifice. Unii aveau role uriașe de tapet sub braț. Alții verificau ferestrele, iar câțiva se uitau la tufișuri și la copaci.

– Hei! spuse Jory, destul de supărat. Cred că a cumpărat cineva casa. Pun pariu că or să se mute când totul o să fie reparat.

Nu voiam vecini care să deranjeze *intimitatea* mamei și a tatei. Mereu ziceau cât de bine era că nu aveau vecini prin preajmă, care să le „deranjeze *intimitatea*”.

Am stat și ne-am uitat până s-a lăsat întunericul, apoi am mers acasă și n-am suflat o vorbă părinților – pentru că atunci când spunei ceva cu voce tare devenea realitate. Gândurile nu se puneau la socoteală.

A doua zi era duminică, și am mers la un picnic în Stinson Beach. Apoi, luni seară, eu și Jory eram înapoi pe zid, holbându-ne la toată activitatea ce se desfășura acolo. Era ceață și frig, dar vedeam destul de bine. Nu mai puteam să mergem acolo și să avem locul nostru special, doar pentru noi. Unde să ne jucăm acum?

– Hei, copii! strigă un bărbat vânos într-o altă zi, când doar priveam. Ce faceți voi acolo?

– Nimic! strigă Jory. (Eu nu vorbeam niciodată cu străinii. Jory râdea mereu de mine că nu prea vorbeam cu alții în afară de mine însumi.)

– Nu-mi ziceți voi mie că nu faceți nimic, când eu vă văd acolo! Casa asta e proprietate privată, așa că stați departe, sau o să aveți de-a face cu mine!

Era cu adevărat rău și avea o înfățișare fioroasă; hainele de lucru pe care le purta erau vechi și murdare. Când se apropie, am avut în fața ochilor cele mai mari picioare pe care le-am văzut în viața mea, și cei mai murdari bocanci. Mă bucuram că eram pe zid, la trei metri distanță, și eram în avantaj față de el.

– Bine, da, ne-am jucat acolo puțin, spuse Jory, căruia nu-i era frică de nimeni, dar nu stricăm nimic. Lăsăm totul exact cum l-am găsit.

- Ei, bine, de-acum nu mai călcați pe-aici deloc! se răsti el la noi, uitându-se urât, mai întâi la Jory, apoi la mine. O bogătană a cumpărat locul și n-o să vrea să dea târcoale pe-aici niște lănci. Și nu vă închipuiți că o să puteți să vă furișați pe-aici pentru că e o femeie în vârstă, care locuiește singură. O să aducă servitori cu ea.

Servitori. Uau!

- Oamenii bogați pot să facă fix cum vor ei, mormăi uriașul de jos, în timp ce se îndepărta. Fă aia, fă ailaltă, și să fie gata ieri. Bani... Doamne, ce n-aș da să am și eu parte de ei!

Noi o aveam doar pe Emma, așa că nu eram tocmai bogați. Jory zicea că era mai degrabă ca o mătușă rămasă fată bătrână, nu chiar ca o rudă, *dar* nici servitoare. Pentru mine, Emma era doar o persoană pe care o știam dintotdeauna și care nu mă plăcea la fel de mult cum îl plăcea pe Jory. Nici mie nu-mi plăcea de ea, așa că nu-mi păsa.

Trecură săptămâni. Școala se terminase. Și muncitorii tot acolo erau. Acum, și mama, și tata observaseră și nu erau prea fericiți în privința vecinilor pe care nu intenționau să-i viziteze sau să-i facă să se simtă bine-veniți. Și eu, și Jory ne întrebam de ce nu voiau să primească vizitele prietenilor la noi acasă.

- Sunt îndrăgostiți, șopti Jory. Sunt ca niște proaspăt însurăței. Ține minte, Chris e al treilea soț al mamei, și floarea nu s-a trecut încă.

Ce floare? Eu n-am văzut nici una.

Jory intrase în primul an de liceu cu brio. Eu de-abia mă tăram în clasa a cincea. Detestam școala. Detestam căsoiul ăla vechi, care părea nou acum. Apusese ră vremea acelea înfricoșătoare și stranii, în care ne distrăm acolo pe cinste.

- Mai tragem de timp până când putem să ne furișăm acolo s-o vedem pe bătrână, spuse Jory, în șoaptă, ca să nu audă toți muncitorii care tundeau tufișurile și tăiau copacii.

Femeia avea în proprietate hectare întregi de teren, douăzeci, poate mai mult. Asta le dădea de lucru oamenilor care se ocupau de curățenie, pentru că cei care munceau pe acoperiș lăsau să cadă pe pământ orice. Curtea femeii era plină de hârtii,

cuie, bucăți de lemn lăsate în urmă după reparații, plus gunoiul adus de vânt prin poarta de fier din fața aleii, care era cam ceea ce ar numi Jory „aleea îndrăgostiților“.

Dirigintele acela de șantier urâcios culegea cutii de bere când venea la noi încruntat, doar ca să vadă că nu făceam nimic rău.

– De câte ori trebuie să vă zic, măi băieți? răgea el. Să nu mă faceți să vă zic iar! Își puse pumnii uriași în șolduri și se uită urât la noi. V-am avertizat o dată să nu apropiați de zid – acum *valea!*

Jory nu voia să plece de-acolo din moment ce nu făceam nimic rău cuiva doar stând și privind.

– Voi doi sunteți surzi? strigă el din nou.

Într-o secundă, fața lui Jory se schimonosi.

– Nu, *nu* suntem surzi! Locuim aici. Zidul ăsta desparte terenurile, zidul ăsta ne aparține *nouă* după cum îi aparține și *ei*. Așa zice tata. Așa că o să stăm aici și o să ne uităm cât de mult vrem. Să nu îndrăznești să ne mai zici „valea“ vreodată!

– Ce obraznicătură!

Și plecă fără ca măcar să se uite la mine, deși eram și eu tot obraznicătură – în interior.

Noi cunoștințe

Eram la micul dejun. Mami îi vorbea lui tati despre una dintre balerinele ei. Bart ședea la masă în fața mea, se juca cu cerealele reci din castron și se încrunta. Nu prea îi plăcea să mănânce decât prostii, și tati spunea că nu-i fac bine.

– Chris, eu nu cred că Nicole o să-și revină, spunea mami cu o privire îngrijorată. E groaznic că mașinile rănesc atât de mulți oameni, plus că are și o fetiță de doi ani. Am văzut-o acum câteva săptămâni. Sincer, îmi aducea atât de mult aminte de Carrie când avea doi ani.

Tati dădu din cap absent, cu privirea fixată în ziar. Scena petrecută între ei în mansardă nu-mi dădea pace, în special noaptea, când nu puteam să dorm. Uneori, stăteam singur în cameră și încercam să-mi amintesc ce era ascuns adânc în mintea mea. Eram sigur că e ceva important, dar nu puteam să-mi amintesc ce.

Și atunci, ascultând cum vorbeau despre Nicole și fiica ei, mă tot gândeam la scena din mansardă și mă întrebam ce însemna oare și cine anume era bunica de care se temeau. Și cum de se cunoșteau pe când mama avea doar paisprezece ani?

– Chris, implora mama, încercând să-l forțeze cu tonul ei să lase jos pagina sportivă, nu mă ascuți când vorbesc. Nicole nu are rude deloc – ai auzit? Nici măcar un unchi sau o mătușă care să aibă grijă de Cindy, dacă ea moare. Și știi că nu s-a măritat niciodată cu băiatul ăla pe care-l iubea.

– Hmmm, răspunse el înainte să muște din pâinea prăjită. Nu uita să uzi grădina azi.

Ea se încruntă, foarte nervoasă. El nu o asculta ca mine.

– Cred că a fost o mare greșeală că am vândut casa lui Paul și ne-am mutat aici. Statuile lui nu arată bine deloc în cadrul ăsta.

Asta îi atrase atenția.

– Cathy, am jurat să nu avem nici un regret vreodată. Și sunt alte lucruri mai importante în viață decât o grădină tropicală, în care totul crește ca-n junglă.

– Ca-n junglă? Paul avea cea mai îngrijită grădină pe care am văzut-o în viața mea!

– Știi la ce mă refer.

Ea tăcu o secundă, după care reluă discuția despre Nicole și fetița de doi ani, care ar fi dusă la orfelinat dacă mama ei murea. Tati spunea că fără doar și poate s-ar găsi cineva să o adopte imediat dacă se întâmpla asta. Se ridică să-și ia jacheta sport.

– Nu te mai gândi la ce-i mai rău. Nicole poate să-și revină. E tânără, puternică, practic sănătoasă. Dar, dacă ești atât de îngrijorată, pot să trec să vorbesc cu doctorii.

– Tati, sări Bart, care până atunci fusese posac toată dimineața, nu poate să mă oblighe nimeni să merg în est vara asta! N-o să merg, și nu poate să mă oblighe nimeni!

– E adevărat, spuse tati, apucându-l de sub bărbie și ciufuindu-i în joacă părul negru, și așa rebel. Nimeni nu te poate obliga să mergi – dar eu sper că ai prefera să mergi decât să rămâi singur acasă.

Se aplecă s-o sărute pe mama de rămas-bun.

– Să conduci cu grijă.

Mami trebuia să spună asta în fiecare zi când el pleca. Tati zâmbea și spunea că așa avea să facă, și ochii li se întâlneau, rostind lucruri pe care într-un fel le înțelegeam.

– A fost odată o bătrână care locuia într-un pantof, cânta Bart. Avea atâtea copii, de nu mai încăpea.

– Bart, trebuie neapărat să stai acolo și să faci mizerie? Dacă n-ai de gând să termini de mâncat, scuză-te și pleacă de la masă.

- Peter. Peter. dovleac infuleca, avea o nevastă care tot pleca: într-o coaiă de dovleac o vâri și-o ținu acolo bine mersi.

Bart zâmbea, apoi se ridică de la masă și plecă - era modul lui de a-și cere scuze.

O, Doamne, avea aproape zece ani și încă mai cânta cântecele pentru copii! Își luă puloverul lui preferat și îl aruncă peste un umăr, făcând asta, dăruind cutia de lapte. Laptele se adună într-o băltoacă pe podea, și Clover veni pe dată să-l lipăie ca o pisică. Mami era foarte preocupată cu o poză a fetei lui Nicole, așa că nu observă laptele.

Emma fu cea care veni să șteargă laptele, uitându-se urât la Bart, care scoase limba la ea și plecă agale.

- Îmi cer scuze, mami, am zis, grăbindu-mă afară după Bart.

Din nou pe zid, am stat și ne-am holbat în toate părțile. Amândoi ne doream să vină mai repede bătrâna, să se mute acolo.

- Deja mi-e dor de casa aia, se plânse Bart. Urăsc oamenii care se mută-n locul nostru.

Amândoi ne-am făcut de lucru toată ziua, am sădit semințe, am smuls buruieni și curând ne întrebam cum aveam să ne petrecem noi toată vara fără să mergem măcar o dată la casa din vecini.

La cină, Bart era morocănos pentru că și lui îi era dor de acea casă. Se uita urât la farfuria plină cu mâncare.

- Mănâncă bine, Bart, spuse tati, altfel, n-o să ai energie să te distrezi la Disneyland.

Bart căscă gura de uimire.

- Disneyland? Ochii lui negri se măriră de bucurie. Mergem pe bune? Nu mergem în est să vizităm mormintele?

- Disneyland e o parte din cadoul de ziua ta, explică tata. O să-ți faci petrecerea acolo, după aia zburăm în Carolina de Sud. Acum, să nu te plângi. Trebuie să ne gândim și la nevoile altora, nu doar la ale tale. Bunicii lui Jory îi place să-l vadă măcar o dată pe an și, pentru că am sărit-o anul trecut, acum așteaptă vizita noastră de două ori mai mult. Și mai e și mama mea, și ea are nevoie de o familie.

M-am trezit holbându-mă la mami. Părea furioasă. Așa era în fiecare an, când venea vremea s-o vizităm pe mama „lui”. Consideram că era păcat că nu înțelegea cât de importante sunt mamele. Fusese orfană atât de mult timp, poate uitase – sau poate era geloasă.

– Doamne, mai degrabă aş merge în Disneyland decât în ra! spuse Bart. Niciodată nu te sature de Disneyland.

– Ştiu, spuse tati sec.

Nici nu se obișnuie bine Bart cu ideea că urma să aibă parte de „bucuria vieții lui”, că și începu să se plângă că nu vrea să meargă în est.

– Mami, tati, eu nu merg! Două săptămâni e prea mult ca să vizitez morminte și bunici!

– Bart, spuse mama aspru, nu ai nici un pic de respect pentru morți. Și tatăl tău e într-unul din mormintele alea pe care nu vrei să le vizitezi. Și mătușa Carrie. Și o mergi la mormintele lor, și la madame Marisha, indiferent dacă-ți place sau nu. Și, dacă mai deschizi o dată gura, s-a dus excursia la Disneyland!

– Mami, încercă Bart, supus, să dreagă busuiocul, de ce tăticul tău care a murit în Gladstone, Pa...

– Spune Pennsylvania, nu Pa.

– Cum de poza lui scamăna așa de mult cu tati pe care-l avem acum?

În ochii ei apărură o scânteie de durere. Am schimbat subiectul, nesuportând felul în care Bart interoga pe toată lumea.

– Pfiu, Dollanganger! Ditamai numele! Pun pariu că te-ai bucurat când ai scăpat de el.

Ea se întoarse să se uite la o poză mare cu doctorul Paul Sheffield, apoi vorbi încet:

– Da, a fost o zi minunată când am devenit dna Sheffield.

După aceea, tati părea supărat. M-am afundat mai mult în perna plușată de pe scaun. Peste tot în jurul meu, plutind în aer, târându-se pe podea, ascunzându-se în umbre, erau fărâme din trecutul pe care ei și-l aminteau, iar eu nu. Aveam paisprezece ani și tot nu înțelegeam ce înseamnă viața. Sau pe ai mei.

Într-un final, sosi și ziua în care conacul fu gata. După aceea veniră femeile care spălară geamurile și frecară podelele. Grădinarii veniră să grebleze locul, să tundă gazonul, să toaleteze din nou copacii, și în tot acest timp noi ne uitam pe furiș pe fereastră, după care dădeam fuga înapoi la zid și ne cocoțam în copac, în speranța că nu aveam să fim prinși. Cocoțați pe zid, ședeam cuminți de parcă n-am fi încălcat nici o regulă impusă de părinții noștri.

- Acușica vine! șoptea Bart, foarte entuziasmat. Imediat apare bătrâna, uite-acuma!

Casa restaurată era atât de grandioasă acum, încât ne așteptam să vedem vreo actriță faimoasă, vreo soție de președinte, vreo personalitate marcantă. Într-o zi, când tati era la serviciu, mami, la cumpărături, și Emma, tot în bucătărie, ca de obicei, am văzut o limuzină uriașă, neagră intrând încet pe aleea ce ducea la casa de alături. În spate, venea o mașină mai veche, dar tot atrăgătoare. Cu două săptămâni înainte, aleea fusese numai crăpături și denivelări, iar acum era asfaltată și netedă. I-am dat un ghionț lui Bart să-și mai domolească entuziasmul. În jurul nostru, frunzele formau o boltă numai bună să ne țină ascunși, dar de sub ea puteam să vedem totul foarte bine.

Șoferul încetini, după care opri mașina lungă și luxoașă; apoi coborî și ocoli mașina ca să le deschidă portiera pasagerilor. Ne uitam cu sufletul la gură. În curând, urma s-o vedem pe ea – acea domnă putred de bogată, care își putea permite orice!

Șoferul era tânăr și avea un aer elegant. Chiar și de la distanță, puteai să-ți dai seama că e arătos, dar domnul în vârstă, care coborî din limuzină, nu era arătos deloc. M-a luat prin surprindere. Nu ne zisese muncitorul acela despre o doamnă și servitori?

- Uite, i-am șoptit lui Bart, ăla trebuie să fie majordomul.

Nu știam că un majordom merge în aceeași mașină cu angajatorul.

- Urâsc oamenii care se mută în casa noastră! mormăi Bart.

Majordomul bătrân și slab întinse mâna să ajute o femeie vârstnică să coboare de pe bancheta din spate. Ea îl ignoră și

îl luă de braț pe șofer. Oh, Doamne! Era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, acoperită ca o arăboaică. Un văl negru îi acoperea capul și fața. Oare era văduvă? Musulmancă? Părea misterioasă.

– Urăsc rochiile negre care se târăsc pe jos. Urăsc bătrânele care poartă văluri negre peste față. Urăsc fantomele.

Eu nu puteam decât să mă uit fascinat, gândindu-mă că femeia se mișca destul de grațios sub straiile cernite. Chiar și din ascunzătoarea noastră, simțeam că îl disprețuiește pe major-domul bătrân și slab. Pfiu – intrigă!

Se uită în jur la toate. O bună bucată de timp se uită în direcția noastră, la zidul alb și la acoperișul casei noastre. Știam că nu putea să vadă mare lucru. Deseori stătusem exact unde stătea ea, uitându-mă spre casă, și nu putusem să văd decât vârful acoperișului și coșul. Doar de la al doilea etaj ar fi putut să vadă ceva din camerele noastre. Ar trebui să-i spun mamei să mai planteze niște copaci înalți lângă zidul alb.

Mi-am dat seama atunci de ce tăiaseră muncitorii câțiva dintre eucaliptii înalți ai femeii. Poate că voia să se uite la casa noastră și să-și bage nasul în toate. Dar era mai probabil că nu voia ca acei copaci să crească atât de aproape de casă.

Acum se opri și a doua mașină lângă prima. Din ea coborî o menajeră în uniformă neagră, cu șorț și bonetă albe, cochete. În urma ei veniră doi servitori îmbrăcați în uniforme gri. Servitorii fură cei care se agitară încolo și-ncoace, cărând înăuntru multe valize, cutii de pălării, plante vii și altele asemenea, cât timp femeia în negru stătea complet nemișcată și se uita la hornul nostru. Mă-ntreb ce vedea oare.

O imensă dubă galbenă pentru mutări se apropie și începu să descarce mobilă elegantă, dar doamna tot afară stătea, lăsându-le pe servitoare să decidă unde să pună fiecare piesă de mobilier. Într-un final, după ce una dintre ele tot venea și îi puneă întrebări, femeia se îndepărtă și dispăru în conac. Toți servitorii se făcură nevăzuți odată cu ea.

– Bart, uită-te la canapeaua pe care o cară oamenii ăia! Ai mai văzut vreodată una atât de frumoasă?

El își pierduse de mult interesul într-ale mutatului. Acum se uita atent la omida cu dungi galbene și negre, care se unduie de-a lungul unei crâci subțiri, nu departe de tenișul lui murdari. Păsărele drăguțe cântau pretutindeni. Cerul albastru era plin de norișori albi și pufoși. Aerul era răcoros, proaspăt, înmiresmat cu arome de pin și eucalipt – și Bart se holba la singurul lucru odios care-i picase sub ochi. O amărâtă de omidă cu coarne!

– Urâsc chestiile urâte cu coarne pe cap, care se târâsc, mormăi el pentru sine.

Știam că întotdeauna își dorea să știe ce se găsește înăuntru.

– Pariu că e o zeamă verde, scârboasă și lipicioasă, sub puful ăla frumos colorat. Dragon mititel și obraznic, nu mai veni spre mine. Mai aproape, și te omor.

– Nu mai vorbi prostii. Uită-te la masa aia pe care o iau acum. Mama-mia, pun pariu că scaunul ăla e dintr-un castel din Europa.

– Încă un pas, și ți-o iei, urâtule!

– Știi ceva? Eu cred că doamna care se mută e de treabă. Cineva cu așa gusturi bune la mobilă trebuie să fie de calitate.

– Încă un pas... și ești mort! îi spuse Bart omizii.

La apus, cerul deveni rozaliu, și niște fâșii violet sporiră frumusețea amurgului.

– Bart, uită-te la apus! Ai mai văzut vreodată asemenea nuanțe superbe? Pentru mine culorile sunt ca muzica. Pot să le aud cântând. Pun pariu că, dacă m-ar trăsni Dumnezeu acum, să fiu surd și orb, tot aș auzi melodia culorilor și le-aș vedea în spatele ochilor. Și aș dansa în întuneric, și niciodată n-aș ști că nu e lumină.

– Aiureli, mormăi fratele meu, cu ochii pe viermele păros, care se apropia din ce în ce mai mult de tenișii periculoși de leasupra lui.

– Orb înseamnă negru ca smoala. Fără culori. Fără muzică. Fără nimic. Mort e liniște.

– Orb... o-r-b – nu mort.

Chiar în acel moment, Bart strivi omida cu piciorul. După aceea sări din copac și se șterse de zeama verde și lipicioasă pe gazonul proaspăt al doamnei.

– Ai făcut un lucru groaznic, Bart Winslow! Omizile trec printr-un stadiu care se numește metamorfoză. Specia pe care tocmai ai omorât-o devine cel mai frumos fluture. Așa că n-ai omorât un dragon, ai omorât o zână, un rege sau o regină – cel mai dulce iubitor de trandafiri.

– Vorbărie de balet stupidă, fu opinia lui, deși părea un pic speriat. Pot să mă revanșez, spuse el, neliniștit, uitându-se în jur agitat. O să fac o capcană și o să prind o omidă vie. O s-o țin ca animal de companie și aștept până se transformă într-un rege al zânelor, și după aia îi dau drumul.

– Hei, doar glumeam, dar de-acum nu mai omori insecte care nu sunt pe trandafiri.

– Dacă le găsesc pe trandafiri, pot să le căsăpesc pe toate?

Era de neînțeles nevoia lui Bart de a omori insecte. Odată, îl prinsesem smulgând picioarele unui păianjen, unul câte unul, înainte să-l zdrobească între degete. Apoi, sângele negru îi stârni curiozitatea.

– Oare insectele simt durere?

– Da, am spus eu, dar nu-ți face griji. Mai devreme sau mai târziu, și tu o să simți durere. Așa că nu plânge. Era doar un vierme pufos, nu un rege sau o regină a zânelor. Hai să mergem acasă acum!

Îmi părea rău pentru el, pentru că îl știam sensibil în legătură cu faptul că el nu poate să simtă durerea ca mine, deși, fie vorba între noi, ar trebui să se bucure de asta.

– NU! Nu vreau să merg acasă. Vreau să văd înăuntru, în casa de alături.

Exact atunci ieși Emma să sune clopoțelul care anunța masa de seară, așa că ne-am grăbit să ajungem acasă.

A doua zi, ne-am dus direct la zid. Oamenii terminaseră cu mutatul după ce ne duseserăm noi la culcare. Gata cu camioanele care veneau și plecau. Eu îmi petrecusem cea mai mare

parte a dimineții și a după-amiezii cu mami, la cursul ei de balet, în timp ce Bart stătuse acasă și se jucase singur. Iar zilele de vară erau lungi. Zâmbi, bucuros că eram din nou cu el.

– Gata? am întrebat eu.

– Gata! fu el de acord.

Având planul făcut dinainte, am sărit zidul și am ajuns pe partea cealaltă coborând pe un pom tânăr. Ni se interzisese să pășim pe pământ, dar fie că era corect, fie că nu, noi consideram că pământul era al nostru, pentru că noi îl stăpâniserăm primii. Ne-am furișat ca două umbre eliberate. Bart se uita la tufișurile care fuseseră tunse în forme de animale. Ce bizar! Un cocoș mândru lângă o cloșcă grasă pe un cuib. Interesant, chiar interesant. Cine ar fi crezut că mexicanul ăla bătrân mănuia cu atâta pricepere foarfecele?

– Nu-mi plac tufișurile care arată ca niște animale, se plânse Bart. Nu-mi plac ochii verzi. Ochii verzi sunt răi. Jory – ne urmăresc!

– Șșșt, nu mai șopti. Vezi pe unde calci. Calcă doar unde calc eu.

M-am uitat peste umăr și am văzut că cerul devenise violet-închis cu dungi purpurii care arătau ca sângele proaspăt. În curând, se lăsa noaptea, și luna nu se arăta întotdeauna prietenoasă.

– Jory, șopti Bart, trăgându-mă de poalele tricoului, n-a zis mami să fim acasă când se întunecă?

– Nu s-a întunecat încă.

Dar era pe-aproape. Conacul vopsit în culoarea untului părea albăstrui în lumina amurgului, fiind înspăimântător.

– Nu-mi plac casele osoase făcute să pară ca noi.

Bart și ideile lui.

– Tre' să se fi făcut timpul să mergem acasă.

Eu refuzam. Din moment ce ajunsesem atât de departe, trebuia să mergem până la capăt. Mi-am dus degetul la buze și am șoptit:

– Stai aici, și m-am furișat de unul singur la singura fereastră luminată din imensul căsoi plin de ferestre.

În loc să rămână unde îi zisesem, Bart mă urmări. L-am avertizat din nou, după aceea m-am urcat într-un mic stejar, puternic doar cât să mă țină pe mine. M-am urcat destul de sus ca să pot să trag cu ochiul în casă. La început, nu am putut să văd nimic în afară de o cameră enormă, slab luminată, plină de cutii de carton încă nedespachetate. O lampă înaltă și groasă îmi bloca vederea, așa că a trebuit să mă aplec din copac ca să pot să văd pe lângă ea. Ca prin ceață, am putut să deslușesc silueta înveșmântată în straie negre, așezată într-un balansoar din lemn masiv, ce părea foarte incomod, după ce văzusem toate fotoliile și scaunele acelea moi și luxoase. Era o femeie sub vâlul acela negru? Aceeași pe care o văzusem afară?

Bărbații arabi poartă rochii, deci putea să fie și majordomul slăbănog, dar după aceea am văzut o mână albă, subțire, cu multe inele care scîlpeau, și am știut că era stăpâna conacului. M-am mișcat ca să găsesc o poziție mai bună din care să văd și, făcând asta, creanga de sub mine a trosnit. Femeia dinăuntru își săltă capul și se uită în direcția mea.

Avea ochii mari și înspăimântați. Mi-am spus că oamenii care stau într-o încăpere luminată nu pot să vadă în întuneric. Inima îmi bătea de trei mai repede, în timp ce îmi țineam respirația. Insecte de noapte mici, cu aripioare îmi bâzâiau în jurul capului și mă ciupeau.

Sub copac, Bart devenea tot mai nerăbdător. Începu să scuture pomul. Am încercat să mă țin și, în același timp, i-am făcut semn să înceteze. Din fericire, în acel moment, o servitoare deschise ușa și intră cu o tavă mare de argint încărcată cu multă veselă acoperită.

– Grăbește-te, mârâi fricosul. Vreau să mergem acasă.

De ce îi era frică? Eu eram cel care stătea să cadă din copac. Zgomotul vaselor și al tacâmurilor luate din tavă și puse pe o măsuță acoperi zarva pe care o făcea Bart. Nici nu ieși bine menajera din cameră, că femeia își și ridică mâna la vâl pentru a-l da jos.

Începu să mănânce. Singură cuc, ciugulea din mâncare. Exact când eram sigur că nu auzise nici un zgomot care să o avertizeze că cineva o spiona – creanga firavă pârâi.

Femeia își întoarse capul. Acum aveam ocazia s-o văd fără vâlul cel negru. Am văzut-o. Am văzut-o de-adevăratelea! Dar nu i-am văzut chiar nasul, buzele, ochii; am văzut doar rândurile neregulate de cicatrici care se întindeau de-o parte și de alta a feței. Oare o zgâriase vreo pisică, lăsându-i cicatricile acelea? Brusc, mi s-a făcut milă de bătrâna care trebuia să stea singură la masă, fără poftă de mâncare pentru cele dinaintea sa. Nu părea corect să duci o viață atât de solitară și lipsită de iubire. Nu era corect nici că soarta îmi arătase cum vârsta poate să răpească frumusețea cuiva care, probabil, fusese la fel de minunată ca mama – pe vremuri.

– Jory...?

– Șșșt...

Continua să se uite fix, după aceea își coborî pe dată vâlul peste față.

– Cine-i acolo? strigă ea. Pleacă de-aici, oricine-ai fi! Dacă nu, chem poliția!

Asta fu tot. Am sărit jos, l-am apucat pe Bart de mână și am șters-o. El se împiedică și căzu, trăgându-mă și pe mine după el, ca de obicei. L-am smucit ca să se ridice și am continuat să fug, forțându-l și pe el să alerge mai repede decât ar fi fost în stare fără ajutorul meu.

– Jory! Mai încet! Ce-ai văzut? Repede, spune-mi – era o fantomă? zise el, gâfâind.

Mai rău de atât. Văzusem cum era posibil să arate mama mea peste treizeci de ani, dacă trăia destul de mult încât să fie devastată de trecerea timpului.

– Voi doi, pe unde mi-ați umblat?

Mami ne aținu calea când încercam să ne furișăm în baie, ca să ne spălăm înainte de a apuca să bage de seamă în ce stare erau hainele noastre.

- Am venit din curtea din spate, am răspuns eu, simțindu-mă vinovat.

Ea sesiză imediat sentimentul de vinovăție care mă încerca, devenind suspicioasă.

- Unde ați fost de fapt?

- Afară, în spate...

- Jory, mă iei și tu pe după cireș ca Bart?

Am luat-o în brațe și mi-am lipit fața de moliciunea pieptului ei. Eram prea mare ca să mai fac asta, dar am simțit brusc nevoia să mă simt în siguranță și alinat.

- Jory, dragule, ce s-a-ntâmplat?

Nimic nu se întâmplase. Nu știam ce mă supăra, de fapt. Știam ce înseamnă bătrânețea, doar îmi văzusem propria bunică, pe Marisha, dar ea era bătrână de când o știam.

În seara aceea, am visat-o pe mami; se făcea că era un înger minunat, care făcu o vrajă astfel încât nimeni să nu mai îmbătrânească. Am văzut bătrâne de două sute de ani tinere și frumoase ca la douăzeci - toate în afară de o femeie în vârstă, îmbrăcată în negru, singură în balansoarul ei.

Spre dimineață, Bart se furișă în patul meu și se ghemui în spatele meu, uitându-se împreună cu mine la ceața cenușie care făcea ca arborii să dispară, ștergea iarba aurie, stinge orice semn de viață și făcea lumea de-afară să pară moartă.

Bart trângănea întruna pentru sine:

- Pământul e plin de oameni morți. Animale moarte și plante moarte. Din asta se face chestia aia care zice tata că se cheamă compost.

Moarte. Fratele meu vitreg, Bart, era obsedat de moarte, și mi-era milă de el. Îl simțeam cum se ghemuiește tot mai aproape, în timp ce priveam amândoi la ceața de-afară, care făcea parte din viața noastră.

- Jory, nimeni nu mă place niciodată, se plânse el.

- Ba te place toată lumea.

- Ba nu. Pe tine te place mai mult.

- Asta, pentru că ție nu-ți place de ceilalți, și asta se vede.

- Ție de ce-ți place de toată lumea?

– Nu-mi place. Dar zâmbesc și mă prefac chiar și-atunci când nu-mi place de cineva. Poate ar fi mai bine să înveți și tu să-ți pui o mască din când în când.

– De ce? Nu e Halloween.

Mă îngrijora. După cum mă îngrijorau și paturile din mansardă. La fel ca acel lucru straniu care apărea între părinții mei din când în când, aducându-mi aminte că ei știau ceva ce eu nu știam.

Mi-am închis ochii și am decis că întotdeauna lucrurile se termină cu bine.

La vânătoare

Se uita la mine, dar nu mă vedeau. Nu știau cine sunt. Pentru ei, nu eram decât o chestie care ședea la masa lor și se chinuia să înghită bazaconiile pe care mi le puseseră în farfurie. Gândurile mele umblau aiurea, dar nu puteau să mi le citească, nu puteau să mă înțeleagă nicicum. Aveam de gând să merg alături, la conac, unde fusesem invitat. Și când mă duceam, aveam grijă să pronunț totul cum trebuie – mereu mi se atrăgea atenția că fac greșeli de pronunție. Aveam de gând să fac totul ca la carte, pentru doamna în vârstă de alături.

Trebuia să merg singur și să nu-i zic lui Jory. Oricum, el nu avea nevoie de prieteni noi. Avea cursurile lui de balet, înconjurat de toate fetele alea drăguțe, și era destul. Cu Melodie, chiar mai mult decât suficient. Eu – eu n-aveam pe nimeni în afară de părinți, și ei nu înțelegeau. De cum plecam de la micul dejun, o zbugheam spre grădina noastră, cât Jory era încă în casă și se îmbuiba cu clătite cu sirop de arțar. Porc, asta era... un mare gurmand!

Caniculă. Soarele dogorea prea tare. Umbre prelungi se formau pe pământ. Zidul alb se ridica al naibii de sus – știa oare dinainte zidul ăla că aveam să vin, dar că eram un împiedicat, și „ei” voiseră să facă totul mai greu? Copacul în care m-am cocoțat nu fu tocmai rău.

Curtea era așa mare, că picioarele mele scurte obosiră. Ce n-aș da să am și eu picioare lungi și frumoase ca Jory. Veșnic

cad, mă lovesc, dar nu simt niciodată durere. Tata fusese uimit când aflase prima dată asta.

– Bart, pentru că terminațiile tale nervoase nu ajung până la piele, va trebui să fii de două ori mai atent la infecții. Ai putea să te rănești grav și nici să nu-ți dai seama. Așa că spală-ți toate tăieturile și zgârieturile cu apă și săpun, și după aia spune-mi mie sau mamei ca să dăm cu dezinfectant.

Săpunul îndepărta microbii. Oare unde se duceau? Sus, în rai, sau jos, în iad? Cum o arăta oare un microb? Ca niște monștri, îmi zisese Jory, monstruleți urâți, mici, mici de tot. Un miliard încap pe un vârf de ac. Ce n-aș da să am ochi ca un microscop!

Am aruncat încă o privire lungă la curtea ei și am sărit, am închis ochii să nu văd cum mă izbește pământul. Am aterizat fix într-o tufă a ei de trandafiri. Încă niște tăieturi și zgârieturi de adăugat la colecție. Și mai mulți microbi. Nu-mi păsa. M-am ghemuit jos de tot, am strâns din ochi să nu-mi bată soarele în ei și am încercat să ochesc toate animalele periculoase care sălășluiau în locurile întunecoase și misterioase – cum era acela.

Când colo, ce să vezi? În spatele tufei – un tigru! Mi-am ridicat pușca și am țintit cu grijă. Dădu ușor din coadă și ochii lui galbeni scânteiară, apoi se linse pe bot, gândind că în curând avea să se înfrupte din mine la masa de prânz. Am strâns tare de trăgaci. BANG! BANG! BANG! Te-am prins! Mort de-a binelea!

Mi-am atârnat pușca pe umăr și am mers agale, cu grijă, pe cărările periculoase din junglă. Am ignorat pisoii albi cu portocaliu, care se „lamenta” (lamenta era unul dintre cuvintele noi, pe care trebuia să le folosesc. Câte un cuvânt nou în fiecare zi, iar tata ne dădea o listă cu șapte cuvinte și mie, și lui Jory, insistând să folosim, în conversații, cuvântul zilei de cel puțin cinci ori. Nu aveam nevoie de un vocabular mai vast. Știam să vorbesc destul de bine și așa).

Mi-a venit în minte un cântecel. Era dintr-un film pe care îl văzusem cu o seară în urmă la televizor, despre West Point. Cântecul acela avea dreptate.

E ceva ce-mi place la un soldat...

E minunant, minunat, minunat...

Mărșăluiam cu melodia aceea în cap, îmi țineam pușca elegant pe umăr, pieptul în față și bărbia în jos. Am mărșăluit drept la ușa ei din față. Apoi, am bătut tare, am folosit ciocănelul de bronz, care era un cap de leu cu fălcile desfăcute.

Ținuta mea militară perfectă era admirabilă; știam că doamna avea să fie impresionată. Doctorii nu erau așa speciali. Nici dansatorii. Dar un general de cinci stele – asta era impresionant! Nimeni nu avea un nume mai lung decât al meu: generalul Bartholomew Scott Winslow Sheffield. Nici măcar Jory Janus Marquet Sheffield nu era așa lung, nu suna așa bine. Stai să vezi când o afla inamicul cine conduce armata!

Ar fi trebuit să vină majordomul ăla ciudat să deschidă ușa, dar veni chiar doamna în persoană. O mai văzusem de câteva ori prin curte. Ținu ușa deschisă doar puțin, lăsând cu zgârcenie razele soarelui să cadă pe podeaua ei.

– Bart...? șopti ea.

Avea o voce surprinzător de veselă.

Oare chiar se bucura așa mult să mă vadă? Și nici măcar nu mă cunoștea încă.

– Bart, ce minunat! Mă bucur că ai venit.

– La o parte, doamnă! am ordonat eu. Oamenii mei v-au înconjurat! Mi-am făcut vocea să pară mai profundă și mai răgușită, ca s-o sperii de moarte. N-are rost să vă opuneți. Mai bine vă predați. Norocul nu e de partea dumneavoastră.

– Oh, Bart! spuse ea, chicotind. E foarte drăguț din partea ta că ai acceptat invitația. Stai jos și vorbește cu mine. Povestește-mi despre tine, despre viața ta. Spune-mi dacă ești fericit; dacă fratele tău e fericit, dacă îți place unde stai și dacă îți iubești părinții.

Am dat un șut puternic ușii, ca s-o închid, cum fac toți generalii de ispravă. BANG! Era foarte ciudat să-i văd ochii albaștri zâmbind, când buzele ei erau acoperite de vălul ăla negru.

nesuferit. Calmul meu imperturbabil, de militar, dispăru cu totul. De ce trebuia să poarte vâlul ăla înspăimântător?

- Doamnă, am zis eu încet, simțindu-mă din nou mic și timid, m-ați chemat ieri peste zid. Ați zis să vin când mă simt singur, așa că m-am furișat...

- Furișat? a întrebat ea cu voce ciudată. Trebuie să te ascunzi de părinți? Te pedepsesc des?

- Neah, am spus eu. Oricum ar fi degeaba. N-ar putea să-mi facă rău cu bătaia; nici să mă înfometeze, că mic oricum nu-mi place să mănânc. Am lăsat capul în jos și am șoptit: Mami și tati mi-au zis să nu bat la cap doamne în vârstă, bogate, care locuiesc alături, în case mari, cu fantome.

- Oh, zise ea, cu un suspin. Sunt multe case mari, cu fantome, în care locuiesc doamne în vârstă, bogate?

- Da' de unde, am zis eu tărăgănat.

După aceea am mers agale spre un perete dintr-un salon drăguț, de unde puteam să mă uit afară și să văd cine venea și cine pleca. M-am sprijinit de perete și am scos din buzunar tutun de-o țigară pe care mi-am rulat-o singur, în timp ce ea se așeză în balansoar ca să se uite. Mă privea cum suflam rotocoale de fum în aer, zâmbind ușor când îi învăluiau capul. Prostia aia de vâl cobora și se ridica în ritmul respirației sale. Mă-ntreb dacă doarme cu chestia aia pe față.

- Bart, de multe te ori vă aud pe tine și pe fratele tău vorbind în curte. Uneori folosesc o scăriță ca să mă uit peste zid - sper că nu te deranjează.

N-am răspuns. I-am suflat trâmbe de fum în față.

- Te rog, vorbește, Bart... stai jos și relaxează-te, simte-te confortabil, ca acasă. Vreau să te simți acasă la mine, ușa vă e mereu deschisă ție și lui Jory. Viața mea e atât de singuratică, nu mă am decât pe mine și pe John Amos, majordomul meu. E atât de plăcut să ai o familie adevărată care locuiește alături. Poți să-mi spui ce vrei tu, absolut orice.

Nu era nimic de zis - dar uite un adult care voia să asculte. Despre ce puteam să vorbim?

- Lumea n-ar trebui să ne spioneze pe mine și pe fratele meu.

– Nu vă spionam, spuse ea repede, doar îngrijeam trandafirii care se cațără pe zid și trebuie tăiați – și n-am ce să fac dacă se aude, nu?

Spion. Asta era. Am strivit mukul de țigară cu talpa ghetelor mele prăfuite. Îmi intra soarele-n ochi, așa că a trebuit să-mi înclin borul pălăriei. Al dracu' soare îmi făcea sete.

– Doamnă, m-ați chemat aici, foarte bine, am venit... da' să trecem la subiect.

– Bart, dacă iei loc, o să bem ceva răcoritor curând. Vezi clopoțelul acela? Servitoarea mea va veni să aducă înghețată și prăjituri. Mai e mult până la prânz, așa că n-o să-ți strici foamea.

Puteam să mai zăbovesc puțin. M-am prăbușit într-un scaun moale și mi-am fixat privirea pe picioarele ei, care de-abia dacă se vedeau. Oare purta tocuri? Sandale elegante? Avea unghiile date cu oje? Apoi, pe ușă intră o servitoare mexicană drăguță, cu o tavă plină de bunătăți. Uau, uau! Servitoarea îmi zâmbi, încuviință din cap către doamna și apoi dispăru. Am acceptat politicos ce mi-a oferit ea – nu îndeajuns din toate – și am început. Nu îmi plăcea mâncarea sănătoasă, avea un gust oribil. M-am ridicat să plec imediat ce-am dat gata dulciurile.

– Mulțumesc, doamnă, că v-ați milostivit de un biet cowboy care nu prea le are cu ospitalitatea și chestii de-astea. Acuma, ar cam fi cazul s-o-ntind...

– Bine, dacă trebuie, spuse ea cu tristețe, și mie îmi părea rău pentru că locuia doar cu servitori și nu avea copii ca mine. Vino și mâine dacă vrei, și adu-l și pe Jory cu tine. O să am ce vrei tu...

– Nu vreau să-l aduc pe Jory!

– De ce?

– Ești secretul meu! El face de toate mereu. Eu nu fac niciodată nimic! Pe mine nimeni nu mă place niciodată.

– Eu te plac.

Uau, mă făcu să mă simt bine. M-am uitat pe furiș la fața ei, dar n-am putut să văd nimic în afară de ochii ei albaștri.

– De ce mă placi? am întrebat-o curios – nimeni altcineva nu mă plăcea.

- Bart Winslow, nu doar că te plac, spuse ea într-un mod ciudat. Te iubesc!

- De ce?

N-o credeam. Doamnele se îndrăgosteau la prima vedere de Jory, niciodată de mine.

- Am avut odată doi fii, acum nu-i mai am, spuse ea, cu privirea-n pământ și vocea tristă și gătuită. După aceea am vrut să mai am un fiu, cu al doilea soț, dar nu am putut. Își ridică ochii și îi întâlni pe ai mei. Așa că vreau ca *tu* să ții locul celui de-al treilea fiu pe care nu l-am putut avea. Sunt foarte bogată, Bart. Pot să-ți ofer orice vrei tu pe lumea asta.

- Ce-mi doresc eu în adâncul inimii – chiar ce-mi doresc eu cu adevărat?

- Da, orice poate fi cumpărat cu bani eu pot să-ți ofer.

- Orice poate fi cumpărat cu bani?

- Din nefericire, nu. Într-o vreme, credeam că e posibil, dar acum știu că banii nu pot cumpăra cele mai importante lucruri. Multe lucruri pe care nu le-am prețuit cum trebuie, pe care nu le-am luat în serios – oh, dacă aș putea să-mi reiau viața de la capăt, cât de diferită ar fi! Am făcut atâtea greșeli, Bart. Vreau să fac totul cum trebuie pentru tine, cu tine... și dacă trebuie să mă ții secret, poate într-o zi... eh, hai s-o lăsăm pe altă dată. O să mai vii?

Părea atât de demnă de milă și mă făcea să mă simt jenat. Mi-am foit picioarele și m-am hotărât că ar fi mai bine să plec cât mai repede înainte de a încerca să mă pupe.

- Doamnă, eu tre' să mă întorc în tabără. Oamenii or să se-ntrebe dacă sunt rănit sau mort. Dar țineți minte – v-am înconjurat și nu puteți câștiga războiul ăsta!

- Știu, spuse ea cu o voce care părea atât de tristă. N-am câștigat niciodată un joc. Mereu am fost înfrântă, chiar și atunci când credeam că am în mână cărțile câștigătoare.

Exact ca mine! Îmi părea rău pentru ea.

- Doamnă, dacă vă jucați cărțile cum trebuie, o să vin în fiecare zi să vă fac o vizită – sau chiar două ori trei.

– Mulțumesc, Bart. Tu să-mi zici ce cărți să joc, și eu te voi aștepta cu ele pe masă.

Și atunci mi-a venit o idee. O sumedenie de lucruri pe care le-am vrut și nu le-am căpătat niciodată. Nu voiam cărți, jocuri, jucării sau alte asemenea chestii obișnuite. Un singur lucru voiam și mă uitam la ea plin de speranță... poate ea avea să fie cea care să mi-l ofere.

– Cum vă cheamă?

– Vino mâine din nou și-ți zic.

Trebuia să vin din nou. N-aveam cum să nu vin acum.

Am mers acasă, și nimeni n-a observat că eram acolo. Mami vorbea în continuare despre fetița pe care trebuia s-o aibă dacă eleva ei preferată, Nicole, murea. *Doamne, n-o lăsa pe Nicole să moară*, m-am rugat cu în gând.

– Jory, hai să ne jucăm cu mingea!

– Nu pot. Mă duce mami cu mașina la cursurile de după-masă. Părinții lui Melodie mă scot la cină diseară, și după aia la film.

Pe mine nu mă ducea nimeni nicăieri – în afară de părinți. Nu tu prietenii. Nu tu un animal al meu. Clover, al naibii, îl plăcea mai mult pe Jory, scheuna de parcă era rănit când îl călcam din greșeală pe coadă sau mă împiedicam de el, și era mereu în picioarele mele.

Câteva zile mai târziu, am mers iar spre ușa din spate.

– Unde te duci? Întrebă mami, care se tot uita la o poză cu fetița aia pe care voia s-o ia.

Nu-i erau de-ajuns doi băieți – trebuia să aibă și-o fiică. Fetiță prostuță.

– Bart, răspunde-mi. Unde te duci?

– Nicăieri.

– De fiecare dată când te-ntreb ce faci, unde te duci, mereu zici că n-ai fost nicăieri și că n-ai făcut nimic. Acum vreau să aud adevărul.

Jory răsă și o îmbrățișă.

– Hai, mami, ar trebui să știi asta până acum. Când Bart iese pe ușa din spate, el e peste tot. N-ai văzut în viața ta un copil

să-l placă atât de mult să se prefacă. Acum e asta, apoi ailaltă, și sloganul lucru care nu e niciodată... e el însuși.

Toată forța pe care am concentrat-o în privirea mea rea și tăioasă ar fi trebuit să-l reducă pe Jory la tăcere – dar el continuă.

El preferă fantezia în locul realității, mamă, atâta tot.

Nu era așa. Eram plictisit, atâta tot. Nu primeam suficient din lucrurile pe care mi le doream în viața reală, și când mă jucam, făceam totul cum trebuie – și primeam tot ce-mi doream. Apoi, el și mama se puseră pe râs, și eu eram din nou exclus, înervat. Mă enervau la culme.

La naiba cu toți care râdeau de mine! Dar mă simțeam prost să urăsc pe toată lumea, iar faptul că jucam teatru mă făcea fericit. Ce-aveam de pierdut dacă mergeam acasă la ea? Nimic, absolut nimic.

Riscându-mi viața prin cele mai întunecate jungle periculoase, m-am luptat să ajung la ea. M-am zbatut curajos înainte, înfruntând moartea iar și iar, doar ca să ajung la ea, cățărându-mă pe copacul alunecos, care voia să cad. Escaladând zidul acela înalt, ca să ajung la ea. Prin vânt și zăpadă, prin ploaie și zloată, orbit, cu picioarele înghețate, m-am luptat din răsuferință să înaintez spre ea.

A cincea oară în trei zile, m-am împleticit spre casa ei. Și iat-o acolo, zâmbind pe sub vâl, iubindu-mă ca nimeni altcineva. M-am simțit fericit și plin de afecțiune până-n măduva oaselor când mă strigă și își desfăcu larg brațele; am zburat în îmbrățișarea lor, ținând-o strâns; ardeam de nerăbdare să stau în poală la ea, să mă mângâie și să mă dezmierde. Avea nevoie de mine. Voia să mă iubească ca și când aș fi fost propriul copil. M-am simțit bine la ea în poală, deși nu mă așteptam. Nu mi s-a părut groaznic când m-a sărutat pe obraji – dar era un pic uscat. Fir-ar el de vâl!

Pentru că mă iubea, iar acum și eu o iubeam, îmi dădu o cameră numai a mea, unde să țin toate lucrurile pe care mi le dădă. Două trenulețe electrice cu toate accesoriile, mașinuțe de jucărie, camioane de jucărie și jocuri. Toate lucrurile acelea cu care să mă joc – în casa ei, nu a mea.

Timpul se scurse. Eu o iubeam tot mai mult pe zi ce trecea. Apoi, într-o marți, am dat peste majordomul ăla ciudat, John Amos, în camera ei preferată, răscolindu-i lucrurile, murmurând ceva despre fraieri și despre faptul că banii ei urmau să fie curând împărțiți. Nu-mi plăcea că punea mâna pe lucrurile ei. Nu-mi plăcea că vorbea urât despre ea pe la spate.

– *Ia ieși tu de-aici!* am zis eu cu vocea mea de om mare. Ia spune-i tu stăpânei că am venit și bucătarului că vreau înghețată de ciocolată azi, cu biscuiți Oreo, nu cu negrese.

Arăta groaznic.

– Poți să ai încredere în unii oameni, uneori, și de cele mai multe ori în nici unul. Ești fericit dacă ai măcar o persoană în care să ai încredere *mereu*.

Ce voia să spună cu asta? M-am încruntat și am încercat să mă retrag. Nu-mi plăceau dinții lui falși, care tot aluncau și trebuia să-i împingă la loc, și mai și clămpăneau de parcă nu erau pe măsura gurii lui.

– *Îți place de ea, nu-i așa?* întrebă el, zâmbind cu subînțeles, dând din cap în sus și-n jos, într-o parte și-n alta, ca să fiu confuz, dacă voiam.

– Când vrei să afli adevărul gol goluț despre cine ești tu – și cine e ea –, vino la mine.

Sunetul pașilor doamnei îl făcură să-și ia tălpașita.

Îmi dădea fiori. Mă făcea să mă treacă fiorii și mă înspăimânta. Știam cine sunt – de cele mai multe ori.

Complet singur acum. Nimic de făcut. M-am așezat și mi-am încrucișat picioarele ca tati, după aceea m-am lăsat pe spate ca să-mi aprind o țigară scumpă, ceea ce tati nu făcea niciodată. (Mamei nu-i plăceau bărbații care fumau.) Nu era nimic rău în privința fumatului, din câte puteam să-mi dau seama, m-am gândit eu când am suflat în aer patru cercuri perfecte de fum... uite cum plutesc spre Pacific. Or să ajungă în Japonia peste muntele Fuji.

– Bună dimineața, Bart, dragule! Ce mă bucur să te văd! Ea intră și se așeză în balansoar.

– Mi-ai adus poneiul?

Vocea ei părea îngrijorată.

– Dragul meu, știu că ți-am promis un ponei, că asta îți dorești tu cel mai mult pe lumea asta, dar pe atunci nu știam cât e de complicat să ții un ponei.

– Ai promis! am strigat eu.

Oare îmi puneam speranțele în persoana greșită? În cineva care nu putuse să se țină de cuvânt?

– Dragul meu, un ponei are nevoie de grajd, și poneii te fac să miroși urât. Părinții tăi și Jory sigur și-ar fi dat seama că ai un ponei aici.

În loc de răspuns, am început să plâng.

– Toată viața am vrut un ponei, spuneam eu printre suspine. Toată viața mea, și acum o să îmbătrânesc și n-o să am unul niciodată...

Am mai plâns puțin, apoi, cu capul plecat, m-am îndreptat spre casă, nevrând să mă mai întorc vreodată.

– Bart... există un câine mare și frumos, care n-o să miroasă ca să te dea de gol. Un St. Bernard – un câine așa mare, că poți să-l călărești ca pe un ponei. Dacă îl ții curat și pufos, n-o să te dea de gol cu mirosurile lui...

Încet, m-am întors să mă uit la ea.

– Nu există câine mare cât un ponei!

– Eh, nu?

– NU! Tu vrei să râzi de mine. Nu-mi mai place de tine! Mă duc acasă și nu mă mai întorc niciodată – până nu ai un ponei pe care să-l botez Apple¹.

– Scumpule, dar poți să-i zici și unui cățeluș Apple – dar nu o să le mănânce –, și gândește-te cât de gelos o să fie Jory când o să ai un câine mai frumos ca al lui.

M-am întors spre ușă. Dezgustat.

– Numai oamenii foarte bogați își permit să hrănească un St. Bernard, Bart!

¹ Măr (în limba engleză, în original)

Ca atras de un magnet, m-am întors fără să vreau. Femeia mă săltă la ea în poală și mă ținu acolo cuibărit, așa că, până la urmă, nu fu atât de rău.

– Poți să-mi spui bunica.

– Bunica.

Era plăcut să ai o bunică. Am strâns-o tare și am așteptat să-mi zică „puiule”, dar ea continuă să se legene în balansoar și să fredoneze un cântec de leagăn. Mi-am băgat degetul mare în gură. Era plăcut să fii ținut în brațe și sărutat, să te facă cineva să te simți neajutorat și iubit. Și nu mirosea a naftalină deloc.

– Ești urâtă sub vâl? am întrebat eu, întotdeauna curios să știu cum arăta.

Vălul era aproape transparent, dar nu suficient.

– Bănuiesc că ai putea crede că da, dar odată am fost foarte frumoasă – ca mama ta.

– O știi pe mama? am întrebat eu.

Ușa se deschise și apărură servitoarea mea preferată cu o tavă cu înghețată și negresc calde, abia scoase din cuptor.

– Să mănânci doar o negresă și un pic de înghețată, ca să poți să te întorci după prânz.

Continuă apoi să-mi spună să nu mai înfulec așa mult deodată, pentru că nu e politicos și pentru că dăunează sistemului digestiv.

Eu eram manierat. Mami mă învăța mereu. Nu știu din ce motiv, am fost destul de nervos încât să sar jos din brațele ei, gândindu-mă ce voia John Amos să-mi spună de fapt. Pe când mă împleticeam spre ușă, deodată, John Amos era acolo, în hol, și îmi zâmbea, dându-mi fiori. Se înclină puțin și îmi puse în mâini o cărțuție îmbrăcată în piele roșie.

– Am impresia că nu prea ai încredere în tine, șopti el, sâsâind ca un șarpe. E timpul să afli cine ești cu adevărat. Doamna aceea care ți-a zis să-i spui „bunica” este chiar bunica ta!

Oh, Doamne, vai! Nu știam că am propria bunică. Eu credeam că bunicile mele sunt moarte sau la balamuc.

– Da, Bart, ea e bunica ta, și mai mult, odată a fost căsătorită cu tatăl tău. Tatăl tău *adevărat*.

Nu știam ce să cred, doar că eram foarte fericit să am o bună adevărată numai a mea, cum o avea Jory pe a lui. Și nu era moartă sau nebună.

- Acum, ascultă ce-ți zic, băiete, și n-o să mai fii niciodată slab și neputincios. Citește câte puțin din cartea asta în fiecare zi, și o să te învețe cum să fii ca străbunicul tău, Malcolm Neal Foxworth. N-a existat nicicând pe lumea asta un bărbat mai deștept ca străbunicul tău - tatăl bunicii tale care stă acum în balansoar și poartă vălul ăla negru și urât.

- E frumoasă pe sub el, am spus eu. Nu-mi plăcea ce zicea și felul în care se uita. Nu i-am văzut niciodată fața, dar îmi dau seama după voce că este drăguță - mai drăguță decât tine!

Majordomul zâmbi batjocoritor, apoi își schimbă imediat expresia într-un surâs.

- Bine, cum vrei tu. Dar după ce citești cartea asta scrisă de străbunicul tău drag, o să înțelegi că nu poți să ai încredere în femei, mai cu seamă în femei drăguțe. Au ele metodele lor, viclene, de a-i sili pe bărbați să le facă voia. O să afli și tu curând, când o să ajungi bărbat. Un bărbat frumos, cum era tatăl tău, iar ea l-a luat și l-a făcut sclavul ei, l-a făcut un cățeluș, cum te face și pe tine.

Nu eram cățelușul ei, nu eram!

- El a fost al doilea soț, Bartholomew Winslow, cu opt ani mai tânăr decât ea; nu știa ce face. S-a gândit că putea s-o folosească - dar ea s-a folosit de el. Vreau să te salvez de ea ca să nu ajungi și tu ca tatăl tău - mort.

Mort. Aproape toată lumea din familia noastră era moartă. Nu eram tocmai surprins de nimic din ceea ce zicea, doar că nu știusem că femeile sunt atât de rele. Mereu bănuiam asta, dar nu am știut niciodată. Ar trebui să-l previn pe Jory.

- Acum, dacă vrei să-ți salvezi sufletul nemuritor de flăcările iadului, o să citești cartea asta și o să devii puternic, ca străbunicul tău. Și-apoi n-or să te mai stăpânească femeile. Tu o să le stăpânești pe ele.

M-am uitat în sus la fața lui prelungă și trasă, îi vedeam mustața subțirică și dinții gălbui prin care nu doar că sâsâia,

dar uneori mai și șuiera. Era cea mai urâtă persoană pe care o văzusem vreodată. Dar o auzisem pe Emma zicând de mai multe ori că frumusețea vine din interior. Așa că m-am gândit să-i dau o șansă străbunicului meu puternic și să citesc cântecul lui în piele roșie cu scrisul ei de mână lăbărtat.

Nu prea le aveam cu cititul. Nu era genul meu de pasiune pe care să o am. Dar am mers în hambar, lângă staulul care în curând urma să fie casa poneiului meu, și m-am culcușit în fân. Voiam așa de mult un ponei, că sufeream. Nu prea îmi păsa dacă mirosea urât și îți dădea mare bătaie de cap. Am deschis cartea, care părea foarte veche.

Incep acest jurnal cu cea mai amară zi a vieții mele: ziua în care iubita mea mamă m-a părăsit pentru un alt bărbat. L-a părăsit și pe tatăl meu. Țin minte cum m-am simțit când el mi-a spus ce făcuse ea, cât de mult am plâns, cât de pierdut m-am simțit fără ea. Cât de singur eram fără o mamă care să mă sărute la culcare și care să îmi asculte rugăciunile. Aveam cinci ani. Și până în ziua în care a plecat, îmi spunea mereu că sunt cea mai importantă ființă din viața ei. Cum a putut să mă părăsească, singurul ei fiu? Ce demon a posedat-o astfel încât să întoarcă spatele fiului ei iubitor?

Eram atât de inocent pe-atunci, atât de neștiutor. Când am început să citesc cuvintele Domnului, am înțeles că, de la Eva încoace, femeile au trădat bărbații într-un fel sau altul, chiar și mamele. Corrine, Corrine, cât începusem să urăsc numele acela.

Nostim. Mă simțeam ciudat când am ridicat privirea din jurnalul ăla roșu cu scrisul lui micuț și înghesuit, care uneori se întindea cât mai mult în josul paginii, de parcă trebuia să folosească fiecare bucățică din spațiu.

Și mie îmi fusese mereu teamă că, într-o zi, s-ar putea ca mama să plece pur și simplu, fără nici un alt motiv, doar că nu mai vrea să fie lângă mine. Și eu aș rămâne singur cu un tată vitreg, care nu avea cum să mă iubească la fel de mult cum m-ar

fi iubit dacă aş fi fost fiul lui bun. Jory n-ar fi avut probleme, pentru că el avea dansul, şi asta era tot ce conta pentru el.

- Îţi place cartea? mă întrebă John Amos, care se furişase în hambar şi stătea nemişcat în umbră, uitându-se la mine cu ochii lui mici, scânteietori.

- Da, e o carte bună, am reuşit eu să zic, deşi nu îmi dădea un sentiment de bun augur şi mi-era teamă ca nu cumva mami să fugă şi ea cu vreun bărbat care nu e doctor.

Tot timpul îşi dorea ca tati să nu fie doctor, să poată sta acasă mai mult.

- Continuă să citeşti din cartea aia în fiecare zi, mă sfătui John Amos, care poate chiar mă plăcea, deşi răutatea i se citea pe chip, şi o să înveţi despre femei şi cum să le controlezi.

Puteam să-l ascult mai bine când nu-l vedeam.

- Şi n-o să-nveţi să controlezi doar femei, ci şi pe toţi oamenii. Cărticica aia roşie din mâna ta o să te ajute să nu faci greşelile pe care atâţia bărbaţi le fac. Să-ţi aduci aminte de asta când te plictiseşti de citit. Să-ţi minte că e datoria bărbaţilor să domine femeile, care de fapt sunt neghioabe şi slabe.

Pfiu, nu m-aş fi gândit că mami e neghioabă şi slabă. Eu credeam că e puternică şi minunată. La fel cum bunica era generoasă şi bună... şi într-un fel mult mai bună decât mama mea, care meru părea prea ocupată ca să-şi bată capul cu mine.

- Malcolm era genul de om pe care alţii îl admirau, Bart. Genul de om respectat şi temut. Când poţi să inspiri genul ăsta de admiraţie, eşti venerat - ca un zeu. Nu trebuie să-i spui bu-nicii tale despre carte. Ar fi mai bine să n-o faci şi să te prefaci în continuare că o iubeşti la fel ca-nainte. Nu lăsa niciodată femeile să ştie ce gândeşti. Ține-ţi gândurile pentru tine.

Poate că avea dreptate. Poate că, dacă citeam cartea până la capăt, ajungeam mai deştept decât Jory, şi toată lumea m-ar fi admirat.

Am zâmbit în noaptea aceea în pat, ținând strâns la piept jurnalul lui Malcolm, aproape de inimă. Iată unealta care avea să mă facă cel mai bogat om din lume - exact cum fusese şi

Malcolm Neal Foxworth, care trăise odată într-un loc părătit numit conacul Foxworth.

Acum aveam doi prieteni. Doamna, bunica mea îmbrăcată în negru, și John Amos, care vorbea cu mine mai mult făcuse tati vreodată. Ciudat lucru, cum intraseră niște oameni în viața mea, începând să-mi dea mai mult decât păreri.

Generozitate

Mama cumpărase o școală de balet care purta încă numele vechiului proprietar. Păstra denumirea, *Școala de Balet Marie DuBois*, lăsându-le pe eleve să creadă că ea era Marie DuBois. Ne explică mie și lui Bart mai târziu că era mai ușor decât să schimbe numele școlii, și mai profitabil totodată. Tati părea să fie de acord.

Școala ei se afla la ultimul etaj dintr-o clădire cu două etaje în San Rafael, nu departe de locul unde avea tati cabinetul medical. De multe ori luau prânzul împreună sau își petreceau câte o noapte în San Francisco, unde mergeau la vreun spectacol de balet sau la vreun film, ca să nu mai facă drumul cu mașina acasă și înapoi în oraș. Emma era cu noi, așa că nu ne deranja prea tare, deși uneori mă simțeam exclus când îi vedeam venind acasă strălucind de fericire. Asta mă făcea să cred că noi nu eram la fel de importanți pentru ei, așa cum ne plăcea să credem.

Într-o noapte, când eram agitat și nu puteam să adorm, m-am furișat în liniște afară din dormitor, ca să iau o gustare, nimic altceva. Cum am pășit pe podeaua din holul ce ducea către camera de zi, am auzit vocile părinților mei. Tare. Se certau, iar ei rareori își vorbeau pe un ton dur unul altuia.

Nu știam ce să fac, să stau sau să mă întorc în cameră. După aceea, mi-am adus aminte de întâmplarea din mansardă și, pentru protecția mea și a lui Bart, am simțit că trebuia să știu despre ce era vorba.

Mama avea încă pe ea rochia frumoasă, albastră, pe care purtase la cină cu tati.

– Nu știu de ce tot protestezil tuna ea, în timp ce se mișca le colo colo, aruncând priviri furioase spre tati. Știi la fel de bine ca mine că Nicole n-o să-și revină. Și dacă așteptăm până o s-o îngroape, pe Cindy o s-o preia statul în custodie, și după aia o să fie greu ca naiba să o luăm de la ei! Hai să acționăm acum. Chris, te rog, ia o decizie!

– Nu, spuse el rece. Avem deja doi copii și e destul. Sunt alte cupluri de tineri care ar fi încântați s-o adopte pe Cindy. Cupluri care nu au la fel de mult de pierdut când biroul de adopții începe să facă investigații...

Mami își aruncă mâinile în lături.

– Asta spun și eu! Dacă o avem pe Cindy înainte să moară Nicole, biroul n-o să mai aibă de ce să investigheze. O să merg diseară să-i spun lui Nicole planul meu. Sunt convinsă că o să fie de acord și o să semneze documentele legale necesare.

– Catherine, spuse tatăl meu vitreg cu o voce fermă, nu poți fi toate cum vrei tu. Nicole poate să-și revină în câteva săptămâni, și chiar dacă rămâne invalidă pe viață, tot o să vrea să-și păstreze copilul.

– Dar ce fel de mamă o să fie?

– Asta nu ține de noi.

– Nu poate să-și revină! Știm amândoi asta – și mai mult, Christopher Doll, am fost deja la spital și am vorbit cu Nicole, și ea vrea ca eu să îi iau fetița. A semnat actele pe care i le-am dus, și era și Simon Daughtry cu mine. E avocat, și a venit cu secretara – așa că ce poți să faci să mă mai oprești?

Aparent șocat, tatăl meu vitreg își puse mâinile pe față, în timp ce mama turuia în continuare:

– Christopher, nu te mai ascunde în spatele mâinilor. Arată-ți fața, să vezi ce m-ai obligat să fac. Erai acolo în noaptea în care s-a născut Bart – cu ochii tăi rugători, care îmi spuneau că Paul nu avea să fie de ajuns și în final tu aveai să fii cel care iese învingător. Dacă n-ai fi fost acolo, rugându-mă cu blestemații ăia de ochi albaștri, nu i-aș fi lăsat pe doctori să mă

convingă să semnez hârtiile alca, dându-mi consimțământul să mă sterilizeze! Aș fi născut încă un copil, chiar de-ar fi fost să mor din cauza asta. Dar *tu* ai fost acolo, și am cedat – de dragul tău, fir-ar să fie! *De dragul tău!*

Se prăbuși în hohote de plâns pe podea și se ghemui pe-o parte, înfigându-și degetele sale lungi în părul aspru al covorului. Părul ei lung, blond se răsfirea ca un evantai de aur pe covor, sprijinindu-i obrazul ca o pernă în timp plângea fără oprire, dojenindu-se pe ea și pe el pentru ceea ce făceau.

Ce făceau ei oare?

Se întoarse pe spate, desfăcându-și larg brațele. Tati își descoperi fața și se uită la ea, părând profund rănit.

– Ai dreptate, Christopher. Mereu ai dreptate! O singură dată am avut eu dreptate, dar atunci i-aș fi putut salva viața lui Cory.

Suspînând, își întoarse privirea de la tati, care îngenunchese lângă ea și încerca s-o ia în brațe. Ea îl lovi, făcându-mă să icnesc.

– Ai avut dreptate și când mi-ai spus să nu mă mărit cu Julian! Pun pariu că ai jubilat când mariajul nostru a eșuat lamentabil. Pun pariu că ai fost mândru nevoie-mare când Julian a lăsat-o pe Yolanda Lange să distrugă tot ce aveam. Totul s-a întâmplat exact cum ai prezis tu, și ai fost tare fericit. După aia, Bart a murit sufocat în incendiul care a ars conacul Foxworth până la temelii. Râdeai și-atunci în sinea ta? Te bucurai că scăpasem de el? Credeai că o să alerg în brațele tale și o să uit cât îi datoram lui Paul? Te îndoiai că îl iubeam pe Paul? Vocea ei deveni un țipăt ascuțit. Când eu și Paul eram amanți, niciodată nu m-am gândit că ar fi prea bătrân, până n-ai început tu să mă pisezi întruna cu vârsta lui. Poate nu i-aș fi dat nici un pic de atenție Amandei dacă nu m-ai fi bătut tu la cap că mă căsătoresc cu un bărbat cu douăzeci și cinci de ani mai în vârstă.

M-am făcut și mai mic. Mi-era rușine că stăteam și ascultam; mi-era frică să mă ridic și să plec, acum că auzisem atât de mult. Mami era pornită, de parcă ținuse toate acestea în ea

mult timp și era gata să i le arunce în față la momentul potrivit – și iată-l. El se retrăgea în fața atacului feroce.

– Îți amintești după-amiaza în care m-am căsătorit cu Paul? țipă ea. Îți amintești? Gândește-te la momentul în care mi-ai dat inelul pe care mi l-a pus pe deget. Ai ezitat atât de mult, că pastorul a trebuit să te îndemne cu o șoaptă. Și-n tot timpul ăla, mă implorai din priviri. Am rezistat atunci, cum ar fi trebuit să rezist și după moartea lui. Ți-ai dorit să moară mai curând, ca să vină șansa TA? O dorință care se îndeplinește de la sine, Christopher Doll! AI CĂȘTIGAT! MEREU CĂȘTIGI! STAI ȘI AȘTEPTI ÎN TIMP CE FACI TOT POSIBILUL CA SĂ-MI DAI VIAȚA PESTE CAP! EI BINE, IATĂ-MĂ! FIX UNDE M-AI VRUT! – în patul tău, făcând pe soția ta. Te simți bine? TE SIMȚI BINE?

Ea plânse în hohote, apoi îl palmui peste față cu putere.

Tata se dădu înapoi, fără a rosti însă un cuvânt. Dar nici atunci nu terminase cu el.

– Nu-ți dai seama că nu m-aș fi dus niciodată la Bart dacă nu mi-ai fi dat tot timpul târcoale, băgându-te între mine și Paul; făcându-mă să-mi fie rușine de ce ne-a făcut mămica? Trebuia să-l iau pe Bart de la ea – era singurul mod în care puteam s-o pedepsesc pentru ceea ce ne făcuse. Și acum, după tot ce-a făcut Paul pentru noi, n-ai nici măcar atâta generozitate să iei o fetiță care în curând o să rămână orfană. Chiar și după ce am rezolvat lucrurile legal, ca să nu vină autoritățile să facă investigații. Tot mă vrei doar pentru tine, ai senzația că doi fi sunt de ajuns ca să-ți strice ție intimitatea, și alt copil ar dărâma castelul nostru de cărți măsluite.

– Cathy, te rog... îngăimă el.

Dădu în el cu pumnii ei mici, apoi strigă din nou:

– Poate mi-ai spus că e în regulă pentru Paul să facă sex doar ca să facă încă un atac de cord!

După aceea se prăbuși înapoi pe podea, găfâind, cu fața brăzdată de lacrimi, în timp ce ochii ei albaștri se uitau fix la tati. Dar el doar ședea nemișcat, ghemuit, pe călcâie, de parcă ar fi fost împietrit de tot ce-i zisese ea.

Voiam să plâng, pentru el, pentru ea, pentru Bart, pentru mine. Deși nu prea înțelegeam mare lucru.

Tata începu să tremure necontrolat, de parcă iarna venise pe neașteptate în camera noastră de zi. Oare mama spusese adevărul? Oare el fusese în spatele tuturor morților din familia noastră? Și mi-era frică, pentru că îl iubeam.

– Doamne Dumnezeule, Catherine! spuse el într-un final, ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre dormitor. Îmi fac bagajul și-ntr-o oră am plecat, dacă asta vrei. Și sper că ești mulțumită. De data asta, tu ai câștigat!

Cu un singur salt grațios, mama fu în picioare și începu să alerge după el. Îl prinse de braț și îl întoarse, apoi își aruncă brațele în jurul lui și îl strânse.

– Chris! strigă ea. Îmi pare rău! Atât de rău. Nu cred un cuvânt din ce-am spus. Am fost groaznică, știu asta. Te iubesc; te-am iubit mereu; mint, înșel, spun orice, numai ca să fie cum vreau eu. Nu face fața asta rănită, trădată. Ai dreptate să nu vrei să o iau pe fiica lui Nicole, pentru că mereu ajung să-i rănesc pe toți cei pe care îi iubesc. Distrug ceea ce iubesc cel mai mult. Dacă aș fi fost o persoană corectă, aș fi găsit cuvintele potrivite pe care să i le spun lui Carrie, dar nu i-am zis ce trebuia, nici ei, nici lui Julian.

Încă îl strângea în brațe, în timp ce el stătea drept ca un băț în îmbrățișarea ei, fără să răspundă pasiunii cuvintelor, săruturilor, îmbrățișărilor ei. Ea îi luă o mână fără vlagă și încercă să se plesnească peste față cu ea și, nereușind, se palmui cu mâna sa.

– De ce nu mă lovești, Chris? Slavă Domnului, ți-am dat destule motive în seara asta. Nu trebuie să o am pe Cindy, nu când vă am pe tine și pe băieții mei...

Îmi dădeam seama că tatăl meu vitreg se simțea neputincios în fața chinului ei. Scenele ei dramatice îl trimiseseră într-un colț unde voia să rămână destul încât să izbutească să-și reia poziția, cumpănind bine. Dar ea sărea la el, îl ataca, până când începu din nou să țipe la el.

- Ce s-a întâmplat, Christopher Doll? Uite cum stai acolo, incremenit, nu spui nimic, încerci să mă judeci după propriul tău cod etic. Recunoaște adevărul – *că eu nu am nici un cod etic!* Vrei să crezi că sunt doar o actriță care își joacă rolul, cum și l-a jucat mama pe al ei. Nici măcar acum, după atâția ani, nu poți să-ți dai seama când joc teatru și când nu. Și știi de ce? Acum vocea ei devenise amenințătoare, cinică. Dacă nu ți-ai bătut capul să-mi analizez cazul jalnic, o fac eu pentru tine, Christopher, ți-e frică să te uiți la mine cu sinceritate. Nu vrei să știi cum sunt cu adevărat. Dacă nu joc teatru – și ceea ce vezi tu acum sunt eu cu adevărat –, atunci nu poți să accepți faptul că ai fost un fraier. Ai descoperi că ți-ai investit marea iubire dezinteresată pe o femeie fără scrupule, pretențioasă și complet egoistă. Hai, vezi adevărul! Nu sunt o zeiță divină și n-am fost niciodată, și nici n-o să fiu! Chris, ai fost un fraier toată viața ta, încercând să mă faci ceva ce nu sunt – și asta mă face și mincinoasă, nu-i așa? Începu să râdă în timp ce el păli. Uită-te la mine, Christopher. De cine îți aduc aminte? Se dădu în spate și se uită la el în tăcere mult timp, în timp ce aștepta. Când el refuză să răspundă, mama reluă:

Hai, spune – sunt ca ea, nu? Așa era ea în acea ultimă noapte la conacul Foxworth, când musafirii roiau în jurul pomului de Crăciun din sala de bal, și ea era în bibliotecă și țipa cum țip eu acum! Zbiera, povestind cum o bătuse tatăl ei și cum o silise să facă ce-a făcut. Ce păcat că nu ai fost acolo! Așa că țipă la mine, Chris! Lovește-mă! Țipă ca mine, arată-mi că ești o ființă umană!

Încet, încet, el începea să-și piardă cumpătul. Mi-era atât de teamă de ce ar fi putut să urmeze. Voiam să fug și să-i opresc pentru că, dacă ar fi ridicat mâna să dea în ea, aş fi sărit s-o apăr. Nu l-aş lăsa niciodată să dea în mama.

Oare ea îmi auzise rugămințile tăcute? Îi dădu drumul și alunecă din nou pe podea. Eram atât de nedumerit să îi văd certându-se de-adevăratele. Și de ce oare stârnea numele acela, conacul Foxworth, niște frici ascunse, pe care nu voiam să le scot la lumină? Și cine era această ea despre care tot

vorbea mami? Și unde fusese tata Paul în tot timpul ăsta? Când mami nu-l cunoscuse pe fratele lui mai mic – sau cel puțin asta îmi ziseseră. Oare părinții mințeau?

Conacul Foxworth, de ce suna atât de cunoscut?

Tata se lăsă încă o dată în genunchi lângă ea, și de data asta, cu mare gingășie, o luă în brațe, și ea nu îl respinse. Săruturile lui rapide îi inundară fața palidă, încercând să sufoce cu buzele cuvintele care ieșeau neconținut.

– Chris, cum poți să mă mai iubești când sunt așa o scorpie? Cum poți să înțelegi în continuare cum de sunt urâtă atât de des? Știu că sunt la fel de scorpie ca ea, doar că eu mi-aș da viața să pot să repar răul pe care ni l-a făcut.

Fără să-și spună un cuvânt, privirile lor se fixară una pe cealaltă, până când respirația le deveni sacadată. Pasiunea aceea, care plutea întotdeauna între ei, se descătușă, și un fior îmi gâdila și mie pielea.

Ca nu cumva să văd mai mult, m-am întors încet în cameră, având încă în minte imaginea rușinoasă cu ei rostogolindu-se pe podea. Iar și iar, întorcându-se, trăgând unul de celălalt, amândoi sălbatici – și ultimul lucru pe care l-am auzit fu un sunet de fermoar. Al lui sau al ei, nu știam. Deși mă gândeam la asta. Oare o femeia deschidea vreodată, de bunăvoie, șlițul unui bărbat – chiar și o soție?

Am fugit în grădină. În întuneric, aproape de marele zid alb, lângă o statuie albă de marmură, am căzut la pământ și am început să plâng. Statuia lui Rodin, „Sărutul“, fu primul lucru pe care l-am văzut când m-am uitat în sus. Doar o copie, dar îmi spunea multe despre adulți și despre sentimentele lor.

Fusesem atât de naiv să cred că integritatea părinților mei era desăvârșită, dragostea lor, o sclipitoare panglică fină de satin, neîntreruptă. Acum era zdrențuită, pătată și nu mai strălucea. Oare se certaseră de multe ori, doar că nu auzisem eu? Încercam să-mi aduc aminte. Cred că nu se mai certaseră atât de rău înainte, avuseseră doar scurte conflicte care se rezolvaseră imediat.

Prea mare ca să plâng, mi-am spus. Paisprezece ani era aproape o vârstă de bărbat. Deja îmi apăruseră câteva fire deasupra buzei și în alte locuri. Trăgându-mi nasul, încercând să-mi țin lacrimile în frâu, am fugit spre zidul alb și m-am urcat în stejar. Odată ajuns pe zid, m-am așezat în locul meu preferat și m-am uitat la uriașul conac alb, care arăta fantomatic în lumina lunii. Am stat și m-am tot gândit la Bart și cine a fost tatăl lui. De ce nu-l botezaseră după tata Paul? Firesc ar fi ca un fiu să poarte numele tatălui. De ce Bart, și nu Paul?

În timp ce mă uitam și mă întrebam toate acestea, ceața dinspre mare a început să se așeze, în vâlătuci, învăluind conacul până când n-am mai putut să-l văd. Totul în jurul meu era acoperit de păcla cenușie, groasă. Sinistru, înspăimântător, misterios.

De alături veneau niște sunete infundate, bizare. Oare plângea cineva acolo? Suspine zguduitoare însoțite de jelanii și rugăciuni scurte, care cereau iertare.

Oh, Doamne! Oare femeia aia jalnică plângea exact cum plânsese și mama? Ea ce făcuse? Toată lumea avea un trecut rușinos de ascuns? Oare eu o să fiu ca ei când mă fac mare?

— Christopher, am auzit-o plângând.

Speriat, m-am smucit și am încercat să-mi dau seama unde era. De unde știa numele tatălui meu? Sau avea și ea un Christopher al ei?

Un singur lucru știam. Ceva întunecat și amenințător venise în viața noastră. Bart se purta mai ciudat decât de obicei. Ceva sau cineva îl influența într-un mod subtil și nu reușeam să-mi dau seama. Indiferent ce-l schimbaseră pe Bart, cu siguranță nu avea legătură cu mama și tata. Dacă eu nu puteam să-i înțeleg, Bart n-avea nici o șansă. Dar indiferent ce se petrecea între ei, sau ce se întâmpla cu Bart, simțeam de parcă toată greutatea lumii stătea pe umerii mei, care încă nu erau suficient de puternici.

Într-o după-amiază, am plecat intenționat mai devreme decât la cursurile de balet ca să ajung acasă mai repede. Voiam să afl ce face Bart cât eu nu eram acolo. Nu era în camera lui, nici

grădină, așa că mai rămânea un singur loc în care putea să fie. Alături.

L-am găsit ușor. Spre surprinderea mea, era în casă, în brațele bătrânei care nu purta decât haine negre.

Mi-am ținut respirația. Ștrengarul se ghemuise în poala ei cernită. M-am apropiat pe furiș de fereastra salonului care părea să fie preferata ei. Îi cânta încetisor, în timp ce el se uita spre fața ei acoperită de vâl. Ochii lui negri, mari erau plini de inocență, până când expresia lui se prefăcu într-una de bătrân șiret.

– Tu nu mă iubești de fapt, nu-i așa? întrebă el cu o voce extrem de ciudată.

– Oh, ba da, răspunse ea încet. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva...

– Mai mult decât ai putea să-l iubești pe Jory?

De ce naiba să mă iubească pe mine?

Femeia ezită un pic, se uită în altă direcție și răspunse:

– Da... tu ești foarte, foarte special pentru mine.

– O să mă iubești pe mine cel mai mult mereu?

– Mereu, mereu...

– O să-mi dai tot ce vreau, indiferent ce-ți cer?

– Mereu, mereu... Bart, iubirea mea, data viitoare când o să vii, o să găsești aici – ce-ți dorești tu cel mai mult pe lumea asta.

– Ar fi bine să-l ai! spuse Bart pe un ton foarte dur, care m-a surprins.

Dintr-odată, părea mult mai matur. Dar mereu își schimba felul în care vorbea, felul în care mergea. Mereu juca un rol, mereu se prefăcea.

M-aș fi dus acasă, să le spun mamei și tatei. Bart chiar avea nevoie de prieteni de vârsta lui, nu de o bătrână. Nu era sănătos pentru un băiat să nu aibă copii de seama lui cu care să se joace. Pe de altă parte, mă întrebam de ce părinții noștri nu-și invitau prietenii pe acasă din când în când. Trăiam singuri, izolați de vecini – până veni femeia asta musulmană, sau ce-o fi ea, și li câștigă afecțiunea fratelui meu. Ar fi trebuit să mă bucur pentru el; totuși, nu mă simțeam în largul meu.

Într-un final, Bart se ridică și spuse:

– La revedere, bunico!

Rostise asta cu vocea lui obișnuită de băiețel, dar ce voia să spună cu *bunico*?

Am așteptat răbdător până am fost sigur că Bart era în curte, înainte să dau ocol casei imense și să bat tare la ușa din față. Mă așteptam să-l văd pe majordomul bătrân, târșându-și picioarele prin holul lung spre foaier, dar însăși doamna bătrână fu cea care se uită pe vizor și mă întrebă cine sunt.

– Jory Marquet Sheffield, am spus eu mândru, așa cum ai face și tata.

– Jory, murmură ea. În secunda următoare, deschise larg ușa. Intră, mă invită ea fericită, dându-se la o parte ca să mă primească.

Undeva, departe, în umbre, am avut senzația că am văzut pe cineva care s-a ferit repede să nu fie văzut.

– Mă bucur atât de mult că ai venit în vizită. Fratele tău a fost pe-aici și a secat rezerva noastră de înghețată, dar pot să-ți ofer o cola și prăjituri sau biscuiți.

Nici nu-i de mirare că Bart nu mânca mâncarea gustoasă făcută de Emma. Femeia asta îl hrănea numai cu prostii.

– Cine sunteți? am întrebat eu furios. Nu aveți nici un drept să-i dați fratelui meu de mâncare.

Femeia se dădu un pas înapoi, aparent rănită și umilă.

– Am încercat să-i explic că ar trebui să aștepte până după masă, dar a insistat. Și, te rog, nu mă judeca prea aspru fără să-mi dai șansa să-ți explic.

Mă invită cu un gest să iau loc într-unul din saloanele ei elegante. Deși aș fi vrut să refuz, îmi stârnise curiozitatea. Am urmat-o în ceea ce cred că era cea mai frumoasă încăpere din lume care să nu fi fost într-un palat franțuzesc! Erau acolo un pian imens de concert, canapele, scaune cu brocart, un birou și un șemineu lung din marmură. După aceea m-am întors și m-am uitat atent la ea.

– Aveți un nume?

Bălbâindu-se, reuși să rostească încet:

- Bart îmi spune... bunica.

- Dumnezeuastră nu sunteți bunica lui, am zis eu. Când îi spuneți că sunteți, îl derutați, și slavă Domnului, doamnă, e destul de derutat și-așa.

O ușoară roșeață îi coloră fruntea.

- Eu nu am nepoți. Sunt singură. Am nevoie de cineva... și lui Bart pare să îi placă de mine...

M-a cuprins mila, așa că nu prea puteam să spun ce plănuisem să zic, dar am reușit totuși.

- Nu cred că îi face bine lui Bart să vină aici, doamnă. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș încerca să-l descurajez. El are nevoie de prieteni de vârsta lui...

În acel moment, vocea mi s-a stins, pentru că nu aș fi putut să-i zic că e prea bătrână. Și două bunici, una la nebuni, și alta nebună după balet, erau de ajuns.

Imediat a doua zi, eu și Bart am fost anunțați că Nicole murise în noapte dinainte și că de-acum încolo fiica ei Cindy avea să fie sora noastră. Privirea mea a întâlnit-o pe cea a lui Bart. Tata se uita în farfurie, fără să mănânce. Eu m-am uitat în jur, șocat, când am auzit un copil mic plângând.

- E Cindy, spuse tata. Eu și mama ta am fost lângă Nicole când a murit. Cu limbă de moarte ne-a rugat să avem grijă de fetița ei. Când m-am gândit cum ar fi dacă voi doi ați rămâne singuri pe lume ca Cindy, mi-am dat seama că și eu aș muri mult mai împăcat dacă aș ști că băieții mei ar merge într-o familie cumsecade... așa că am lăsat-o pe mama voastră să spună ce și-a dorit de foarte mult timp să spună, de la accidentul lui Nicole.

Mama intră în bucătărie. Purta în brațe o fetiță cu bucle blonde și ochi mari, albaștri, aproape de aceeași culoare ca ai ei.

- Nu e adorabilă, Jory, Bart?

Ea sărută un obraz bucălat în timp ce ochii mari, albaștri se uitau când la mine, când la Bart.

- Cindy are fix doi ani, două luni și cinci zile. Proprietăreasa lui Nicole s-a bucurat că scapă de o povară grea, cum o considera

ea. Ne zâmbi vesel. Mai ții minte când îți doreai o soră, Jory? Ți-am spus atunci că nu pot să mai am copii. Dar uite, uneori, Dumnezeu lucrează pe căi misterioase. Plâng în sinea mea pentru Nicole, care ar fi trebuit să trăiască optzeci de ani. Dar avea coloana ruptă și multiple leziuni interne...

Nu mai continuă cu restul poveștii. Șiam că era foarte trist ca o persoană atât de tânără și de drăguță ca Nicole Nickols să moară, la nouăsprezece ani, doar ca să putem noi să avem soră de care pomenisem eu, în treacăt, în urmă cu mult timp.

- Nicole era pacienta ta? l-am întrebat pe tata.

- Nu, fiule, nu era. Dar pentru că era o prietenă, și eleva mamei tale, am fost anunțați când nu a mai răspuns la tratament. Ne-am grăbit să ajungem la spital să fim cu ea. Presupun că nici unul din voi nu a auzit telefonul azi-dimineață, la patru.

Mă uitam la noua mea soră. Era drăguță, în pijamăluța ei roz. Buclele moi stăteau înfoiate în jurul feței. Se ținea strâns de mama mea și se holba la străini, înainte să-și ascundă capul și să se ferească de privirile noastre.

- Bart, spuse mama cu un zâmbet cald, și tu făceai așa. Dacă îți ascundeai fața, credeai că nu putem să te vedem doar pentru că tu nu puteai să ne vezi pe noi.

- Ia-o de-aici! țipă el. Fața lui era o mască roșie de furie. Ia-o de-aici! Pune-o în groapă cu maică-sa! Nu vreau nici o soră! O urăsc, o urăsc!

Tăcere. Nimeni nu fu în stare să rostească un cuvânt după izbucnirea aceasta.

Apoi, cât timp mami se uită în continuare, prea șocată ca să respire măcar, tata se întinse să-l calmeze pe Bart, care sări să-l lovească pe Cindy! Apoi fetița plângea, iar Emma se uita urât la fratele meu.

- Bart, în viața mea n-am auzit ceva mai urât și mai crud, interveni tati în timp ce-l ridica pe Bart ca să îl așeze pe genunchiul lui.

Fratele meu se foi și se agită, încercând să scape, fără a izbuti însă.

- Mergi în camera ta și stai acolo până înveți să ai compasiune pentru alții. Te-ai simți foarte norocos în locul lui Cindy.

Mormăind în barbă, Bart tropăi spre cameră și trânti ușa.

Tata se întoarse, își luă servieta neagră și se pregăti să plece. Ii aruncă mamei o privire plină de reproș.

- Acum înțelegi de ce nu am fost de acord s-o adoptăm pe Cindy? Știi la fel de bine ca și mine că Bart a fost mereu foarte gelos. Un copil atât de adorabil ca Cindy n-ar fi stat două zile într-un orfelinat până să fie adoptată de un cuplu norocos.

- Da, Chris, ca-ntotdeauna, ai dreptate. Dacă Cindy ar fi fost instituționalizată, ar fi fost adoptată de altcineva - și noi doi am fi rămas toată viața fără o fiică. Dar în situația dată, eu am o fetiță care mi se pare că seamănă leit cu Carrie.

Tatăl meu făcu o grimasă de parcă ar fi avut un junghi. Mama rămăsese la masă, ținând-o pe Cindy în brațe, și pentru prima dată de când îmi aminteam, nu o sărută la plecare. Și nici nu îi spuse, „Ai grijă”.

Cindy mă fermecă aproape instantaneu. Mergea de-a bușilea încoace și-ncolo, încercând să atingă toate lucrurile și apoi să le guste. M-a cuprins un sentiment plăcut văzând că fetița era atât de dorită, atât de iubită și de răsfățată. Împreună, cele două arătau ca mamă și fiică. Amândouă îmbrăcate în roz, cu funde roz în păr, doar că Cindy avea în picioare șosețele albe cu dantelă.

- Jory o să te învețe să dansezi când o să te faci mai mare.

I-am zâmbit mamei când am trecut pe lângă ea, în drum spre cursul de balet. Repede, mama se ridică să i-o dea pe Cindy Emmei, după care veni lângă mine, în mașina încă parcată în garajul larg.

- Jory, cred că Bart o să învețe curând s-o placă pe Cindy, nu crezi?

Am vrut să spun că nu, nu avea să se întâmple asta, dar am încuviințat din cap; nu voiam să știu cât de îngrijorat eram pentru fratele meu.

Probleme, probleme, clacoteau și se amplificau.

- Jory, ce murmuri acolo?

Pfiu, nu-mi dădusem seama că am rostit cu voce tare.

– Nimic, mami. Repetam doar ceva ce l-am auzit pe Bart că-și spunea aseară. Plânge în somn, mami. Te cheamă, țipă că ai fugit cu amantul tău.

Am încercat să zâmbesc și să par vesel.

– Și eu care nici nu știam că faci lucruri de-astea...

Mi-a ignorat remarca glumeață.

– Jory, de ce nu mi-ai zis până acum că Bart are coșmaruri?

Cum puteam să-i spun adevărul? Că era mult prea absorbită de Cindy ca s-o mai intereseze de alții. Și că n-ar trebui să-i dea nimănui mai multă atenție decât lui Bart. Nici măcar mie.

– Mami, mami! l-am auzit pe Bart strigând în somn în noaptea aceea. Unde ești? Nu mă lăsa singur! Mami, te rog, nu pleca. Nu-l iubi mai mult decât pe mine. Nu sunt rău, chiar atât de rău... dar nu mă pot abține uneori. Mami... mami...!

Doar nebunii nu puteau să se abțină. O persoană smintită în familia noastră era de ajuns. Nu ne trebuia încă una care să locuiască sub același acoperiș cu noi.

Așadar... eu trebuia să-l salvez pe Bart de el însuși. Eu trebuia să îndrept ceva ce se strâmbase cu mult timp în urmă. Și undeva, în cotloanele întunecate ale minții mele, sălășluiau niște amintiri vagi și tulburătoare legate de ceva care mă afectase cu mulți ani în urmă, când eram prea mic ca să înțeleg. Prea mic ca să pun piesele de puzzle laolaltă.

Problema era că mă gândisem atât de mult la trecut, că acum începea să se trezească și îmi aminteam un bărbat cu părul închis la culoare, un bărbat care nu era tata Paul. Un bărbat căruia mami îi spunea Bart Winslow – și acestea erau primul și al doilea prenume ale fratelui meu vitreg.

Cea mai arzătoare dorință a mea

Groznică fetiță, Cindy aia! Nu-i păsa cine o vedea dezbrăcată. Cine o vedea pe oliță. Nu-l păsa să fie cuviincioasă și curată. Îmi luă mașinuțele și le roase.

Nu prea-mi mai plăcea vara. Nimic de făcut. N-aveam unde să merg decât alături. Bătrâna îmi tot promitea un ponei, care nu mai apărea. Mă păcălea, mă ducea cu zăhărelul. Las', că-i arăt eu. O fac să stea acolo singură, n-o mai vizitez. O pedepsesc. Aseară am auzit-o pe mami cum îi povestea lui tati că a văzut-o pe bătrâna în negru cum stătea pe o scară sprijinită de zid.

- Și se holba la mine, Chris. Chiar se holba!

Tata râse.

- Zău, Cathy! Ce rău poate să facă dacă se holbează? E o străină într-un loc străin. N-ar fi fost drăguț din partea noastră să-i facem cu mâna, s-o salutăm – poate să facem cunoștință cu ea?

Am chicotit în sinea mea. Bunica n-ar fi răspuns. Era timidă cu toți străinii în afară de mine. Eu eram singurul în care avea încredere.

Am fost rău cu Cindy încă o zi, și, din cauza asta, nu mai aveam voie să merg nicăleri. Dar eu eram isteț, m-am furișat afară și m-am strecurat alături, unde oamenii chiar mă plăceau.

- Unde-i poneiul meu? am țipat eu când am văzut grajdul gol. Mi-ai promis un ponei – așa că, dacă nu-mi aduci unul, o să-l spun lui mami și lui tati că încerci să mă furi!

Femeia părea că se făcuse mică de tot în veșmântul ei negru și urât în timp ce mâinile ei subțiri și albe trăgeau de un șirag de perle pe care de obicei îl ținea ascuns.

– Măine, Bart. Măine o să primești ce-ți dorești tu cel mai mult pe lumea asta.

M-am întâlnit cu John Amos în drum spre casă. Mă conduse în cămăruța lui și îmi șopti despre „treburi de bărbați”.

– Femeile ca ea se nasc bogate și n-au nevoie de creier nici-odată, spuse John Amos, cu ochii lui duri ca niște fante. Ascultă la mine, băiete, să nu te îndrăgostești de o femeie proastă. Și toate femeile sunt proaste. Când ai de-a face cu femei, tre’ să le zici clar, de la bun început, cine e șeful – și să nu le lași să uite vreodată. Acuma, lecția ta pentru azi. Cine e Malcolm Neal Foxworth?

– Străbunicul meu care e mort, dar e puternic chiar și-așa, am spus, fără să înțeleg prea bine nici măcar în timp ce rosteam asta.

– Ce mai era Malcolm Neal Foxworth?

– Un sfânt. Un sfânt care merită un loc de cinste în rai.

– Corect. Dar spune tot, nu lăsa nimic pe dinafară.

– N-a existat vreodată om mai deștept decât Malcolm Neal Foxworth.

– Asta nu-i tot ce te-am învățat. Ar trebui să știi mai multe despre el dacă îi citești jurnalul. Îl citești zilnic? Și-a notat în cartea aia, fidel, toată viața. Am citit-o de zeci de ori. Să citești cartea asta înseamnă să înveți și să crești. Așa că, să nu abandonezi lectura jurnalului străbunicului tău până nu ești la fel de isteț și de deștept ca el.

– Istet și deștept nu înseamnă același lucru?

– Evident că nu! Istet înseamnă să nu-i lași pe alți să-și dea seama cât de deștept ești.

– De ce n-a plăcut-o Malcolm pe mama lui? am întrebat eu, deși știam că fugise.

Dar oare eu aș urî-o pe mama pentru asta?

– Să-i placă de mama lui? Doamne Dumnezeule, băiete! Malcolm era nebun după maică-sa, până a fugit cu amantul ei

și l-a lăsat pe Malcolm cu tatăl lui, care era prea ocupat ca să-l bage în seamă. Dacă citești în continuare, băiete, o să afli de îndată ce l-a făcut pe Malcolm să fie așa pornit împotriva tuturor femeilor. Citește și îmbogățește-ți cunoștințele. Înțelepciunea lui Malcolm va deveni înțelepciunea ta. O să te învețe să nu ai niciodată încredere într-o femeie când ai nevoie de ea.

– Dar mama mea e o mamă bună, am apărat-o eu, nu foarte încrezător.

Nu mai eram convins că e adevărat.

Viața era atât de „perfidă” (noul cuvânt al zilei, perfid).

– Acum, Bart, spusese tati de dimineată, când scoase cuvântul la imprimantă și îmi explică ce înseamnă, vreau ca tu și Jory să găsiți un mod în care să folosiți azi, în conversație, cuvântul „perfid”, de cel puțin cinci ori. Înseamnă să te îndepărtezi de calea cea mai scurtă, corupt și nedrept – P-E-R-F-I-D.

Mi-l spuse pe litere. Fir-ar să fie, nu-mi plăcea deloc să trăiesc într-o „lume perfidă”. Cuvintele astea noi blestемate mă învățau cât de *perfidă* putea să fie lumea.

– Acum o să te las singur, ca să poți să citești din cuvintele lui Malcolm, spuse John Amos înainte să plece târșându-și picioarele, aplecat în față și într-o parte.

Am deschis cartea la pagina unde era semnul de carte din piele.

Azi am vrut să încerc un pic din tutunul tatălui meu, așa că mi-am umplut pipa cu ce-am găsit prin biroul lui, după care m-am strecurat afară și am fumat în spatele garajului.

Nu știu cum a aflat, doar dacă nu m-a pârât vreunul dintre servitori, cert e că știa. Văpâi ieșeau din ochii lui duri și mi-a ordonat să mă dezbrac. Strângând din dinți, am plâns în timp ce m-a biciuit, după care m-a ținut în mansardă până învățam căile Domnului și îmi răscumpăram păcatele. Cât am stat acolo, am găsit poze vechi cu mama pe când era doar o fetiță. Ce frumoasă era, cât de inocentă și drăgușă! O uram! Voiam să moară în secunda aia, oriunde ar fi fost. Voiam să sufere așa cum

sufeream și eu, cu răni sângerând pe spate, aproape sufocat în mansarda aceea fierbinte, fără aer.

Am găsit niște lucruri în acea mansardă, corsete cu dantelă, ca să rotunjească formele femeii în față, să păcălească bărbații, să-i facă să creadă că are mai mult decât e dăruită de la natură. Știam că nu o să fiu niciodată păcălit de o femeie, indiferent cât de frumoasă era. Pentru că frumusețea mă adusese în mansardă, și tot frumusețea îmi biciuise spatele, și nu era chiar vina tatălui meu pentru ce făcuse. Și el suferea ca și mine.

Acum știam că era adevărat ce spusese el de atât timp; nu poți avea încredere în femei. Mai ales în cele cu chipuri frumoase și trupuri seducătoare.

Mi-am ridicat ochii și m-am uitat în gol; nu vedeam hambarul și fânul, ci chipul frumos și drag al mamei mele. Oare ea era perfidă? Oare ar fugi într-o bună zi cu „amantul” ei și m-ar lăsa să-mi port singur de grijă, cu un tată vitreg care nu mă iubea nici pe departe cât îi iubea pe Jory și pe Cindy?

Ce aş face atunci? Oare m-ar lua bunica la ea?

Am întrebat-o mai târziu.

– Da, dragostea mea, te voi lua. Voi avea grijă de tine, mă voi lupta pentru tine, voi face tot ce îmi stă în putință pentru tine, pentru că tu ești fiul legitim al celui de-al doilea soț al meu, Bart Winslow. Nu ți-am mai spus? Ai încredere în mine, crede în mine și stai departe de John Amos. Nu e genul de prieten pe care ar trebui să-l ai.

Fiul celui de-al doilea soț al ei. Asta înseamnă că și mamă a fost căsătorită cu el? Merce se căsătorea cu câte cineva! Am închis ochii și m-am gândit la Malcolm, care era de mult oale și ulcele. Scârț, scârț, scârț făcea scaunul ei. Buf, buf, buf făcea țărâna pe mormântul meu. Întineric acum. Sufocant. Îngheșuit și rece. Rai... unde era raiul?

– Bart, ochii îți sunt goi.

– Sunt obosit, bunico, atât de obosit.

– În curând vei avea ce-ți dorești tu cel mai mult pe lumea asta.

Bani, voiam bani, mormane întregi de verzișori. În momentul acela, cineva bătu la ușă. Am sărit din poala ei și m-am ascuns.

Jory i-o luă înainte lui John Amos, care-l poftise în casă.

– Unde e fratele meu? întrebă el, uitându-se prin cameră. Nu-mi place ce se întâmplă cu el acum și cred că are legătură cu faptul că tot vine pe-aici...

– Jory, spuse bunica mea, întinzând mâna cu toate acele bijuterii scânteietoare. Nu te uita așa la mine. Nu-i fac rău. Doar îi dau un pic de înghețată după masă. Stai jos și hai să vorbim o vreme. O să cer să aducă ceva de băut.

Ignorând-o, cu un nas de copoi, Jory fugi drept la mine și mă târi afară de după ghivecele cu plante.

– Nu, mulțumesc, doamnă, spuse el rece. Mama îmi dă cât îmi trebuie să mănânc – și nu faceți decât să-l schimbați, așa că, vă rog, să nu-l mai lăsați să vină.

Buzele ei de-abia vizibile se strânseseră și am văzut că avea lacrimi în ochi când am trecut pe lângă ea. Jory mă scutură când am revenit în curtea noastră.

– Să nu te mai întorci acolo, Bart Sheffield! Nu e bunica ta! Te uiți la ea de parcă îți place mai mult decât mami!

Erau unii care spuneau că Bart Winslow Scott Sheffield nu era la fel de înalt ca alți băieți de nouă ani. Dar știam că, odată ce aveam să împlinesc zece ani, aveam să mă lungesc ca un vrej în timpul verii. De cum ajungeam din nou la Disneyland, aveam să fiu inspirat să cresc cât un uriaș.

– De ce ești așa serios, dragul meu? întrebă bunica când sedeam ghemuit în poala ei, a doua zi.

Poneiul încă nu sosise.

– Nu mai vin să te văd, am spus morocănos. O să-mi dea tati un ponei de ziua mea, când îi spun iar că vreau unul. N-o să mai am nevoie de-al tău.

– Bart, nu le-ai spus părinților tăi despre mine, nu?

– Nu, doamnă.

– Dacă minți, o să te pedepsească Dumnezeu.

Bine, de ce nu? Oricum, toți ceilalți o făceau.

– N-am zis nimănui nimic niciodată, am mormăit. Mami și tati nu mă plac deloc. Îl au pe Jory. Acum o au și pe Cindy. E destul pentru ei.

Se uită repede în jur, în special la ușile batante care erau închise și încuiate. Șopti:

– Bart, te-am văzut vorbind cu John. Te-am rugat să stai departe de el. E un bătrân rău, care poate să fie foarte crud. Ține minte asta.

Pfiu, în cine puteam să am încredere? Și el spunea același lucru despre ea. Odată, credeam că toți cei din familia mea erau de încredere. Acum aflu că oamenii nu erau întotdeauna ce păreau să fie la suprafață. Nu erau iubitori, nu le păsa niciodată destul, în special când era vorba de mine. Poate doar bunicii îi păsa – și lui John Amos. După aceea eram din nou confuz. Oare John Amos îmi era un prieten adevărat? Dacă da, atunci bunica nu putea să fie. Trebuia să aleg. Pe care din ei să-l aleg? Cum să iau decizii din astea așa de importante? Apoi, când bunica mă ținea în brațe, fața mea lipită de pieptul ei moale, știam că ea e cea care mă iubește cel mai mult. Era bunica mea de-adevăratelea.

Dar... dacă nu era?

O văzusem pe bunica de câteva zeci de ori. John Amos era prietenul meu de doar câteva zile. Poate dacă mă aștepta de șapte ori la rând, asta mi-ar fi dat de înțeles că îmi poartă noroc. Șapte din orice lucru însemna noroc. De cinci ori vorbisem cu el în locul lui înspăimântător, și asta mă învățase deja că femeile sunt viclene și perfide.

– Bart, dragul meu, șopti bunica cu buzele ei uscate pe obrazul meu, aproape de ureche. Nu fi așa speriat, doar lasă-l pe John Amos în pace și să nu crezi nimic din ce-ți spune. Îmi mângâie fața și apoi am simțit cum zâmbește. Acum, dacă dai o fugă până în hambar, vei găsi ceva ce orice băiat din lume și-ar dori, și cei care n-au te vor invidia.

Începuse să zică altceva, dar eu am sărit și am zbughit-o din camera ei și am fugit până la hambar. Oh, Doamne, oh vai în fiecare zi aveam un măr în buzunar doar, doar s-o întâmpla.

În fiecare zi aveam cubulețe din zahărul mamei, doar, doar. Mă rugam în fiecare seară pentru poneiul pe care trebuia neapărat să-l am. Poneiul acesta avea să mă iubească mai mult decât oricine! Am alergat spre hambar și n-am căzut nici măcar o dată. După aceea m-am oprit brusc și m-am uitat fix. AIA nu era un ponei!

Era doar un câine. Un câine mare și flocos, care dădea din coadă și se uita deja cu adorație spre mine; și nu făcusem nimic ca să-i câștig dragostea. Îmi venea să plâng. Era legat cu o sfoară de-un ciot ce ieșea din podeaua de țărână a hambarului. Câinele se gudura tot, de parcă era fericit să mă vadă – și uram câinele ăla.

Bunica veni în spatele meu, fără suflu și gâfâind.

– Bart, dragul meu, nu fi dezamăgit! Chiar am vrut să-ți iau un ponei, dar după cum ți-am zis, dacă luam un ponei, ai fi mers acasă mirosind a cal, și Jory și părinții tăi ar fi aflat și nu te-ar mai fi lăsat să vii pe la mine *niciodată*.

Am căzut în genunchi și am lăsat capul în piept. Voiam să mor. Mâncasem toată înghețata aia, îndurasem toate pupăturile și îmbrățișările alea... și tot nu-mi dăruise un ponei.

– M-ai mințit, m-am înecat, cu lacrimi în ochi. M-ai făcut să-mi pierd timpul să te vizitez, când puteam să fac ce'a mai bun.

Iar începusem să pronunț greșit. La urma urmelor, nu eram așa de mare.

– Bart, dragule, nu știi nimic despre St. Bernarzi! spuse ea, strângându-mă în brațe. Câinele acesta e doar un pui, și uite ce mare e! O să crească mare cât un ponei. Poți să-i pui șa și să-l călărești. Și știai că în munți rasa asta e folosită ca să salveze oamenii rătăciți prin zăpadă? Li se leagă un butoiuș cu brandy de gât, și un câine ca ăsta, singur-singurel, poate să găsească un om pierdut și să-i salveze viața. St. Bernardul este cel mai eroic câine din lume.

Nu-mi venea s-o cred. Totuși, trebuia să mă uit mai atent la câțel – ăla era un pui? Trăgea de lesă, încercând să ajungă la mine, și-mi plăcea un pic mai mult de el pentru că făcea asta.

– Chiar o să crească mare cât un ponei?

– Bart, are doar șase luni și deja e cam cât unii ponei! Bunica râse și mă luă de mână, trăgându-mă în hambar. Vezi, spuse ea arătându-mi o șa roșie cu zăbală și frâu, apoi un cărucior roșu cu două roți. Poți să-l călărești sau să-l înhami la cărucior, și ai și un câine, și un ponei, orice vrei tu, e bun la toate. Tot ce trebuie să faci e să-ți folosești imaginația.

– O să mă muște?

– Nu, evident că nu. Dragul meu, uită-te la el, cât de fericit că vede un băiat. Întinde mâna și lasă-l să te miroasă. Poartă-te frumos cu el, hrănește-l bine și nu numai că o să ai cel mai frumos câine din lume, dar o să ai și cel mai bun prieten din viața ta.

Speriat, mi-am îndepărtat mâna de corp, încet, încet – și cățelușul o linse ca pe înghețată. Pupături băloase. Am râs pentru că mă gâdila.

– Bunico, pleacă, am ordonat eu.

Ea se îndepărtă fără tragere de inimă, în timp ce eu am îngenunchat în fața poneiului ca să-i spun ce era.

– Ascultă la mine, am spus eu ferm, și ține minte ce spun. Tu *nu* ești câine, ci ponei. Tu nu cari brandy în butoiașe la oameni răcăciți și înzăpeziți – tu mă cari doar pe mine. Tu ești poneiul meu, al meu și numai al meu!

Se uită la mine nedumerit, mișcându-și capul când într-o parte, când în alta, stând în fund.

– Nu mai sta așa! am tipat eu. Poneii nu stau în fund, doar câinii.

– Bart, se auzi vocea blândă a bunicii mele, poartă-te frumos, nu uita.

Am ignorat-o. Femeile nu contau în treburi de bărbați, cum era aceasta. John Amos îmi spusese asta. Bărbații stăpâneau lumea, și femeile trebuiau să stea deoparte și să tacă din gură.

Trebuia să fac o vrajă și să transform un cățeluș într-un ponei. Vrajitoarele rele de pe scenă știau cum să facă asta. Am stat și m-am gândit la toate vrajitoarele de scenă pe care le văzusem la balet și în sfârșit mi-am dat seama cum se face.

Îmi trebuiau un nas lung și coroiat și o bărbie ascuțită, și ochi ieșiți din orbite și degete osoase cu unghii negre, lungi de vreo cinci centimetri. Singurul lucru pe care îl aveam cum trebuia erau ochii negri, răi și pătrunzători – poate era de ajuns. Știam foarte bine cum să mă uit urât.

Mi-am ridicat brațele deasupra capului, mi-am încovoiat degetele în chip de gheare, m-am aplecat pe spate și am incantat vraja:

– Te botceez Apple! Cu această poțiune magică pe care ți-o dau, și cu această vrajă, te prefac în ponei! I-am dat poțiunea magică, un măr. Acum ești al meu, numai al meu! Nu vei mai mânca și nu vei mai bea, de nu voi fi eu cel care îți dă hrană sau apă. Nu vei mai iubi pe nimeni în afară de mine. Vei alerga la mine și vei muri odată cu mine. AL MEU, APPLE, AL MEU! ACUM ȘI PENTRU TOTDEAUNA... AL MEU!

Puterea vrăjii mele îl făcu pe Apple să amușine fructul pe care i-l dădusem. Scheună nemulțumit și își întoarse nasul, părând mai interesat de zahărul pe care îl păstram pentru mai târziu.

– Acum, nu necheza și încearcă să mănânci tot, l-am certat eu, mușcând din măr, ca să-i arăt cum se face.

Am întins din nou mărul ca să-l mănânce poneiul meu. Și iar își întoarse uriașul cap alb cu auriu. O parte din blana lui era roșcată și destul de drăguță. Am mușcat iar din măr și am mestecat, ca să-i arăt ce mâncare bună ratează.

– Bart, strigă bunica mea, cu o voce gătuită. Poate am făcut o greșală. O să duc cățelul înapoi la magazin și o să-ți cumpăr poneiul pe care îl dorești.

M-am uitat de la ea la noul meu animăluț, apoi spre casă și m-am gândit. Sigur aveau să simtă mirosul de cal, dacă poneii miroseau a cai. Mirosul de cățel ar părea normal; ar fi convinși că în sfârșit Clover învățase să aibă încredere în mine – când nici nu mă lăsa să mă apropiu de el.

– Bunico, am de gând să păstrez puiul ăsta de ponei. Îl învăț cum să se joace de-a căluțul. Dacă nu învață înainte să merg

la Disneyland, poți să-l duci înapoi – și n-am să mai pot să te vizitez vreodată.

Râzând, fericit, m-am trântit în fân și m-am alergat cu puiul de ponei, singurul asemenea din lume. Îi simțeam plăcut, foarte plăcut trupul lui mare și cald la mine în brațe.

M-am uitat la ea și mi-am dat seama că John Amos nu avea dreptate. Femeile nu erau rele și perfide, și eram atât de ușurat că îmi dădusem seama în sfârșit că John Amos era de fapt perfid, iar mami și bunica erau cele mai bune lucruri din viața mea – pe lângă Apple.

– Bunico, tu chiar ești bunica mea adevărată și tatăl meu adevărat a fost al doilea soț al tău?

– Da, așa e, spuse ea cu capul plecat. Dar e un secret. Doar al nostru. Trebuie să promiți că nu o să spui nimănui.

Părea abătută, tristă, dar eu nu-mi încăpeam în piele de bucuros ce eram. Un pui de ponei și o bunică adevărată, care fusese căsătorită cu tatăl meu adevărat. Doamne, în sfârșit dăduse norocul peste mine!

Și uite ce corect pronunțam totul. Asta se întâmpla pentru că-i iubeam pe Apple și pe bunica atât de mult; iubirea pentru ei mă învăța să pronunț cuvintele cum trebuie. Într-o singură zi, reușiseră să facă ceea ce încercaseră mami și tati ani de zile.

În curând, am aflat că și mâncatul avea de-a face cu iubitul. Cu cât îi dădeam mai multă mâncare lui Apple, cu atât mă iubea mai mult. Și fără alte vrăji, el era al meu și numai al meu. Când veneam dimineața, fugea spre mine, sărea și alerga în cerc, dădea din coadă și mă lingea pe față. Când îl înhănam la căruciorul pentru ponei, dădea din picioare ca un cal adevărat. Începeam din răspuț să scape de șaua micuță pe care i-o puneam pe spate. Mamă, mamă, să vezi ce față avea să facă Jory când avea să vadă de ce vrăji eram în stare!

– O să am unsprezece ani în curând, i-am spus eu bunicii într-o zi, în speranța de a-i da oareșcare idei.

– Zece, mă corectă ea. O să-mplinești zece ani la următoarea aniversare.

- Unsprezece! am strigat eu, insistent. Tot anul am avut numai zece, trebuie să am unsprezece ani acum!

- Bart, nu-ți dori să treacă anii. Timpul zboară și așa destul de repede. Păstrează-ți tinerețea, rămâi așa cum ești.

Am continuat să-l mângâi pe Apple pe cap.

- Buni, spune-mi despre băieții tăi.

Părea din nou tristă, nu după chip, căci nu puteam să i-l văd, ci după felul în care îi căzura umerii.

- Unul a mers în rai, șopti ea răgușit, celălalt a fugit.

- Unde s-a dus celălalt? am întrebat, gândindu-mă că poate merg și eu acolo.

- În sud, spuse ea simplu, devenind și mai abătută.

- Și eu merg în sud. Urăsc locul ăla! Plin de morminte și bunici. Una e închisă la nebuni. Alaltă e o vrăjitoare bătrână și rea. Tu ești cea mai bună bunică a mea.

De-acum știam că nu putea să fie mama nebună a lui tati, ci mama tatălui meu adevărat. Femeile își schimbau numele când își schimbau soții, așa că... și atunci mi-am dat seama că eu nu-i știam nici numele de familie, nici prenumele.

- Corrine Winslow, spuse ea când am întrebat-o, tot cu capul plecat.

Puteam să-i văd un pic din față în locul în care nasul ei ridica vălul negru de pe obraji. I se vedea și un pic din păr. Păr grizonant, cu șuvițe aurii, moale. Mi-era milă de ea. Urma să sufere foarte mult când aveam să fiu plecat.

- Merg la Disneyland, bunico. O să stau acolo o săptămână și o să am o petrecere cu și mai multe cadouri de la mami, și tati, și Jory, și Emma, și după aia o să mergem în est și o să petrecem două săptămâni groaznice, ca să vizităm...

- Știu, mă întrerupse ea cu un zâmbet în voce, o să pierdeți două săptămâni ca să vizitați morminte și bunici. Dar tu să te distrezi oricum.

Se aplecă să mă sărute și să mă strângă în brațe.

- Și cât o să fii plecat, o să am eu grijă de Apple.

- NU! am țipat eu, îngrozit că Apple avea s-o iubească mai mult pe ea decât pe mine când mă întorceam. Să-l lași în pace.

E al meu! Să nu te apuci să-i dai de mâncare și să-l faci mai mult al tău decât al meu.

Fu de acord să îmi facă pe voie. I-am spus apoi că aveam să găsesc o cale să merg la Disneyland și să mă furizez înapoi ca să pot să am grijă de Apple. Nu mi-era foarte clar cum aveam să fac asta – și, după felul în care se uita, nici ei nu-i era prea clar.

Mai târziu, eram în hambar cu Apple. John Amos se înălța deasupra mea, slăbănog și deșirat, cât eu mă tăvăleam în fân. Iar îmi ținu o prelegere despre cât de rele sunt femeile și cum îi împing pe bărbați la „păcat”.

– Nimeni nu face nimic fără să aștepte ceva în schimb, adăugă el. Să nu crezi nici o secundă că n-are ea un plan teribil cu tine, Bart Winslow.

– De ce îmi zici așa?

– Nu ăsta e numele tău?

Am zâmbit răutăcios, chiar mândru să-i spun că am cel mai lung nume din lume.

– Asta nu contează, spuse el nervos. Fii atent, băiete! M-ai întrebat ieri despre păcat, și eu am vrut să-ți spun exact, dar trebuia să mă gândesc cum să formulez asta. Păcat e ce fac femeile și bărbații când închid ușa de la dormitor.

– Ce-i așa rău în legătură cu păcatul?

Se încruntă, își dezveli dinții, și eu m-am făcut mic în claia de fân; îmi doream să plece și să ne lase în pace pe mine și pe Apple.

– Păcatul e ce folosesc femeile ca să-i facă pe bărbați slabi. Trebuie să privim adevărul în față. În fiecare bărbat e o urmă de slăbiciune, de lașitate, și femeile știu cum s-o găsească, dându-și jos hainele și folosindu-se de plăcerile lumești ca să secătuiască forța bărbatului prin dorință. Uită-te la mama ta, uită-te cum îi zâmbește tatălui tău, cum își vopsește fața și unghiile și poartă haine sumare, și vezi cum i se luminează tatălui tău ochii – amândoi sunt pe cale să păcătuiască atunci când vezi asta.

Am înghițit în sec, am simțit o durere în interior. Nu voiam ca părinții mei să facă lucruri rele și să-i pedepsească Dumnezeu.

– Acum, ascultă din nou cuvintele lui Malcolm: „Am plâns și-am plâns cinci ani de zile după ce mama a fugit și m-a lăsat cu tata, care mă ura pentru că eram al ei. Mi-a spus că tot timpul cât a fost măritată cu el a fost necredincioasă, l-a înșelat cu mulți amanți. Și apoi el nu a putut să mă mai iubească. Nu suporta să fiu pe lângă el și eram tot mai singur în casa aceea mare, neavând pe nimeni căruia să-i pese. Tata îmi spunea întruna că nu avea să se poată recăsători din cauza mea. Nici una dintre concubinele lui nu mă plăcea. Dar le era frică de mine. Fii sigur că le ziceam întocmai ce gândeam. Știam că aveau să ardă în flăcările iadului.”

– Ce-i aia concubină? am întrebat eu, uneori cam plictisit de Malcolm.

– Un suflet pierdut, în drum spre iad.

Ochii lui ardeau în mine.

– Și să nu crezi că poți să pleci în vacanță și să-l lași pe Apple în grija altcuiva. Când accepți iubirea unui animal, animalul ăla e responsabilitatea ta tot restul vieții lui. Îl hrănești, îi dai apă, îl perii și îl scoți la plimbare – sau Dumnezeu o să aibă grijă să suferi!

Am tremurat și m-am uitat la puiul meu de ponei, care își fugărea coada.

– E o putere în ochii tăi negri, Bart. Aceeași putere pe care o avea și Malcolm. Dumnezeu te-a trimis ca să duci la capăt o treabă neterminată. Malcolm nu o să poată să se odihnească în pace niciodată în mormânt până când toate odraslele Diavolului n-or să fie trimise să ardă în flăcările iadului.

– Flăcările iadului, am repetat eu plictisit.

– Două sunt acolo deja... au mai rămas trei.

– Au mai rămas trei.

– Semințele răului se reproduc și se multiplică iar și iar.

– Iar și iar.

– Și când îți vei încheia misiunea, Malcolm o să se odihnească în pace în mormânt.

– Să mă odihnesc în pace în mormânt.

– Ce-ai zis acolo?

Eram confuz. Uneori mă prefăceam că eu sunt Malcolm. John Amos zâmbi, nu știu din ce motiv, părând mulțumit. Mi s-a permis atunci să merg acasă.

Jory veni în fugă să mă ia la întrebări.

– Unde ai fost? Ce-ai făcut acolo? Te văd că vorbești cu majordomul ăla bătrân. Ce-ți spune?

Mă făcea să mă simt ca un șoricel în fața unui leu. După aceea mi-am adus aminte de cartea lui Malcolm și cum făcea el față situațiilor de genul acesta. Mi-am pus o mască dură pe față.

– Eu și John Amos avem secrete care nu sunt treaba ta, clar?

Jory se holbă la mine, iar eu mi-am văzut de drum.

Sub un copac uriaș, mama împingea leagănul pentru bebeluși în care era Cindy. Fetițe fraiere, trebuie să le prinzi în ham ca să nu cadă.

– Bart, strigă ea, unde ai fost?

– Nicăieri! m-am rățoit eu.

– Bart, știi că nu-mi plac răspunsurile astea istețe.

M-am oprit și am decis să fac ca Malcolm, s-o sperii cu privirea mea dură – în schimb, spre surprindere mea, am văzut că purta un maiou albastru, sumar, care nu se întâlnea cu betelia pantalonilor ei scurți albi, și i se vedea buricul. Își arăta pielea! Păcatul era legat de pielea goală. În Biblie, Dumnezeu îi obligase pe Adam și pe Eva să se îmbrace și să-și acopere carnea păcătoasă. Oare mama era la fel de păcătoasă ca teribila Corrine care fugise cu „concubinul” ei?

– Bart, nu te mai holba așa de parcă nu știi cine sunt.

Mi-a venit în minte un pasaj din Biblie, pe care îl cita mereu John Amos. Încet, încet, începeam să înțeleg ce vrea Dumnezeu de la oamenii pe care i-a creat.

– Ai grijă, mamă, Domnul o să te vadă când eu nu o fac și o să te pedepsească.

Mama aproape că sări. După aceea înghiți în sec și, cu o voce seacă, întrebă:

– De ce ai spus asta?

Uite cum tremură, m-am gândit eu. Mi-am întors capul ca să privesc toate statuile dezbrăcate din grădina aceea a păcatului. Oameni goi, mârșavi îi tulburau odihna lui Malcolm în mormânt.

Dar o iubeam; era mama mea; uneori venca și mă săruta de noapte bună și stătea să-mi asculte rugăciunile. Înainte să apară Cindy, era mai bună și stătea mai mult timp cu mine. Și nu părea să fie îndrăgostită de un „concubin”.

Nu știam ce să fac.

- Obosit, mami, am spus eu și m-am îndepărtat încet.

Simțeam că mă lupt cu mine și cu toată lumea. Dacă tot ce scria Malcolm și cita John Amos era adevărat? Era ea oare rea și păcătoasă, ademenindu-i pe bărbați să fie precum animalele? Era rău să fii precum animalele? Apple nu era rău sau păcătos. Nici măcar Clover nu era, și lui nu-i plăcea de mine.

În camera lui Jory, m-am oprit în fața acvariului lui de o sută de litri. Aerul provoca un șuvoi constant de balonașe care bulbuceau la suprafață ca la șampania din care mă lăsase mami odată să gust.

În acvariul meu nu voiau să trăiască peștișori drăguți. Peștii lui Jory nu mureau niciodată. Acvariul meu gol nu ținea altceva decât apă și o corabie de pirat de jucărie, care vărsa bijuterii false pe fundul oceanului fals. În acvariul lui Jory crescuseră alge care șerpuiau printr-un castel în miniatură. Peștii lui sprintau prin reciful de corali.

Jory făcea totul mai bine decât mine. Nu-mi mai plăcea să fiu Bart. Bart trebuia să stea acasă și să uite de Disneyland, acum că avea responsabilități.

Un animal de companie putea fi o povară extrem de grea.

M-am trântit pe pat și m-am holbat la tavan. Malcolm nu mai avea nevoie de puterea lui acum, sau de creierul lui deștept care era și isteț. Era mort, și talentele lui erau irosite. Nimeni nu l-a mai pus vreodată pe Malcolm să facă ceva ce nu voia după ce s-a făcut mare. Nu mai voiam să fiu un băiețel. Voiam să fiu bărbat, ca Malcolm cel puternic, geniul financiar.

O să fac oamenii să sară în sus când vorbesc. Să tremure când îi privesc. Să se facă mici când mă mișc. Se apropia ziua. O simțeam.

Umbre

- Jory, spuse mama în timp ce ne luam sacoșele și ne îndreptam spre mașina ei, nu înțeleg ce se întâmplă cu Bart vara asta. Nu mai e același copil. Ce crezi că face tot timpul cât e singur în curte?

Nu mă simțeam în largul meu. Voiam să-l protejez pe Bart și să-l las s-o aibă prietenă pe bătrâna de alături, și nu puteam să-i zic mamei că femeia aceea susținea că e bunica lui Bart.

- Nu-ți face griji în legătură cu Bart, mamă, am liniștit-o eu. Tu distrează-te cu Cindy. E un copil tare drăguț, cum sigur ai fost și tu.

Mama zâmbi și mă sărută pe obraz.

- Dacă ochii nu mă înșală, mai există un copil adorabil pe care să-l admir.

Am simțit cum roșeața îmi încălzea obrazii. Nu puteam să nu mă gândesc la Melodie Richarme. Era al naibii de drăguță, cu părul de un blond mai închis decât al mamei, dar cu ochii albaștri la fel de blânzi și de luminoși. Mă gândeam că nu aveam să iubesc vreodată o fată care nu are ochi albaștri. Exact atunci apăru Melodie, fugind spre mașina tatălui ei. M-a făcut să mă holbez la felul cum devenea femeie. Doamne, era miraculos modul în care fetițe cu pieptul plat apăreau într-o zi cu sâni, talii mici și șolduri rotunjite, fiind dintr-odată înzecit mai interesante.

În secunda în care am ajuns acasă, mama mă puse să-l urmăresc pe Bart.

– Dacă e în curtea de alături, să-mi spui; nu vreau să deranjați o bătrână retrasă, deși tare mi-aș dori să nu se mai cațăre pe scară și să se holbeze la mine peste zid.

M-am cățărat, am sărit, am strigat, l-am căutat pe Bart până l-am găsit în hambarul vechi, căruia odată, de mult, i se spunea „șopron pentru căruțe”. Acum staulele unde stăteau odinioară caii erau goale, și Bart dădea cu grebla într-unul din ele, ca să scoată paiele murdare. M-am zgâit la el, nevenindu-mi a crede. Lângă el era un pui de St. Bernard. Câinele era aproape la fel de mare ca el. Era destul de ușor să-ți dai seama că e doar un puiandru, căci era foarte zglobiu, se agita și scotea sunete de cățeluș.

Bart aruncă din mână grebla și dojeni cățelul.

– Nu mai sări așa, Apple! Poneii nu sar peste altceva decât peste obstacole – acum, ia de mănâncă fânul ăla, că altfel nu ți-l mai curăț mâine.

– Bart... am zis eu încet, sprijinindu-mă de peretele hambarului și zâmbind când l-am văzut sărind. Căinii nu mănâncă fân.

Fața îi luă foc.

– Pleacă de-aici! Ieși afară! N-ai ce căuta aici!

– Nici tu.

– Ieși afară! se smiorcăi el, trântind grebla cât colo și luând uriașul cățel în brațe. Asta e cățelul meu; trebuia să fie ponei – așa că îl fac și una, și alta: și pui de cățel, și ponei. Nu care cumva să răzi și să zici că sunt nebun.

– Nu cred că ești nebun, am spus eu cu un nod în gât să-l văd așa supărat.

Era cu adevărat un lucru rușinos că aveam o afinitate mai mare pentru animale decât el. Parcă știau că urma să le calce pe coadă sau să se împedice de ele. Ca să spun drept, nici eu nu mă simțeam prea confortabil să stau pe jos când era Bart prin preajmă.

– Cine ți-a dat cățelul?

Bunica mea, a spus Bart cu atâta mândrie în ochi. Mă iubește, Jory, chiar mă iubește, mai mult decât mami. Și mă iubește mai mult decât te iubește madame Marisha pe tine!

Asta era problema cu Bart. Cum simțeam că m-am apropiat de el, cum venea să-mi dea o palmă peste față, făcându-mă să regret că îl lăsasem să-mi intre pe sub piele.

N-am mângâiat câțelul pe cap, deși venea spre mine. L-am lăsat pe Bart în plata lui; poate că de data asta chiar se împrietenea cu cineva.

Îmi zâmbi fericit când ne îndreptam spre casă.

– Nu ești supărat pe mine? întrebă el.

Evident că nu eram.

– N-o să mă spui, Jory? E important să nu știe mami și tati.

Nu-mi plăcea să țin secrete față de părinți, dar Bart era insistent; și, la urma urmei, ce era rău în faptul că o doamnă drăguță îi oferea lui Bart câteva daruri și un câțeluș? Îl făcea să se simtă iubit și fericit.

În bucătărie, Emma îi dădea lui Cindy cereale cu lingurița. Mami o îmbrăcase pe fetiță cu o salopetă nouă, albastră și o bluză albă cu iepurași roz brodați. Mami însăși îi brodase. Părul lui Cindy fusese pieptănat încât acum strălucea ca aurul; o fundă de satin albastru îi ținea la spate o coadă de cal. Era atât de curată și de drăguță, că îmi venea s-o îmbrățișez, dar până la urmă doar am zâmbit. Știam că nu e o idee bună să fac paradă când era Bart prin preajmă, pentru că devenea gelos. Ciudat lucru, Bart era mai fascinat de Cindy decât mine. Poate pentru că nu era cu mult mai mare decât ea.

Fratele meu se aruncă într-unul din scaunele din bucătărie, care aproape căzu pe spate de la forța impactului. Emma se uită spre el și se încruntă.

– Spală-te pe mâini și pe față, Bart Winslow, dacă vrei să mănânci la masa mea.

– Nu e masa ta, se îmbufnă el în timp ce se îndrepta spre baie.

Își târî mâinile murdare de-a lungul pereților, ca să lase dăre lungi în urmă.

– Bart! Ia-ți mâinile alea murdare de pe perete! strigă Emma sever.

- Nu-s perceții ei, mormăi el.

Îi luă o veșnicie să se spele pe mâini, iar când se întoarse, avea doar palmele curate. Se uită cu scârbă la supă și la sendvișurile pe care le pregătise Emma.

- Mănâncă, Bart, altfel n-o să mai rămână nimic de tine, spuse Emma.

Eu eram deja la al doilea sendviș, la al doilea castron cu supă de legume și gata pentru desert, în timp ce Bart încă mai ciugulea din jumătatea lui de sendviș și nici nu se atinsese de supă.

- Ce părere ai despre noua ta soră? întrebă Emma, în timp ce o ștergea pe Cindy la gură și îi dădea jos babețica murdară. Nu-i așa că e ca o păpușă vie?

- Da, e drăguță foc, am fost eu de acord.

- Cindy nu e sora noastră! sări Bart. E doar un alt bebeluș murdar, pe care nimeni în afară de mama nu-l vrea.

- Bartholomew Winslow... să nu te mai aud că vorbești așa! Emma se uită plină de reproș la el. Cindy e o fetiță minunată, care seamănă atât de mult cu mama ta, că ar putea să-i fie fiică.

Bart continuă să se uite încruntat spre Cindy, spre mine, spre Emma, chiar spre zid.

- Urăsc părul blond și buzele roșii care sunt umede tot timpul, mormăi el în barbă, înainte să scoată limba la Cindy care râse și bătu din palme. Dacă mama nu și-ar bate atâta capul să-i onduleze părul și să-i ia haine noi, ar fi urâtă.

- Cindy n-o să fie niciodată urâtă, negă Emma, uitându-se cu admirație la fetiță.

După aceea se aplecă să-i sărute fețișoara drăguță.

Sărutul acela atrase cele mai mânioase priviri încruntate din partea lui Bart.

Am stat acolo încordat, speriat. În fiecare dimineață, mă trezeam știind că trebuia să-l înfrunt pe fratele meu care devenea pe zi ce trecea tot mai ciudat. Și îl iubeam; îmi iubeam părinții, și zău de nu începeam s-o iubesc și pe Cindy. Cumva, știam că trebuie să-i protejez pe toți - dar nu știam de ce, nici prin cap nu-mi trecea.

Copil schimbat

La naiba cu Jory și cu Emma, mă gândeam eu în timp ce traversam toridul deșert Arizona. Bine că îl aveam pe Apple și mă iubească, și pe bunica, altfel aș fi fost demn de toată mila. Iată-o pe doamna mea îmbrăcată în negru, primindu-mă cu brațele larg deschise; eram mai sărutat și mai îmbrățișat decât a fost Cindy vreodată.

Mă servi cu un castron de supă. Era atât de bună, avea cașcaval pe deasupra.

– De ce nu pot să le spun părinților mei cât de mult îmi pliu de tine, cât de mult mă iubești? Mi-ar plăcea.

Nu i-am spus că nu credeam că e bunica mea adevărată și că doar ziceam asta ca să-i fac pe plac. Într-un fel, asta mă făcea să-o iubesc mai mult, pentru că membrii unei familii trebuie să se iubească unii pe alții. Străinii, nu.

Exact în mijlocul uneia dintre mese puse o basculantă în care înainte să-mi răspundă la întrebare. Ciudat, părea tristă, chiar speriată, deși cu câteva secunde înainte părea veselă.

– Părinții tăi mă urăsc acum, Bart, șopti ea ușor. Te rog, să le spune nimic despre mine. Ține-mă secret.

Am căscat ochii.

– I-ai cunoscut mai de mult?

– Da, acum foarte, foarte mult timp, când erau foarte tineri.

Uau!

– Ce-ai făcut de te urăsc?

Aproape toată lumea mă ura pe mine, așa că nu eram surprins că cineva o putea urî pe ea.

Întinse mâna după mâna mea.

– Bart, uneori adulții greșesc. Eu am făcut o greșeală groaznică și acum plătesc din plin. În fiecare seară mă rog lui Dumnezeu pentru iertare; mă rog să mă ierte copiii mei. Nu-mi găsesc pacea când mă uit în oglindă, așa că îmi ascund fața de mine însămi, de alții, și stau în balansoare inconfortabile ca să nu uit nici măcar o secundă tot răul pe care l-am făcut celor pe care îi iubeam cel mai mult.

– Unde au plecat copiii tăi?

– Ai uitat? oftă ea cu lacrimi în ochii. Au fugit de mine, Bart, e foarte dureros. Tu să nu fugi niciodată de părinții tăi.

Doamne, nici n-aveam de gând să fug. Era prea mare lumea de-afară. Prea înfricoșătoare. În siguranță, trebuia să rămân unde eram în siguranță. Am alergat s-o iau în brațe, apoi am început să mă joc din nou cu basculanta – și atunci intră schiopătând John Amos, cu ochii lui apoși, plini de furie.

– Doamnă! Nu dezvoltăți forța copiilor, făcându-le toate poftete. Ar trebui să știți asta.

– John, spuse ea țăfnos, să nu mai intri în camera asta fără să bați – stai la locul tău.

Dură. Bunica mea era dură. Am zâmbit la John Amos, care se dădu în spate, mormăind ceva în barbă despre faptul că ea nu-i dădea *nici un* loc al lui, sau locul pe care îl merita. Am uitat de el în secunda în care dispăru, vrăjit de noua mea basculantă și de felul în care funcționa. Urma să aflu în curând – poate curiozitatea mea era același lucru cu obrăznicia, pentru că tot ce primeam se strica în cel mult o oră.

Bunica oftă, părând nemulțumită când basculanta mea se făcu bucăți.

Zilele lungi de vară treceau încet, cu John Amos care mă învăța multe lucruri importante despre cum să fiu puternic și de temut ca Malcolm, care știa cum să fii deștept și isteț. Și John Amos era fascinant, în felul lui, cu mersul lui bizar, târșăit,

cu picioarele lui slăbănog, mai osoase decât ale mele, cu respirația lui suierătoare, cu vorbele lui sâsâite, cu mustața lui subțire și o chelie din care creștea un singur fir de păr alb. Într-o bună zi aveam să i-l smulg. Mă-ntreb de ce nu-l plăcea bunica. Ea era șefa, putea să-l concedieze, și cu toate astea nu o făcea. Între ei era ceva urât și greu.

Eu mă bucuram să trăiesc între ei, binecuvântat pe de-o parte de bunica și de cadourile, îmbrățișările și sărutările ei, și pe de alta de John Amos, care mă învăța cum să fiu un bărbat puternic, care să poată controla femeile. Și acum, că aveam pe cineva care mă iubea așa cum eram eu, oricât de rău și de neîndemânatic eram, începeam să simt acea magie specială care era între mami și Jory. Și eu credeam acum că pot să aud cântecul culorilor apusului. Credeam că lămâiul scotea niște sunete mici ca de harpă. Îl aveam pe Apple, puiul meu de ponei. Și cel mai frumos, Disneylandul mă aștepta și aniversarea mea se apropia.

Acum, că deveneam și eu deștept ca Malcolm, încercam să găsesc o cale să-l fac pe Apple să mă iubească în continuare cât aveam să fiu plecat, trei săptămâni. Gândul acesta mă trezea noaptea din somn. Mă îngrijora toată ziua. Cine avea să-l hrănească pe Apple și să-i fure iubirea cât aveam să fiu plecat? Cine?

M-am întors la zid și am cercetat un loc în care plantasem un piersic căruia încă nu-i crescuseră rădăcinile. Trebuia să crească – dar nu creștea. După aceea m-am uitat la semințele de sângele-voinicului. Prostiile alea zăceau acolo degeaba, nu făceau nimic.

Blestemat. Eram blestemat. M-am uitat fix la partea de grădină de care avea grijă Jory. Toate plantele lui înfloriseră. Nu era corect că nici florile nu voiau să crească pentru mine. M-am târât la locul în care creșteau nalbele lui. Genunchii mei zdrobit petunii, au strivit flori de piatră. Ce-ar face Malcolm în locul meu? Ar smulge florile lui Jory, ar săpa gropi în grădina lui și ar planta în ele bobocii.

Una câte una, am umplut găurile cu nalbele lui Jory. Nu voiau să stea drepte, dar le-am pus eu în așa fel încât să

sprijine unele de altele – și acum aveam și eu o grădină înflorită. Istet. Perfid și viclean – și deștept.

M-am uitat rapid la genunchii mei mizerabili și am văzut că-mi sfâșiasem pantalonii noi în cotețul pe care începusem să i-l construiesc lui Clover. Era felul meu de a-mi cere scuze pentru toate dățile în care îl călcasem pe coadă. Acum era pe „veranda” aia, cu ochii țintă la mine, speriat să nu adoarmă cât încă eram prin apropiere. Nu mai aveam nevoie de el acum. Înainte, da, dar acum aveam un animal mai bun.

Mă ciupeau găze de față. M-am frecat la ochi, nu-mi păsa dacă aveam mâinile pline de unsoare, pentru că mă prostisem în atelierul tatei din garaj. Emma nu avea să se bucure când avea să-mi vadă noul maiou alb plin de unsoare, și nici măcar mami nu putea să repare ruptura ce se întindea de la gât până la talie. Mi-am mușcat buzele.

Sâmbăta era zi de distracție, și eu nu mă distram deloc. N-aveam nimic special de făcut, ca Jory. Nu mă născusem ca să dansez, doar ca să mă murdăresc și să mă zgârii. Mami o avea pe Cindy. Tati avea pacienți. Emma avea gătitul și curățenia. Ni-mănuiești nu-i păsa dacă mă plictiseam. M-am uitat urât la Clover.

– Am un câine mai bun decât tine! am strigat eu.

Clover se dădu în spate, mai aproape de casă, și se ascunse sub un scaun.

– Tu ești doar un pudel francez în miniatură! am țipat. Tu nu știi să salvezi oameni pierduți în zăpadă! Nu știi nici cum să porți o șarpe roșie și să mănânci fân!

În fiecare zi îi dădeam lui Apple un pic mai mult fân amestecat cu mâncarea lui pentru câini, ca să ajungă să-i placă mai mult fânul decât carnea.

Clover părea rușinat. Se ascunse și mai mult sub scaun și îmi aruncă una dintre privirile lui triste, care mă călcau pe nervi. Apple nu făcea niciodată asta.

Am oftat, m-am ridicat, mi-am șters genunchii și mâinile. Era timpul să-l vizitez pe Apple. Pe drum, m-a distras zidul alb, care avea nevoie de o schimbare a aspectului. Am luat o piatră și am început să lovesc zidul, ca să sparg și mai mult din

stucatura albă. Doamne, dacă zidul ăsta nu se sfârșea nici odată? Ar putea să ajungă până în China, să oprească hoarde de mongoli. Oare ce erau mongolii? Maimuțe? Mda, sunau a maimuțe – genul de maimuțe rele și mari, care mănâncă oameni prinși în mrejele a ceva. Mi-ar plăcea să fiu cât King Kong de mare, să calc pe chestiile pe care le detestam.

Aș călca întâi pe profesori, după aia pe școală – aș păși pe biserici. Malcolm îl respecta pe Dumnezeu și nu voiam să-l supăr pe Dumnezeu. Aș culege stele de pe cer și mi le-aș pune pe degete ca pe niște inele cu diamant, cum avea bunica. Aș purta luna ca pe o șapcă. Aș lăsa soarele în pace, ca să nu mi ardă – dar, dacă aș lua Empire State Building, l-aș putea folosi ca pe o bâtă și aș lovi soarele afară din universul nostru! Și atunci s-ar face întuneric. N-ar fi mai fi zi, doar noapte veșnică. Întunericul era ca orbitul sau moartea.

– Bart, se auzi o voce blândă, care mă făcu să tresalt.

– Pleacă! i-am ordonat eu.

Mă distram bine de unul singur. Și ce făcea ea cocoțată din nou pe scară? Mă spiona? M-am așezat din nou pe pământ și am împuns cu un băț în el.

– Bart! strigă din nou. Apple te așteaptă să vii să-i dai de mâncare și are nevoie și de apă proaspătă. Ai promis să fii un stăpân bun. Odată ce faci un animal să te iubească și să aibă încredere în tine, ai o obligație față de el.

Azi, nu avea ochii acoperiți; vâlul o acoperea doar de la nou în jos.

– Vreau cizme de cowboy, o șapcă de cowboy din piele aderentă, o pălărie, haine din piele, piteni și fasole pe care să oștătesc la foc.

– Ce-ai săpat acolo?

Își înălță capul mai mult ca să vadă mai bine. Arăta că-ghios, ca un cap pe zid, fără trup dedesubt.

Doamne... uite ce era îngropat în pământ! Oase moarte. Unde dispăruse toată blana? Și urechile moi și albe?

Am început să tremur, îngrozit, în timp ce încercam să explic.

- Tigru. Aseară eram complet neajutorat, îmbrăcat doar în pijamale, când din întuneric a venit un tigru cu ochii verzi, care mănâncă oameni. A mârâit la mine, după aia a sărit. Voia să mă mănânce. Dar mi-am luat pușca fix la timp și l-am împușcat prin ochi!

Tăcere. Tăcerea însemna că nu mă crede. Avea milă în voce când vorbea:

- Bart, ăla nu e schelet de tigru. Văd un pic de blană. Nu e pisoiul pe care l-am avut eu? Maidanezul pe care l-am luat să am grijă de el? Bart, de ce mi-ai omorât pisoiul?

- NUUU! am strigat eu. N-aș omori o pisicuță. Niciodată! Îmi plac pisicuțele. Țsta e un tigru, nu unul foarte mare. Oasele astea sunt aici de-o veșnicie, cu mult înainte să mă nasc eu.

Totuși, arătau ca niște oase de pisoi, într-adevăr. M-am frecat la ochii ca să nu-mi vadă lacrimile.

Malcolm n-ar plânge niciodată așa. Ar fi dur. Nu știam ce să fac. John Amos îmi tot zicea să fiu ca Malcolm și să urăsc femeile. M-am hotărât că e mai bine să mă port ca Malcolm decât ca mine, care eram jalnic. N-avea rost să încerc să fiu precum King Kong, Tarzan sau Superman; era mai bine să fiu Malcolm, pentru că aveam o carte cu instrucțiuni despre cum să o fac corect.

- Bart, se face foarte târziu. Apple e flămând și te așteaptă. Obosit, atât de obosit.

- Vin imediat, am spus eu sfârșit.

Pfiu, era obositor să te prefaci că ești bătrân. Nu era bine să mă prefac că sunt atât de bătrân, mai bine să fiu iar băiețel. Bătrân însemna că n-ai timp deloc cu distracția, decât cu munca și cu făcutul bani. Mi-a luat o groază de timp să ajung acolo, acum că-mi făcusem picioarele să meargă încet. Ceață peste tot împrejur. Vara nu mai e așa caldă când ești bătrân. *Mami, mami, unde ești? De ce nu vii când am nevoie de tine? Când te chem, de ce nu răspunzi? Nu mă mai iubești, mami? Mami, de ce nu mă ajuți?*

M-am împleticit înainte, încercând să gândesc. După aceea, am aflat răspunsul. Nimeni *nu* putea să mă placă, pentru că locul meu nu era aici, și nici acolo. Locul meu nu era nicăieri.

PARTEA A DOUA

Legendele răului

Mi-am infulecat baconul, omleta cu smântână și arpagic și a treia felie de pâine prăjită, în timp ce Bart încă mai ciugulea de parcă n-ar fi avut dinți. Pâinea prăjită i se răci – așteptându-l pe Bart să-și bea sucul de portocale de parcă ar fi fost otravă. Și un bătrân pe patul de moarte ar fi avut mai multă poftă de mâncare.

Îmi aruncă o privire ostilă, apoi o fixă pe mama cu privirea. Am tresărit. Știam că o iubește – cum putea să se uite astfel?

Se întâmpla ceva ciudat în capul lui Bart. Unde era frățiorul timid și introvertit, pe care îl aveam? Încet, încet, se transforma într-un băiat agresiv, suspicios, crud. Acum se uita fix la tati, de parcă făcuse ceva greșit – dar cel mai des privirile nimici-toare îi erau adresate mamei.

Nu știa oare că are cea mai bună mamă din lume? Voiam să strig asta în gura mare, să-l fac să fie ca înainte, mormăind pentru sine în timp ce se împiedica vânând sălbăticiuni, luptând în războaie, mânând turme de vite. Unde dispăruse toată dragostea și admirația lui pentru mami? Cum am avut ocazia, l-am lipit pe Bart de zidul grădinii.

– Ce naiba e-n neregulă cu tine, Bart? De ce te uiți așa urât la mami?

– Nu-mi mai place de ea.

Se aplecă în față, întinse brațele orizontal și se transformă într-un avion uman. Asta era normal – pentru Bart.

– La o parte! ordonă el. Faceți loc pentru avion, ca să poată să decoleze spre tărâmurî îndepărtate! E sezonul de vânat canguri în Australia.

– Bart Sheffield, de ce vrei mereu să omori ceva?

Aripile îi fâlfăiră; avionul își curmă zborul; motorul muri și el se uita la mine, confuz. În ochii lui căprui-închis se își copilul drăguț care fusese el la începutul verii.

– N-o să omor canguri adevărați. Doar o să prind unul din ăla micuț și o să-l pun în buzunar, și o să aștept să se facă mare Tântălăul!

– În primul rând, tu n-ai un buzunar cu sfârc din care să sugă puiul. L-am așezat cu forță pe o bancă. Bart, e timpul să stăm de vorbă ca de la bărbat la bărbat. Ce-i cu tine, omule?

– Într-o casă mare și frumoasă, pe un deal înalt, înalt, când noaptea se lăsa și începea să ningă, flăcări roșii și aurii s-au ridicat mai sus, mai sus. Fulgii s-au făcut roz. Și-n casa aia era o bătrână, bătrână rău, care nu putea să meargă și nu putea să vorbească, și tatăl meu adevărat, care era avocat, a fugit și s-a salvat. Dar n-a putut! Și a ars! Ars! Ars!

Sinistru. Bizar. Mi-era milă de el.

– Bart, am început eu precaut, știi că nu așa a murit tata Paul?

De ce-o spusese în felul acela? Bart se născuse cu doar câțiva ani înainte ca tata Paul să moară. Câți ani? Aproape că-mi aduceam aminte gândurile de-atunci. Aș fi putut s-o întreb pe mama, dar cumva nu voiam s-o tulbur și mai mult, așa că l-am dus pe Bart acasă.

– Bart, tatăl tău adevărat a murit în timp ce ședea pe veranda lui din față, citind ziarul. Nu a murit într-un incendiu. Avea probleme cu inima din cauza cărora a făcut tromboză coronariană. Tata ne-a povestit toate astea, îți amintești?

M-am uitat cum ochii lui căprui se întunecau, pupilele i se dilatau înainte să se dezlănțuie cu o furie teribilă.

– Nu mă refer la tata ăla! Eu vorbesc de tatăl meu adevărat. Un tată avocat, mare și puternic, care n-a avut niciodată o inimă rea!

– Bart, cine ți-a spus minciuna asta?

- Ars! urlă el, invârtindu-se ca un om orbit de fum, în timp ce încerca să găsească o cale de ieșire. John Amos mi-a spus cum s-a întâmplat. Toată lumea luase foc într-o noapte de Crăciun, când a ars bradul. Oamenii țipau, fugeau, îi călcau în picioare pe cei care căzuseră! - și cea mai mare și mai frumoasă casă din lume l-a prins în capcană pe tatăl meu adevărat și a murit, a murit, a murit!

Gata, auzisem destul. Aveam de gând să merg direct acasă și să le spun părinților.

- Bart, ascultă la mine. Dacă nu încetezi să te mai duci în casa de alături și să asculți toate minciunile și aiurelile, eu le spun lui mami și lui tati despre tine - și despre cei de alături.

Avea ochii mijiți, de parcă încerca să vadă vreo scenă întâpărită în creierul lui. Părea că se uită în interior în timp ce mi-o descria tot mai detaliat. După aceea, ochii lui întunecați s-au deschis brusc. Avea o privire sălbatică, nebună.

- Vezi-ți de treabă, Jory Marquet, dacă n-ai altceva mai bun de făcut. Sări să apuce o băta de baseball aruncată pe-acolo, și mi-ar fi spart capul dacă nu mă feream. Dacă ne spui pe mine și pe bunica, o să te omor în somn.

Rosti amenințarea cu voce tare, rece și sec, în timp ce îmi înfrunta privirea.

Am înghițit în sec, simțind cum spaima îmi ridica părul de pe ceafă. Mi-era oare teamă de el? Nu. Nu putea să-mi fie. Cum mă uitam la el, brusc își pierdu curajul și începu să icnească și să apuce cu mâna zona din dreptul inimii. Am zâmbit, știam secretul - modul lui de a scăpa dintr-o încheștare adevărată.

- Bine, Bart, am spus eu rece. De data asta fac cum vrei tu. O să mă duc alături și o să vorbesc cu oamenii ăia în vârstă, care îți umplu capul cu mizerii.

Renunță repede la rolul de bătrân. Buzele i se depărtară una de alta. Se uită la mine rugător, dar eu am făcut stânga-mprejur și m-am îndepărtat, fără să mă gândesc că avea să facă ceva. Bam! Am picat drept în nas, simțind o greutate în spinarea mea. Bart mă placase. Înainte de a apuca să-l felicit pentru că fusese rapid și precis, se porni să-mi care pumni în față.

- N-o să mai fii așa frumușel după ce termini!

L-am ținut la distanță cât am putut, până să observ că îmi dădea pumni cu ochii strâns închiși, lovind aiurea, copilărește, plângând în timp ce-o făcea. Și jur că oricât de mult mi-aș fi dorit asta, nu puteam să-mi pocnesc fratele mai mic.

- Te-am speriat, nu-i așa? Buza de sus i se trase la loc și vorbi nervos și agresiv, părând foarte mulțumit de sine. Acum cred că știi cine e șeful, nu? N-ai nici pe departe tupeul pe care credeai că-l ai, nu-l așa?

L-am împins cu putere. Căzu pe spate, dar, la naiba, nu puteam să mă bat cu un țânc ca el, care era puternic doar când era furios.

- Tu ai nevoie de-o bătaie zdravănă, Bart Sheffield, și i-ar putea să fii eu ăla care să-ți-o dea. Data viitoare, când te mai gândești să faci o chestie din asta, să te gândești bine - altfel, s-ar putea să fii tu ăla care rămâne fără tupeu.

- Nu ești fratele meu, se smiorcăi el, pierindu-l tot elanul. Ești fratele meu vitreg, și asta e ca și cum n-ai fi. Rămase blocat în propriile emoții și își freca ochii cu pumnii în timp ce urla tot mai tare.

- Vezi? Bătrâna aia îți bagă toate ideile astea aiurite în cap și ultimul lucru de care ai tu nevoie acum e încă o doagă sărită. Te întoarce împotriva propriei tale familii - și fix asta o să-i spun.

- Să nu cumva să-ndrăznești!

Zbieră, lacrimile i se uscară, furia îi reveni.

- O să fac ceva groaznic. *Așa o să fac! Jur că așa o să fac! Dacă te duci, o să-ți pară rău!*

Am zâmbit ironic.

- Tu și mai cine o să mă faci să regret?

- Știu ce vrei, spuse el, redevenind copil. Îmi vrei puiul de ponei. Dar n-o să te placă! Vrei să te iubească bunica mea mai mult pe tine, dar n-o s-o faci! Vrei să-mi iei totul - dar nu poți!

Îmi părea rău pentru el, dar îmi neglijasem îndatorirea de prea mult timp.

- Dă fuga și ia-ți biberonul!

Și cu asta, am plecat. Zbieră în urma mea, strigând cum avea să mă facă să regret pentru că avca să rănească ceva care nu putea să se apere.

– Și o să plângi, Jory! mă avertiză el. O să plângi mai tare decât ai plâns vreodată.

Drumul era brăzdat de lumină și umbre, și curând, Bart și furia lui rămaseră în urmă. Soarele mă ardea în creștetul capului și-n urma mea veneau alergând niște piciorușe. M-am întors și l-am văzut pe Clover fugind ca să mă prindă din urmă. Așteptând, m-am lăsat în genunchi ca să-l prind, când îmi sări în brațe și mă linse pe față cu aceeași dragoste devotată pe care mi-o purta de când aveam trei ani.

Trei ani. Țin minte unde locuiam atunci cu mami, în munții Blue Ridge din Virginia, într-o căscioară cuibărită la poalele munților. Îmi amintesc că un bărbat înalt, cu ochi închiși la culoare mi-l dăduse nu doar pe Clover, dar și o pisică pe nume Calico, precum și un peruș căruia îi spuneam Buttercup. Calico plecase în noapte și nu se mai întoarse niciodată. Și Buttercup murise pe când aveam șapte ani. Am auzit în minte vocea bărbatului: „Ai vrea să fii fiul meu?” Bărbatul acela pe care îl cheama... cum îl cheama? Bart? Bart Winslow? Oh, Doamne, oare tocmai începeam să înțeleg ceva ce-mi scăpase complet până atunci? Oare fratele meu vitreg era fiul aceluia bărbat, nu al lui tata Paul? De ce și-ar fi botezat mami copilul după un bărbat care nu era soțul ei?

– Trebuie să mergi acasă acum, Clover, am spus, iar el păru că înțelege. Ai unsprezece ani, nu mai ești la vârsta la care să poți zburda în miezul zilei. Întoarce-te și găsește-ți locul preferat la umbră, și așteaptă-mă, bine?

Dând din coadă, se întoarse supus și se îndreptă spre casă, uitându-se în urmă des, ca să vadă dacă nu cumva mă uitam după el, ca să mă urmeze din nou. L-am urmărit până dispăru după o curbă a drumului. După aceea, m-am îndreptat din nou spre conacul imens. Trecutul îndepărtat îmi bătea în minte ca niște tobe înăbușite, amintindu-mi de întâmplări pe care le uitasem. Baletul din Ajunul Crăciunului, și bărbatul chipeș, care

mi-a dat primul meu trenuleț electric. Îmi blocasem unele amintiri din dorința de a o păstra pe mama sacră, dragostea mea pentru tata Paul intactă, la fel și respectul meu pentru Chris. Nu, nu aveam de gând să-mi îngădui a-mi aminti prea mult.

Oricine avea în viața sa amanți, mi-am spus, dacă spectacolele de balet erau doar povești adevărate, ușor exagerate. Și așa cum ar fi făcut și tata, am mers cu curaj până la gardul de fier și am cerut la interfon să mi se dea voie să intru. Porțile de fier se dădură în lături încet, precum gratiile unei închisori. Aproape că am alergat pe aleea șerpuită până am ajuns în fața ușilor duble, și acolo am împuns soneria, după care am lovit cu ciocănelul cât de tare am putut.

Nerăbdător, am așteptat să apară majordomul ala artăgos. În spatele meu, porțile de fier se închiseră. Mă simțeam de parcă intram într-o capcană. Pfiu, exact cum făcea Bart cu imaginația lui ca să se distreze, eu am folosit experiența mea cu baletul ca să inventez scenariul acesta. Mă simțeam ca un prinț amărât și nedorit, care nu deținea parola magică. Doar Bart o știa.

Confuzia și regretele mă luau în stăpânire, tulburându-mi hotărârea. Asta nu arată precum castelul vreunei zâne diabolice, era doar casa mare și demodată a unei bătrâne singure, care avea nevoie de Bart la fel de mult cum avea el nevoie de ea. Dar nu putea să fie bunica lui, pur și simplu nu putea. Bunica aceea era departe, în Virginia, închisă pentru că făcuse ceva groaznic.

Pretutindeni în jurul meu era o liniște care mă sufoca, mă făcea să mă simt bătrân. Casa mea era plină de zgomote venind dinspre bucătărie, de muzică, de lătratul lui Clover, de scâncetele lui Cindy, de țipatul lui Bart și de Emma care o făcea pe șefa. Nici păs nu se auzea dinspre casa aceasta. Agitat, mă mutam de pe un picior pe altul, gândindu-mă că aș putea să renunț la ideea de a o înfrunta. Apoi, am văzut o umbră întunecată în spatele unei ferestre cu perdele transparente. M-a trecut un fior. Dar exact atunci ușa se deschise cu un scârțâit, suficient cât să poată majordomul să scoată un ochi mijit prin crăpătură.

- Poți intra, spuse el neprimitor, dar să nu stai prea mult. Stăpâna este fragilă și obosește ușor.

Am întrebat care e numele ei, pentru că mă săturasem să mă tot gândesc la ea ca la femeia bătrână sau femeia în negru. Întrebarea mea fu ignorată. Majordomul mă intriga, cu mersul lui târșăit, aparent șchiopătat, cu bastonul lui de abanos bătând ușor pe parchetul tare, cu chelia lui roz și lucioasă. Mustăța lui albă și subțire atârna în fire lungi de-o parte și de alta a buzelor înfiorătoare. Dar pe cât de bătrân și de slab părea, tot reușea să emane un aer înfricoșător, sinistru.

Mă invită să înaintez, dar am ezitat. După aceea zâmbi cinic, arătându-și dinții mult prea mari, mult prea egali și mult prea galbeni. Mi-am îndreptat spatele și l-am urmat curajos, gândindu-mă că puteam să lămuresc lucrurile și că viața noastră avea să fie din nou la fel de fericită cum fusese înainte să vină ei să locuiască în casa care era odinioară doar a noastră.

Nu știam că în mintea mea existau suspiciuni. Credeam că e doar curiozitate.

Camera pe care o folosea ea mereu mă surprinse din nou, deși nu puteam să spun exact de ce. Poate pentru că ținea perdele trase, când afară era o zi atât de frumoasă. În spatele perdelelor, jaluzelele erau închise, trasând brazde de lumină pe draperii. Jaluzelele și draperiile blocau căldura de afară, astfel că salonul era surprinzător de răcoros. Nu prea era nevoie de aer condiționat în regiunea noastră. Oceanul Pacific, aflat în apropiere, menținea vremea răcoroasă, făcând ca puloverele să fie necesare seara, chiar și în miezul verii. Dar în casa aceasta era nefiresc de frig.

Era din nou în balansoarul de lemn și se uita fix la mine. Mâna ei firavă făcu un gest care mă invita să vin mai aproape. Mi-am dat seama instinctiv că era o amenințare pentru părinții mei, pentru siguranța mea și mai cu seamă pentru sănătatea mintală a lui Bart.

- Nu trebuie să-ți fie frică de mine, Jory, spuse ea cu o voce mieroasă. Casa mea vă aparține și ție, și lui Bart. Întotdeauna

ești bine-venit aici. Stai jos și hai să stăm de vorbă o vreme. Servești cu mine o ceașcă de ceai și o felie de prăjitură?

Fermecat, cuvântul pe care trebuia să-l adăugăm ieri pentru a ne îmbogăți vocabularul potrivit insistențelor tatei.

– Lumea aparține celor care știu să vorbească bine, și averile le fac cei care știu să scrie bine, spusese el.

Recunosc, mă fascina femeia aceea în balansoarul incomod, atât de bătrână și totuși atât de mândră.

– De ce nu deschideți jaluzelele și nu trageți perdelele, să lăsați să intre puțină lumină și aer? am întrebat eu.

Gesturile ei agitate treziră la viață strălucirea nestematei pe care le purta. Rubine, smaralde și diamante pe degete, fiecare culoare a spectrului. Bijuteriile păreau atât de nepotrivite, de vreme ce ea purta rochia aceea neagră, simplă, și-și acoperea fața cu mai multe straturi de șifon negru – dar astăzi i se vedeau ochii foarte albaștri. Un albastru atât de cunoscut.

– Prea multă lumină îmi face rău la ochi, explică ea, șoptind cu voce răgușită, când am continuat să mă uit.

– De ce?

– De ce îmi face lumina rău?

– Da.

Scoase un oftat mic.

– Multă vreme am locuit departe de lume, închisă într-o cămăruță, ba chiar mai rău, închisă în mine însemi. Când ești forțat să te înfrunți pe tine însuși pentru prima dată în viața ta, te retragi din cauza șocului. Eu m-am retras prima dată când m-am uitat adânc în mine, privindu-mă în oglinda pe care o aveam în cameră, și m-am speriat. Așa că acum trăiesc în camere pline cu oglinzi, dar îmi acopăr fața ca să nu văd prea mult. Îmi țin camerele întunecoase, pentru că nu mai admir fața pe care înainte o adoram.

– Atunci scoateți oglinzile.

– Cât de simplu pare! Dar tu ești tânăr. Tinerii cred întotdeauna că totul e ușor. Nu vreau să dau jos oglinzile. Le vreau acolo ca să-mi amintească mereu ceea ce am făcut. Ferestrele închise, atmosfera sufocantă, astea sunt pedepsele mele, nu ak

taie. Dacă vrei, Jory, continuă în timp ce eu m-am așezat în tăcere, deschide fereastra, dă jaluzelele la o parte; lasă lumina să intre, și eu o să-mi dau jos vălurile și o să te las să vezi fața de care mă ascund – dar n-o să-ți placă. Frumusețea mea s-a ofilit, dar asta nu e nici o pierdere în comparație cu toate celelalte lucruri pe care le-am pierdut, pe care ar fi trebuit să le țin cu bravură.

– Bravură? am întrebat eu. Nu-mi era foarte familiar cuvântul, era doar un cuvânt care-mi sugera curaj.

– Da, Jory, cu bravură ar fi trebuit să apăr ce era al meu. Eram tot ce aveau ei pe lume, și i-am dezamăgit. Am crezut că eu aveam dreptate, că ei greșeau. Mă convingeam în fiecare zi că am dreptate. Am rezistat rugăminților lor demne de milă și, mai rău, pe vremea aia nu credeam că sunt demne de milă. Mi-am spus că făceam tot posibilul pentru că le aduceam de toate. Au ajuns să nu mai aibă încredere în mine, să nu mă mai placă, și asta a durut, a durut mai tare decât orice altceva. Mă urăsc pentru că am fost slabă, atât de lășă, atât de fraieră, când ar fi trebuit să mă țin tare și să lupt. Ar fi trebuit să mă gândesc numai la ei și să uit de lucrurile pe care le doream eu. Singura mea scuză e că eram tânără pe-atunci, și tinerii sunt egoiști, chiar și-atunci când vine vorba de copiii lor. Credeam că nevoile mele sunt mai importante decât ale lor. Am crezut că avea să vină și vremea lor, și-atunci aveau să aibă parte de ce vor ei. Simțeam că e ultima mea șansă la fericire. Trebuia s-o prind repede, înainte ca vârsta să mă facă neatrăgătoare, și era un bărbat mai tânăr pe care îl iubeam. Nu puteam să le spun despre el.

Cine erau ei? Despre cine vorbea?

– Cine? am întrebat eu timid, deși, dintr-un motiv sau altul, îmi doream să nu-mi spună nimic – sau oricum nu foarte multe.

– Copiii mei, Jory. Cei patru copii ai mei, al căror tată a fost primul meu soț, cu care m-am măritat când aveam doar optsprezece ani. Mi-era interzis, dar, totuși, îl voiam. Am crezut că nu aveam să găsesc vreodată un om mai bun... și, cu toate astea, am găsit unul la fel de bun.

Nu voiam să-i aud povestea. Dar se rugă de mine să văd.
Am stat pe marginea unuia dintre scaunele ei elegante.

– Astfel, continuă ea, mi-am pus în fața teama, am petrecut ca dragostea mea pentru un bărbat să mă facă oarbă la nevoile lor și am ignorat lucrurile pe care și le doreau – libertatea ei. Și acum, rezultatul e că plâng în fiecare seară până adorm.

Ce puteam să spun? Nu-nțelegeam despre ce vorbește. Am dedus că probabil e nebună, și nici nu era de mirare că Bart se purta la fel de bizar. Se aplecă în fața să se uite la mine foarte de aproape.

– Fiști un băiat excepțional de chipeș. Presupun că și asta deja.

Am încuviințat din cap. Toată viața auzisem remarci despre frumusețea, talentul și farmecul pe care le aveam. Dar talentul conta, nu felul în care arătam. După părerea mea, frumusețea fără talent nu conta. Știam și că frumusețea pierde odată cu trecerea anilor, dar tot iubeam frumusețea.

Uitându-mă în jur, mi-am dat seama că femeia asta iubea frumusețea la fel de mult ca mine, și totuși...

– Ce păcat că stă în întuneric și refuză să se bucure de toată munca depusă pentru ca acest loc să devină frumos, am murmurat eu fără să-mi dau seama.

Mă auzi și răspunse cu glas pierit:

– Tocmai, ca să mă pedepsesc.

Nu am răspuns, am stat pe scaun și am ascultat cum sporea viața despre viața ei, o sărmană fălucă bogată, care făcuse greșeala de a se îndrăgosti de unchiul ei vitreg, care era cu trei ani mai mare, motiv pentru care a fost dezmoștenită. De ce-mi spuneam mie istoria vieții ei? Nu-mi păsa. Ce legătură avea trecutul ei cu Bart? El era motivul pentru care venisem aici.

– M-am căsătorit din nou. Copiii mei m-au urât pentru asta.

Privi în jos la mâinile ei împletite în poală, după aceea începu să răsucească pe rând pietrele strălucitoare.

– Copiii mereu cred că adulților le e atât de ușor. Dar asta nu e mereu adevărat. Copiii cred că o mamă văduvă n-are nevoie de altcineva în afară de ei. Oftă. Ei cred că-i pot oferi destul.

dragoste, pentru că nu înțeleg că există multe feluri de iubire și e greu pentru o femeie să trăiască fără un bărbat după ce a fost măritată o dată.

Și-apoi, de parcă ar fi uitat că sunt acolo, tresări când mă văzu.

– Oh! N-am fost o gazdă prea bună, Jory, ce-ai vrea să bei și să mănânci?

– Nimic, mulțumesc. Am venit aici doar ca să vă spun să nu-l mai încurajați pe Bart să vină aici. Nu știu ce-i spuneți, sau ce face aici, dar vine acasă cu idei ciudate și se poartă de parcă e foarte dezorientat.

– Dezorientat? Folosești cuvinte foarte mari pentru un băiat de vârsta ta.

– Tata insistă să învățăm câte un cuvânt nou în fiecare zi.

Măinile ei agitate se ridicară rapid spre gât, ca să se joace cu șiragul de perle prins cu încheietoare în formă de fluture cu diamant.

– Jory, dacă ți-aș pune o întrebare ipotetică, mi-ai da un răspuns – un răspuns sincer?

M-am ridicat să plec.

– Aș prefera să nu răspund la întrebări...

– Dacă mama ta sau tatăl tău te-ar dezamăgi vreodată, ți-ar greși cu ceva, chiar și ceva important – ai putea să găsești puterea în inima ta să-i ierți?

Sigur, sigur, m-am gândit destul de repede, deși nu puteam să-mi imaginez cu ce ar putea să ne dezamăgească ei pe mine, pe Bart sau pe Cindy. M-am retras spre ușa care mi-ar fi permis să plec în timp ce ea aștepta un răspuns.

– Da, doamnă, cred că aș putea să le iert orice.

– Crimă? Întrebă ea pe dată, ridicându-se și ea. Ai putea să-i ierți pentru asta? Nu omor premeditat, ci accidental?

Era nebună, exact ca majordomul ei. Voiam să scap de-acolo, repede! Am avertizat-o încă o dată să-l trimită pe fratele meu acasă.

– Dacă vreți ca Bart să rămână întreg la minte, lăsați-l în pace!

Ochii ei se umplură de lacrimi înainte să dea din cap și să-l lase să-i cadă în piept. O rănisem, știam asta. Trebuia să-mi împietresc inima, ca să nu-i spun că-mi pare rău. Și-apoi, tocmai când mă pregăteam să plec, un curier bătu la ușă, și am deschis să-i dau voie să care înăuntru o ladă imensă, dreptunghiulară. Fu nevoie de doi bărbați ca să smulgă capacul bătut în cule.

– Nu pleca, Jory, mă imploră ea. Stai! Vreau să vezi ce e în ladă. Ce conta? Dar am stat, aveam aceeași curiozitate pe care o au toți oamenii când vine vorba de conținutul unei cutii închise.

Majordomul bătrân veni, tocănind pe hol, dar ea îl dădu afară.

– John! Nu te-am chemat. Te rog, stai în partea ta din casă până ești chemat.

El îi oferi o privire plină de ură, apoi merse șchiopătând spre cotonul lui, oricare ar fi fost acela.

Între timp, lada fu deschisă, și oamenii dădeau la o parte paiele folosite la împachetat. După aceea ridicară din culcușul din ladă ceva înfășurat într-o pătură gri.

Era ca și cum ai aștepta lansarea la apă a unei nave. Nerăbdarea mea sporea și mai mult încă din cauza expresiei de pe fața ei... de parcă de-abia aștepta ca eu să văd conținutul. Îmi dădea și mie un cadou, cum îi dădea lui Bart tot ce-și dorea? El era cel mai lacom băiețel din lume, avea nevoie de două ori mai multă afecțiune decât majoritatea oamenilor.

Am rămas cu gura căscată și m-am dat un pas înapoi.

Bărbații despachetaseră un tablou în ulei.

O aveam în față pe frumoasa mea mamă, îmbrăcată într-o rochie albă de ocazie, stând pe penultima treaptă de jos, cu mâna ei zveltă odihnindu-se pe un pilastru superb. În spatele ei se întindea o trenă lungă, lungă, din același material alb scilpitor. Scările în formă de melc se înălțau grațios în spatele ei și se pierdeau într-o ceață involburată, prin care artistul reușise cu măiestrie să redea impresia de aur și bijuterii scilptoare, lăsând să se întrevadă un conac ca un palat.

- Știi al cui e portretul? întrebă ea, după ce bărbații îl agățaseră într-unul din saloanele pe care nu părea să-l folosească prea des.

Am încuviințat din cap, mut de uimire.

Ce făcea ea cu portretul mamei mele?

Așteptă până plecară cei doi bărbați. Aceștia zâmbiră încântați de bacșisul pe care-l primiseră de la ea. Eu găfăiam, îmi auzeam respirația greoaie și mă întrebam de ce mă simțeam oarecum amorțit.

- Jory, spuse ea încet, întorcându-se din nou spre mine, este portretul meu pe care l-a comandat al doilea meu soț la puțin timp după ce ne-am căsătorit. Aveam treizeci și șapte de ani când am pozat pentru el.

În portret, femeia arăta exact cum arăta mama acum. Am înghițit în sec și am vrut să fug; brusc, aveam nevoie la baie, dar tot voiam să stau. Voiam să-i aud explicația, deși eram paralizat de frică din pricina a ceea ce ar fi putut să-mi spună.

- Pe al doilea meu soț, care era mai tânăr, îl chema Bartholomew Winslow, Jory, spuse ea repede, de parcă voia să se asigure că auzeam înainte să mă ridic și să fug. Mai târziu, când fiica mea s-a făcut destul de mare, l-a sedus și i-a furat dragostea lui pentru mine, doar ca să mă rănească cu bebelușul pe care i l-a adus pe lume. Copilul pe care eu n-am putut să-l am. Poți să ghicești cine e copilul acela, poți?

Am sărit în picioare și m-am dat în spate. Țineam mâinile în față, ca să resping orice alte informații pe care nu voiam să aud.

- Jory, Jory, Jory, zise ea pe un ton monoton, nu-ți mai aduci aminte de mine deloc? Adu-ți aminte de vremea când locuiai în munții Virginiei. Adu-ți aminte de oficiul poștal și de femeia bogată, îmbrăcată în haină de blană. Aveai cam trei ani pe atunci. M-ai văzut și, zâmbind, ai venit să-mi mângâi haina și mi-ai zis că e frumoasă - ții minte?

- Nu! am țipat eu mai curajos decât mă simțeam. Nu te-am mai văzut în viața mea, nu înainte să mă mut aici! Și toate blondele cu ochi albaștri seamănă!

– Da, spuse ea sfârșită, presupun că ai dreptate. Doar m-am gândit că ar fi amuzant să-ți văd expresia. N-ar fi trebuit să te păcălesc. Îmi pare rău, Jory. Iartă-mă.

Nu puteam să mă uit la ochii aceia extrem de albaștri. Trebuia să scap.

Mă simțeam groaznic în timp ce mergeam anevoie spre casă. De n-aș fi stat... de n-ar fi fost livrat portretul când eram eu acolo. De ce aveam senzația că femeia aceea era mai mult o amenințare la adresa mamei decât a tatălui meu vitreg? Ce reușisem să fac? *Tu ai fost, mami, cea care i-a furat dragostea celui de-al doilea ei soț?* Oare? N-avea sens oare, din moment ce Bart avea același nume? Tot ce spusese ea îmi confirmase suspiciunile latente în mintea mea de atât timp. Se deschideau uși, lăsând să intre amintiri noi, care păreau mai degrabă niște dușmani.

Am urcat scările verandei pe care mama o numea, în glumă, „veranda sudistă a lui Paul”. Cu siguranță nu arăta ca o verandă obișnuită din California.

Era ceva diferit în privința grădinii azi. Dacă aș fi fost mai puțin tulburat, poate mi-aș fi dat seama imediat ce lipsea. Dar așa, mi-a luat câteva minute să-mi dau seama că lipsea Clover. M-am uitat în jur, speriat, și l-am strigat.

– Pentru Dumnezeu, Jory! strigă Emma pe fereastra din bucătărie, nu mai striga așa tare. De-abia am pus-o la culcat pe Cindy, și o s-o trezești. L-am văzut pe Clover acum câteva minute, se ducea spre grădină, alerga un fluture.

Desigur. Mă simțeam ușurat. Dacă era ceva pe lumea asta care trezea la viață cățelușul din pudelul meu bătrân era un fâlfâit galben de fluture. M-am dus la Emma în bucătărie și am întrebat-o:

– Emma, e ceva ce-am vrut să te întreb de mult. În ce ansă căsătorit mama cu doctorul Paul?

Stătea aplecată și se uita în frigider, mormăind pentru sine.

– Puteam să jur că era niște pui fript aici, rămas de aseară. M-am gândit că, dacă mâncăm ficat și ceapă prăjită în sear

asta să-i păstrez lui Bart ce-a mai rămas din pui. M-am gândit că fratele tău morțușor poate să mănânce pulpele rămase.

- Nu ții minte anul în care s-au căsătorit?

- Erau micuț pe atunci, răspunse ea, scormonind în conținuturi prin vase acoperite.

Emma era întotdeauna imprecisă când venea vorba de date. Nu-și ținea minte nici ziua de naștere. Poate intenționat.

- Mai povestește-mi o dată cum s-a cunoscut mama cu fratele mai mic al doctorului Paul... știi tu, tatăl nostru vitreg de-acum.

- Da, îmi aduc aminte de Chris, era tare arătos, înalt și bronzat. Dar nici dr. Paul nu era cu nimic mai prejos în felul lui... minunat om, tatăl tău vitreg Paul. Atât de blând, atât de grijuliu.

- E ciudat că mami nu s-a îndrăgostit de fratele mai mic, în loc să se îndrăgostească de cel mai în vârstă – nu ți se pare ciudat?

Se îndreptă și își duse mâna la spate, care o durea mereu, după cum spunea ea. După aceea își șterse mâinile pe șorțul alb, imaculat.

- Sper să nu întârzie părinții tăi în seara asta. Acum, fugi și găsește-l pe Bart, până nu se face prea târziu pentru baie. Nu-mi place să-l vadă mama ta murdar.

- Emma, nu mi-ai răspuns la întrebare.

Întorcându-mi spatele, începu să taie ardeii grași.

- Jory, când ai nevoie de răspunsuri, du-te la părinții tăi și întreabă. Nu veni la mine. Poate tu mă vezi ca pe un membru al familiei, dar eu știu că locul meu e în calitate de prietenă. Așa că fugi și lasă-mă să termin cina.

- Te rog, Emma, nu doar de dragul meu, dar și al lui Bart. Trebuie să fac ceva ca să-l lămuiesc. Și cum aș putea să fac asta, dacă n-am toate informațiile?

- Jory, îmi spuse ea cu un zâmbet cald, fii bucuros că ai doi părinți minunați. Tu și Bart sunteți foarte norocoși. Sper ca Cindy să crească și să-și dea seama ce binecuvântare a fost ziua în care mama ta s-a hotărât că trebuie să aibă o fiică.

Afară începuse să se întunece. Am căutat peste tot, dar nu reușeam să dau de Clover. M-am așezat pe treptele din spatele casei, uitându-mă nefericit la cerul care căpăta o nuanță trandafirie, brăzdat cu portocaliu și violet. Mă simțeam incredibil de trist și împovărat, nu-mi doream decât să se sfârșească tot misterul și confuzia. Clover, under era Clover? Nu-mi dădusem seama niciodată până în acel moment cât de mult conta pentru mine, cât de dor mi-ar fi de el dacă ar dispărea pentru totdeauna. Doamne, te rog, nu lăsa să fi dispărut de tot! Doamne, te rog!

M-am uitat prin curte încă o dată, apoi am decis că ar fi mai bine să merg acasă, să scriu un anunț în ziar. Aș oferi o recompensă pentru un câine pierdut – o recompensă atât de mare, încât cineva l-ar aduce pe Clover înapoi.

– Clover, am strigat, masa!

Strigătul meu îl scoase pe Bart din tufișuri, impleticindu-se-se, cu hainele rupte și murdare. Ochiul lui întunecat era straniu de chinuți.

– Ce zbieri așa?

– Nu-l găsesc pe Clover, am răspuns eu, și știi că el nu pleacă niciodată nicăieri. E câine de casă. Am citit acum câteva zile despre oameni care fură câini și îi vând la laboratoare, pentru experimente. Bart, aș muri dacă i-ar face cineva un lucru atât de oribil lui Clover.

Se uită fix la mine, cu o privire îndurerată.

– N-ar face așa ceva... nu?

– Bart, trebuie să-l găsesc pe Clover. Dacă nu se întoarce în curând, o să mi se facă rău, rău de tot, că aș putea să mor. Poate a fugit alături. M-am uitat la fratele meu cum înghite în sec și apoi începe să tremure. Ce s-a întâmplat?

– Am împușcat un lup mai încolo, așa am făcut. Am împușcat un lup mare și rău fix prin ochiul lui roșu și nesuferit. Venea spre mine lingându-se pe bot, dar eu am fost mai deștept și m-am mișcat rapid, și l-am lăsat lat.

– Hai, Bart, termină! am spus eu nerăbdător; chiar începea să mă irite cineva care nu putea niciodată să spună adevărul. Știi foarte bine că nu e nici un lup în zona asta.

L-am căutat pe Clover până la miezul nopții prin tot cartierul. Lacrimile îmi înecau vocea, ochii. Aveam cea mai puternică premoniție că nu avea să se mai întoarcă acasă.

– Jory, spuse tati, care mă ajutase să-l caut, hai să ne băgăm în pat și îl mai căutăm și mâine-dimineață dacă nu se întoarce singur. Și nu care cumva să stai în pat și să-ți faci griji. O fi el bătrân, dar până și bătrânii se pot simți romantici în nopțile cu lună.

Of, fir-ar! N-avea nici o noimă. Clover nu mai alerga după femele de mult timp. Acum, tot ce-și dorea era un loc în care să se-ntindă și în care Bart să nu se poată împiedica de el sau să-l calce pe coadă.

– Du-te tu, tati, și lasă-mă pe mine să mai caut. Măine mă duc la balet de-abia la zece, așa că n-am nevoie de somn ca tine.

Îmi dădu o îmbrățișare scurtă, îmi ură noroc și se îndreptă spre camera lui. O oră mai târziu, am decis că efortul era zadarnic. Clover murise. Era singurul lucru care ar fi putut să-l țină departe.

M-am hotărât că trebuia să le spun părinților bănuielile mele.

Stăteam în picioare lângă patul lor, uitându-mă în jos la ei. Lumina lunii se revărsa prin fereastră și cădea peste trupurile lor. Mama era pe jumate întoarsă pe-o parte, ca să poate să-l țină în brațe pe tata, care era întins pe spate. Capul ei stătea pe pieptul lui gol, iar brațul lui o înconjura, astfel că mâna i se odihnea pe coapsa ei. Plapuma era trasă destul încât să le acopere goliciunea, lucru care mă făcu să mă dau înapoi. Mă simțeam vinovat. N-ar fi trebuit să fiu acolo. Somnul îi făcea să pară vulnerabili, mai tineri, emoționându-mă, dar dându-mi totodată și un sentiment profund de rușine. Tati mă învățase de mult despre chestiunile acestea, așa că știam ce făceau femeile și bărbații împreună ca să facă bebeluși – sau doar ca să se distreze.

Am plâns și m-am întors să plec.

– Chris, tu ești, întrebă mama pe jumate adormită, întorcându-se pe spate.

– Sunt aici, draga mea, culcă-te la loc, mormăi el adormit. Bunica nu mai poate să ne prindă acum.

Am înghețat de uimire. Vorbeau ca niște copii. Și iar bunica aia.

– Mi-e teamă, Chris, atât de teamă. Dacă află la un moment dat, ce le spunem? Cum am putea să le explicăm?

– Șșșt, șopti el, viața o să fie bună cu noi de-acum. Biziue-te pe credința ta în Dumnezeu. Amândoi am fost pedepsiți destul; El n-o să ne mai pedepsească.

Fuga, fuga, trebuia să fug cât mai repede în camera mea și să mă arunc la pământ. Mă simțeam gol dinăuntru, peste tot în jurul meu era vid, în locul încrederii și al iubirii pe care o simțeam aici. Clover nu mai era. Iubitul meu pudel, inofensiv, care nu făcuse niciodată ceva rău. Și Bart împușcase un lup.

Ce-ar face Bart după aceea? Oare știa ce făcusem? De aceea se purta oare atât de ciudat? Uitându-se atât de urât la mamă, de parcă ar fi vrut să-i facă rău. Din ochi mi-au țâșnit din nou lacrimi, pentru că amintirile nu puteau fi negate la nesfârșit. Știam acum că Bart nu era fiul doctorului Paul. Bart era fiul celui de-al doilea soț al bătrânei aceleia, care purta același nume ca și fratele meu vitreg – acel om înalt și zvelt, care uneori îmi băntuia visele, alături de dr. Paul și de tatăl meu adevărat, pe care-l văzusem doar în poze.

Părinții noștri ne mințiseră pe amândoi. De ce nu ne spusese adevărul? Era atât de groaznic adevărul acela, încât au puteau să ni-l spună? Aveau atât de puțină încredere în dragostea noastră pentru ei?

Oh, Doamne, probabil secretul lor era atât de oribil, încât nu i-am putea ierta niciodată!

Și Bart putea să fie periculos. Știam că putea fi. Zi după zi, începea să se vadă din ce în ce mai clar. Dimineață, am vrut să alerg la mama sau la tata să le spun. Dar când veni dimineața, n-am putut să spun nimic. Acum înțelegeam de ce tata insistă

să învățăm câte un cuvânt nou în fiecare zi. E nevoie de cuvinte speciale ca să poți transmite idei subtile, și momentan nu eram destul de educat, cum ar fi trebuit să fiu, ca să pot exprima gândurile mele tulburate care erau menite să-i liniștească. Și cum aș fi putut să-i liniștesc, când Bart stătea în fața mea cu ochii lui întunecați duri și plini de răutate?

Doamne, dacă ești acolo sus pe undeva și te uiți în jos, ascultă-mi rugăciunea. Dă-le părinților mei pacea de care au nevoie, ca să nu mai viseze noaptea bunici malefice. Bun sau rău, indiferent ce au făcut, știu că au făcut ce-au putut ei mai bine.

De ce o zisesem în felul acesta?

Sigur devenise un cuvânt lipsit de substanță. Asemenea celor morți, care erau doar umbre în amintirea mea, nu ceva concret, cum era ura lui Bart, care creștea pe zi ce trecea.

Lecții

Iulie. Luna mea. „Conceput în foc, născut în căldură”, spunea John Amos, când i-am spus că în curând urma să împlinesc zece ani. N-am înțeles ce voia să spună și nici nu-mi păsa. În curând, mă vedea Disneylandul. Hip-hip-uraaa! La naiba cu Jory, care nu părea deloc fericit, îmi strica toată distracția cu mutra lui prelungă și tristă, doar pentru că un câțel stupid nu venise acasă când îl strigase.

Îmi făceam planuri cum să mă descurc cu Apple până puteam să mă furizez înapoi după ce vedeam Disneyland. John Amos mă înșfăcă atunci când am trecut pe-acolo și mă cără în camera lui de deasupra garajului. M-am uitat în jur, era un miros acru, bătrânicos, ca de medicamente.

– Bart, stai jos pe scaunul ăla și citește cu voce tare din jurnalul lui Malcolm. Pentru că Domnul te va pedepsi dacă zici că citești, și tu de fapt nu citești.

Nu mai aveam nevoie de John Amos la fel de mult ca-nainte, așa că m-am uitat la el cu dispreț. Cu genul de dispreț pe care Malcolm i l-ar arăta unui bătrân cocoșat și șchiop, care nu putea să vorbească fără să sâsâie, să fluiera sau să scuie. Dar m-am așezat și am citit din jurnalul îmbrăcat în piele roșie al lui Malcolm.

Tinerețea mea a fost risipită pe plăceri lumești, astfel că atunci când mă apropiam de treizeci de ani, am realizat că

ce-mi lipsea în viață era un țel care să nu însemne bani. Credință. Aveam nevoie de credință, și de mântuire pentru toate păcatele mele, pentru că în ciuda jurămintelor din copilărie, regresasem în a dori femei; și cu cât mai diabolice erau, cu atât îmi plăceau mai mult. Nimic nu-mi oferea mai multă plăcere decât o femeie arogantă și frumoasă, umilită și obligată să facă lucruri obscene, care încălcau toate regulile decenței. Îmi făcea plăcere să le bat, să le fac brazde roșii pe pielea lor albă, neatinșă. Vedeam sânge, sângele lor, și asta mă excita. Atunci mi-am dat seama că am nevoie de Dumnezeu. Trebuia să-mi salvez sufletul de flăcările iadului.

Am ridicat privirea, obosit să-ncerc a înțelege cuvintele acelea lungi, care nu însemnau mare lucru pentru mine.

- Înțelegi ce-ți zice Malcolm, băiete? Îți spune că indiferent cât de mult urăști femeile, tot pot să ai parte de plăcere din partea lor - *dar te costă, băiete*, te costă mult, al naibii de mult. Din nefericie, Dumnezeu a dat omenirii dorințe senzuale - trebuie să încerci să le înăbuși pe ale tale pe măsură ce te apropii de maturitate. Plantează ideea asta adânc în mintea ta, atât de adânc, încât să nu poată fi smulsă: femeile te vor distruge până la urmă. M-au distrus pe mine și m-au ținut servitor, când aș fi putut să fiu mult mai mult de atât.

M-am ridicat și am plecat; mă săturasem de John Amos. Mă duceam la bunica, care mă iubea mai mult decât ar fi putut Dumnezeu să mă iubească. Mai mult decât oricine. Mă iubea așa cum eram. Mă iubea atât de mult încât născocea minciuni, ca și mine, spunându-mi că era bunica mea adevărată, când eu știam că nu avea cum.

Sâmbăta era cea mai frumoasă zi a săptămânii. Tatăl meu vitreg stătea acasă și o făcea pe mami fericită. Angajase o asistentă toantă, s-o ajute sâmbăta cu orele de balet, acum că trebuia să petreacă atât de mult timp împopoțonând-o pe Cindy - de parcă îi păsa cuiva cum arată. Și sâmbăta Jory trebuia să meargă la cursurile de balet, ca s-o vadă pe iubita lui stupidă. Se întorcea

pe la prânz ca să-mi strice mie toate planurile. Aveam o grămadă de planuri ca să-mi umplu timpul. Să am grijă de Apple. Să stau la bunica în poală și s-o las să-mi cânte. Păi, dimineața treceau cât ai clipi, la câte aveam de făcut.

John Amos îmi dădea lecții despre cum să fiu ca Malcolm, și să fiu al naibii dacă funcționau. Simțeam cum forța lui creștea, devenind tot mai puternică.

În după-amiaza aceea, Cindy era într-o piscină de plastic nou-nouță. Cea veche nu era destul de bună pentru ea. Copil răzgâiat, trebuia să aibă numai lucruri noi, chiar și costumul de baie cu dungi roșii și albe și bretele roșii, care se legau peste umeri ca să țină chestia aia ridicată. Fundițe pe care se străduia să le desfacă!

Jory sări și fugi în casă să ia aparatul foto, apoi se întoarse să-i facă poze lui Cindy. Țac, țac, țac. Îi aruncă aparatul mamei, care îl prinse.

– Fă-mi o poză cu Cindy, zise el.

Normal, se bucura să-i facă lui o poză cu Cindy. Nici prin cap nu i-a trecut să întrebe și de mine. Poate că de prea multe ori făceam mutre, îmi ascundeam capul sau scoteam limba. Toată lumea zicea mereu că Bart se pricepe să strice o poză perfectă.

Ale naibii de tufe, erau peste tot în jurul meu, îmi zgăreau picioarele, brațele. Se cățarau gâze pe mine. Uram gâzele! Încercam să le plesnesc în timp ce mișeam ochii să mă uit la fetița aceea toantă cum se joacă în apă. Se distra mai bine decât mă distrasem eu vreodată într-o piscină!

Când or să încerce să mă ducă în est, de la Disneyland, o să mă furișez și o să prind o mașină, să mă întorc acasă și să am grijă de Apple – asta ar fi făcut Malcolm. Morții nu aveau să îmi simtă lipsa. Nu avea să le pese dacă nu eram acolo ca să le pun flori pe mormânt. Bunica oribilă al lui Jory avea să se bucure dacă nu eram acolo.

Am fugit spre locul în care puteam să mă cațăr în copac. peste zid, să ajung la hambar, să-l vizitez pe Apple, care se făcuse

urias. I-am băgat un biscuite pentru câini în gură, care dispăru într-o clipă. Sări pe mine și mă făcu să cad.

– Acum, să faci bine și să mănânci morcovul ăsta – o să fie ca o periută, o să-ți curețe dinții!

Apple mirosi morcovul. Dădu din coadă. Sări și dădu cu laba peste morcov. Apple tot nu știa câtuși de puțin cum să se joace cu un ponei.

Curând, l-am înhamat la trăsura nouă pentru ponei și am zburat peste tot.

– Dii! am strigat eu. Prinde tâlharii de colo! Mai repede, mă-țoagă, de m-oi duce acas' înainte de se pune haleala pe masă.

Printre dealuri, am văzut ceva mișcare. M-am întors și am văzut indienii cum veneau cât ai zice pește! Ne-au fugărit voi-nicește până le-am pierdut urma printre dealuri, care acum se prefăcură în deșert. Osteniți și însetați, eu și armăsarul meu am căutat o oază. Am văzut o fata morgana.

Iat-o, femeia din miraj. Cu zdrențele ei negre fâlfâind, cu picioarele goale pline de nisip, bucuroasă să ne primească înapoi pe tărâmul celor vii.

– Apă... am găfăit eu. Nevoie de apă rece, curată.

M-am trântit pe un scaun și mi-am întins picioarele slăbănoage, care se terminau în niște cizme roase și prăfuite. M-am întins să-mi scutur nisipul de pe pantaloni.

– Mai bine o bere, i-am spus eu fetei din birt.

Îmi aduse o bere, spumoasă și maronie, și rece, mult prea rece. Mă lovi în stomac ca un șarpe cu clopoței, de mă făcu să mă încovoiez, și i-am făcut cu ochiul.

– Ce caută o domnișoară așa drăguță ca tine într-un loc împutit ca ăsta?

– Eu sunt învățătoare în partea locului. Sam cel Artăgos, nu-ți amintești? În spatele vălului, își plecă ochii și fâlfâi din gene. Dar când vin vremuri grele, o doamnă face ce poate ca să supraviețuiască.

Intrase în jocul meu. Nimeni nu se juca jocurile mele. Era atât de plăcut să ai pe cineva cu care să te joci.

Am zâmbit, chiar prietenește.

- Am avut mare grijă de Apple. E-așa curat, că n-are cum să moară.

- Dragul meu, te joci prea dur. Și nu e sănătos să te gândești la moarte atât de des. Vino să stai la mine în poală și să-ți cânt ceva.

Frumos. Îmi plăcea să flu tratat ca un bebeluș. Era bine în poala ei moale, ținându-mi fața la pieptul ei în timp ce ea îmi cânta în ureche. Fiecare legănat al balansoarului mă ducea tot mai mult în transă. M-am uitat în sus și am încercat să văd prin văluri. Oare începeam s-o iubesc mai mult decât pe mama? Atunci am văzut că vălul era fixat cu niște pieptănașe prinse de păr, pentru că azi își lăsase părul descoperit.

Nu voiam ca mama să îmbătrânească și să aibă părul alb. Deja mă lăsa în plata mea în fiecare zi ca să aibă grijă de Cindy; mă lăsa ca să îi lase pe alții să preia controlul. De ce trebuia să vină Cindy să-mi distrugă viața?

Mai vreau, te rog, am șoptit eu când se opri din legănat. Mă iubești mai mult decât îl iubește madame M. pe Jory? am întrebat.

Dacă spunea da, mult, mult mai mult, m-aș fi mutat la ea.

- Îl iubește mult pe Jory bunica lui?

Aceea era oare invidie în vocea ei? Mă simțeam furios, răutacios - și ea observă asta și începu să-mi acopere fața de sărutări, sărutări uscate din cauza vălului.

- Buni, tre' să-ți spun ceva.

- Bine... dar nu uita să pronunți corect cuvintele. Spune-mi ce vrei tu. Am toată viața la dispoziție ca să te ascult.

Îmi dădu părul din ochi și încercă să-l netezească. Nu putu însă.

- Cu două zile înainte de ziua mea mergem la Disneyland. O săptămână acolo și apoi zburăm unde sunt mormintele. Tre' să vizităm cimitire, să cumpărăm flori, să punem florile în soare, unde or să moară. Urăsc mormintele. O urăsc pe bunica lui Jory, care nu mă place pentru că nu știu să dansez.

Mă sărută din nou.

Bart, spune-le părinților tăi că au fost prea multe momente în viața ta. Spune-le din nou cât de nefericit te face asta.

Nu ascultă, am zis eu plictisit. Nu-ntreabă ce vreau, cum faci tu. Doar imi zic ce tre' să fac.

Sunt convinsă că o să te asculte dacă le povestești despre visele tale legate de moarte. Atunci sigur or să-și dea seama că te-au dus de prea multe ori în cimitire. Doar spune-le adevărul.

– Dar... dar... m-am bâlbâit eu nefericit. Vreau Disneyland!

– Ie zici cum ți-am zis eu, și o să am eu grijă de Apple.

Panica. Cum aș fi lăsat pe altcineva să aibă grijă de Apple, n-ar mai fi fost niciodată doar al meu. Am plâns pentru că viața era atât de imposibilă. Și planul meu de evadare trebuia să funcționeze, și avea să funcționeze, trebuia...

Ne-am tot legănat, și ea spuse că suntem într-o corabie, navigând pe ape agitate, spre o insulă frumoasă, care se numea pace. Nu mai eram cu picioarele pe pământ, așa că atunci când am ajuns acolo nu mai puteam să stau în picioare sau să-mi țin echilibrul. Ea dispăru. Singur. Complet singur. Ca pe Marte – și jos de tot, pe Pământ, Apple mă aștepta. Bietu' Apple. În final, trebuia să moară.

M-am trezit, cred – unde eram? De ce era toată lumea atât de bătrână? Mama... de ce ai fața acoperită cu negru?

– Trezește-te, scumpule! Cred că ar trebui să fugi acasă, înainte să se alarmeze părinții tăi. Ai tras un pui de somn strașnic, probabil te simți mai bine.

A doua zi dimineață, eram în curte și încercam să termin cușca pe care i-o construiam lui Clover. Bietul Clover ar fi trebuit să aibă casa lui de la început, și-așa n-ar mai fi fugit să-și caute una. Am luat din atelierul tatei un ciocan, cuie, fierăstrău și lemn, și le-am cărat afară, în curte. M-am pus pe treabă. Al naibii fierăstrău, nu știa să taie drept! Urma să aibă o casă strâmbă. Dacă se plânge Clover, îi dau un șut. Am ridicat scândura tăiată prost și am pus-o pe acoperiș. Al dracu' cui! Nu stătea locului, m-a făcut să-mi dau un ciocan peste degetul mare. Ciocan prost, nu mi-a văzut degetele! Am continuat să

bat cu ciocanul. Ce bine că nu simțeam durerile mici, altfel m-aș fi pus pe plâns. După aceea mi-am lovit degetul tare, și asta a durut. Uau, simțeam durerea ca orice băiat normal.

Jory ieși în fugă din casă și țipă la mine.

– De ce-i construiești o casă lui Clover, dacă n-a mai apărut de două săptămâni? Nimeni n-a răspuns la anunțuri. Sigur e mort acum, și dacă vine acasă, o să doarmă la marginea patului meu, ține minte?

Bătut în cap. Bătut în cap, asta voia să spună, și Clover se putea întoarce. Bietul Clover.

M-am uitat pe furiș și l-am văzut pe Jory cum își ștergea lacrimile din ochii.

– Poimăine plecăm la Disneyland, și-asta ar trebui să te faci fericit, spuse el răgușit.

Mă făcea oare fericit? Degetul meu umflat începuse să doară un pic. Apple avea să moară de singurătate.

După aceea mi-a venit o idee. John Amos îmi spusese că rugăciunile fac să se întâmple miracole și că Dumnezeu era acolo, sus, în cerurile lui, și avea grijă de toate animalele și de oamenii de aici, de jos. Mami și tati îmi spusese mereu să nu cer lucruri când mă rog, doar binecuvântări pentru alți oameni, nu pentru mine. Așa că imediat ce plecă Jory, mi-am aruncat ciocanul și am fugit spre locul în care puteam să îngenunchez și să mă rog pentru puiul meu de ponei și pentru Clover. Apoi am mers la Apple, m-am tăvălit cu el în iarba aurie, eu râzând, el încercând să latre nechezat. Limba lui îmi umplu fața cu sărutări ude. L-am pupat și eu. Când își ridică piciorul și ține spre trandafiri – mi-am dat jos pantalonii și am făcut și eu la fel. Făceam totul împreună.

Atunci mi-am dat seama ce să fac.

– Nu-ți face tu griji, Apple. O să stau doar o săptămână la Disneyland, după care mă-ntorc la tine. O să-ți ascund bir-cuiții de pui de ponei în fân și o să las robinetul din staul deschis. Dar să nu îndrăznești să mănânci ceva de la John Amos sau de la bunica. Să nu te lași mituit cu bunătăți.

Dădu din coadă ca să-mi dea de înțeles că avea să fie cu minte și să-mi asculte ordinele. Făcu o grămăjoară mare de caca. Am luat-o în mână și am strivit-o între degete, ca să înțelegă că eram o parte din el acum și el chiar era al meu. M-am șters pe iarbă și am văzut cum veniră fuga furnicile și albinele și se puseră pe treabă. Nu-i de mirare că nimic nu dura, nu de mirare.

- E timpul pentru lecție, Bart, strigă John Amos din hambar, chelia lui strălucind în soare.

Mă simțeam captiv, stând întins în fân și uitându-mă la el cum trona deasupra mea. Mirosea a vechi și a stătut.

- Citești sârguincios din jurnalul lui Malcolm? întrebă el.

- Da.

- Înveți căile Domnului și-ți spui conștiincios rugăciunile?

- Da.

- Cei care îi urmează calea vor fi judecați ca atare, la fel ca cei care n-o fac. Hai să-ți dau un exemplu. A fost odată o fetiță frumoasă, care s-a născut bogată, și avea tot ce poți cumpăra cu banii - dar aprecia oare ea toate lucrurile astea? *Nu, nu le aprecia!* Când s-a făcut mai mare, a început să ademenească bărbații cu frumusețea ei. Își afișa goliciunea în fața lor. Era cu nasul pe sus, dar Domnul a văzut asta și a pedepsit-o, deși l-a luat ceva timp. Prin Malcolm, Dumnezeu a făcut-o să se târască-n în genunchi, și să plângă, și să roage pentru mântuire, dar Malcolm a învins-o în final. Malcolm învingea întotdeauna până la urmă - *și-așa trebuie să faci și tu.*

Mamă, ce povești plictisitoare putea să spună! Și noi aveam oameni goi în grădină, și nu mă simțeam ademenit. Am oftat; mi-aș fi dorit să aibă și alte lucruri de povestit, în afară de Dumnezeu și de Malcolm... și de nu știu care fată frumoasă.

- Ferește-te de frumusețea femeilor, Bart! Ferește-te de femeia care îți arată trupul ei fără haine! Ferește-te de toate femeile care stau și așteaptă să-ți vină de hac, și fii ca Malcolm, *istef!*

În sfârșit, mă lăsă să plec. Mă bucuram că nu trebuie să mă mai prefac că sunt ca Malcolm. Tot ce trebuia să fac ca să mă

simt bine era să mă târăsc pe burtă, ascultând zgomotele junglei prin vegetația luxuriantă, unde pândeau animale sălbatice. Animale periculoase, gata să mă mănânce. Am tresărit. Am tășnit în picioare. Nu! Nu putea să fie ce credeam eu că e. Nu era corect din partea lui Dumnezeu să trimită un dinozaur. Mai înalt ca un zgârie-nori. Mai lung decât un tren. Trebuia să fug și să-i spun lui Jory ce dădea târcoale curții noastre.

Un zgomot în jungla din față! M-am oprit brusc, gâfâind.

– Chris, nu-mi pasă ce zici. Nu trebuie s-o mai vizitezi van asta. E destul. Ai făcut tot ce-ai putut ca s-o ajuți și n-ai putut. Așa că uită de ea și concentrează-te asupra noastră, familia ta.

Am tras cu ochiul de după un tufiș. Părinții erau în cel mai frumos colț al grădinii, unde creșteau copacii înalți. Mama era în genunchi, acoperind cu un strat protector pământul din jurul trandafirilor. Tare se mai pricepeau la grădinărit, și ea, și el!

– Cathy, chiar trebuie să rămâi veșnic copil? Întrebă el. Nu poți să înveți să ierți și să mergi mai departe? Tu oi putea să prefaci că nu există, dar eu nu pot. Mă tot gândesc că nu mai are alte rude în afară de noi. O ridică în picioare și îi puse mâna pe gură când o deschise ca să-l întrerupă. Bine, ține-ți acolo ura, dar eu sunt medic, am jurat să fac tot ce pot pentru cei care suferă. Bolile mintale pot fi mai devastatoare decât cele fizice. Vreau s-o văd că-și revine. Vreau să plece din locul ăla – așa că nu te uita urât la mine și nu-mi mai spune că n-a fost niciodată nebună, că doar se prefăcea. Trebuie să fi fost nebună ca să facă ce-a făcut. Și, după câte știm, poate că gemenii nu ar fi crescut oricum niciodată. Ca Bart. Nici el nu are o înălțime normală pentru un băiat de vârsta lui.

Oh, nu aveam?

– Cathy, cum să mă simt împăcat cu mine însumi, sau cu orice altceva, dacă-mi neglijez mama?

– Bine! tună mama. Du-te și viziteaz-o! Eu, Jory, Bart și Cindy o să stăm la madame Marisha. Sau am putea merge la New York, să ne întâlnim cu niște prieteni vechi, până vii pregătit să vii cu noi. Îi zâmbi plezîș. Asta, dacă mai vrei să vii cu noi.

- Unde altundeva să mă duc decât cu voi? Cui îi pasă dacă trăiesc sau mor în afară de tine și de copii? Cathy, gândește-te - dacă îi întorc spatele mamei, întorc spatele tuturor femeilor, inclusiv tie.

Ea se prăbuși în brațele lui și făcură toate chestiile alea sentimentale pe care nu suportam să le văd. M-am dat în spate, tot în patru labe, gândindu-mă la ce spusese mami și de ce o ura așa tare pe mama lui. Mi-era puțin greață. Dacă bunica mea de alături chiar era mama tatălui meu vitreg, complet nebună, și mă iubea doar pentru că n-avea de ales? Dacă John Amos spusese adevărul?

Era atât de greu de pus totul cap la cap. Era oare Corrine, fiica lui Malcolm, așa cum îmi spusese John Amos? Oare ea îl „ademenise” pe John Amos? Sau Malcolm era cel care ura fetele drăguțe și dezbrăcate? Uneori, eram foarte confuz după ce citeam cartea lui Malcolm; sărea înapoi la copilărie și scria despre amintirile lui chiar și după ce devenise adult, de parcă ar fi fost mai importantă copilăria decât viața lui de adult. Ce ciudat! De-abia așteptam să cresc mare.

Îi auzii din nou venind spre mine. M-am ascuns repede sub cel mai apropiat tufiș.

- Te iubesc, Chris, la fel de mult cum mă iubești tu pe mine! Uneori, mă gândesc că poate iubim prea mult. Noaptea, mă trezesc dacă nu ești acolo. Aș vrea să nu fii doctor, să fii un bărbat care stă acasă în fiecare seară. Îmi doresc ca băieții mei să crească mari, dar fiecare zi îi aduce tot mai aproape de secretul nostru, și mi-e teamă că o să ne urască și n-o să înțeleagă.

- O să înțeleagă, spuse el.

De unde putea să știe el că aveam să înțeleg, când eu nu eram capabil să înțeleg nici cele mai simple lucruri, darămite ceva atât de groaznic, încât o trezea pe mama din somn.

- Cathy, n-am fost noi niște părinți buni? N-am făcut noi tot ce-am putut? Dacă au trăit cu noi de mici, cum ar putea să nu înțeleagă? Le spunem cum a fost, le dăm toate datele, ca să vadă exact cum am trăit noi. Și făcând asta, o să se întrebe, așa

cum mă întreb și eu de multe ori, cum am reușit să supraviețuim fără să ne pierdem mințile.

John Amos avea dreptate. Păcătuiseră, de-aia le era așa teamă că nu aveam să înțelegem. Care era secretul? Ce puteau să ascundă?

Am stat în tufiș mult după ce părinții mei au intrat în casă. Aveam peșterile mele preferate, pe care le săpasem adânc, între tufișuri, și când stăteam acolo, mă simțeam ca un animaluț de pădure, speriat de tot ce avea legătură cu oamenii, care m-ar fi omorât dacă ar fi putut.

Mă tot gândeam la Malcolm, la el și la mintea lui care era atât de isteată și de șireată. Mă gândeam la John Amos, care mă învăța despre Dumnezeu, Biblie și păcatuit. De-abia când m-am gândit la Apple și la bunica am început să mă simt bine. Nu chiar foarte bine, doar un pic mai bine.

M-am trântit pe pământ și am început să adormesc după ceva ce îngropasem săptămâna trecută, sau în urmă cu o lună. M-am uitat în iazul cu pești pe care tata voia să-l avem ca să vedem cum fac pui peștișorii. Am văzut cum ieșeau din ouă peștișori minusculi și cum părinții roiau ca să-i mănânce!

– Jory! Bart! strigă mama din ușa bucătăriei. Masa!

M-am uitat în apă. Mi-am văzut fața, arăta nostim, cu marginile neuniforme, cu părul ridicat la vârfuri, nu creș și frumos ca al lui Jory. Ceva de un roșu-închis era pe fața mea – o față urâtă, care n-avea ce căuta într-o grădină frumoasă, unde veneau păsărelele să se îmbăieze într-un bazin drăguț. Sângeram lacrimi. Mi-am băgat mâinile în apa peștilor și m-am spălat pe față. După aceea m-am așezat să cuget. Atunci am văzut sângele de pe picioare – mult sânge care se usca într-o coajă mare, neagră în genunchi. Nu conta, pentru că nu prea mă durea prea tare.

Mă-ntreb cum a ajuns acolo? Mi-am refăcut traseul cu ochii. Scândura aia cu cuie ruginite – oare mi-o înfipsesem în genunchi? M-am târât până la scândură și am simțit sângele lipicios pe marginea ei. Tata numea găurile de cuie făcute în plele „puncții”, și asta bănuiesc că aveam și eu.

- E foarte important să lași o puncție să sângereze în voie, îmi explica el.

A mea nu sângera deloc în voie.

Mi-am băgat degetul în puncție și am amestecat sângele ca să curgă. Indivizi ciudați ca mine puteau să facă lucruri groaznice de genul ăsta, în timp ce fraierilor ca mama li se făcea rău când vedeau. Sângele din rană se simțea cald și gros, ca bu-
dinca aia pe care o făcuse Apple și pe care o strânsesem între degete, nu doar pentru că asta îl făcea să fie al meu și mai mult, dar și pentru că se simțea bine.

Poate nu eram ciudat deloc, pentru că dintr-odată am început să simt durere. Durere groaznică.

- BART! urlă tata din spatele verandei. Treci în casă imediat! Dacă nu vrei o mamă de bătaie!

Dat fiind că erau cu toții în sufragerie, nu aveau cum să mă vadă furișându-mă în camera de zi prin ușa glisantă, și exact asta am făcut. În baie, m-am spălat pe mâini, mi-am pus pijama ca să-mi ascund genunchiul lovit și, tăcut și supus, m-am alăturat familiei mele la masă.

- Era și timpul, spuse mama, care arăta foarte drăguț.

- Bart, de ce ții neapărat să faci probleme de fiecare dată când ne așezăm la masă? întrebă tata.

Mi-am lăsat capul în jos, nu pentru că-mi părea rău, ci pentru că nu mă simțeam bine. Genunchiul începuse să mă doară groaznic, și probabil că John Amos avea dreptate când spunea despre Dumnezeu că îi pedepsește pe cei neascultători. Eram judecat, și puncția din genunchi era pedeapsa mea.

A doua zi, eram din nou în grădină, ascuns într-unul din locurile mele speciale. Toată ziua am stat acolo și m-am delectat cu durerea, care însemna că sunt normal, nu un ciudat. Eram pedepsit ca toți ceilalți păcătoși care simțeau întotdeauna durere. Voiam să nu merg la cină. Trebuia să-l văd pe Apple. Nu-mi aduceam aminte dacă fusesem pe la el sau nu. Am băut puțină apă din iaz. Am lipăit ca o pisică.

Mami făcu bagaje toate ziua, zâmbind dis-de-diminează, când puse hainele mele în valiză primele.

- Bart, încearcă să fii cuminte azi. Vino la masă la timp, ca să nu mai trebuiască să îți dea tati o palmă la fund înainte de culcare. Nu-i place să te pedepsească, dar chiar trebuie să aibă o metodă să te disciplineze. Și încearcă, te rog, să mănânci mai mult. N-o să te distrezi la Disneyland dacă o să-ți fie rău.

Apusul prefăcu cerul azuriu în culori drăguțe. Jory fugi afară să se uite la culorile despre care zicea că sunt ca muzica. Jory putea și „să simtă” culori; îl făceau fericit, trist, singur și „mistic”. Și mami putea „să simtă” culori. Acum, că începeam să mă prind cum e cu durerea, poate că în curând învățam și eu să simt culori.

Începuse să se lase noaptea cu adevărat. În tunicul putea să aducă fantome. Emma sună din clopoțelul ei de cristal ca să mă cheme la masă. Voiam atât de mult să merg, dar nu puteam.

Era ceva putred în copacul găunos din spatele meu. M-am întors și m-am târât afară din peșteră, și m-am uitat în gaura neagră din copac. Ouă clocite înăuntru! Pfiu! Mi-am băgat mâna încet, pipăind după ceva ce nu vedeam. Ceva țepăn și rece, acoperit de blană! Mortăciunea avea o zgardă la gât, cu țepi care m-au tăiat la mână – oare era sârmă ghimpată? Oare mortăciunea aia era Clover?

Am plâns, inebunit de frică.

O să creadă că eu am făcut-o.

Întotdeauna credeau că e vina mea pentru toate lucrurile rele. Și eu îl iubisem pe Clover, chiar îl iubisem. Întotdeauna îmi dorisem să mă placă pe mine mai mult decât pe Jory. Acum, bietul Clover n-avea să mai locuiască nicidecum în cotul ăla minunat, pe care aveam să-l termin într-o bună zi.

Jory veni pe aleea principală din grădină, strigând după mine ca să mă găsească.

- Ieși afară, Bart! Nu mai agita pe toată lumea acum, că suntem pe picior de plecare.

Am găsit un loc nou, de care nu știa el, și m-am întins pe burtă.

Jory plecă. După aceea veni mama.

- Bart, strigă ea, dacă nu vii în casă... Te rog, Bart. Îmi pare rău că te-am plesnit de dimineață.

Mi-am alungat lacrimile de autocompătimire. Din greșeală, vărsasem o cutie întreagă cu detergent în mașina de spălat vase, gândindu-mă că puteam să dau o mână de ajutor. De unde era să știu că o cutie mică putea să facă un întreg ocean de clăbuci? Clăbuci de spumă care umplură bucătăria. De data asta era tatl.

- Bart, strigă el cu vocea lui obișnuită, vino la masă! Nu trebuie să fii bosumflat. Știm că a fost un accident. Te-am iertat. Ne-am dat seama că încercai s-o ajuți pe Emma. Așa că, hai, vino înăuntru.

Am stat și-am stat, mă simțeam vinovat că-i făceam să suferă și mai mult. Vocea mamei fusese panicată, de parcă chiar mă iubea, dar cum ar fi putut, când nu făceam nimic cum trebuie? Nu era corect să mă iubească.

Durerea din genunchi se înrăutățea. Poate aveam tetanos. Îmi povestiseră copiii la școală cum îți face gura să se încheșteze, de nu mai puteai să mănânci, și doctorii trebuiau să-ți scoată dinții din față ca să-ți bage un tub în gură prin care să sugi supă. În curând, avea să vină ambulanța urlând pe stradă și, cu mine înăuntru, avea să sune din sirene până la tati la spital. Aveau să mă ducă repede la urgențe, și un chirurg cu mască avea să strige: „Jos cu piciorul ăsta putregăit, imputit!” Avea să-l ciopârțească scurt, și urma să rămân cu un ciot plin de otravă, care avea să mă bage în mormânt.

După aceea aveau să mă îngroape în cimitirul ăla din Clairmont, Carolina de Sud. Mătușa Carrie avea să fie lângă mine și în sfârșit să aibă pe cineva mic ca ea, care să-i țină de urât. Dar eu n-aveam să fiu Cory. Eu eram eu, oaia neagră a familiei - așa îmi spusese odată John Amos, când se supăraseră pe mine că mă jucam cu proteza lui.

Întins pe spate, cu mâinile încrucișate pe piept, stăteam exact ca Malcolm Neal Foxworth, holbându-mă în sus, în timp ce așteptam să vină iarna și să treacă, și vara să-i aducă pe mamă, pe tati, pe Jory, pe Cindy și pe Emma la mormântul

meu. Pui pariu că *mie* nu mi-ar aduce flori drăguțe. Jos, în mormânt, aveam să-mi înțepenesc pe față un zâmbet, și nu aveam să le spun că *mie*-mi place mult mai mult mușchiul spaniol decât trandafirii puturoși, cu țepii lor.

Familia mea avea să mă abandoneze. Aveam să fiu prins sub pământ, în întuneric, pentru totdeauna. Când, în sfârșit, aveam să flu în pământul rece, acoperit de zăpadă, nu trebuia să mă mai prefac că sunt ca Malcolm Neal Foxworth. Mi l-am imaginat când era bătrân. Fragil, șchiop, cu păr rar, asemenea lui John Amos, care era foarte slut.

Exact la timp rezolvam toate problemele mamei, și Cinc putea să trăiască în pace. Acum, că eram mort.

Răni de război

Ora cinci veni și trecu. Se apropia ora de culcare, și Bart tot nu apăruse. Il căutaserăm cu toții, dar eu am fost cel care l-a căutat cel mai mult. Eu îl cunoșteam cel mai bine.

Jory, spuse mama, dacă nu-l găsești în zece minute, sun la poliție.

– Il găsesc, am spus, nu chiar atât de increzător pe cât încercam să par.

Se străduiau să se descurce cât mai bine cu noi. Nu erau în culmea fericirii că vizitau Disneylandul a patra oară. O făceau pentru Bart, și el era prea tont ca să înțeleagă.

Era și obraznic. Mami și tati ar trebui să-l pedepsească aspru, nu să-l facă toată poștele. Ar ști, cel puțin, că îl iubesc destul încât să-l pedepsească pentru răutățile lui.

Și, totuși, când le spuseseam asta, o dată sau de două ori, amândoi îmi explicaseră că ei aflaseră în cel mai groaznic mod posibil cum era cu părinții stricți și cruzi. Mi se părea ciudat că amândoi proveneau din același soi de părinți nemiloși, dar profesoara mea spunea de multe ori că cine se aseamănă se adună. Tot ce trebuia să fac era să mă uit la ei, ca să-mi dau seama că era adevărat. Amândoi aveau părul de aceeași nuanță, ochii de același albastru, aceleași sprâncene închise la culoare și gene lungi, negre și curbate – deși mami se dădea cu rimel, și-l făcea pe tata să râdă de ea, întrucât el credea că n-are nevoie.

Nu, nu l-ar pedepsi pe Bart cu severitate când făcea răutăți, pentru că ei aflaseră pe pielea lor cât rău putea să facă asta.

Mamă, ce-i mai plăcea lui Bart să vorbească despre răutate și păcat! Un nou fel de a vorbi, de parcă se apucase de citit Biblia și prelua de-acolo genul de idei pe care le rosteau în gura mare unii pastori din spatele amvoanelor. Putea chiar să citeze pasaje din Biblie – ceva din Cântecul lui Solomon, și ceva cu dragostea unui frate pentru sora lui, ai cărei săni erau ca...

Pfiu, nici nu voiam să mă gândesc la așa ceva. Mă făcea să mă simt incomfortabil, chiar mai mult decât atunci când vorbea Bart despre faptul că ura mormintele, bătrânele, cimitirele și aproape toate celelalte lucruri. Ura era un sentiment pe care îl simțea adesea, bietul copil.

Am verificat peștera lui din tufișuri și am văzut o bucată de pânză sfâșiată din bluza lui. Dar acum nu mai era acolo. Am ridicat o scândură care trebuia să stea pe acoperișul cotețului pe care îl construia Bart și m-am uitat atent la capătul ruginit și plin de sânge al cuiului.

Oare se rănise în cui și se târâse undeva ca să moară? În ultima vreme, vorbea numai despre moarte, în afară de vorbăria despre cei care muriseră deja. Mereu se târa pe undeva, amușinând pământul ca un câine, chiar urinând ca un câine. Doamne, era un copil tare confuz!

– Bart, sunt Jory. Dacă vrei să stai afară toată noaptea, te las și n-o să le spun părinților... doar scoate un sunet, ca să știu că ești viu.

Nimic.

Curtea noastră era mare, plină de arbuști, și de copaci, și de tufe înflorite, pe care le plantaseră mama și tata. Am dat ocol unei tufe de camelii. Oh, Doamne, ăla era piciorul lui Bart?

Iată-l, ascuns pe jumătate sub tufiș, doar c-un picior întins în afară. Nu-l observasem înainte, pentru că nu era ascunzătoare lui obișnuită. Era foarte întuneric acum, și, din pricina ceții, era și mai greu de văzut.

L-am scos cu grijă din tufiș, întrebându-mă de ce nu protestează. M-am uitat în jos la fața lui îmbujorată și fierbinte: ochii lui de nenătruns se holbau fără viață la mine.

- Nu mă atinge! gemu el. Aproape mort... aproape gata...

L-am ridicat și-am fugit cu el în brațe. Plângea, spunând că-l doare piciorul foarte tare...

- Jory, nu vreau să mor, chiar nu vreau să mor.

Până să-l ia tata și să-l pună în mașină, își pierdu cunoștința.

- Nu-mi vine să cred, spuse tata. Piciorul ăla al lui e de trei mai mare decât ar trebui să fie. Mă rog doar să nu fie cangrenă gazoasă.

Știam de cangrenă - putea să te omoare!

La spital, Bart fu pus imediat pe pat, și alți doctori veniră să se uite la piciorul lui. Încercară să-l forțeze pe tati să plece din salon, pentru că nu era etic din punct de vedere profesional ca un doctor să trateze un membru al propriei familii. Prea mare implicare emoțională, bănuiam.

- Nu! tună tata, e fiul meu și stau aici ca să văd ce se face pentru el.

Mami plânse în tot timpul acesta, îngenunchind și ținându-l de mâna lui fără vlagă. Și mic mi-cra rău, gândindu-mă că nu făcusem destul ca să-l ajut pe Bart.

- Apple, Apple, scâncea Bart ori de câte ori deschidea ochii. Îmi trebuie Apple.

- Chris, spuse mama, nu poate să primească un măr?

- Nu. Nu poate să mănânce în starea asta.

Era într-o stare groaznică. Sudoarea se aduna în broboane pe fruntea lui, și trupușorul lui firav udă așternuturile. Mama începu să plângă mai tare.

- Scoate-o pe mama ta din salon, ordonă tata. Nu vreau să vadă toate astea.

În timp ce mama plângea în sala de așteptare, eu m-am furișat înapoi în salonul lui Bart și m-am uitat la tata cum îi injecta penicilină în braț. Mi-am ținut respirația.

- E alergic la penicilină? întrebă alt doctor.

- Nu știu, spuse tata calm. N-a mai avut nicio infecție severă până acum. În momentul ăsta, nu am altă opțiune decât să risc. Fiți pregătiți în caz de reacție. Se întoarse și mă văzu

ghemuit într-un colț, încercând să nu-i stau în drum. Fiule, du-te la mama ta. N-ai cu ce să ajuți aici.

Nu puteam să mă mișc. Nu știu din ce motiv, poate din sentimentul de vinovăție că-mi neglijasem fratele, trebuia să stau și să-l supraveghez până la capăt. În curând, Bart avu probleme și mai mari. Tata se încruntă și chemă o asistentă; veniră încă doi doctori. Unul dintre ei i-a introdus un tub în nări. După aceea se întâmplă ceva atât de groaznic, că nu-mi venea să cred. Pe tot corpul îi apărură erupții imense, umflate. Roșii ca focul, însoțite de prurit, pentru că Bart își tot muta mâinile de la un petic de foc la altul. Apoi, tata îl ridică pe Bart și îl puse pe o targă, ca infirmierii să-l poată ducă.

- Tată! am strigat eu, unde se duce targa aia? N-o să-i taie piciorul, nu?

- Nu, fiule, spuse el calm. Fratele tău a avut o reacție alergică severă. Trebuie să ne grăbim să-i facem o traheotomie, înainte să i se inflameze țesuturile din gât și să-i blocheze căile respiratorii.

- Chris, strigă doctorul care împingea targa dintr-o parte, e în regulă. Tom a deschis căile respiratorii, nu e nevoie de traheotomie.

Trecu o zi, și Bart tot nu se simțea mai bine. Se părea că Bart avea să se scarpine până să se jupoaie de viu și avea să moară din cauza altei infecții. Îngrozit și fascinat, am stat până târziu să mă uit la degetele lui mici și umflate, care se mișcau convulsiv, într-un efort zadarnic, ca să-și ușureze trupul torturat de mâncărimi. Tot corpul lui era roșu. Îmi dădeam seama că e destul de gravă starea lui după expresia de pe fața tatei și după atitudinea celorlalți profesioniști din jurul patului său. După aceea, îi bandajară mâinile lui Bart ca să nu se mai poată scarpina. Apoi ochii i se umflară atât de rău, că arătau ca două ouă roșii, uriașe de găscă. Buzele lui se umflară și ieșeau în afară mult mai mult decât de obicei.

Nu-mi venea să cred că toate acestea se întâmplau din cauza unei reacții alergice.

- Oh! exclamă mama, strângându-l pe tata, fără a-și dezlipi ochii obosiți de la Bart.

Era bolnav de-o veșnicie, sau cel puțin așa se simțea. Trecură două zile, și starea lui tot nu se îmbunătățise. Își petrecu ziua de naștere pe un pat de spital, delirând, a patra lui călătorie la Disneyland fu anulată, iar călătoria noastră în Carolina de Sud, amânată încă un an.

- Uite, făcu semn tati, o sclipire de speranță sclipind pe fața lui obosită. S-au diminuat erupțiile.

Trecuse al doilea hop. Am crezut că acum avea să se însănătoșească rapid. Nu fu însă așa. Piciorul lui se făcea tot mai mare - și-n curând se dovedî că era alergic la toate antibioticele pe care i le administrară.

- Ce-o să ne facem acum? plânse mama, atât de isteric, că mă temeam pentru sănătatea ei.

- Facem tot ce se poate, fu tot ce putu tata să spună.

- Doamne, de ce m-ai părăsit? murmură Bart în delirul lui. Lacrimile îmi șiroiau pe față și-mi cădeau pe cămașă ca stropii de ploaie.

- Dumnezeu nu te-a părăsit, spuse tata.

Îngenunche lângă patul lui Bart și se rugă, ținându-i strâns mînuța, în timp ce mama dormea într-un pat pliant, pe care-l aduseseră pentru ea.

Nu știa că pastilele pe care i le dăduse tata erau sedative, și nu aspirină pentru durerea de cap. Era atât de supărată, că nici nu observase culoarea.

Tata îmi puse mîna pe cap.

- Du-te acasă și culcă-te, fiule. Nu prea poți să faci mare lucru aici, și deja ai făcut destul.

M-am ridicat încet, amorțit de atîta stat jos, și m-am îndreptat spre ușă. Când m-am uitat încă o dată la Bart, înainte să plec, l-am văzut zvârcolindu-se agitat, în timp ce tata își făcea loc lângă mama pe patul pliant.

A doua zi, mama trebui să fugă la spital de la cursul de balet, lăsându-mă pe mine să-mi fac încălzirea pe muzică de pian.

– Viața merge mai departe, Jory! Uită de problemele fratelui tău o vreme, dacă poți, și vino cu noi mai încolo.

Nici nu plecă bine, că mi-am dat seama de ceva. Apple! Evident! Bart nu voia un măr... voia câinele lui. Puiul lui de ponei!

În zece minute m-am schimbat de colanți și am mers la telefonul public să-l sun pe tata.

– Cum mai e Bart? am întrebat eu.

– Nu prea bine, Jory. Nu știu cum să-i spun mamei tale, dar specialistul care se ocupă de cazul lui vrea să-i amputeze piciorul înainte ca infecția să-l slăbească și mai mult. Nu pot să-l las să facă asta, dar, în același timp, nu vreau să-l pierd pe Bart.

– Să nu cumva să-i lași să-l amputeze! aproape c-am țipat. Să-i spui lui Bart – și fă-l să audă – că mă duc acasă să am grijă de Apple. Te rog, lasă-l pe Bart să-și păstreze ambele picioare!

Sentimentul de inferioritate al lui Bart avea să crească și mai mult dacă își pierdea un picior.

– Jory, fratele tău zace întins pe pat și refuză să coopereze. Nu încearcă să-și revină. Pare că vrea să moară. Nu putem să-i dăm nici un fel de antibiotice, și temperatura îi crește constant. Dar sunt de acord cu tine. Trebuie să putem face ceva care să-i reducă febra.

Pentru prima dată în viața mea, am făcut autostopul. O doamnă drăguță mă lăsă la poalele dealului și de-acolo am fugit tot restul drumului. Odată ce Bart afla că Apple e în regulă, avea să se facă bine. Se pedepsea, la fel cum lovea cu pumnii în scoarța copacilor dacă spărgea ceva. Am plâns când mi-am dat seama că frățiorul meu era mult mai important pentru mine decât știusem până atunci. Copil prostuț, care nu se plăcea pe sine foarte mult. Ascunzându-se în jocurile lui, spunând povești trase de păr, ca să impresioneze pe toată lumea. Tata îmi spusese odată, de mult, „... fă-i pe plac cu jocurile lui, Jory”. Dar poate că îi făcusem prea mult timp pe plac.

Mi s-a tăiat respirația când l-am văzut pe Apple în hambarul conacului. Era legat de un piron înfipț în podea. Un vas cu

mâncare umedă pentru câini era așezat în așa fel încât să nu poată ajunge la el.

Blana lui deasă și neîngrijită îi dădea de gol foamea. Era zdrențaros, sufla greu, se uita la mine rugător. Cine făcuse asta? Săpase cu ghearele în pământ, în efortul zadarnic de a se elibera, și acum zăcea, respirând greu, în hambarul ale cărui uși și ferestre fuseseră închise fără milă.

- E-n regulă, hăicte, l-am alinat eu, în timp ce m-am pus pe treabă să-i aduc apă proaspătă.

A băut-o cu atâta sete că a trebuit să i-o iau. Știam și eu câte ceva despre doftoriceală. Câinii, ca și oamenii, trebuiau să bea apă cu măsură după o perioadă lungă de sete. După aceea i-am dat drumul și m-am dus la raftul lui cu hrană și am luat ce mi s-a părut mic că arată mai bine dintr-un șir de conserve. Apple murea de foame în mijlocul belșugului. I-am simțit coastele când mi-am trecut degetele prin blana lui murdară, care fusese atât de frumoasă odată.

După ce mănca și se adăpă suficient, m-am apucat să-i pieptăn blana încălțită. Apoi m-am așezat în țărâna de pe jos și i-am ținut capul imens în poală.

- Bart o să se întoarcă acasă la tine, Apple. Și-o să aibă două picioare, promit. Nu știu cine ți-a făcut asta și de ce, dar poți să fii sigur că o să-i găsesc.

Ce mă îngrijora pe mine mai rău era suspiciunea teribilă că era posibil ca tocmai persoana care îl iubea cel mai mult pe Apple să fi fost cea care îl înfometase și îl pedepsise. Bart avea un mod tare ciudat de-a raționa. În mintea lui, dacă Apple chiar suferea cât timp era el plecat, ar fi fost de zece ori mai bucuros să-l vadă.

Putea oare Bart să fie atât de crud?

Afară, căldura zilei de iulie era plăcută. Când mă apropiam de mărețul conac, am auzit două voci șoptite. Femeia aia bătrână, îmbrăcată în negru, și majordomul ăla bizar ședeau în curtea răcoroasă, plină de ghivece colorate cu palmieri și ferigi plantate în urne de piatră.

– John, cred că ar trebui să mai trec odată să verific câtelel lui Bart. Era așa fericit când m-a văzut de dimineață. Nu-nteleg de ce era așa flămând. Chiar trebuie să-l ții legat așa? Pare atât de groaznic pe-o vreme atât de frumoasă cum e azi.

– Doamnă, nu e o zi atât de frumoasă, spuse majordomul cu o privire tăioasă, luând o gură de bere și întinzând unul dintre șezlongurile ei. Dacă insistați să purtați negru tot timpul, firește că o să vi se pară mai cald.

– Nu ți-am cerut părerea despre felul în care mă îmbrac. Vreau să știu de ce îl ții legat pe Apple.

– Pentru că ar putea să fugă să-și caute tânărul stăpân, răspunse John sarcastic. Bănuiesc că nu v-ați gândit la asta.

– Ai putea să închizi ușa de la hambar. Mă duc să mă uit la el din nou. Părea atât de slab, atât de disperat.

– Doamnă, dacă tot vreți să vă ocupați de ceva, măcar să fie ceva demn de atenție. Faceți-vă griji pentru nepotul dumneavoastră, care e pe cale să-și piardă un picior!

Era pe jumătate ridicată din scaun, dar vestea o făcu să cadă la loc pe perne.

– Oh. Starea lui s-a înrăutățit? Emma și Marta au vorbit din nou de dimineață?

Am oftat, știind că Emmei îi plăcea să bârfească și n-ar fi trebuit. Deși, sincer, nu credeam că avea să spună ceva important. Mie nu-mi spunea niciodată secrete. Și mama n-avea niciodată timp să asculte.

– Firește, mărâi majordomul. Ați auzit dumneavoastră vreodată de-o femeie care să n-o facă? Alea două folosesc scări în fiecare zi ca să stea la taclale. Deși, dacă o ascuți pe Emma, doctorul și nevasta lui sunt perfecți.

– John, ce-a aflat Marta despre Bart? Spune-mi!

– Păi, doamnă, se pare că băiatul a reușit cumva să-și înfigă un cui în genunchi și acum are cangrenă gazoasă – genul de cangrenă care cere amputarea membrului, sau pacientul moare.

M-am holbat din ascunzătoarea mea la cei doi care stăteau și vorbeau, unul, foarte afectat, celălalt, total indiferent, aproape amuzat de reacția stăpânei lui.

Atînt! Îlpă femeia, sărind în picioare. John, tu îmi spui minciuni doar ca să mă torturezi și mai mult. Știu că Bart o să fie bine. Tatăl lui o să știe ce e de făcut ca să-și revină. Sunt sigură. Trebuie...

Și apoi izbucni în lacrimi. Atunci își dădu jos vălul și își șterse lacrimile, și i-am văzut fața, fără să-i observ prea bine cicatricile de data asta, doar suferința de pe chipul ei. Oare chiar îi păsa atât de mult de Bart? De ce i-ar păsa? Oare chiar era bunica lui Bart? Neah, n-avea cum. Bunica lui era într-un ospiciu de boli mintale în Virginia.

Am înaintat ca să-mi fac cunoscută prezența. Părea surprinsă că mă vede, după aceea își aminti de fața ei dezgolită și își puse repede vălul la loc.

- Bună dimineața! am spus, adresându-mă doamnei și ignorându-l pe bătrânul pe care pur și simplu nu-l suportam. Am auzit ce a zis majordomul dumneavoastră, și are dreptate, într-o oarecare măsură. Fratele meu este foarte bolnav, dar nu are cangrenă gazoasă. Și nu o să-și piardă piciorul. Tatăl meu e un medic mult prea bun ca să permită să se întâmple asta.

- Jory, ești sigur că Bart o să fie bine? întrebă ea, îngrijorată. Mi-e foarte drag... nici nu pot să-ți descriu cât de drag îmi e.

- Da, doamnă, am spus eu. Dacă Bart n-ar fi fost alergic la toate medicamentele pe care i le-au administrat doctorii, ar fi distrus infecția până acum - dar asta nu o să conteze până la urmă, pentru că tata o să știe ce e de făcut ca să-l ajute. Tata mereu știe ce trebuie făcut.

M-am întors apoi spre majordom și am încercat să-mi iau un aer de adult cu autoritare.

- Cât despre Apple, nu trebuie să fie ținut în lanț în hambarul ăla incins, cu toate ferestrele închise. Nu trebuie să aibă mîncarea și apa puse în așa fel încât să nu ajungă la ele. Nu știu ce se întâmplă aici și de ce ați face un câine atât de draguț să sufere - dar ați face bine să aveți grijă de el, dacă nu vreți să anunț autoritățile.

M-am întors pe loc și am plecat spre casă.

Jory, strigă doamna în negru. Stai! Nu pleca încă. Vreau să mai aflu lucruri despre Bart.

M-am întors din nou să mă uit la ea.

Dacă vrei să lăsați pe fratele meu, un singur lucru puteți să faceți - lăsați-l în pace! Când se întoarce, să-l dați un motiv draguț pentru care nu mai puteți fi deranjată - dar nu cumva să-l răniți sentimentele.

Vorbi din nou, implorându-mă să mai zăbovesc și să povestesc, dar am mers în continuare, gândindu-mă că făcusem ceva ca să îl protejiez pe Bart. Nu știam exact de ce anume îl protejam.

În noaptea aceea, febra lui Bart crescuse mult. Doctorii lui decisese să îl înfășureze într-o pătură termică, care funcționa ca un frigider. Mă uitam la tata, la mama, i-am văzut cum se priveau unul pe celălalt, cum se atingeau, încurajându-se reciproc. Clădat, amândoi se apucură să aducă gheață, pe care o frecau de brațele, picioarele și pieptul lui Bart. De parcă erau o singură persoană, n-aveau nevoie să-și vorbească. Mi-a venit să plâng și am lăsat capul în piept, emoționat de dragostea și înțelegerea dintre ei. Am vrut atunci să vorbesc, să le spun despre semela de alături, dar îi promiseseam lui Bart că n-aveam să le zic. Își făcuse primul prieten din viața lui, primul animal de companie care îl tolera; și, totuși, știam, cu cât ascundeam mai mult adevărul, cu atât ar putea fi mai afectați părinții mei în cele din urmă. De ce mă gândeam la asta? Ce-ar putea să le facă bătrâna nia părinților mei ca să-i rănească?

Cumva, știam că poate. Știam că într-o zi avea s-o facă. Mi-nșii dorit să fiu bărbat, înzestrat cu abilitatea de a lua decizii corecte.

Pe măsură ce adormeam, mi-am adus aminte de o expresie pe care o folosea tata des: „Dumnezeu lucrează pe căi nebănuite ca să-și înfăptuiască minunile”.

Imediat după aceea, tata mă scutura ca să mă trezească.

- Bart se simte mai bine! strigă el. Bart o să-și păstreze piciorul și o să-și revină!

Încet, zi după zi, hidoșenia aceea de pictor umflat își micșoră dimensiunile. Treptat, căpătă o culoare normală, deși Bart părea apatic și nepăsător, uitându-se în gol, fără să vorbească.

Luam micul dejun într-o dimineață, când tata își frecă ochii obosiți și ne spuse ceva incredibil.

– Cathy, n-o să-ți vină să crezi, dar tehnicienii de la laborator au găsit ceva bizar în cultura de bacterii prelevată din rana lui Bart. Ne așteptam la rugină; au găsit rugină, care a cauzat tetanos, dar au găsit și soiul de la stafilococ pe care îl găsești de obicei în fecale de animale. E un adevărat miracol că Bart mai are încă ambele picioare.

Palidă și destul obosită încât să fie ea însăși bolnavă, mami dădu din cap înainte să-l lase, slăbită, pe umărul lui.

– Dacă ar mai fi fost Clover pe-aici, aș fi înțeles cum...

– Știi cum e Bart al nostru. Dacă e ceva mizerie pe o rază de un kilometru, Bart e cel care calcă în ea, sau se târăște prin ea, sau o ia în mână ca s-o cerceteze. Știi, când tot delira el despre mere, seara trecută, i-am dat unul pe care-l cumpărasem și l-a lăsat să cadă pe podea, fără să-l intereseze deloc.

Mama închise ochii în timp ce el continua s-o mângâie pe păr și să vorbească.

– Când i-am spus că n-o să mai mergem în est, mi-am dat seama că era foarte mulțumit. Se uita spre mine. Sper că nu ești dezamăgit, Jory. Va trebui să așteptăm până vara viitoare ca s-o vizităm pe bunica ta, sau poate de Crăciun reușesc să scap.

Îmi treceau prin cap gânduri răutăcioase. Bart obținea mereu ce-și dorea. Găsise el o cale sigură să scape de vizitat morminte și bunici. Renunțase până și la Disneyland. Și nu-i stătea în fire lui Bart să renunțe la ceva.

În seara aceea, am rămas singur cu Bart, cât mama și tata erau pe holul spitalului, vorbind cu niște prieteni. I-am relatat lui Bart despre conversația dintre bătrână și majordom.

– Erau acolo amândoi, pe terasă. Ea era foarte îngrijorată din cauza ta.

– Mă iubește, șopti el mândru, cu vocea stinsă. Mă iubeș mai mult decât oricine, și în acel moment păru puțin gândito în afară de Apple, poate.

Bart, mi-am spus eu în gând, nu gândi așa. Dar nu puteam să vorbesc și să-i răpesc mândria de a fi găsit iubire în afară familiei lui. Cu sentimente contradictorii, i-am privit expresia de pe față, propriile mele emoții erau o învălmășeală de incertitudini. Ce fel de frățior aveam? Cu siguranță știa că nimeni nu poate să-l iubească mai mult decât părinții lui.

– Bunicii îi e frică de majordomul ăla, spuse el, dar eu mă descurc foarte bine. Am puteri ascunse, sunt foarte puternic.

– Bart, de ce te tot duci pe-acolo?

Ridică din umeri și se zgâi la perete.

– Nu știu. Doar vreau să merg pe-acolo.

– Știi că tata ți-ar lua un câine, orice câine vrei tu. Tot ce trebuie să faci e să-l rogi, și o să-ți ofere un câțel exact ca Apple.

Mă săgetă cu ochii lui înflăcărați, furioși.

– Nu mai există alt câine pe lume ca puiul meu de ponti. Apple e special.

Am schimbat subiectul.

– De unde știi că-i e frică de majordom? Ți-a spus ea?

– Nici nu trebuie să-mi spună. Îmi dau seama. Se uită urât la ea. Pare speriată de el.

Teamă, exact asta începeam și eu să simt când mă uitam la aproape toate lucrurile.

Întoarcerea acasă

Era drăguț cum se agita mami pentru mine. N-avea să dureze. Avea să se schimbe imediat ce aveam să mă însănătoșesc. Două săptămâni lungi, nespus de lungi, în spitalul ăsta imputit, care voia să-mi ia piciorul și să-l ardă în furnal. Mă bucuram să mă uit în jos și să-l văd la locul lui. Mamă, stai să vezi când mă întorc la școală și le povestesc cum a fost cât pe ce să am piciorul „amputat”! O să fie impresionați. Eram făcut din material bun, care nu voia să putrezească și să moară. Nici nu plânsesem. Și fusesem și curajos pe deasupra.

Țin minte cum se agita tata pe lângă mine, părând trist și îngrijorat. Poate chiar mă iubea, cu toate că nu eram fiul lui adevărat.

– Tati! am strigat când l-am văzut. Ai vești bune, m-am prins.

– Mă bucur să te văd așa energic și fericit.

Se așeză pe marginea patului meu și mă luă în brațe înainte să mă sărute. Ce jenant!

– Bart, am vești bune. Temperatura ți-a revenit la normal. Genunchiul se vindecă foarte bine. Dar, pentru că ești fiu de doctor, ai niște avantaje. O să semnez să te externeze azi. Dacă nu, mi-e teamă că o să te ofilești de tot. Odată ce-ajungem acasă, sunt convins că mâncarea delicioasă a Emmei o să-ți mai pună crva carne pe oase.

Se uită la mine cu blândețe, de parcă chiar contam la fel de mult ca Jory; îmi venea să plâng.

– Unde-i mami? am întrebat eu.

– Eu a trebuit să plec devreme, așa că am lăsat-o pe ea acasă să organizeze o petrecere de bun-venit pentru tine – așa că nu prea poți să fii supărat, nu-i așa?

Ba da! Voiam să fie acolo! Pun pariu că n-a venit pen' că trebuie s-o aranjeze pe Cindy, punându-i funde-n păr. Am tăcut și l-am lăsat pe tata să mă care afară, în mașină. Era plăcut la soare, în drum spre casă.

În foaier, tata mă puse pe picioarele încă nesigure. M-am holbat la mama, care merse întâi la tata și îl sărută pe obraz – când eu eram acolo și voiam să fiu sărutat primul. Știam de ce o făcuse. Îi era frică de mine acum. Îmi vedea corpul slăbănog, fața osoasă și urâtă. Se forța să zâmbească când se uită spre mine. M-am retras când veni în sfârșit spre mine ca să-și facă datoria față de fiul ei care nu murise. Uită-te la fericirea ei prefăcută! Știam că nu mă iubește, că nu mă mai voia de fapt. Și mai era și Jory, care zâmbea și se prefăcea că se bucură că mă întorsesem acasă, când știam că toți s-ar fi bucurat să mă vadă mort. Mă simțeam ca Malcolm, când fusese mic, nedorit de nimeni: nimeni n-avea nevoie de el, și el se simțea atât de jalnic.

– Bart, dragul meu! spuse mama. De ce pari așa nefericit? Nu te bucuri că ești acasă?

Mă luă în brațe și încercă să mă sărute, dar eu m-am tras la o parte. I-am văzut fața, părea rănită, dar nu conta. Se prefăcea doar, așa cum trebuia să mă prefac și eu mereu.

– E minunat că ești din nou aici, dragostea mea, continuă ea să mintă. Eu și Emma ne-am ocupat toată dimineața plănuiind cum să te facem fericit. Pentru că te-ai plâns așa tare de măncarea groaznică de spital, ți-am făcut toate preparatele tale preferate.

Zâmbi din nou și se întinse să mă ia în brațe, dar n-aveam de gând s-o las să-mi intre pe sub piele cu „farmecele ei feminine” despre care-mi vorbise John Amos. Măncarea bună și zâmbetele, și sărutările făceau parte din arsenalul „farmecelor feminine”.

– Bart, nu te mai uita așa sceptic. Eu și Emma chiar ți-am pregătit *fiecare* fel preferat de mâncare.

M-am holbat la ea. Ea se înroși, apoi zise, cu oarecare efort:

– Știi tu, alea care-ți plac cel mai mult.

Continua să se forțeze să fie drăguță, când tata apărură și îmi dădu un baston scurt.

– Lasă-ți greutatea pe baston până ți se însănătoșește genunchiul.

Era destul de distractiv să schiopătez ca un bătrân, ca Malcolm Foxworth. Îmi plăcea cum se agitau în jurul meu, îngrijorați că nu mănânc. Nici unul dintre cadourile lor nu era la fel de bun cum urma să fie cel bunicii.

– Măi, Bart, șopti Jory în timpul cinei, chiar trebuie să fii atât de nerecunoscător? Toată lumea a muncit din greu ca să te mulțumească.

– Urăsc plăcinta cu mere.

– Dar înainte ai spus că plăcinta cu mere e preferata ta.

– N-am spus așa ceva! Urăsc și puiul, și piureul, și salatele – urăsc totul!

– Te cred, spuse un frate dezgustat, care își întoarse spatele și ignoră o persoană atât de moșturoasă ca mine.

Apoi se întinse să ia un copan de pui din farfuria mea.

– Păi... dacă tot nu-l vrei, ar fi păcat de el.

Măncă până și ultima bucățică de pui. Acum nu mai puteam să mă furișez noaptea târziu în bucătărie și să mă îndop când nu mă vedeau. Las', să-și facă griji că aveam să rămân numa' piele și os, și aveam să ajung într-un mormânt ud și rece. Las' c-or să vadă ei cât o să le lipsesc.

– Bart, te rog, încearcă să mănânci ceva, mă imploră mama. Ce-are plăcinta?

M-am încruntat, apoi l-am plesnit pe Jory peste mână când se întinse să-mi ia felia de plăcintă.

– Nu pot să mănânc plăcintă fără înghețată pe deasupra.

Îmi aruncă un zâmbet strălucitor și strigă:

– Emma, adu înghețata.

Mi-am împins farfuria la o parte și m-am trântit pe scaun.

– Nu mă simt prea bine. Nevoie să stau singur. Nu-mi place că se agită atât lumea pentru mine. Îmi strică pofta de mâncare.

Tata arăta de parcă începea să-și piardă răbdarea. Nu mi lăsa certă pe Jory că îmi luase plăcinta. Atât dură - o oră -, și după se săturaseră de mine și-și doreau să fi murit.

- Cathy, spuse tata, nu te mai ruga de Bart. Dacă nu vrea să mănânce, poate să plece de la masă. O să mănânce când va face destul de foame.

Acum îmi ghiorăia stomacul. Nu puteam să mă țin de dietele din fața mea, acum că Jory luase ce-mi doream mai mult. Am stat acolo, flămând, în timp ce toată lumea uită de mine și începu să vorbească, să râdă și să se poarte de parcă eram încă în spital. M-am ridicat și am început să șchiopătez spre camera mea. Tata strigă:

- Bart, nu vreau să te joci pe-afară până nu ți se vindeze piciorul cum trebuie. Trage un pui de somn cu piciorul proptit sus. Mai târziu, poți să te uiți la televizor.

Televizor. Ce fel de cadou de bun-venit mai era și așa? M-am prefăcut ascultător, am intrat în dormitor și am stat aproape de ușă ca să pot să le strig celor din sufragerie:

- Să nu cumva să-mi tulbure cineva odihna!

Mă ținuseră două săptămâni în spitalul ăla, și acum, că eram acasă, voiau să mă țină închis în continuare. Nu era să mă țină nimeni înăuntru încă o săptămână groaznică! De cineva stătea cu ochii pe mine zi și noapte, până am reușit să scap pe fereastră, după șase zile în care am fost ținut prizonier. Deja ratasem prea mult din vară, și excursia mea la Disneyland. N-aveam de gând să mai ratez ceva.

Copacul acela mare de lângă zid nu fu prietenos, îngreunându-mi cățărarea. Până am ajuns alături, deja mă durea piciorul. Durerea nu fu nici pe de parte la fel de plăcută cum mi așteptam să fie. Nu era prea mișto să fii „normal”. Jory își scuturase glezna odată și continuase să danseze, ignorând durerea. Și eu puteam să ignor durerea.

Când eram în vârful zidului, m-am uitat în urmă, să văd dacă nu cumva mă urmărea cineva. Nimeni. Nimic nu mi păsa ce făceam eu ca să mă rănesc. Am început să adormesc - ce era mirosul ăla putred, care venea dinspre stejar? Ah, da, în

aminteam. Ceva mort înăuntru. Ce era? Nu-mi aduceam aminte prea bine acum. Aveam mintea confuză, încețoșată.

Apple, mai bine mă gândeam la Apple. Uită de genunchiul țeapăn, dureros, prefă-te că este al unui bătrân fragil, cum ajunsese Malcolm să fie. Piciorul meu tânăr voia să alerge, dar ăla bătrân mă controla complet, pusese stăpânire pe mintea mea, mă forța să mă las greu în baston.

Ohh! Ce trist ar fi să-l văd pe bietul Apple zăcând mort în hambar! Un sac jalnic de blană, numai piele și os. Aș plânge, aș urla, i-aș urla pe ăia care încercaseră să mă silească să zbor în est și să-mi abandonez cel mai bun prieten. Animalele erau singurele care știau să iubească cu devotament.

O sută de ani trecuseră de când am venit pe drumul ăsta ultima dată. Mi s-a părut că au trecut și mai mulți în timp ce am șchiopătat până la ușă. Revino-ți, m-am gândit. Întărește-ți coloana, la fel ca Malcolm. Pregătește-ți ochii pentru o scenă oribilă, pentru că Apple te-a iubit prea mult, și acum trebuia să plătească cu viața. Niciodată, niciodată nu aveam să mai găsesc un prieten adevărat cum a fost puiul de ponei care fusese Apple al meu.

Echilibrul meu, precar ca întotdeauna, mă legăna dintr-o parte în alta, înainte și-napoi, mă amețea și mă înnebunea. Simțeam că e ceva în spatele meu. Am aruncat un ochi peste umăr, dar n-am văzut pe nimeni. Nimic, în afară de formele acelea înspăimântătoare de animale, care erau doar niște lufșurile verzi. Cîrădinarii proști, ar trebui să aibă ceva mai bun de făcut decât să-și lrosească timpul tunzând boscheți, când banii adevărați erau la îndemîna oricui avea suficientă minte să l ia. Gîndeam exact ca Malcolm acum: John Amos ar fi mulțumit. Trebua să-l găsesc pe John Amos, să-mi înviorze creierii un pic.

Așteptându-mă la ce era mai rău, m-am apropiat de locul care îi plăcea lui Apple cel mai mult. Acum nu puteam să văd. Orbismul Bostonul meu plpăla pămîntul din fața mea. Beznă. De ce era atât de întuneric? Am înaintat încet ca melcul, cercetînd cu atenție ici și colo. Ușile ferestrelor hambarului erau

închise. Săracul Apple, lăsat să moară de foame în întuneric. Mi l-a pus un nod în gât în timp ce plângeam în sinea mea pentru animalul care mă iubise mai mult decât viața însăși.

A trebuit să mă forțez să mai fac un pas înainte. Să-l văd pe Apple mort avea să-mi răncască sufletul, sufletul meu nemuritor, care, spunea John Amos, trebuia să rămână curat și pur, ca să ajung la porțile aurite ale raiului, unde se dusesese Malcolm.

Încă un pas. M-am oprit. L-am văzut pe Apple – și nu era mort! Era într-un staul cu geamul deschis și alerga după o minge roșie, dând în ea cu copitelele lui ca două labe uriașe – și avea destulă mâncare în vas. Și apă curată. Am stat acolo, tremurând din cap până-n picioare, în timp ce Apple mă ignora și continua să se jouse de parcă nici nu eram acolo. *Nu-i fusese deloc dor de mine!*

TUI TUI am urlat. Ai mâncat, și-ai băut, și te-ai distrat! Și-n tot timpul ăsta, eu eram în pragul morții, și ție nu-ți pasa. Și eu care credeam că mă iubești. Credeam că o să-ți fie dor de mine. Și-acum nici nu nechezi-latri ca să-mi arăți că te bucuri că m-am întors! **TE URĂSC, APPLE! TE URĂSC PENTRU CĂ NU-ȚI PASĂ DEȘTUL!**

Atunci mă văzu și fugi spre mine, sărind cu copitele-labe pe umerii mei în timp ce-mi lingeă fața. Dădea din coadă cu frenezie, dar nu mă păcălea. Găsise pe altcineva care să aibă grijă de el mai bine – să fiu al naibii dacă eu aș fi putut să-i fac blana să arate așa bine.

– De ce n-ai murit de singurătate? am zbierat eu.

M-am uitat la el cu ură, îmi doream să dispară treptat. Îmi simți furia și căzu în patru labe, băgându-și coada între picioare și lăsându-și capul să atârne în jos, cu ochii pleoștiți.

– **PLEACĂ DE LĂNGĂ MINE! TREBUIE SĂ SUFERI CUM AM SUFERIT ȘI EU! ATUNCI O SĂ TE BUCURI CĂ M-AM ÎNTORS!**

I-am luat toată mâncarea, toată apa și le-am aruncat într-un butoi. I-am luat mingea și am aruncat-o atât de departe încât să n-o mai găscască. În tot timpul ăsta, Apple stătea acolo și se ulia, fără să dea din coadă. Mă voia înapoi, dar acum era prea târziu.

– Acum o să ți se facă dor de mine, am plâns eu, îndepăr-tându-mă cu mers împleticit și încuindu-l în hambar cu toate geamurile și obloanele închise. Stai în beznă și mori de foame!

N-aveam de gând să mă mai întorc vreodată!

Nici nu ieșisem bine afară, că mi-am adus aminte de paiele moi pe care putea să stea înăuntru. Am intrat din nou în ham-bar, am luat o furcă și am strâns toate paiele. Acum scheuna și încerca să se gudure pe lângă mine. Nu-l lăsam.

– Să stai pe podeaua tare și rece! O să te doară oasele, dar nu-mi pasă, pentru că nu te mai iubesc!

Furios, mi-am șters lacrimile și m-am scărpinat pe față.

În toată viața mea nu-mi făcusem decât trei prieteni: Apple, bunica și John Amos. Apple îmi ucisese iubirea, și unul din ceilalți doi mă trădase, pentru că îi adusese mâncare și îi furase iubirea. John Amos nu s-ar deranja – bunica trebuia să fie.

Am mers acasă buimac. În scara aceea m-a durut atât de tare piciorul, că veni tata să-mi dea o pastilă. Stătu pe marginea patu-lui meu și mă ținu în brațe, mă făcea să mă simt în siguranță, povestindu-mi blând despre cufundatul în lumea viselor.

M-am cufundat în urâtenie. Oase moarte peste tot. Sânge șiroind în râuri imense, ducând bucăți de oameni înspre ocea-nele de foc. Mort. Eram mort. Flori funerale pe altar. Oameni care nu mă cunoșteau îmi trimiteau flori, ziceau că se bucură să mă vadă mort. Am auzit marca de foc intonând muzica diavolului, făcându-mă să urăsc muzica și dansatul chiar mai mult decât înainte.

Soarele intră pe fereastră și îmi căzu pe față, scăpându-mă din ghearele diavolului. Când am deschis ochii, îngrozit de ce aș putea să văd, l-am văzut doar pe Jory la capul patului, uitân-du-se cu milă la mine. N-aveam nevoie de milă.

– Bart, ai plâns azi-noapte. Îmi pare rău că încă te mai doare piciorul.

– Nu mă doare deloc! am țipat eu.

M-am ridicat și-am schiopătat spre bucătărie, unde mami îi dădea de mâncare lui Cindy. A naibii Cindy! Emma prăjea bacon pentru mine.

– Cafea, pâine prăjită și atât, am zblărat eu. Asta-l tot ce vreau să mănânc.

Mama se cutremură, apoi se uită spre mine cu fața ei ciudată de palidă.

– Bart, te rog, nu țipa. Și tu nu bei cafea. De ce ai cere cafea?

– E timpul să mă comport ca unul de vârsta mea! m-am repezit la ea.

M-am lăsat încet pe scaunul cu brațe al tatei. Tata veni și mă văzu pe scaunul lui, dar nu îmi ceru să mă dau la o parte. Folosi scaunul meu fără brațe, apoi turnă cafea într-o ceașcă până o umplu pe jumătate. După aceea completă cu lapte și mi-o oferi.

– Nu-mi place lapte-n cafea!

– De unde știi dacă n-ai încercat?

– Știu eu.

Am refuzat să beau cafeaua pe care o stricase el. (Malcolm nu bea decât cafea simplă – așa că, de-acum încolo, așa aveam s-o beau și eu.) Acum, tot ce aveam în față era pâine prăjită goală – și dacă voiam să fiu ca Malcolm și să devin deștept, nu puteam să întind unt și gem de căpsune pe felia mea de pâine prăjită. Indigestie. Trebuia să am grijă la indigestii, la fel ca Malcolm.

– Tati, ce-i aia indigestie?

– Ceva de care n-ai nevoie.

Era tare greu să încerci să fii la fel ca Malcolm tot timpul. După câteva momente, tata era în genunchi și-mi verifica piciorul rănit.

– Arată mai rău azi decât ieri, spuse el în timp ce își înălța capul, se uită la mine și se încruntă. Bart, nu cumva iar te-ai târât pe genunchiul bolnav?

– Nu! am țipat eu. Nu sunt nebun! Mi s-a frecat pledul de piele. Cearșafuri aspre. Urăsc cearșafurile de bumbac. Cel mai mult îmi plac alea de mătase. (Malcolm nu dormea pe altceva în afară de cearșafuri de mătase.)

– De unde știi? Întrebă tata. N-ai avut niciodată cearșafuri de mătase. Continuă să se îngrijească de genunchiul meu; întâi îl spală, apoi presară un praf alb înainte să-mi acopere rana cu

tifon prins cu leucoplast. Acum vorbesc serios, Bart. Te avertizez, să nu umbli la genunchi. Stai în casă, nu ieși în grădină, sau stai pe veranda din spate – nu te mai târi prin țărână.

– Terasă, m-am încruntat eu, ca să-i arăt că nu le știa chiar pe toate.

– Bine, terasă – ești fericit acum?

Nu. Nu eram niciodată fericit. După aceea am stat și m-am gândit mai bine. Da, uneori eram fericit – când mă prefăceam că sunt Malcolm, atotputernicul, cel mai bogat, cel mai deștept. Să te joci de-a Malcolm era cel mai ușor și cel mai bun rol din lume. Cumva, știam că, dacă mă țineam de asta, aveam să ajung exact ca Malcolm – bogat, puternic, iubit.

Cea mai lungă și mai plictisitoare zi se întindea la nesfârșit, cu toată lumea care stătea cu ochii pe mine. Veni apusul, și mama începu să se facă frumoasă pentru tata, care trebuia să ajungă acasă din clipă-n clipă. Emma pregătea cina. Jory era la balet, și eu mă furișasem nevăzut pe terasă. M-am grăbit spre grădină înainte să apuce careva să mă oprească.

Seara era înspăimântătoare, cu niște umbre prelungi, malefice. Toate micile creaturi care bâzâiau și zumzăiau ieșiră, roind în jurul capului meu. Le-am dat la o parte. Mă duceam la John Amos. Ședea singur în cameră, citea vreo revistă pe care o ascunse imediat ce am intrat fără să bat la ușă.

– N-ar trebui să faci asta, spuse el morocănos, fără ca măcar să zâmbescă, ca să-mi spună că se bucura că eram în viață și aveam două picioare.

Era ușor să adopt atitudinea posacă a lui Malcolm și să-l sperii.

– I-ai dat mâncare sau apă lui Apple cât am fost bolnav?

– Evident că nu, răspunse el cu înflăcărare. Bunica ta s-a dus să-i dea mâncare și să aibă grijă de el. Ți-am spus că nu poți să ai încredere în femei că se țin de cuvânt. Corrine Foxworth nu e cu nimic mai brează decât alte femei, cu farmecele lor care îi păcălesc pe bărbați să fie sclavii lor.

– Corrine Foxworth – asta e numele ei?

– Da, ți-am mai spus. E fiica lui Malcolm. A botezat-o după mama lui, ca să-și aducă aminte întotdeauna cât de false sunt femeile, că până și fiica lui ar putea să-l trădeze – deși a iubit-o mult, prea mult, după părerea mea.

Începeam să mă satur de poveștile despre femei și „farmece” lor.

– De ce nu-ți repari dinții? am întrebat eu.

Nu-mi plăcea cum sâsâie și şuieră printre dinții lui nepotriviți.

– Bun! Ai spus asta exact ca Malcolm. Începi să înveți l-a prins bine sufletului tău boala – așa cum a fost și pentru el. Acum, ascultă-mă cu atenție, Bart. Corrine e bunica ta adevărată și a fost măritată odată cu tatăl tău adevărat. A fost cea mai iubită fiică a lui Malcolm și l-a trădat, făcând ceva atât de groaznic, că trebuie pedepsită.

– Trebuie pedepsită?

– Da, pedepsită aspru, dar tu nu trebuie să-i dai de înțeles că sentimentele tale pentru ea s-au schimbat. Prefă-te că încă o mai iubești, că încă o mai admiri. Și-n felul ăsta, o să devină vulnerabilă.

Știam ce înseamnă vulnerabil. Încă unul dintre cuvintele acelea pe care trebuise să le învăț. Slab, nu era bine să fii slab. John Amos își luă Biblia și îmi puse mâna pe coperta neagră, roasă toată, crăpată și scorojită.

– Biblia lui Malcolm, spuse el. Mi-a lăsat-o prin testament... deși ar fi putut să-mi lase mai mult...

Mi-am dat seama atunci că John Amos era singura persoană din lume care nu mă dezamăgise încă. Iată prietenul loial de care aveam nevoie. Bătrân – dar și eu puteam să fiu bătrân când voiam. Deși nu puteam să-mi scot dinții și să-l pun într-un pahar de culoarea fildeşului.

M-am holbat la Biblie, voiam să-mi trag mâna de pe ea, dar mi-era frică de ce s-ar fi putut întâmpla.

– Jură pe Biblia asta că o să faci așa cum ar fi vrut Malcolm să facă strănepotul lui – să se răzbune pe cei care l-au rănit cel mai rău.

Cum puteam să promit ce voia el, când eu încă o mai iubeam un pic? Poate că John Amos mințea. Poate că Jory îl hrănise pe Apple.

– Bart, de ce eziți? Ești un pământău? N-ai tupeu? Uită-te din nou la mama ta, cum se folosește de corpul ei, de fața ei drăguță, de sărutările și îmbrățișările ei dulci, ca să-l determine pe tatăl tău să facă ce vrea ea. Ia aminte cât de mult stă la serviciu, cât de obosit e când se întoarce acasă. Întreabă-te de ce. O face pentru el – sau pentru ea, ca să poată să-i cumpere haine noi, blănuri, bijuterii și casa aia mare și frumoasă, în care locuiți. Așa se folosesc femeile de bărbați, îi pun să muncească în timp ce ele se joacă.

Am înghițit în sec. Mami avea serviciu. Preda lecții de balet. Dar era mai mult distracție decât muncă, nu-i așa? Cumpăra ceva vreodată din banii ei? Nu-mi aduceam aminte.

– Acum, du-te s-o vezi pe bunica ta, și poartă-te ca-nainte, și în curând o să descoperi cine te-a trădat. N-am fost eu. Du-te și prefă-te că ești Malcolm. Spune-i Corrine – vezi cum vinovăția și rușinea o să-i inunde fața, uită-te la frica din ochii ei și o să știi care din noi e loial și de încredere.

Jurasem să mă răzbun pe cei care îl răniseră pe Malcolm, dar nu eram prea mulțumit de mine când am mers șchiopătat spre salonul din față care îi plăcea cel mai mult. Am stat în dreptul ușii și m-am uitat la ea; îmi bătea inima foarte tare, pentru că-mi doream să fug în brațele ei și să stau la ea în poală. Era oare corect să mă prefac că sunt Malcolm, când nici măcar nu-i dădusem șansa să explice?

– Corrine, am spus eu cu voce aspră.

Oh, vai, era atât de bun jocul! Nu puteam să fiu doar Bart și să mă simt în siguranță. Când eram Malcolm, mă simțeam atât de puternic, atât de bine.

– Bart, strigă ea bucuroasă, ridicându-se să-și întindă brațele. În sfârșit ai venit să mă vezi! Mă bucur atât de mult să te văd sănătos și voinic din nou. După aceea șovăi. Cine ți-a spus numele meu?

- John Amos mi-a spus, am răspuns, încruntându-mă la ea. Mi-a spus că i-ai dat apă și mâncare lui Apple cât am fost plecat. E adevărat?

- Da, dragul meu, desigur. Am făcut tot ce-am putut pentru Apple. Îi era așa dor de tine, că mi s-a făcut milă de el. Doar nu ești supărat.

- Mi l-ai furat, m-am smiorcăit eu ca un bebeluș. Era cel mai bun prieten al meu; singurul care chiar mă iubea, și tu l-ai furat, și acum te place mai mult pe tine.

- Nu, nu-i adevărat, Bart, îi place de mine, dar pe tine te iubește. Acum nu mai zâmbea și nu mai părea mulțumită. Așa cum zicea și John Amos, știa că mă prinsese în farmecele ei. Urma să-mi spună și mai multe minciuni. Nu vorbi așa aspru cu mine, mă rugă ea. Nu-i stă bine unui băiat de zece ani. Dragul meu, ai fost plecat atât timp, și mi-a fost atât de dor de tine. Nu poți să-mi arăți măcar un pic de afecțiune?

Brusc, în ciuda promisiunii mele, am alergat spre ea și mi-am aruncat brațele în jurul ei.

- Bunico! Chiar m-am rănit tare la genunchi! Transpiram așa rău, că am udat patul. M-au înfășurat într-o pătură rece, și mami și tati m-au frecat cu gheață. Era acolo un doctor rău, care a vrut să-mi taie piciorul, dar tati nu l-a lăsat. Doctorul a spus că se bucură că nu sunt fiul lui. Am făcut o pauză să trag aer în piept. Uitasem complet de Malcolm. Bunico, am descoperit că tati chiar mă iubește - altfel, s-ar fi bucurat să-l lase pe doctorul ăla să-mi taie piciorul.

Părea șocată.

- Bart, pentru Dumnezeu! Cum poți să te îndoiești o secundă măcar că te iubește? Normal că te iubește. Ar trebui să te iubească, și Christopher a fost întotdeauna un băiat blând și iubitor...

De unde știa că pe tati îl cheamă Christopher? Mi-am mijiț ochii. Își ținea mâinile peste gură, de parcă îi scăpase un secret. După aceea începu să plângă.

Lacrimi. Una din metodele femeilor de a manipula bărbații.

M-am întors cu spatele. Uram lacrimile. Uram oamenii slabi. Am pus mâna pe cămașă și am simțit coperta tare a cărții lui Malcolm lipită de pieptul meu gol. Cartea aceea îmi dădea putere, o transfera din pagini în sângele meu. Ce dacă aveam corpul slab și imperfect al unui copil? Ce conta dacă în curând avea să afle cine era stăpânul ei?

Acasă, trebuia să ajung acasă, înainte de a mi se simți lipsa.

- Noapte bună, Corrine!

Am lăsat-o plângând. Încă mă mai întrebam de unde știa cum îl cheamă pe tata.

În grădină, am mai verificat o dată groapa în care plantasem piersicul. N-avea rădăcini încă. Mi-am săpat din nou sângele-voinicului. Încă nu se prinsese. N-aveam noroc cu florile, cu piersicii, cu nimic. Cu nimic în afară de jucat rolul lui Malcolm cel puternic. La asta eram din ce în ce mai bun. M-am dus la culcare zâmbind fericit.

Coarnele dilemei

Bart nu era niciodată în curte, unde ar fi trebuit să fie. M-am urcat în copac și m-am așezat pe zid, apoi l-am văzut pe Bart în curtea femeii, în genunchii, târându-se. Amușinând pământul ca un câine.

– Bart, am strigat eu, Clover nu mai e, și tu nu-l poți înlocui!

Știam ce face – îngropa un os și apoi adușmeca până îl găsea. Se uită în sus, cu ochi uimiți și dezorientați, apoi începu să latre.

Am strigat ca să-l pun la punct, dar continuă să se joace de-a cățelul până când, brusc, deveni dintr-odată un bătrân care-și târa piciorul. Și nici măcar nu era piciorul care-l durea. Ce nebun!

– Bart, stai drept! Ai zece ani, nu o sută. Dacă o să continui să mergi cocoșat, așa o să rămâi.

– Zile strâmbe, strâmbă calea.

– N-are nici un sens ce spui.

– Și Domnul a spus: „Precum vă fac vouă oamenii, așa să le faceți și voi lor“.

– Greșit. Citatul corect e „*precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți și voi lor*“.

M-am întins să ajut ceea ce părea să fie un bătrân. Bart se încruntă, gâfâi, se apucă de piept, apoi se plânse de inima lui bolnavă, care nu putea să-ndure cățărătul în copaci.

– Bart, m-am săturat de tine. Merceu crezi probleme. Ai și tu un pic de milă față de mama și tata – și de mine! O să fie umilitor să te am ca frate când ne întoarcem la școală.

Șchiopătă în urma mea în timp ce mă îndreptam spre casă, tot suflând greu și mormăind printre vaiete că deja e un maestru finaciar.

– N-a fost vreodată creier mai deștept decât al meu, mormăi el.

În timp ce-l ascultam, nu puteam să mă gândesc decât că era dus cu sorcova rău. Când își frecă mâinile jengoase cu o perie, de parcă chiar voia să le curețe, am rămas mut. Nu-i stătea deloc în fire lui Bart. Încă se prefăcea că e altcineva. Curând, se spălase pe dinți și se băgase în pat. Eu am fugit cât de repede am putut într-un loc de unde puteam să trag cu urechea la ceea ce vorbeau părinții mei, care dansau în sufragerie pe-o muzică lentă.

Ca de obicei, mă cuprinse un sentiment dulce, blând și romantic văzându-i astfel. Felul drăgăstos în care se uita la el; blândețea cu care o atingea el. Mi-am dres glasul înainte să facă ceva prea intim. Fără să-și schimbe poziția, amândoi se uitară întrebător la mine.

– Da, Jory, spuse mama cu ochii ei albaștri visători.

– Vreau să vorbesc cu voi despre Bart, am spus eu. Sunt câteva lucruri pe care cred că ar trebui să le știți.

Tati părea ușurat. Mami păru că se retrage în sine când se așeză lângă tata pe canapea.

– Speram să vii la noi cu secretul lui Bart.

Nu era ușor de zis.

– Păi, am început eu încet, sperând să găsesc cuvintele potrivite, în primul rând ar trebui să știți că Bart are des coșmaruri din care se trezește plângând. Se preface prea mult, cum ar fi că iese la vânătoare și alte chestii normale de copii, dar când îl prind că se târăște în patru labe și amușină pe jos, și după aia sapă după câte un os scârbos și-l cară în dinți ca să-l îngroape în altă parte, asta e chiar prea mult.

Am făcut o pauză și am așteptat să spună ceva. Mami avea capul întors de parcă asculta vântul. Tata se aplecă în față, urmărindu-mă cu interes.

– Continuă, Jory, mă încurajă el. Nu te opri. Nu suntem orbi. Am văzut cum se schimbă Bart.

Îngrozit să le povestesc mai multe, mi-am lăsat capul în piept și am vorbit foarte încet.

– Am încercat de mai multe ori să vă povestesc. Mi-era frică. Erați amândoi atât de îngrijorați pentru Bart, că nu puteam să vorbesc.

– Te rog, nu omite nimic, spuse tata.

M-am uitat doar la tata, incapabil să întâlnesc ochii temători ai mamei.

– Doamna de alături îi tot dă lui Bart tot soiul de cadouri scumpe. I-a oferit un pui de St. Bernard, căruia îi spune Apple, două trenulețe electrice și un sătuc cu peisaj montan – în cele mai mici detalii. A transformat una dintre camerele ei imense în cameră de joacă doar pentru el. I-ar da și cadouri, dar Bart n-o lasă.

Șocați, se întoarseră unul spre celălalt. Într-un final, tati spuse:

– Și mai ce?

Am înghițit în sec și mi-am auzit vocea răgușită, ciudată. Asta era partea cea mai rea, care durea cel mai tare.

– Ieri eram în curtea din spate, lângă zid, unde e copacul ăla găunos. Aveam foarfecele de grădină și tăiam cum mi-ai arătat tu, tati, când am simțit un miros de ceva putred. Părea să vină din scorbura copacului. Când am verificat... l-am găsit... A trebuit să înghit din nou înainte să pot continua. *L-am găsit pe Clover.* Era mort și descompus. I-am săpat un mormânt. M-am întors repede ca să-mi șterg lacrimile, după care le-am relatat restul întâmplării. L-am găsit cu o sârmă în jurul gâtului. Cineva mi-a omorât intenționat câinele!

Ședeau pe canapea fără să zică nimic; păreau șocați și speriați. Mama clipi ca să-și rețină lacrimile; și ea îl iubise pe Clover. Măinile îi tremurau când se întinse după un șervețel. După aceea

Își împleți mâinile agitate și le țin în poală. Nici ea, nici tata nu întreabă cine îl omorâse pe Clover. Am bănuț că și ei credeau același lucru ca și mine.

Înainte să merg la culcare, tati veni la mine în cameră și vorbi cu mine o oră, punându-mi tot felul de întrebări despre Bart, ce făcea, unde se ducea, despre femeia de alături și despre majordom. Mă simțeam mai bine acum, că-i avertizasem. Acum puteau să reflecteze la ce aveau de făcut în privința lui Bart. Și în noaptea aceea am plâns pentru ultima dată după Clover, care fusese primul și singurul meu animal de companie. Aveam aproape cincisprezece ani, aproape bărbat, și lacrimile erau doar pentru băieței – nu pentru cineva înalt de 1,80 metri.

– Ia, lasă-mă-n pace! țipă Bart când l-am rugat să nu se ducă alături. Nu mai inventa povești despre mine, sau o să-ți pară rău.

Fiecare zi ne aducea mai aproape de septembrie și de începutul școlii. Din câte îmi dădeam seama, Bart nu răspundea dragostei și afecțiunii pe care i-o dădeau părinții mei. Erau prea înțelegători, după părerea mea.

– Ascultă-mă, Bart, și nu te mai prefacă că ești un bătrân pe care-l cheamă Malcolm Neal Foxworth, cine-o mai fi și ăsta!

Dar Bart tot nu putea să renunțe la șchiopătatul lui închi-puit, la falsa lui inimă cu probleme, care îl făcea să gâfâie și să rămână fără aer.

– Nimeni nu așteaptă să mori ca să-ți moștenească averea. Frățiorul meu drag, tu n-ai avere!

– Am douăzeci de miliarde, zece milioane, cincizeci și cinci de mii, șase sute patruzeci și doi de cenți! Își folosi degetele ca să facă socoteala. Dar nu știu exact cât am în acțiuni la bancă, deci ar putea să fie de trei ori mai mult. Un bărbat nu e bogat dacă poate să spună exact ce posedă.

Nici nu știam că e în stare să rostească o cifră atât de mare. Tocmai când mă pregăteam să spun ceva sarcastic, Bart scoase un țipăt și se îndoi. Căzu pe podea și începu să gâfâie

– Repede... pastilele mele. Mor! Mi-a amorțit mâna stângă! Salvează-mă, cheamă doctorii!

Atunci am ieșit din casă. M-am așezat pe un scaun de grădină și-am scos o carte ca să citesc. Bart începea să mă calce pe nervi rău. Parcă locuiam cu Jekyll și Hyde. Dacă tot trebuia să se prefacă, de ce naiba nu-și alegea un rol mai bun decât acela al unui boșorog beteag cu probleme cardiace?

– Jory, nu-ți pasă dacă mor? ieși Bart să mă întrebe.

– Nu.

– Niciodată nu ți-a plăcut de mine!

– Îmi plăcea mai mult când te comportai ca un băiat de vârsta ta.

– Îți vine să crezi că Malcolm Neal Foxworth este tatăl doamnei care stă alături, și ea e chiar e bunica mea, bunica mea adevărată?

– Asta ți-a spus ea?

– Nu. John Amos mi-a spus ceva, ea mi-a spus mai multe. John Amos îmi spune o grămadă de chestii. Mi-a spus că tata Paul și tata Chris nu au fost frați, că mami a spus asta doar că să nu-i aflăm păcatul. El spune că un bărbat pe nume Bartholomew Winslow a fost tatăl meu și că el a murit într-un incendiu. Mama noastră l-a sedus.

Sedus? L-am cercetat îndelung cu privirea din cap până-n picioare.

– Știi ce înseamnă cuvântul ăla?

– Nu – dar știu că e rău, *foarte* rău!

– O iubești pe mama noastră?

Îngrijorarea îi chinuia ochii întunecați. Se așeză greoi pe pământ și se uită contemplativ la tenișii lui. Ar fi trebuit să răspundă repede, spontan.

– Bart, fă-mi mie un favor, și fă-ți și ție – du-te în casă și spune-le mamei și tatei ce te tot supără. O să înțeleagă, orice-ar fi. Știu că ai senzația că mami mă iubește mai mult pe mine, dar nu-i așa. Are loc în suflet pentru zece copii.

– Zece? țipă el. Vrei să zici că mami are de gând să adopte și mai mulți?

Sări în picioare și fugi, împleticindu-se, de parcă rolul lui de bătrân îl făcuse să piardă până și puțină agilitate pe care

avea. Statul în spital îi răpise foarte multe lucruri, după părerea mea.

Era urât din partea mea și nu tocmai onorabil, dar voiam să văd să aud ce-i spune Bart mamei când erau singuri. Ea era pe veranda din spate. Cindy moțăia la ea în poală în timp ce ea citea o carte. Când veni Bart, puse repede cartea jos, apoi mută pe Cindy pe un scaun, în timp ce Bart se uita fix la ea, mut, cu ochi rugători.

După aceea, dintre toate lucrurile pe care putea să le spună, m-am întrebat:

- Cum te cheamă?
- Îmi știi numele, spuse ea.
- Începe cu C?
- Da, normal.

Acum părea tulburată.

- Dar...dar, se bâlbâi el, știu pe cineva care plânge când pleci. Cineva mic ca mine, care e încuiat în debarale și în alte locuri înfricoșătoare de tatăl lui, care nu-l mai place. Odată, tatăl lui l-a ținut în mansardă, ca să-l pedepsească. O mansardă mare, întunecată și înspăimântătoare, cu șoareci și umbre înfricoșătoare, și păienjeni peste tot.

Părea împietrită.

- Cine ți-a spus toate astea?

- Mama lui vitregă avea părul roșu-închis, până când a aflat că era doar concubina tatălui lui.

Chiar și din locul în care mă ascunsesem o puteam auzi pe mami cum respiră greu și sacadat, de parcă băiețelul pe care-l ridicase în poală devenise deodată periculos.

- Dragul meu, tu nu știi ce-i aia concubină, nu-i așa?

Bart se uită în gol.

- Era o doamnă frumoasă și subțire, care avea fire roșii în părul foarte închis la culoare. Și nici nu era căsătorită cu tatăl lui, căruia nu-i păsa ce făcea, cum plângea, nici măcar dacă ar fi murit.

Buzele ei tremurau, dar se forță să zâmbescă.

- Bart, cred că ai ceva de poet în tine.

El se încruntă și își întoarse ochii negri, înflăcărați spre ea

- Urăsc poezii, artiștii, muzicienii și dansatorii.

Mami se cutremură, dar o înțelegeam. Și pe mine mă speria

- Bart, trebuie să te întreb asta și trebuie să-mi dai un răspuns sincer. N-o să te pedepsesc, indiferent ce spui. Tu i-ai făcut rău lui Clover?

- Clover s-a dus. N-o să se mai întoarcă să stea în cotelul meu acum.

Îl împinse la o parte și se ridică de îndată să plece de pe terasă. După aceea își aminti de Cindy și se întoarse repede s-o ia. Nici unul dintre gesturile ei nu mă făcu să mă simt mai bine în timp ce îi urmăream ochii lui Bart.

Ca de obicei, la puțin timp după „crizele” lui de răutate, lui Bart i se făcu somn și se duse la culcare fără să mănânce de seară. Mama zâmbi, se amuză și se îmbracă ca să meargă la o festivitate oficială ținută în cinstea tatălui meu, care fusese votat șef de clinică. Am stat la fereastră și m-am uitat la tata cum o conduce mândru spre mașină.

Târziu, mult după ora două, i-am auzit întorcându-se. Nu adormisem încă și puteam să-i aud vorbind în sufragerie.

- Chris, nu-l înțeleg pe Bart deloc, felul în care vorbește, felul în care se mișcă, nici măcar felul în care arată. Mi-e frică de propriul fiu, și e groaznic.

- Hai, draga mea, spuse el, ținându-și brațul în jurul umerilor ei, cred că exagerezi. Bart o să ajungă un mare actor, dac-o s-o țină tot așa.

- Chris, știu că uneori febra ridicată afectează creierul copiilor. I-a distrus cumva febra o parte din creier?

- Cathy, rezultatele analizelor au ieșit foarte bine. Nu începe să-ți bagi prostii în cap doar pentru că i-am făcut testul ăla. Toți pacienții cu febră mare trebuie supuși la acel test.

- Dar ai găsit ceva anormal? insistă ea.

- Nu, spuse tata ferm, e doar un băiețel obișnuit, cu multe probleme emoționale, și dacă există cineva care să înțeleagă prin ce trece, noi suntem accia.

Ce voia să spună cu asta?

- Dar lui Bart nu-i lipsește nimic! Nu e crescut cum am fost crescuți noi. Ar trebui să fie fericit. Nu facem noi oare tot ce putem?

- Ha da, dar uneori nici măcar asta nu e de ajuns. Fiecare copil e diferit, fiecare are nevoi diferite. E clar că noi nu-i oferim lui Bart ce-i trebuie.

Mama avea obiceiul să dea replici rapide și pătimașe. Dar de data asta rămase tăcută și nemișcată, așteptând mai multe informații. Tata voia ca ea să meargă la culcare de îndată, lucru ușor de observat din felul în care o sărută pe gât. Dar ea era adâncită în gânduri. Avea privirea fixată pe sandalele ei argintii în timp ce vorbea despre moartea lui Clover.

- N-avea cum să fie Bart, spuse ea încet, de parcă încerca să se convingă pe sine, nu doar pe tata. Trebuie să fi fost vreun sadic căruia îi place să tortureze animale - știi că am citit cum sunt schingiuite animalele de la grădina zoologică. Probabil unul dintre ei l-a văzut pe Clover...

În acest moment, vocea ei se stinse, pentru că rareori vedeam vreun străin prin zona aceasta.

- Chris, adăugă ea, tot cu aceea expresie terifiată pe chip, azi Bart m-a luat complet prin surprindere. Mi-a povestit despre un băiețel care era încuiat în debarale și în mansardă. Apoi mi-a spus că pe băiețelul acela îl chema Malcolm. Oare știe despre el? Cine ar fi putut să-i spună numele ăsta? Chris, tu crezi că Bart a aflat cumva despre noi?

Am tresărit. Ce era de știut despre ei, de nu știam încă? Știam că ascund un secret îngrozitor. Am plecat încet, apoi am luat-o la fugă spre camera mea și m-am aruncat pe pat. Era ceva în neregulă cu viața noastră, simțeam asta până în străfundul ființei mele - și probabil și Bart simțea asta.

Șarpele

Soarele și ceața se jucau, ținându-și de urât. Eu trebuia să stau singur în grădină. Ca să mă distrez, mă uitam la coaja groasă de pe genunchiul meu. Mă avertizase tati să n-o rup, ca să nu rămână cicatrici – dar cui îi păsa de cicatrici? Am început să ridic cu grijă marginile crustei, doar ca să văd ce era pe dedesubt. N-am văzut nici pe naiba, în afară de carne vie, roșie, gata să sângereze din nou.

Soarele câștigă jocul pe cer și mă bătea tare în cap. Aproape că-mi auzeam creierii sfârâind. Nu voiam creieri fripiți. M-am mutat la umbră.

Acum mă durea capul. Mi-am mușcat buza de jos așa tare, că mi-a dat sângele. Nu duru, dar mai târziu avea să se umfle așa de rău, că mami avea să fie îngrijorată. Asta ar fi bine. Ar trebui să fie îngrijorată de ceea ce se întâmplă cu mine.

Odată am fost băiețelul mamei și aveam parte de multă atenție, înainte să apară blestemata aia de fetiță și să-mi ia locul. În curând, aveau să se întoarcă mama și Jory de la balet. Atât conta pentru ei – dansatul și Cindy. Eu știam despre lucrurile importante, care contează cel mai mult în viață – bani. Să ai mulți, apoi nu trebuia să te mai gândești că-ți trebuie sau cum să faci rost de ei. John Amos și cartea lui Malcolm mă învățaseră asta.

– Bart, spuse Emma, care se furișase în spatele meu. Îmi pare rău că ai ratat excursia la Disneyland. Ca să te simți mai bine, ți-am făcut un tortuleț de ziua ta doar pentru tine.

Ținea în mâini un tortuleț cu o singură lumânare în mijlocul ciocolatei. N-aveam doar un an! Am izbit tortul din mâinile ei, iar acesta căzu pe jos. Ea țipă, părând atât de supărată, că aproape plângea când se dădu în spate.

– N-a fost un lucru prea frumos sau recunoscător, spuse ea cu o voce sugrumată. Bart, de ce trebuie să te porți așa urât? Cu toții facem ce putem.

Am scos limba. Ea oftă și mă lăsă în pace.

Mai târziu, Emma ieși afară cu fetița aia răzgâiată în brațe. Nu era sora mea. Nu voiam nici o soră. Emma o puse pe Cindy în piscina de plastic. Începu să dea din picioare și să se bălăcească. Proastă, proastă, proastă... nici măcar nu știa să înoate. Uite cum râde Emma și se bucură la toate chestiile de bebeluș pe care le face, când eu pot să stau și-n cap. Dacă aș sta eu în piscina aia și aș da din mâini și din picioare, nu i s-ar părea drăguț.

Am așteptat să plece, dar Emma își trase un scaun, se așeză și începu să curețe mazăre. Poc, poc, poc făceau boabele verzi în castronul albastru.

– Așa, draga mea, o încuraja Emma pe Cindy. Aruncă apa, dă din piciorușele alea drăguțe, dă din mânuțe și întăreșteți membrele, și în curând o să înoți.

Am stat și-am așteptat; fiecare păstaie curățată îmi spunea că în curând Emma trebuia să se ridice și să plece la bucătărie. Cindy urma să rămână singură. Singură-singurică. Și nu putea să înoate. Pisicile se lăsau în jos ca mine când voiau să prindă păsări. Ce n-aș da să am și eu coadă să plesnesc cu ea!

Căzu și ultima boabă de mazăre verde. Mi-am încordat mușchii. Tocmai când sosi mama în mașina ei roșie-aprins și se opri lângă garaj. Emma o așteptă s-o salute. Mai întâi apăru Jory sărind pe gazon.

– Bună, Emma! strigă el. Ce avem de mâncare?

– Ție o să-ți placă, indiferent ce e, răspunse ea. Toate zămbetele ei erau doar pentru el, băiatul ei drag și frumos. *Pe mine – obrăznicătura – nu mă trata așa!* Cât despre Bart, continuă ea, știu că n-o să-i placă mazărea, tocănița de legume, friptura de

mîel și desertul. Numai Dumnezeu știe cât e de greu să-i faci pe plac băiatului ăluia.

Mama se opri să vorbească cu Emma de parcă nu era o servitoare, apoi fugi să se joace cu Cindy, s-o sărute și s-o ia în brațe, de parcă n-o văzuse pe toantă de zece ani.

- Mami, zise Jory, de ce nu ne punem amândoi costumele de baie să ne băgăm în piscină cu Cindy?

- Facem intrecere până la casă, Jory! fu de acord mama și o zbughiră ca doi tînci.

- Să fii cuminte și să te joci în continuare cu rățușca și bărcuța, îi spuse Emma lui Cindy. Emma o să se întoarcă imediat.

Am ridicat capul și-am început să mă târăsc pe burtă. Plodul din piscină se ridică în capul oaselor și își dădu jos costumul de baie. Goală pușcă, își aruncă cu nerușinare costumul de baie ud spre mine, apoi mă tachină și rîse, chinuindu-mă cu trupul ei gol. După aceea, de parcă se plictisise de reacția mea, se așeză la loc în apă și se uită în jos la ea c-un zâmbet ascuns. Netreb-nica! Fără pic de rușine! Cum să-mi arate părțile ei intime?!

Mamele ar trebui să-și învețe fiicele cum să se poarte, cu-vîncios, corect, pudic. Mama mea era leită lui Corrine, despre care spunea John Amos că e slabă și niciodată nu-și pedepsea copiii suficient.

- Da, Bart, bunica ta și-a distrus copiii, și acum trăiesc în păcat și îi nesocotesc pe Dumnezeu și legile lui!

Se vede treaba că eu trebuia să mă ocup s-o învăț pe Cindy despre modestie și rușine. M-am târât înainte. Acum li captasem atenția. Ochii ei albaștri se făcură mari. Buzele ei rozalii se deschiseră. La început, părea fericită că în sfârșit aveam să joc jocuri de bebeluși cu ea. După aceea, o presimțire îi umplu ochii de spaimă. Încremeni și mă făcu să mă gândesc la un iepuraș sfios speriat de un șarpe rău. Șarpe. Mai bine să fii șarpe decât pisică. Șarpele în Grădina Edenului care îi face Evei ce ar fi trebuit să se întîmple de la bun început. *Iată, spuse Domnul văzînd-o pe Eva în goliciunea ei, pleacă din Eden și lasă mulțimi-mile să arunce cu pietre.*

Săcind și scoțând limba, m-am apropiat de ea. Domnul vorbea, iar eu ascultam porunca. Mama păcătoasă, care refuza să pedepsească mă făcuse ceea ce eram, un șarpe rău, dispus să facă via Domnului, chiar dacă nu era în firea mea.

Am încercat să-mi turtesc capul cu puterea voinței și să-l fac mic și turtit, ca de reptilă. În ochii mari și speriați ai lui Cindy apărură lacrimi și începu să urle în timp ce încerca să se ducă spre marginea piscinei. Apa nu era destul de adâncă încât să se înece o fetiță în ea, altfel Emma nu ar fi lăsat-o singură.

Dar... dacă un boa constrictor din Brazilia era în libertate – ce șanse avea o fetiță de doi ani?

M-am târât peste margine și am șerpuit în apă. Ea se puse pe tipat.

- Barr-tiee! P'ecă, Barr-tie!

- Ssss.... ssss, am făcut eu.

S-urile mele sunt mai lungi decât ale lui John Amos. M-am încolăcit în jurul trupului ei mic și gol și mi-am încheștat picioarele în jurul gâtului ei, trăgând-o în jos, în apă. Nu puteam s-o înece, dar Domnul trebuia să-i avertizeze pe cei care păcătuiau. Văzusem șerpi în junglă cum își descleștau fălcile la televizor. Am încercat să le descleștez pe ale mele. Atunci aș fi putut s-o înghit pe Cindy întreagă.

Dintr-odată, un alt șarpe mă prinsese! Am strigat și i-am dat drumul lui Cindy, ca să nu se înece... sau să fie mâncată de vie! Domnul, Dumnezeuul meu, de ce m-ai părăsit?

- Ce naiba crezi că faci? strigă Jory, roșu de furie, scuturându-mă până am amețit. Te-am urmărit cum te târai ca să văd ce-ai de gând să faci. Bart, ai încercat s-o înece pe Cindy?

- Nu! am strigat eu. Doar o pedepseam un pic, nu mult.

- Mda, zise el sarcastic, cum l-ai pedepsit și pe Clover un pic.

- N-am făcut nimic lui Clover niciodată. Am grijă de Apple.

Nu sunt un băiat rău... nu sunt, nu sunt!

- De ce plângi, dacă ești nevinovat? Tu l-ai omorât. Se vede pe fața ta!

M-am uitat urât la Jory, furia punând stăpânire pe mine.

- Mă urăști? Știu că așa e!

M-am aruncat în față și am încercat să-l lovesc. N-am putut. Mi-am plecat capul, m-am dat înapoi și mi-am luat avânt ca să-l lovesc cu capul drept în stomac. Se prăvăli la pământ, chirchii tot și plângând de durere. L-am lovit înainte să apuce să mă omoare, dar nu știam că aveam să nimeresc acolo. N-aveam o țintă foarte bună. Pfiu... cred că a durut rău.

– Nu-i corect să lovești în vintre, gemu el, cu fața palidă de parcă era pe punctul de a leșina. Asta e luptă mârșavă, Bart.

Între timp, Cindy își revenise destul încât să fugă din piscină și merse clătinându-se dezbrăcată spre casă, urlând cât o țineau răunchii.

– Fetiță rea și păcătoasă! am țipat eu. E numai vina ei! Vina ei!

Emma veni în fugă pe ușa din spate, cu șorțul alb fluturând și mâinile pline de făină. În spatele ei era mama, care-și pusese un slip sumar, albastru.

– Bart, ce-ai făcut? țipă mama.

O luă pe Cindy în brațe, apoi sări să prindă un prosop pe care-l scăpase Emma.

– Mami, plângea Cindy. Șarpe mare venit... Șarpe mare.

Ca să vezi! Știuse ce era. Nu era chiar așa de proastă. Mama o înfășură într-un prosop și o puse jos. Se uită urât la mine tocmai când am ridicat piciorul să-l lovesc pe Jory, care gălăia de durere.

– Bart... dacă îndrăznești să-l mai lovești o dată pe Jory, o să-ți pară rău!

Emma se uită cu ură la mine. Eu m-am uitat de la una la cealaltă. Toată lumea mă ura, s-ar bucura dacă m-ar vedea în mormânt.

Încă suferind, Jory încercă să se ridice. Nu mai era chiar așa de grațios acum. Era la fel de împiedicat ca mine. Nici nu mai era așa chipeș. Dar tot putea să țipe.

– Ești nebun, Bart! Ești nebun de legat!

– Bart, să nu îndrăznești să arunci cu piatra aia în fratele tău! strigă mama când mă văzu că mă aplec să ridic una.

– Ești un băiețel groaznic! Nu arunca! țipă Emma.

M-am întors brusc și am alergat s-o lovesc pe Emma cu pumnii.

– Nu-mi mai spune așa! am strigat eu. Nu sunt groaznic! Nu sunt rău!

Mama alergă spre mine, mă prinse și mă trânti pe jos.

– Să nu mai arunci cu pietre în viața ta, nici să nu mai dai cu pumnii într-o femeie!

Mama țipa în timp ce-mi ținea umerii ținuiți la pământ.

O furie teribilă mi-a cuprins mintea, făcându-mă să o văd ca pe toate femeile cu farmece și forme „ispititoare”. Malcolm știa cum stă treaba cu toate, povestea cum voise să le pocnească sânii până îi turtește. Ochii mi s-au umplut de ura lui Malcolm, și a mers. Mama începu să tremure în timp ce mă ținea.

– Bart, ce-i în neregulă cu tine? Nu-ți dai seama de ceea ce spui sau faci. Parcă nu ești tu.

Mi-am dezvelit dinții de parcă voiam s-o mușc – apoi am încercat. M-a plesnit tare, de mai multe ori, până am început să plâng.

– Treci imediat în mansardă și stai acolo, Bart Sheffield, până vin eu, să vedem ce-i de făcut cu tine!

Era înspăimântător în mansardă. Am stat pe marginea unuia din paturile alea micuțe și am așteptat-o să vină. Nu mă mai lovise niciodată. Singura pedeapsă pe care o promisem până azi au fost câteva palme... și acum îmi făcea exact ce-i făcuseră lui Malcolm. Eram exact ca Malcolm.

Ușa de la mansardă se deschise, și i-am auzit pașii urcând pe treptele înguste și abrupte. Gura ei se prefăcu într-o linie cruntă în timp ce se înălța deasupra mea, privind în jos spre mine, de parcă se forța să se uite la mine. Niciodată n-am crezut că poate să fie așa rea.

– Dă-ți jos pantalonii, Bart.

– Nu!

– Fă cum îți spun, sau o să te pedepsesc și mai aspru.

– Nu! Nu poți să-mi faci rău. Dacă pui mâna pe mine, o să aștept până te duci la cursurile tale de balet și dup-aia o s-o prind pe Cindy – și Emma n-o să poată să mă oprească! Eu pot

să fiu într-o mie de locuri până se mișcă ea – și poliția n-o să mă bage la închisoare, pentru că sunt minor!

– Bart, încep să-mi pierd răbdarea cu tine!

– N-o să fie tot ce pierzi dacă mă lovești! am urlat.

Se opri la un metru de locul unde stăteam eu pe pat. Mâna ei mică și palidă i se ridică la gât și, încet, spuse:

– Oh, Doamne... și era doar o șoaptă răgușită. Trebuia să știu că un copil conceput în asemenea circumstanțe avea să iasă așa. Bart, îmi pare rău că fiul tău e un monstru.

Un monstru? Eram un monstru?

Nu – ea era monstrul! Îmi făcea exact ce-i făcuse și lui Malcolm mama lui, motivul pentru care fusese închis în mansardă și pedepsit. O uram atunci la fel de mult cum o iubisem înainte.

Am țipat în gura mare:

– Te urăsc, mami! Sper să mori!

Atunci se dădu înapoi, cu lacrimi în ochi. După aceea se întoarse și fugi. Dar înainte să coboare, încuie ușa ca să mă țină acolo, în mansarda aia uscată și mizerabilă, de care mi-era frică și pe care o uram. Avea să mă facă puternic ca Malcolm, și rău. Într-o bună zi, avea să plătească. Aveam s-o fac să plătească pentru că îmi făcea asta, când eu voiam să fiu cuminte, și să mă iubească doar un pic mai mult decât pe Cindy sau pe Jory. Am început să plâng. Nimic nu ieșea cum voiam eu.

Tata fu cel care mă bătu la fundul gol după ce veni acasă și auzi tot ce avură ei de povestit despre mine. Am admirat felul în care îmi ignora rugămințile și scuzele.

– Ai simțit ceva? întrebă el după ce termină, și eu îmi trăgeam pantalonii pe mine.

Am zâmbit.

– Nu. Trebuie să-mi rupi oasele ca să mă doară, și dacă faci asta, o să vină poliția să te bage la pușcărie pentru abuz.

Mă cercetă cu ochii ăia ai lui albaștri, severi.

– Tu crezi că ne-ai venit de hac, nu-i așa? întrebă el în stilul lui calm și rațional. Tu crezi că, dacă ești minor, nu există nici o lege care să te afecteze, dar greșești, Bart. Trăim într-o societate

civilizată, în care e de presupus că oamenii respectă regulile. Nimeni nu e mai presus de lege, nici măcar președintele. Și cea mai grea pedeapsă pe care poate un copil s-o îndure e să fie închis, încât să nu se poată mișca în voie. Părea trist atunci. Asta poate fi o experiență traumatizantă.

N-am spus nimic. El vorbi din nou.

– Eu și mama ta am decis că nu mai putem tolera comportamentul tău. Așa că, imediat ce fac programare, vei merge o dată pe zi la un psihiatru. Dacă nu avem de ales, dacă vei continua să ne sfidezi, te vom lăsa în grija doctorilor care te pot ajuta să înveți să te conduci normal.

– N-aveți cum să mă obligați, am strigat eu, îngrozit de ideea că vreun doctor de nebuni avea să mă bage după gratii pentru totdeauna. Dacă încercați să mă forțați, o să mă sinucid!

Mă privi cu severitate.

– Bart, n-o să te sinucizi. Așa că să nu ai impresia că poți să ne păcălești. Eu și mama ta am înfruntat lucruri mai grele decât un băiat de zece ani – ține minte asta.

Mai târziu, când eram în pat, i-am auzit pe mama și pe tata țipând unul la celălalt, țipând cum nu-i mai auzisem vreodată să țipe.

– De ce l-ai trimis pe Bart în mansardă, Catherine? Chiar trebuia să faci asta? Nu puteai să-i ceri pur și simplu să stea în camera lui și să aștepte până ajungeam eu acasă?

– Nu! Îi place să stea în camera lui. Are tot ce-i trebuie acolo ca să fie un loc plăcut – și după cum știi și tu foarte bine, mansarda nu e un loc plăcut. Am făcut ce-a fost necesar.

– Ce-a fost necesar? Cathy, îți dai seama cu cine semeni acum?

– Păi, spuse ea cu răceală în voce, nu-ți tot spun de atâta timp că asta sunt eu – o nenorocită căreia nu-i pasă decât de ea?

Chiar a doua zi, mă duseră la doctorul de nebuni, mă trântiră pe un scaun și îmi ziseră să stau acolo. Stătură lângă mine până se deschise ușa și am fost chemați înăuntru. Doamna doctor era în spatele unui birou imens. Ar fi putut măcar să aleagă

un bărbat. O uram pentru că avea părul drept și negru ca madame Marisha când era tânără și poza. Bluza ei albă se bomba în față, așa că a trebuit să-mi întorc privirea.

– Dr. Sheffield, dumneavoastră și soția dumneavoastră puteți să așteptați afară, vom vorbi mai târziu.

I-am urmărit pe părinții mei cum ies pe ușă. Niciodată nu m-am simțit atât de singur ca atunci când femeia aceea se întoarce și se uită la mine din cap până-n picioare cu ochii ei blânzi, care ascundeau gânduri rele.

– Nu prea vrei să fii aici, nu-i așa? întrebă ea.

N-am vrut să-i dau satisfacție dându-i de înțeles că o auzisem.

– Numele meu este dr. Mary Oberman.

Și ce dacă?

– Sunt jucării acolo, pe masa aceea... ia ce vrei.

Jucării... nu eram bebeluș. M-am uitat urât la ea. Își întoarce capul, și știam că nu se simte în largul ei, deși încerca să nu lase să se vadă asta.

– Părinții tăi mi-au spus că-ți place să te joci de-a prefăcutul. Asta, pentru că nu ai destui prieteni de joacă?

N-aveam deloc. Dar naiba să mă ia dacă aveam să o las pe idioata aia să afle. Aș fi un fraier dacă i-aș spune că John Amos e cel mai bun prieten al meu. Odată fusese bunica, dar ea mă trădase.

– Bart, poți să stai acolo și să taci, dar nu faci decât să-i rănești pe cei care te iubesc cel mai mult, și tu ești rănit cel mai mult dintre toți. Părinții tăi vor să te ajute. De-asta te-au adus aici. Trebuie să cooperezi și să-ți dai silința. Spune-mi dacă ești fericit. Spune-mi dacă ești frustrat și dacă îți place modul în care decurge viața ta.

Nu spun da, nu spun nu. Nu spun nimic, și n-are cum să mă oblige. După aceea, îmi povesti despre oameni care se închid în sine, și cum poate asta să-i distrugă emoțional. Toate cuvintele ei erau ca ploaia în geamul în care mă transformasem eu.

– Îți urăști mama și tatăl?

N-aveam să răspund.

– Fratele tău, Jory, îți place de el?

Jory era în regulă. Ar fi fost mai bine dacă era mai neîndemânatic și mai urât decât mine.

- Sora ta adoptată, Cindy... ce părere ai despre ea?

Poate că ochii mei i-au spus ceva, dar își notă ceva în carnetel.

- Bart, începu ea după ce lăsă pixul din mână, încercând să aibă o expresie mămoasă și blândă, dacă refuzi să cooperezi, nu vom avea de ales și va trebui să te internăm într-un spital, unde mulți doctori pot încerca să te ajute să recapeți controlul asupra emoțiilor tale. O să fii tratat bine, dar nu o să fie la fel de plăcut ca acasă. N-o să ai camera ta, lucrurile tale, părinții tăi o să poată veni doar o dată pe săptămână, timp de o oră. Așa că nu crezi că ar fi mai bine să încerci să te ajuți singur înainte ca lucrurile să degenereze? Ce te-a schimbat din băiatul care erai vara trecută?

Nu voiam să fiu închis într-o casă de nebuni cu o grămadă de smintiți care ar putea să fie mai mari și mai răi decât mine, și eu să nu pot să-i vizitez pe John Amos și pe Apple.

Ce puteam să fac? Mi-am adus aminte ce scria în cartea lui Malcolm, despre cum îi făcea pe oameni să creadă că „se dă pe brazdă”, când, de fapt, făcea tot cum voia el.

Am plâns, i-am spus că-mi pare rău, și în timp ce făceam asta, până și eu credeam că sunt sincer. Am spus:

- E mami... îl iubește mai mult pe Jory decât pe mine. Și pe Cindy o iubește mai mult. Eu n-am pe nimeni. Urăsc să n-am pe nimeni.

Și tot așa. Chiar și după ce am zis verzi și uscate, tot le spuse părinților mei că trebuia să merg la ea în continuare un an sau poate chiar mai mult.

- E un băiețel foarte confuz.

Zâmbi și o atinse pe mama pe umăr.

- Nu e vina dumneavoastră. Bart pare programat să se urască pe sine, și, deși pare că vă urăște pe voi pentru că nu-l iubiți destul, de fapt se urăște pe el însuși. De aceea are senzația că oricine îl iubește e fraier. E o boală în toată regula. Ca oricare altă boală fizică, și într-un fel, mai grea, pentru că Bart nu poate să se găsească pe sine.

Eu mă ascundeam, trăgeam cu urechea, surprins să aud ce spunea.

– Vă iubește, doamnă Sheffield, cu o dragoste aproape mistică. De aceea, se așteaptă să fiți perfectă, și în același timp știe că nu este demn de afecțiunea dumneavoastră; și, totuși, paradoxal, vrea să-l vedeți și să recunoașteți că este cel mai bun fiu din lume.

– Dar nu înțeleg, spuse mama, lăsând capul pe umărul tatei. Cum poate să mă iubească și să vrea să mă rănească în același timp.

– Natura umană este foarte complicată. Fiul dumneavoastră este o ființă foarte complicată. Binele și răul se luptă ca să preia controlul asupra personalității lui. El știe, subconștient, de această luptă și a găsit o soluție foarte interesantă. Și-a identificat latura rea a personalității sale punându-se în pielea unui bătrân pe nume Malcolm. Acesta e doar unul dintre numeroasele personaje care îl ajută să se placă pe sine mai mult.

Părinții mei stăteau nemișcați, cu ochii larg deschiși, părând oarecum neajutorați.

Câteva ore mai târziu, înainte să-mi fac rugăciunea de culcare, m-am furișat prin holul lung și am tras cu urechea la ușa părinților mei. Mama spunea:

– Am impresia că întotdeauna o să rămânem încuiați în mansardă și niciodată n-o să fim liberi.

Ce treabă avea mansarda cu mine și cu Malcolm? Era doar pentru că amândoi fuseserăm trimiși acolo drept pedeapsă?

M-am furișat în patru labe înapoi în hol, m-am băgat în pat și am stat acolo în liniște, speriat de mine însumi și de „subconștientul” meu.

Sub pernă aveam jurnalul lui Malcolm, pe care îl absorbeam zi de zi, noapte de noapte. Deveneam tot mai puternic și mai deștept.

Lăsarea întunericului

Seara următoare, mama și tata se așezară în camera de zi în fața focului pe care-l aprinsesem. Uitară de mine pentru că vorbeam atât de puțin. M-am ghemuit pe jos aproape de ușă, în speranța că nu aveau să mă vadă și aveau să creadă că am plecat, cum ar fi trebuit să fac. Nu mă simțeam bine că-i păcăleam intenționat, dar uneori era mai bine să știi sigur un lucru decât să-ți tot pui întrebări.

La început, mama nu vorbi prea mult, apoi aduse vorba de vizita la dr. Oberman.

– Bart mă urăște, Chris. Te urăște și pe tine, și pe Jory, și pe Cindy. Cred că o are și pe Emma pe listă, dar pe mine mă disprețuește cel mai mult. Mă urăște pentru că nu-l iubesc exclusiv pe el.

Tata o trase mai aproape de pieptul lui și o ținu așa tot timpul cât discutară. Când pomeniră ideea de a se strecura în dormitorul lui Bart, ca să vadă dacă era acolo, m-am ascuns repede într-o debara din apropiere și am așteptat să plece spre camera lui Bart.

– A mâncat de seară? întrebă tata.

– Nu.

Mama răspunse de parcă voia să-l lase să doarmă în continuare, ca să poată evita problema în care se transforma el când era treaz. Dar simplul fapt că erau acolo și se uitau la el fu destul ca să-l trezească pe Bart, și, fără să răspundă la salutările lor

pline de afecțiune, îi urmă în sufragerie. Masa trebuia servită chiar și atunci când un băiat de zece ani stătea tăcut și îmbufnat, refuzând să se uite în ochii cuiva.

Atmosfera din timpul mesei fu teribil de stânjenitoare, nimeni nu se simțea în largul lui. Nimeni nu avea poftă de mâncare, și până și Cindy era supărată. Nici Emma nu vorbea, doar își îndeplinea sarcinile în tăcere. Până și vântul, care bătea neîncetat, conteni și copacii rămaseră nemișcați, frunzele lor atârănând de parcă erau înghețate. Dintr-odată se făcu frig, ceea ce mă făcu să mă gândesc la mormintele despre care tot vorbea Bart.

Am stat și m-am întrebat cum puteau mama și tata să-l oblige pe Bart să meargă la sedințele doctoriței Oberman. Cum putea cineva să-l forțeze să vorbească, având în vedere că putea să fie atât de al naibii de încăpățânat? Și tati era și-așa destul de ocupat, fără să-și mai ia din timpul lui alocat pentru pacienți - asta ar fi fost suficient să-i demonstreze lui Bart cui îi păsa.

- Mă duc la culcare acum, spuse Bart rece, ridicându-se fără a cere permisiunea să plece de la masă.

Plecă din sufragerie. Noi am rămas în continuare, prinși într-un fel de vrajă aruncată de Bart.

Tata rupse tăcerea.

- Bart nu e în apele lui. E clar că e ceva care-l tulbură așa de rău, că nici nu poate să mănânce. Trebuie să aflăm ce e.

- Mami, am spus eu, cred că dacă mergi întâi la Bart în seara asta și stai pe marginea patului lui multă vreme, și nu vii la mine și la Cindy în cameră, asta ar putea să compenseze pentru multe lucruri.

Se uită lung la mine, de parcă nu-i venea să creadă că ar putea să fie atât de simplu. Tata fu de acord cu mine, spunând că n-are ce să strice.

Bart se prefăcea că doarme, era lesne de văzut asta. Eu m-am retras și am stat lângă tata în hol, în umbră, unde Bart nu putea să ne vadă. Eram pregătit să sar s-o ajut pe mama dacă Bart devenea violent. Tata ținea o mână fermă pe umărul meu și îmi șopti ușor:

- E doar un băiețel, Jory, un băiețel foarte, foarte tulburat. Un pic mai scund decât majoritatea băieților de zece ani, un pic mai slăbuț, și poate că și asta e o parte a problemei. Bart are mai multe probleme de creștere decât alți băieți.

Tensionat, am așteptat să continue.

- E uimitor cum a putut să se nască atât de lipsit de grație, când mama lui e atât de grațioasă.

M-am uitat spre locul în care ședea mama, uitându-se în jos spre Bart, care părea teribil de ursuz în somn - dacă într-adevăr dormea. După aceea ieși în fugă din camera lui, uitându-se cu o privire pustie și speriată la tata.

- Chris, mi-e frică de el! Du-te tu. Dacă se trezește și începe iar să țipe la mine, o să-l plesnesc. O să simt nevoia să-l bag iar în debara sau în mansardă. Își acoperi strâns gura cu palmele. N-am vrut să spun asta, șopti ea încet.

- Firește că nu. Sper că nu te-a auzit. Cathy, cred că ar fi mai bine să iei două aspirine și să mergi la culcare, și o să-i bag eu în pat pe Bart și pe Jory.

Zămbi larg spre mine, iar eu i-am răspuns cu un surâs. Pur-tam discuții seara, când venea să mă bage în pat... sfaturi despre cum să mă descurc în situații dificile. Treburi de bărbați, de care nu trebuia să știe o femeie.

Tata fu cel care avu curajul să se apropie de Bart, și se așeză cu ușurință pe marginea patului său. Știam că Bart doarme mereu iepurește, și când tata se așeză, patul se lăsă într-atât încât trupul firav al lui Bart se întoarse pe-o parte. Asta ar fi trezit până și pe cineva ca mine, care *obișnuiam* să dorm profund.

M-am apropiat cu grijă, pentru că voiam să văd cu ochii mei dacă Bart se prefăce. În spatele pleoapelor închise, globii oculari i se mișcau spasmodic, de parcă se uita la un meci de tenis, sau la ceva mult mai înfiorător.

- Bart... trezește-te.

Bart sări din somn, de parcă tata ar fi tras cuvintele dintr-un tun pus la urechea lui. Se ridică, cu ochii negri măriți și terifiți. Se holba la tata.

- Nu s-a făcut încă opt, fiule. Emma a făcut o prăjitură cu lămâie pentru desert și a lăsat-o în frigider să se răcească. Și nu-mi spui că nu vrei o felie. E o seară foarte frumoasă. Când eram de vârsta ta, credeam că apusul e cel mai bun moment din zi în care să mă joc. V-ați ascunselea, de-a statuile...

Bart se uita la tata de parcă vorbea într-o limbă străină.

- Hai, Bart, nu mai sta bosumflat aici de unul singur. Te iubesc! Și mama ta te iubește. Nu contează că uneori ești mai stângaci. Sunt alte lucruri care contează mai mult, cum ar fi onoarea și respectul. Nu mai încerca să fii ceva ce nu ești. Nu trebuie să fii cineva superspecial; în ochii noștri deja ești superspecial.

Bart ședea pur și simplu fără să facă nimic și se uita fix la tata cu ostilitate. De ce oare nu putea tata să-l vadă cum îl vedeau ei? Putea un om atât de inteligent ca el să fie orb când venea vorba să-și privească fiul cu sinceritate? Oare Bart descușese ochii atunci când era mama în cameră și oare văzuse ea ure din ei? Întotdeauna putea să vadă mai mult decât tata, chiar dacă el era doctor.

- Văra e aproape pe trecute, Bart. O să mănânce altcineva prăjitura cu lămâie.

De ce se purta atât de drăguț cu băiatul care îl săgeta cu atâta ură în privire?

Când tata se ridică să plece din cameră, Bart îl urmă ascultător. Eu eram umbra nevăzută a lui Bart. Brusc, Bart fugi înaintea tatei, care era pe terasa din spate acum, și sări de-a-ndărzalea, de mai avea un pic și cădea pe trepte.

- Tu nu ești tatăl meu adevărat, mărâi el, și nu poți să mă păcălești. Mă urăști și vrei să mor!

Tata se așeză greoi pe un scaun, aproape de cel pe care ședea mama cu Cindy în brațe. Bart se duse la leagăn ca să se așeze, nu își făcea vânt cu picioarele, doar ședea acolo și se ținea strâns de funii, de parcă ar fi putut să cadă de pe șipca de lemn.

Cu toții am mâncat câte o felie din delicioasa prăjitură cu lămâie făcută de Emma, toți în afară de Bart, care ședea acolo și refuza să se clintească. După aceea, tata se ridică și zise că

trebuie să plece să vadă un pacient. Îi aruncă o privire îngrijorată lui Bart și îi spuse blând mamei:

- Liniștește-te, draga mea. Nu mai fi atât de îngrijorată. O să mă întorc repede. Poate Mary Oberman nu e cel mai bun psihiatru pentru Bart. Pare să manifeste o ostilitate foarte mare față de femei. O să-i găsesc alt psihiatru, un bărbat.

Se aplecă s-o sărute. Am auzit sunetul moale și umed făcut de buzele lor. După aceea se uitară adânc unul în ochii celuilalt, și eu mă-ntrebam ce vedeau oare.

- Te iubesc, Cathy! Te rog, nu-ți mai face griji. Totul va fi bine. Vom supraviețui.

- Da, spuse ea sec, aruncând o privire plină de îndoială în direcția lui Bart, dar nu pot să nu-mi fac griji pentru Bart... pare atât de confuz.

Îndreptându-se de spate, tata se uită lung și atent la Bart.

- Da, spuse el ferm. Și Bart e un supraviețuitor. Vezi ce bine se ține de sforile alea, și e la mai puțin de-un metru de pământ. Dar nu are încredere în el. Cred că așa caută el putere, prefăcându-se că e mai bătrân și mai înțelept; siguranța e în altceva decât în el. Ca băiat de zece ani, e pierdut. Așa că e de datoria noastră să-i găsim pe cineva potrivit care să-l ajute, deși pare imposibil.

- Să conduci cu grijă, spuse ea, așa cum spunea mereu când îl vedea plecând, cu toată dragostea în privire.

Deși eram foarte hotărât să stau treaz ca să le protejez pe mama și pe Cindy, tot începuse să mi se facă somn. De fiecare dată când verificam, Bart era tot în leagăn, privind fără țintă cu ochii lui negri, în timp ce mișca leagănul foarte încet, nu mai mult decât ar fi putut vântul să-l împingă.

- Mă duc s-o bag pe Cindy în pat acum, Jory, îmi spuse mama, apoi îl strigă pe Bart.

- La culcare... vin la tine în câteva minute. Să te speli pe dinți, pe mâini și față. Ți-am păstrat o felie de prăjitură, s-o mănânci înainte să te speli pe dinți.

Nu veni nici un răspuns dinspre leagăn, dar el se ridică greoi, se opri o clipă să se uite la picioarele lui goale, la mâini, să tragă de pijama, să se uite în sus la cer, înspre dealurile din depărtare.

În casă, Bart se plimba aiurea de la un obiect la obiect, ridicând câte unul, întorcându-l invers și uitându-se atent la el înainte să-l pună jos. O bărcuță din sticlă de murano îi captă atenția un moment, apoi încremeni când văzu o minunată balerină de porțelan, în poziție de arabesc. Era o figurină pe care i-o făcuse mami cadou doctorului Paul, după ce se căsătorise cu tata; din multe puncte de vedere, dansatoarea arăta cum probabil că arătase mama când era foarte tânără.

Ridică cu grijă bibeloul delicat, cu tutuul din dantelă înfioial și încremenit și brațele și picioarele firave și albe. Întoarse figurina cu susul în jos și se uită la informațiile care erau inscripționate acolo. *Limoges* scria; știam pentru că și eu citisem. După aceea, atinse părul auriu, cu cărare pe mijloc și dat pe spate în valuri moi, prins cu trandafiri de porțelan roz.

Apoi o lăsă să-i cadă din mână intenționat.

Căzu pe podeaua fără covor și se sparse în câteva bucăți mari. Am sărit, sperând s-o lipesc la loc și poate mama nu avea s-o observe – dar Bart își puse piciorul pe capul balerinei și îl sfărâmă cu furie cu piciorul lui gol.

– Bart, am strigat eu, a fost un lucru groaznic ce-ai făcut! Știi că mama ține la bibeloul ăla mai mult ca la orice! N-ar fi trebuit să faci asta.

– Nu-mi spui tu mie ce pot și ce nu pot să fac! Lasă-mă în pace și să nu spui nimic despre ce-ai văzut. A fost un accident, *băiete*, un accident.

A cui voce era asta? În nici un caz a lui Bart. Iar se prefăcea că e bătrânul ăla.

Am alergat după mătură și făraș ca să strâng ce mai rămăsese din superba balerină, sperând că mama nu avea să observe că lipsește de pe raft.

Când mi-am adus din nou aminte de Bart, am fugit și l-am găsit uitându-se cu viclenie la mama cum o ținea pe Cindy în poală și îi pieptăna părul.

Mama își ridică privirea și îl surprinse pe Bart cum o urmărea. Am văzut cum se albi și încercă să zâmbescă, dar văzu ceva ce îi șterse zâmbetul de pe chip înainte de a se ivi.

Într-o clipă, Bart alergă și o împinse pe Cindy din brațele mamei. Cindy începu să țipe când căzu pe jos – după aceea sări și începu să urle. Fugi spre mama care o luă în brațe, apoi mama se ridică deasupra lui Bart.

- Bart, de ce ai făcut asta?

El se proșăpi pe picioare și se uită cu dispreț la ea. După aceea plecă din cameră fără să se uite în urmă.

- Mami, am spus eu în timp ce ea încerca s-o calmeze pe Cindy și s-o pună în pat, Bart e foarte bolnav la cap. Lasă-l pe tati să-l ducă la ce psihiatru vrea el, dar ține-l acolo până se face bine.

Am auzit-o suspinând, dar de-abia mai târziu începu să plângă.

De data asta eu eram cel care o țineam în brațe; brațele mele care îi dădeau alinare. Mă simțeam atât de matur și de responsabil.

- Jory, Jory, suspina ea, ținându-se strâns de mine, de ce mă urăște Bart? Ce i-am făcut?

Ce puteam să-i spun? Nu știam nici un răspuns.

- Poate ar trebui să încerci să-ți dai seama de ce e Bart atât de diferit de mine. Eu aș prefera să mor decât să te fac nefericită.

Mă ținu strâns, după aceea privi în gol.

- Jory, viața mea a fost un șir de obstacole. Am senzația că dacă se mai întâmplă ceva oribil, s-ar putea să cedez... și nu pot îngădui să se întâmple asta. Oamenii sunt atât de complicați, Jory, în special adulții. Când aveam zece ani, credeam că adulții au o viață ușoară, că au toate drepturile și toată puterea pe care și-o doresc. N-am crezut că a fi părinte e atât de dificil. Dar nu tu, dragul meu, nu tu...

Știam că viața ei fusese foarte nefericită, că își pierduse părinții, după aceea pe Cory, pe Carrie, pe tatăl meu și apoi pe cel de-al doilea soț.

– Copilul răzbunării mele, șopti ea, parcă pentru sine. Toț timpul cât am fost gravidă cu Bart, am suferit din cauza sentimentului de vinovăție. Îl iubeam atât de mult pe tatăl lui... și, într-un fel, eu am dat o mână de ajutor la uciderea lui.

– Mami, am spus eu cu o străfulgerare de inspirație, poate Bart simte vinovăția ta când te uiți la el – ce crezi?

PARTEA A TREIA

Furia lui Malcolm

Soarele îmi bătea în ochi și m-am trezit. După ce m-am îmbrăcat, dintr-odată nu m-am mai simțit așa bătrân ca Malcolm, și într-un fel mă bucuram. Totuși, eram trist, pentru că Malcolm era atât de demn de încredere.

De ce nu aveam prieteni de vârsta mea? De ce mă plăceau doar oamenii în vârstă? Nu conta, acum că bunica spusese că mă iubește și mi-l furase pe Apple. Trebuia să accept faptul că John Amos era singurul meu prieten adevărat.

Am ieșit pe-afară și m-am târât prin împrejurimi înainte de micul dejun, amușinând pământul, mirosind după sălbăticiunile cărora le era frică de mine la lumina zilei. Iepurașul fugi ca un apucat, dar n-aveam de gând să-i fac rău, zău.

La masă, la micul dejun, se tot uitau la mine, de parcă se așteptau să fac ceva groaznic. Tata nu îl întrebă pe Jory cum mai e, ci doar pe mine. M-am încruntat la cerealele reci. Uram stafidele! Arătau ca niște găze moarte.

- Bart, te-am întrebat ceva.

Știam deja.

- Bine, am spus eu fără să mă uit la tata, care mereu se trezea binedispus și niciodată nu părea trist ca mine – și ca mami. Aș vrea să angajați un bucătar ca lumea. Sau mai bine ar sta mami acasă și ne-ar găti, cum fac alte mame. Chestiile pe care le face Emma nu-s bune nici de dat la câini.

Jory mă pironi cu privirea și îmi dădu un șut în picior pe sub masă, de parcă încerca să mă avertizeze să-mi țin gura.

– Nu Emma ți-a pregătit cerealele, Bart, spuse tati. Așa sunt ele din cutie. Și până în dimineața asta, îți plăceau stafidele. Le voiai și pe ale lui Jory. Dar dacă nu-ți mai sunt pe plac stafidele în dimineața asta, nu le mănca. Și de ce îți sângerează buza de jos?

Sângera? Doctorii vedeau sânge peste tot pentru că tăiau oameni mereu.

Jory preluă inițiativa de a răspunde:

– Se juca de-a lupul de dimineață, tati, atâta tot. Bănuiesc că atunci când a sărit la iepure și a încercat să-i muște capul, s-a mușcat singur.

Zâmbi cu răutate spre mine, de parcă era încântat de prostia mea.

Se întâmpla ceva. Îmi dădeam seama, pentru că nimeni nu întrebă de ce m-aș juca de-a lupul. Doar se uitară la mine de parcă se așteptau să mă port ca un nebun.

I-am auzit pe mama și pe tata cum șușoteau în cămară – vorbeau despre mine. Am auzit ceva despre medici, despre alți psihiatri. Nu aveam să merg! Nu aveau cum să mă oblig!

După aceea, mama reveni în bucătărie și vorbea cu Jory în timp ce tata se duse în garaj să pornească mașina.

– Mami, chiar o să ținem spectacolul diseară?

Mama îmi aruncă o privire îngrijorată, apoi se forță să zâmbească și spuse:

– Desigur. Nu pot să-i dezamăgesc pe elevi, pe părinții lor și pe ceilalți invitați care au cumpărat deja bilete.

Fraierii scapă repede de bani.

– Cred că o s-o sun pe Melodie, spuse Jory. Ieri i-am spus că s-ar putea să anulăm spectacolul.

– Jory, de ce i-ai spune asta?

Fratele meu se uită la mine de parcă eu eram de vină pentru toate, chiar și pentru spectacolele care nu erau anulate – și n-aveam de gând să merg. Nici dacă își aduceau aminte să mă cheme. Nu voiam să văd un balet prostesc, în care toți dansează

și nu spun nimic. Nici măcar nu dansau *Lacul lebedelor*, ci cel mai stupid și mai plictisitor balet – *Coppelia*.

Tata se întoarse în casă, deoarece uitase ceva, ca de obicei.

– Bănuiesc că tu o să fii prințul, îi spuse el lui Jory, care se întoarse spre el cu dispreț.

– Doamne, tati, când o să înveți? Nu e nici un prinț în *Coppelia*! Majoritatea timpului o să fii doar în *trupă*, dar mami o să fie minunată în rolul ei. Ea singură a făcut coregrafia!

– Ce spui? urlă tata, întorcându-se să se uite la mama. Cathy, știi că n-ar trebui să dansezi cu genunchiul ăla beteag! Mi-ai promis că n-o să mai dansezi niciodată la profesioniști. Genunchiul ăla ar putea să cedeze în orice moment, și aia e. Încă o căzătură, și poți să ajungi infirmă pe viață!

– O singură dată, se rugă ea de parcă toată viața ei depindea de asta. O să fii doar păpușa mecanică, o să stai pe un scaun – nu face caz din nimic.

– Nu! tună el din nou. Dacă te urci în seara asta pe scenă și nu pățești nimic, o să crezi că genunchiul e bine. O să vrei să repeți succesul, și dacă o mai faci încă o dată, s-ar putea să-ți vezi genunchiul afectat pentru totdeauna. O singură căzătură serioasă, și ai putea să-ți rupi piciorul, pelvisul, spatele... s-a mai întâmplat, știi foarte bine!

– Numește fiecare os din corpul meu! țipă ea la el.

Și eu mă gândeam și mă tot gândeam: dacă și-ar rupe oasele și n-ar mai putea să danseze, ar fi nevoită să stea acasă cu mine tot timpul.

– Sincer, Chris, uneori te porți de parcă sunt sclava ta! Uită-te la mine, am treizeci și șapte de ani, și în curând o să fiu prea bătrână ca să mai dansez. Lasă-mă să mă simt utilă, cum te simți și tu util. Trebuie să dansez – *doar o singură dată*!

– Nu, repetă el, nu la fel de ferm însă. Dacă cedezi, nu o să fie ultima dată. O să vrei să dansezi din nou...

– Chris, n-am de gând să mă rog de tine. Nu am nici un elev capabil să joace rolul ăla – și o s-o fac, fie că-ți place, fie nu.

Îmi aruncă o privire de parcă își făcea griji mai mult de părerea mea decât de părerea tatei. Eu eram bucuros, foarte

bucuros... pentru ca *chiar* avea să cadă! În adâncul meu, știam că o puteam face să cadă cu puterea dorinței. Aveam să stau în public și s-o deochi; după aceea avea să fie partenerul meu de joacă. Aveam s-o învăț cum să se târască și să amușine pământul ca un câine sau un indian, și avea să fie uimită câte lucruri poți să descoperi când amușini.

– Eu nu vorbesc de o rană minoră, Catherine, spuse nesuferitul ăla de soț. Toată viața ți-ai forțat încheieturile și ai ignorat durerea. A venit timpul să începi să conștientizezi că sănătatea familiei tale depinde de bunăstarea ta.

M-am încruntat spre tata, cu regret că uitase ceva și fusese nevoit să se întoarcă și să audă prea multe. Mama nici măcar nu părea surprinsă că-și uitase din nou portofelul; era doctor și ar fi trebuit să aibă o memorie bună. Îi dădu portofelul, care rămăsese lângă farfuria din care mâncase de dimineață, și îi zâmbi într-un colț al gurii.

– Faci asta în fiecare zi. Te duci în garaj, pornești mașina și după aia îți aduci aminte că n-ai portofelul.

Și el îi zâmbi în același fel.

– Evident că fac asta. Așa am ocazia să mă întorc și să aud toate lucrurile pe care nu mi le spui.

Își îndesă portofelul în buzunar.

– Chris, nu-mi place să fac lucruri împotriva dorințelor tale, dar nu-mi permit un spectacol de mâna a doua, și e marea șansă a lui Jory să fie văzut solo...

– Măcar o dată în viață, Catherine, ascultă ce-ți spun. La genunchiul ăla ți s-a făcut radiografie, știi că e rupt cartilajul, și încă te plângi de durere încontinuu. Durerea cronică e una – durerea acută e alta. Asta vrei?

– Of, voi, doctorii! pufni ea. Aveți niște păreri atât de sumbre despre cât de fragil e corpul uman. Mă doare genunchiul, și ce dacă? Toți dansatorii mei se plâng că-i doare ceva. Se plângeau și când eram în Carolina de Sud, se plângeau și-n New York, și-n Londra... ce înseamnă durerea pentru un dansator? Nimic, doctore, absolut nimic ce nu pot să suport.

– *Cathy!*

Nu am mai avut dureri serioase de genunchi de doi ani de zile. M-ai auzit pe mine plângându-mă de durere? Nu!

Și cu asta, tata ieși din bucătărie, prin camera de serviciu, spre garaj.

Într-o clipă, ea fugi după el, și eu fugeam după ea, sperând să mai aud ceva din cearta lor și că ea avea să câștige. Atunci aș avea-o doar pentru mine.

- Chris, strigă ea, deschizând larg portiera din dreapta și intrând în mașina lui, unde își aruncă brațele în jurul gâtului lui. Nu pleca nervos. Te iubesc, te respect și jur pe cuvânt de onoare că asta o să fie ultima dată când mai joc într-un spectacol. Jur că n-o să mai dansez pe scenă vreodată. Știu de ce ar trebui să stau acasă... știu...

Se sărutară. În viața mea n-am mai văzut doi oameni cărora să le placă să se sărute așa mult. După aceea, ea se retrase și se uită blând în ochii lui, îl mângâie pe obraz și murmură:

- E prima mea ocazie să dansez la profesioniști cu fiul lui Julian, dragul meu. Uită-te la Jory, cât de mult seamănă cu Julian. Am coregrafiat un *pas de deux* special, în care eu sunt o păpușă mecanică, și Jory e un soldat mecanic. E cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Te vreau acolo, în public, vreau să fii mândru de soția ta și de fiul tău. Nu vreau să stai acolo și să-ți faci griji din cauza genunchiului meu. Serios, am repetat și nu mă doare!

Îl mângâie și îl mai sărută puțin, iar eu puteam vedea că el o iubește mai mult decât pe oricine, mai mult decât pe noi, mai mult decât se iubea pe el însuși. Ce fraier! Un mare fraier, să iubească atât de mult o femeie.

- Bine, spuse el. Dar e ultima dată. Genunchiul tău nu mai poate să suporte ani și ani de exersat. Chiar și când predai lecții, îți folosești genunchiul prea mult, atât de mult încât s-ar putea ca alte încheieturi să aibă de suferit.

Am urmărit o cum se întoarce și plecă. Vocea ei era tristă când vorbea.

- Acum mulți ani, madame Marisha mi-a spus că nu o să am viață dacă nu dansez, și eu am refuzat să cred asta. Acum am șansa să aflu.

Bun!

Cuvintele astea fură exact ce avea el nevoie să audă ca să-i vină o nouă idee. Se aplecă și o chemă.

- Cathy, dar ce zici de cartea pe care spuneaai că ai de gând s-o scrii? Ar fi un moment bun s-o începi... Se uită lung la mine, iar eu m-am simțit ca un geam transparent. Bart, țin minte că ești foarte iubit. Dacă ai vreun resentiment față de ceva, sau de cineva, tot ce trebuie să faci e să vii și să-mi spui mie, sau mamei tale. Suntem dispuși să te ascultăm și facem tot ce putem ca să fii fericit.

Fericit? Aveam să fiu fericit doar când avea să dispară el din viața ei. Fericit, dacă ea ar fi doar a mea - și după aceea mi-am adus aminte de acel bătrân... doi bătrâni. Nici unul din ei nu voia ca ea să rămână în viață... nici unul. Eu voiam să fiu ca ei, în special ca Malcolm, așa că m-am prefăcut că el era în garaj, așteptând să plece tati, și eu aveam să rămân singur. Lui îi plăcea când eram singur, când mă simțeam trist, singur, rău, furios... și chiar acum el zâmbea.

Nici nu plecaseră bine mami și Jory, la puțin timp după plecarea tatei, că Emma iar începu să mă bată la cap, să se la de mine, să mă urască.

- Bart, nu poți să-ți ștergi sângele de pe buză? Chiar trebuie să te tot muști? Majoritatea oamenilor se abțin să-și facă rău singuri.

Ce știa ea despre mine? Nu simțeam durere când îmi mestecam buza? Îmi plăcea gustul de sânge.

- Să-ți spun un lucru, Bartholomew Scott Winslow Sheffield, dacă ai fi băiețelul meu, te-aș mai altoi din când în când. Cred că îți place să chinui oamenii și să faci răutăți doar pentru că vrei atenție. Nu-i nevoie de un psihiatru cu zece diplome ca să știi asta!

- TACI DIN GURĂ! am țipat eu.

Să nu îndrăznești să-mi zici mie să tac din gură. M-am cam săturat de mofturile tale! Tu ești responsabil pentru toate lucrurile rele care se întâmplă în casa asta. Tu ai spart bibeloul ăla scump la care ținea mama ta. L-am găsit în coșul de gunoi, înfășurat în ziar. Poți să te încrunți la mine cu ochii ăia ai tăi negri și urâți, dar nu mi-e frică. Tu ești cel care a înfășurat sârma în jurul gâtului lui Clover și i-ai omorât câinele fratelui tău. Să-ți fie rușine! Ești un băiețel foarte rău și nesuferit, Bart Sheffield, și nu-i de mirare că n-ai prieteni, chiar nu-i de mirare! Și o să-i scutesc pe părinții tăi să mai plătească mii de dolari când o să-ți altoiesc fundul până ți-l invinețesc. N-o să mai poți să stai jos două săptămâni după aia!

Se înalță deasupra mea, făcându-mă să mă simt mic și neajutorat. Voiam să fiu oricine altcineva în afară de mine, oricine care era puternic.

- Dacă mă atingi, te omor! am spus eu rece.

M-am ridicat țepăn, mi-am fixat picioarele departe unul de celălalt, mi-am pus mâinile pe masă ca să-mi țin echilibrul. Mânia clocotea în interiorul meu. Acum știam cum să mă transform în Malcolm și să fiu destul de neîndurător încât să primesc ce voiam, când voiam.

Uită-te la ea, e speriată acum. Ochii ei erau mari și înspăimântați. Mi-am ridicat buza de sus și mi-am arătat dinții, după aceea mi-am curbat buzele într-un surâs batjocoritor.

- Femeie, *dispari dracu' din fața mea până nu îmi pierd controlul!*

Emma se dădu în spate tăcută, apoi fugi în sufragerie, îndreptându-se spre hol, ca s-o protejeze pe Cindy.

Am așteptat toată ziua. Emma credea că mă ascund în gaura mea din tufișuri, așa că o lăsă pe Cindy singură la groapa cu nisip, sub umbra unui stejar bătrân. Avea și un umbrar draguț. Nimic nu era prea bun pentru Cindy, și era doar adoptată.

Chicoti când mă văzu șchiopătând spre ea, de parcă arătam nostim și doar mă prefăceam că sunt bătrân. Uite cum zâmbește și încearcă să mă fărmece. Stând acolo, pe jumătate dezbrăcată,

neavând nimic pe ea în afară de o pereche de pantalonași scurți verzi cu alb. Avea să crească, să se facă mai frumoasă și să devină ca toate femeile, ademenind bărbații în păcat. Și avea să-l trădeze pe bărbatul care o iubea, avea să-și trădeze și copiii. Dar... dar... dacă ar fi urâtă, ce bărbat ar mai dori-o? Dacă ar fi urâtă, n-ar face copii. Atunci n-ar fi în stare să farmece bărbații. I-aș salva toți copiii de la ce-ar putea ea să facă mai târziu. Să salvez copiii, asta era important.

- Barr-tee, spuse ea zâmbind la mine, cu picioarele încrucișate, încât îi vedeam chiloții dantelați pe sub pantaloni. Joacă, Barr-tec? Joacă cu Cindy...?

Mănuțe grăسune se întindeau spre mine. Încerca să mă „seducă"! Avea doar doi ani și câteva luni și deja știa toate metodele alea mârșave ale femeilor.

- Cindy! strigă Emma din bucătărie, pe când eu eram pe jos, dar nu putea să mă vadă de tufșuri. Ești bine?

- Cindy joacă castele de nisip! răspunse micuța nimeni, de parcă voia să mă protejeze. După aceea își luă găletușa preferată roșie și mi-o oferă - și lopățica roșu cu galben.

Am strâns mai tare în mână mânerul briceagului.

- Cindy cea drăguță, am cântat eu încet în timp că mă târam mai aproape, cu un zâmbet dulce pe față, care o făcu să chicotească. Cindy cea drăguță vrea să se joace de-a salonul de frumusețe...

Bătu din palme.

- Ohh, zise ea încântată. Drăguș!

Părul blond din mâna mea se simțea mătăsos și curat. Râse când am tras ușor de părul ei și i-am dat jos funda din coadă.

- N-o să-ți fac rău, am spus eu, arătându-i cuțitul cu mâner sidefiu. Așa că să nu țipi... stai cuminte la salonul de înfrumusețare până termin.

Aveam o listă de cuvinte noi în camera mea. Trebuia să le pronunț, să le exerseze ortografia și să le folosesc de cel puțin cinci ori în aceeași zi - și de-atunci în continuare. Trebuia să

știu cuvinte importante ca să pot să impresionez oamenii, ca să știe că sunt deștept.

Intimidant. Am înțeles – însemna să-i faci pe oameni să se teamă de tine.

În cele din urmă – și-asta știam. Însemna că mai devreme sau mai târziu avea să vină și vremea mea.

Senzual – cuvânt urât. Însemna fiori care te trec când atingi fete. Trebuia să scap de chestii senzuale.

M-am plictisit repede de cuvintele importante pe care trebuia să le învăț ca să câștig respect. M-am plictisit să mă prefac că sunt Malcolm. Problema era că începeam să mă pierd pe mine. Acum nu mai eram Bart până la capăt. Și-acum, că începuse să dispară, dintr-odată Bart nu mai părea la fel de prost și de vrednic de dispreț cum fusese odată.

Am recitit o anumită pagină din cartea lui Malcolm când era de vârsta mea. Ura părul blond, ca al mamei lui, ca al fiicei lui – dar nu știa despre micuța „Corrine” când a scris:

Numele ei era Violet Blue, și părul ei îmi amintea de părul mamei. Îi uram părul. Mergeam la aceeași școală de duminică, și eu ședeam în spatele ei și mă zgâiam la părul ei care într-o bună zi avea să ademenească vreun bărbat și să-l facă s-o doarească, așa cum o dorise și amantul pe mama mea.

A zâmbit la mine într-o zi, așteptând un compliment, dar am păcălit-o. I-am spus că părul ei e urât. Spre surpriza mea, a început să râdă.

– Dar are aceeași culoare ca al tău.

Mi-am ras tot părul în ziua aceea și, când am prins-o pe Violet Blue, a doua zi, am trântit-o la pământ. Când a plecat acasă plângând, era la fel de cheală ca și mine.

Tot părul ăla blond și drăguț, care fusese cândva al lui Cindy, zbura în vânt. Ea plângea în bucătărie. Nu pentru că o speriasem sau pentru că-i făcusem rău. Zbierătul Emmei fu cel care îi spuse că se întâmplase ceva rău. Acum, părul lui Cindy arăta ca al meu. Des, scurt și urât.

Ultimul dans

– Jory, strigă mama ușurată când mă văzu venind. Slavă Domnului că te-ai întors. Ai mâncat bine la prânz?

Sigur, am spus eu, bun prânzul, dar nu era prea atentă că nu dezvoltam răspunsul, pentru că era mult prea ocupată cu detalii de ultim moment. Așa decurgeau zilele de spectacol; cursuri dimineața, repetiții după-amiaza și spectacolul seara. Grabă, grabă, grabă, și în tot timpul acesta îți inculcai convingerea că aveai să vină sfârșitul lumii dacă nu dansai cât de bine puteai. Și când nu venea sfârșitul lumii...

– Știi, Jory! exclamă mama fericită în cabina de machiaj pe care o împărțeam – era în spatele unui paravan și nu prea puteam să ne vedem efectiv. Toată viața m-a încântat baletul. Dar seara asta va fi cea mai grandioasă dintre toate, pentru că o să dansez cu fiul meu! Știu că noi am dansat împreună de multe ori, dar seara asta e specială. Acum ești destul de bun încât să dansezi solo. Te rog, te rog, dă tot ce ai mai bun în tine, ca Julian să fie mândru în cer de singurul lui fiu.

Sigur, aveam să îmi dau toată silința, ca întotdeauna. Se aprinseră luminile rampei, uvertura se termină; cortina se ridică. Fu un moment de liniște înainte să înceapă muzica din primul act. Genul meu și-al mamei de muzică – genul care ne purta pe amândoi spre tărâmul acela de-a pururi fericit, unde orice se putea întâmpla, chiar și finaluri fericite.

- Mami, urăți minunat - mai drăguță decât toate celelalte dansatoare.

Și chiar așa era. Ea râse fericită și îmi spuse că, fără doar și poate, știam cum să-i fac pe plac unei femei, și dacă aveam să continuăm astfel, aveam să fim Don Juanul secolului nostru.

- Acum, să ascuți atent muzica, Jory! Nu te lăsa prea absorbit de numărul, încât să uiți de muzică - asta e cel mai bun mod de a prinde magia, simțind muzica!

Eram atât de nerăbdător și de tensionat, că eram gata să explodez în câteva clipe.

- Mami, sper că tatăl pe care-l iubesc cel mai mult va fi în primul rând.

Atunci, fugi spre locul din care putea să vadă publicul. În anumite locuri, luminile nu mă orbeau.

- Nu-i acolo, spuse ea tristă, nici Bart...

N-aveam timp să-i răspund. Mi-am auzit semnalul muzical și am ieșit dansând împreună cu ceilalți membri ai trupei. Totul mergea bine, cu mama în rolul frumoasei păpuși Coppelia, care părea atât de vie încât să emane iubire de la distanță.

Dar când se sfârși primul act, gâfâia și rămase fără suflu. Nu-i spusese tatei că dansa și-n rolul fetei de la țară, Swanhilda, care îl iubea pe Franze, chiar și după ce el se îndrăgostise prostete de o păpușă mecanică. Două roluri pentru mama - roluri dificile pe care ea le coregrafiasse. Cu siguranță tata i-ar fi interzis să danseze dacă ar fi știut întregul adevăr despre ultimul ei dans. Oare greșisem pentru că o ajutasem să-l păcălească?

- Mami, cum îți mai e genunchiul? am întrebat-o când am văzut-o făcând câte o grimasă între acte.

- Jory, genunchiul meu n-are nimic! spuse ea aspru, încercând din nou să-i vadă pe tata și pe Bart în scaunele lor. De ce nu sunt acolo? Dacă nu vine Chris să mă vadă dansând pentru ultima dată, n-o să-l iert niciodată.

L-am văzut pe tata și pe Bart chiar înainte să înceapă al doilea act. Stăteau pe-al doilea rând, și mi-am dat seama că Bart fusese adus cu forța. Stătea îmbufnat și se uita urât la cortina care urma să se ridice și să expună frumusețe și grație - și

atunci avea să se încrunte și mai rău. Frumusețea și grația nu-i luminau viața lui Bart cum mi-o luminau pe a mea.

Începu al treilea act. Eu și mama am dansat împreună, păpuși aduse la viață de niște chei imense prinse la spate. Începeam foarte țepeni, încălzindu-ne articulațiile, care scârțâiau. Camera uriașă în care își ținea dr. Coppelius invențiile era slab luminată în mod misterios, iar luminile albastre confereau decorului și mai mult dramatism. Îmi dădeam seama că mama are probleme, dar nu greși nici un pas, în timp ce amândoi țineam ritmul muzicii și porneam toate celelalte jucării mecanice, care prindeau viață ca să danseze cu noi.

– Mami, ești bine? am întrebat eu în șoaptă când am ajuns destul de aproape.

– Sigur, răspunse ea zâmbind în continuare, nefăcând nimic altceva decât să zâmbească, pentru că se presupunea că zâmbetul îi era pictat pe chip.

Mi-era frică pentru ea, cu toate că îi admiram curajul. Știam că Bart se uită la noi din public, gândindu-se că suntem niște fraieri și simțind gelozie pentru grația noastră.

Dintr-odată, mi-am dat seama, după zâmbetul încordat al mamei, că suferea groaznic. Am încercat să dansez mai aproape, dar una dintre păpușile clown imi tot ieșea în cale. Urma să se întâmple. Știam – exact lucrul de care se temea tata.

Urmau o serie de piruete care o purtau într-un cerc în jurul scenei. Ca să facă asta, trebuia să știe exact unde se aflau ceilalți, și unde erau toate elementele de recuzită. Când se învârti aproape de mine, m-am întins spre ea ca să nu-și piardă echilibrul înainte să treacă mai departe. Oh, Doamne, nu puteam să mă uit! După aceea, am văzut că avea să reușească; indiferent dacă o durea sau nu, avea să danseze fără să cadă. Fericit acum, am sărit în aer și am aterizat în genunchi, în timp ce o ceream de soție în joacă. Apoi, mi-a stat inima. Una dintre panglicile de la poantele sale se desfăcuse.

– Panglica, mami, ai grijă la panglica de la piciorul stâng!

Am strigat peste muzică, dar nu mă auzi. Un alt dansator călcă pe panglica desfăcută. Mama se dezechilibra. Își întinse

brațele ca să se îndrepte, și poate că ar fi reușit – dar am văzut cum zâmbetul ei pictat se transformă într-un țipăt de durere mut când genunchiul îi cedă și ea căzu. Fix în mijlocul scenei.

Oamenii din public țipară. Unii se ridicară ca să vadă mai bine. Noi, pe scenă, am continuat să dansăm, în timp ce managerul veni și o duse pe mama în culise. Dublura ei intră dansând în scenă și spectacolul continuă.

Într-un final, cortina se lasă. N-am mai stat la aplauze. Nu știam cum să ajung mai repede la mama. Groaznic de speriat, am fugit spre locul în care tata o ținea în brațe, în timp ce oamenii în costume albe de pe ambulanță îi pipăiau picioarele, ca să vadă dacă unul sau amândouă ar putea să fie rupte.

– Chris, a fost bine? întrebă ea, deși era palidă de durere. N-am distrus complet spectacolul, nu? Ne-ai văzut pe mine și pe Jory în *pas de deux*?

– Da, da, spuse el, sărutându-i tot chipul, ajutând-o cu atâta tandrețe să se urce pe targă. Tu și Jory ați fost minuați. Nu v-am mai văzut vreodată să dansați atât de frumos – iar Jory e scriitor.

– Și de data asta nici n-a fost nevoie să sângerez pe picioare, spuse ea înainte să închidă ochii istovită, doar să-mi rup unul.

Nu prea avea sens ce spunea. Mi-am întors gândurile spre expresia de pe fața lui Bart în timp ce se holba la ea. Părea fericit, aproape încântat. Eram oare nedrept cu el? Sau vedeam oare în ochii lui vinovăție?

Am suspinat când mama a fost așezată pe targă și urcată în ambulanța care urma să-i ducă pe ea și pe tata la cel mai apropiat spital. Tatăl lui Melodie a promis să mă ducă pe mine până la spital, apoi pe Bart acasă, în siguranță.

– Deși sunt sigur că Melodie ar vrea ca Jory să meargă acasă și că Bart ar insista să stea cu mama lui în spital.

Mult mai târziu, mama se trezi după sedativele care îi fuseseră administrate, ca să se uite la florile care îi umpleau camera.

– Arată ca o grădină, spuse ea.

Îi zâmbi ușor tatei, întinzând mâinile ca să-l ia în brațe pe el, și apoi pe mine.

– Știu că o să-mi spui că m-ai avertizat, Chris. Dar până să cad, am dansat bine, nu-i așa?

– Panglica de la balerin a fost de vină, am spus eu, nerăbdător s-o protejez de mânia lui. Dacă nu s-ar fi desfăcut, n-ai fi căzut.

– N-am piciorul rupt, nu-i așa? Îl întrebă ea pe tati.

– Nu, draga mea, ai doar niște ligamente întinse și cartilaje rupte, pe care le-au refăcut în timpul operației.

După aceea se așeză pe marginea patului și îi dădu pe un ton grav toate detaliile despre leziunea ei, care nu era nici pe departe atât de lipsită de gravitate cum ar fi vrut ea să creadă.

Mama gândi cu voce tare:

– Chiar nu pot să înțeleg cum de s-a desfăcut panglica aia. Mereu o cos chiar eu cu grijă, pentru că nu am încredere în altcineva...

Se opri, uitându-se în gol.

– Unde te doare acum?

– Nicăieri, sări ea nervoasă. Unde e Bart? De ce n-a venit cu voi?

– Știi cum e Bart. Urăște spitalele și bolnavii, la fel de mult cum urăște toate celelalte lucruri. Emma are grijă de el și de Cindy. Dar te vrem acasă cât de curând, așa că fă cum îți spun doctorul și asistentele – și nu fi așa de încăpățânată încât să nu le dai ascultare.

– Ce-i în neregulă cu mine? întrebă ea, la fel de uimită ca mine.

M-am îndreptat, pentru că simțeam că urmează o lovitură.

– Genunchiul tău nu arată bine deloc, Cathy. Fără să intru în detalii, va trebui să stai în scaun cu roțile până se vindecă ligamentele rupte.

– Scaun cu roțile? Șocală, spuse asta de parcă era vorba de vreun scaun electric! Ce s-a întâmplat, de fapt? Nu mi-ai spus tot. Încerci să mă protejezi!

– Când medicii vor fi siguri, atunci vei ști. Dar un lucru e cert, n-o să mai poți să dansezi niciodată. Și mi-au mai spus că nu vei putea nici măcar să le faci demonstrații elevilor. Nu mai poți să dansezi sub nici o formă, nici măcar vals.

O spuse cu fermitate, dar și cu durere și compasiune în ochi.

Părea șocată, nevenindu-i a crede că o căzătură atât de mică făcuse atât de mult rău.

– Nu mai pot să dansez...? Deloc?

– Absolut deloc, repetă el. Îmi pare rău, Cathy, dar te-am avertizat. Adu-ți aminte de câte ori ai căzut și te-ai lovit la genunchi. Cât crezi că poate să îndure? N-o să-ți mai fie ușor nici să mergi. Așa că, plângi cât de tare poți. Scoate-ți asta din minte.

Plânse în brațele lui, și eu am stat pe un scaun și am suspinat în sinea mea; mă simțeam atât de îndurerat de parcă eu îmi pierdusem capacitatea de a dansa.

– E în regulă, Jory, spuse ea după ce își șterse lacrimile și își compuse un zâmbet șovăielnic. Dacă nu pot să dansez, o să găsesc altceva mai bun de făcut – deși, Dumnezeu știe care va fi acela.

Altă bunică

După câteva zile, mama se simțea mult mai bine, și-atunci tati aduse la spital o mașină de scris portabilă, un teanc gros de hârtie galbenă și alte ustensile de scris. Îngrămădi totul pe măsuță, care se răsturnă pe patul mamei, și îi aruncă unul dintre zâmbetele lui fermecătoare.

– E un moment foarte bun să termini cartea pe care ai început-o mai de mult, spuse el. Uită-te prin jurnalele tale vechi și dă-i drumul – și naiba să-i ia pe ăia pe care s-ar putea să-i rănești! Rănește-i cum ai fost și tu rănită, cum am fost și eu. Înjunghie-i de câteva ori și pentru Cory și Carrie. Și dacă tot te apuci, dă câteva lovituri și pentru mine, Jory și Bart, pentru că și ei sunt afectați.

Despre ce vorbea?

Se uitară unul la celălalt îndelung, apoi ea îi luă din mână, fără entuziasm, o agendă mare și o deschise, încât i-am putut vedea scrisul ei mare de mână, de fetișcană.

– Nu știu dacă e bine, murmură ea cu o privire stranie. Ar fi ca și cum aș retrăi totul din nou. Toată durerea ar reveni. Tati scutură din cap.

– Cathy, fă ce crezi tu că trebuie făcut. Cu siguranță ai avut un motiv întemeiat pentru care ai început toate cărțile alea. Cine știe, poate o să începi o nouă carieră, una care să te satisfacă mai mult decât precedenta.

Mi se părea imposibil ca scrisul să înlocuiască dansul, dar când am vizitat-o în spital, a doua zi, scria de zor. Avea pe chip o expresie ciudată, intensă, și, într-un fel, eram invidios.

- Cât mai durează? îl întrebă ea pe tata, care mă adusese cu mașina să o văd.

Cu toții o așteptam, Emma cu Cindy în brațe, și eu ținându-l strâns de mână pe Bart. Tata o ridică pe mama de pe locul din față și o așază în scaunul cu roțile pliant, pe care-l închiriasse. Bart se holbă la scaun cu repulsie, în timp ce Cindy strigă:

- Mami, mami!

Ei nu-i păsa cum venea mama acasă, atât timp cât venea, dar Bart stătu în spate și se tot uită la mama din cap până în picioare, ca la o străină de care nu-i plăcea.

Apoi Bart se întoarse și intră în casă. Nici măcar nu o salutase. O umbră de durere străbătu chipul mamei înainte să-l cheme.

- Bart! Nu pleca înainte să apuc să te salut. Nu te bucuri că mă vezi? Nici nu știu cât de dor mi-a fost de tine. Știu că nu-ți plac spitalele, dar tare aș fi vrut să vii să mă vezi. Știu și că nu-ți place scaunul ăsta, dar n-o să-l folosesc pentru totdeauna. O doamnă de la ședințele de terapie mi-a arătat cât de multe lucruri poți să faci stând într-un scaun din ăsta...

Se întrerupse, pentru că privirea lui urâtă și întunecată nu o încuraja să continue.

- Arăți ciudat în scaunul ăla, spuse el cu sprâncenele încruntate. Nu-mi place de tine în scaunul ăla!

Mama răsese nervos.

- Să fiu sinceră, nu e tronul meu preferat, dar ține minte că nu o să facă parte din viața mea permanent, doar până mi se vindecă genunchiul. Vino, Bart, fii drăguț cu mama ta. Te iert că nu m-ai vizitat în spital, dar nu te iert dacă nu-mi arăți nici măcar un pic de afecțiune.

Încruntat în continuare, se dădu în spate în timp ce ea venea cu scaunul spre el.

- Nu! Nu mă atinge! strigă el în gura mare. Nu trebuia să dansezi și să cazi! Ai căzut pentru că nu voiai să vii acasă să mă vezi din nou! Mă urăști acum pentru că i-am tăiat părul lui Cindy! Și acum stai în scaunul ăla doar ca să mă pedepsești, nu că ai nevoie de el!

Întorcându-se pe loc, fugi spre curtea din spate, sărind pe pietre. Trecuse de două, când se împiedică și căzu. Adunându-se de pe jos, fugi din nou, se lovi de un copac și tipă. Vedeam cum îi sângerează nasul. Mamă, ce jenant!

Tata râse de izbucnirea lui Bart în timp ce o împingea pe mama în casă, cu Cindy care era încântată să stea la ea în brațe.

- Nu-ți face griji în legătură cu Bart... o să se întoarcă spășit... i-a fost foarte dor de tine, Cathy. L-am auzit plângând noaptea. Și noul lui psihiatru, dr. Hermes, spune că e mai bine, ostilitatea i-a dispărut într-o clipă.

Ea nu spusese nimic, doar continua să-și treacă mâna prin părul foarte scurt și fin al lui Cindy. Arăta mai mult ca un băiețel în salopeta ei, deși Emma încerca să lege o panglică într-un smoc scurt de păr. Bănuiesc că-i spusese tati despre ceea ce-i făcuse Bart lui Cindy, pentru că mami nu întrebă nimic.

Seara, mai târziu, când Bart era la culcare, am alergat după o carte pe care o lăsasem în camera de zi și am auzit vocea mamei venind dinspre camera „ei”.

- Chris, ce mă faci cu Bart? Am încercat să-i arăt că-l iubesc, și m-a respins. Uite ce i-a făcut lui Cindy, un copil neajutorat, care are încredere că nimeni nu-i va face rău. L-ai plesnit? Ai făcut ceva ca să-l pedepsești? Câteva săptămâni în mansardă ar putea să-l învețe o lecție despre supunere.

M-am întristat foarte rău când am auzit-o pe mama vorbind astfel. Eram atât de mâhnit, că a trebuit să fug să mă arunc pe pat și să mă uit la pereții acoperiți cu postere cu Julian Marquet dansând cu Catherine Dahl. Nu era prima dată când mă întrebam cum o fi fost tatăl meu adevărat. Oare o iubise foarte mult pe mama? Oare ea îl iubise pe el? Oare aș fi fost mai fericit dacă el nu ar fi murit înainte să mă nasc?

Și mai era și tata Paul, care venea după bărbatul acela cu păr închis la culoare și ochi negri. Oare Bart chiar era fiul doctorului Paul – sau era...? Nu am putut să termin întrebarea, îndoiala mă făcea să mă simt atât de lipsit de loialitate.

Am închis ochii, simțind o tensiune groaznică în aer, de parcă o sabie invizibilă stătea ridicată să ne hăcuiască pe toți.

A doua zi, seara, l-am prins pe tata în birou și am început să zic tot ce ținusem în mine până atunci.

– Tati, trebuie neapărat să faci ceva cu Bart. Mă sperie. Nu știu cum o să mai putem să trăim cu el în casă, pare că a început să-și piardă mințile – dacă nu și le-a pierdut deja.

Tata și-a lăsat capul în mâini.

– Jory, nu știu ce să fac. Mama ta ar muri dacă ar trebui să-l trimitem în altă parte. Nu știi prin câte a trecut ea. Nu știu dacă mai poate să îndure... ar fi distrusă dacă ar mai pierde încă un copil.

– O salvăm noil am strigat eu cu ardoare. Dar trebuie să nu-l mai lăsăm pe Bart să meargă în vizită la oamenii care stau alături și care îi spun minciuni. Se duce acolo mereu, tati, și femeia aia îl ține în brațe și îi spune povești care îl fac să se poarte ciudat când vine acasă, cum ar fi că e bătrân sau că urăște femeile. E numai vina ei, tati, a bătrânei îmbrăcate în negru. Când o să-l lase în pace pe Bart, o să revină la cel care era el înainte să vină ea.

Se uită la mine în cel mai ciudat mod, de parcă ceva din ce-i spuseseam făcuse să încolțească niște gânduri în mintea lui. Ca de obicei, avea de mers undeva, pacienți de văzut, dar de data asta sună la spital și le spuse că avea o urgență acasă. Și chiar așa era!

De multe ori mă uitam la al treilea soț al mamei și-mi doream să fi fost tatăl meu adevărat, dar în momentul în care își anulă programul ca să-l salveze pe Bart – și pe mami –, știam că e tatăl meu adevărat în toate felurile care contau.

În seara aceea, la puțin timp după cină, mama se retrase în camera ei ca să lucreze la carte. Cindy era în pat, și Bart era

afară, în curte, când eu și tati ne-am pus câte un pulover calduros și ne-am furișat pe ușa din față.

Era păclă, și frig, și umezeală, în timp ce mergeam unul lângă celălalt spre uriașul conac fantomatic cu porțile lui negre impresionante.

- Dr. Christopher Sheffield, spuse tati în cutla neagră prinsă lângă una din porți. Vreau s-o văd pe stăpâna casei.

În timp ce porțile se deschideau tăcute, tati mă întrebă cum de nu aflasem până atunci numele femeii. Am dat din umeri, de parcă nu avea nume, și, din punctul meu de vedere, nici n-avea nevoie. Bart nu-i spusese niciodată altfel decât bunica.

La ușa din față, tata bătu cu ciocânelul de alamă. Într-un final, am auzit zgomot de pași târșâiți în hol, și John Amos Jackson ne poști înăuntru.

- Stăpâna noastră obosește repede, spuse John Amos Jackson, cu fața lui suptă și prelungă, cu ochii adânciți în orbite, cu mâinile tremurânde, adus de spatele lui îngust. Să n-o supărați.

M-am uitat la felul în care îl privea tata, încruntat și perplex, în timp ce bărbatul cu chelie plecă și ne invită să intrăm într-o încăpere ale cărei uși le deschisese el.

Doamna în negru ședea în balansoarul ei.

- Îmi pare rău că vă deranjez, spuse tata, uitându-se fix la ea. Numele meu este dr. Christopher Sheffield și locuiesc în casa de alături. El e fiul meu mai mare, Jory, pe care l-ați cunoscut deja.

Părea încântată și agitată când ne făcu semn să intrăm și ne indică scaunele pe care să ne așezăm. Ne-am așezat cu grijă, nu intenționam să stăm foarte mult. Secundele care trecură părură ore, apoi tata se aplecă în față ca să vorbească:

- Aveți o casă minunată.

Se uită în jur din nou, la toate scaunele lucrate cu grijă și la alte piese de mobilier elegante, fără să omită tablourile.

- Am cea mai ciudată senzație de *deja vu*, murmură el ca pentru sine.

Valul ei negru se lăsa mai jos. Măinile ei se întinseră ca pentru a comunica ceva, de parcă îl implora să-i înțeleagă mușenia. Știam că vorbește engleză foarte bine. De ce se prefăcea?

În afara de mâinile ei aristocratice, pline de inele strălucitoare, ședea complet nemișcată, dar mâinile ei fluturau, se jucau cu șiragul de perle pe care știam că îl poartă pe sub rochia neagră. Privirea lui sări la ea, iar ea se așeză repede pe mâini.

– Nu vorbești engleză? Întrebă tata cu voce găluită.

Femea încuvlinșă din cap viguros, indicând faptul că poate să înțeleagă engleză. El se încrunță. Avea din nou acea privire confuză.

Păi, cu să trec la subiect, fiul meu Jory mi-a spus că dumneavoastră și fiul meu cel mai mic, Bart, sunteți foarte intimi. Jory mi-a spus că-i luați lui Bart cadouri scumpe și îi dați dulciuri între mese. Îmi pare rău, doamnă... doamnă...? Se opri, așteptând ca ea să-i spună numele. Întrucât nu primi nici un răspuns, continuă: Când mai vine Bart, aș vrea să-l trimitеți acasă fără recompense. A făcut câteva lucruri urâte, care trebuie pedepsite. Eu și mama lui nu putem să-i permitem unui străin să se amestece între Bart și autoritatea noastră. Când îl faceți poștele aici, noi îndurăm consecințele.

În tot timpul acesta, el se chinuia din răspuseri să-i vadă mâinile – la fel cum se chinuia ea să le ascundă.

Despre ce era vorba? De ce voia tati să-i vadă mâinile? Îl fascinau toate inelele acelea incredibile? N-aș fi crezut că-i plac genul ăsta de lucruri, din moment ce mama avea o aversiune pentru orice fel de bijuterii în afara de cercei.

Apoi, când tati părea că se uită la unul dintre tablourile ei, mâinile ei apăruă, atrase de magnetul șiragului de perle de la gât.

Își întoarse capul imediat. Tata vorbea în afara contextului, și ne sperie și pe mine, și pe ea.

– Inelele alea pe care le purtați – le-am mai văzut undeva!

Când își ascunse mâinile în mâneci într-un mod mult prea evident, tata sări în picioare ca ars. Se uită la ea, se uită din nou atent prin cameră, apoi o țintui cu privirea. Ea se cutremură.

– Ce-i... mai... bun... pe... lumea... asta, spuse tati încet, separând cuvintele.

I-am simțit amărăciunea din voce, deși nu înțelegeam. Se pare că în ultima vreme nu înțelegeam nimic.

– Nimic nu e prea bun pentru eleganta și aristocratica doamnă Bartholomew Winslow, spuse el. Inelele alea, doamnă Winslow – de ce n-ai avut bunul-simț să le ascunzi? Poate că atunci deghizarea ți-ar fi funcționat. Îți știi prea bine vocea și gesturile. Porți cârpele alea negre, dar degetele tale sclipesc de la simbolurile statutului tău. Uți ce ne-au făcut simbolurile alea? Crezi că am uitat zilele alea nesfârșite, în care sufeream de frig sau de cald, de singurătate – toată durerea noastră e simbolizată de un șirag de perle și de inelele de pe degetele tale.

Eram șocat și confuz. Niciodată nu-l mai văzusem pe tata atât de supărat. Nu era ușor să-l provoci – și cine era femeia asta pe care el o cunoștea, și eu nu? De ce îi spusesec doamna Bartholomew Winslow – numele fratelui meu vitreg? Oare chiar era adevărat că ea era bunica lui Bart – și Bart nu era fiul tatei Paul?

Tata continuă.

– De ce, doamnă Winslow, de ce? Ai crezut că poți să te ascunzi aici și n-o să te găsim? Cum poți să păcălești pe cineva când până și felul în care îți ții capul îți dă în vileag identitatea? N-ai făcut destul ca să ne rănești pe mine și pe Cathy? Trebuia să te întorci, ca să ne faci să suferim și mai mult? Trebuia să-mi dau seama că tu ești în spatele confuziei lui Bart – în spatele comportamentului lui bizar. Ce i-ai făcut fiului nostru?

– Fiul nostru? întrebă ea. Nu vrei să spui, mai corect, fiul ei?

– Mamă! urlă el înainte să se uite la mine cu vinovăție.

Uitându-mă de la unul la celălalt, mă gândeam cât era de minunat și de ciudat. În sfârșit, mama lui nu mai era la nebuni și chiar era bunica lui Bart până la urmă. Dar de ce îi spunea doamna Winslow? Dacă ea era mama lui și a doctorului Paul, atunci ar trebui să fie doamna Sheffield, nu-i așa?

La asta mă gândeam când ea spuse:

- Domnule, inelele mele nu sunt excepționale. Bart mi-a spus că nu sunteți tatăl lui adevărat, așa că vă rog să plecați din casa mea. Promit să nu-l mai primesc pe Bart niciodată în casă. N-am venit aici ca să-i fac rău – sau oricui altcuiva.

Mi s-a părut că îl privi pe tata amenințător. Bănuiesc că-i oferea o cale de scăpare din cauza mea.

- Draga mea mamă, distracția s-a terminat.

Ea suspină și își acoperi cu mâinile fața cu vâl negru. El țipă, fără să-i pese de lacrimile ei.

- Când ți-au dat drumul doctorii?

- Vara trecută, șopti ea. Își lăsă în jos mâinile ca să poată să-și folosească mai bine voce pentru a implora. Chiar înainte să mă mut aici, mi-am pus avocații să vă ajute, pe tine și pe Cathy, să cumpărați ce teren vreți voi. Le-am ordonat să păstreze anonimatul asupra identității mele, știind că nu ați accepta ajutorul meu.

Tata căzu înapoi pe scaun și se aplecă atât cât să-și sprijine coatele de genunchi.

De ce nu se bucura că-și vedea mama eliberată din locul acela? Locuia în apropiere, și mereu voise s-o viziteze. Nu-și iubea propria mamă? Sau se temea că ar putea să înnebunească în orice moment? Se gândea că poate și Bart îi moștenise nebunia? Sau că era posibil ca nebunia ei să-l infecteze pe Bart precum o boală fizică? Și de ce n-o plăcea mama? Mă uitam de la unul la celălalt, așteptând răspunsuri la întrebările mele nerostite, și mi-era teamă să aflu că Paul nu era de fapt tatăl lui Bart.

Când tati își săltă capul, i-am văzut fața trasă, și niște linii adânci trasate de la nas la gură. Linii pe care nu le mai văzusem vreodată.

- Nu pot să-ți mai spun mamă, zise el sec. Dacă ne-ai ajutat să cumpărăm terenul pe care e construită casa noastră, îți mulțumesc. Măine o să vezi cum e pus un semn cu *De vânzare*, și noi o să ne mutăm departe de aici, dacă refuzi să te muți tu prima. N-o să te las să-mi întorci fiul împotriva propriilor părinți

- Propriului lor părinte, îl corectă ea.

– Singurii părinți pe care îi au, răspunse el. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să vii aici. L-am sunat pe doctorul tău și mi-a spus că ai fost externată, dar nu mi-a spus când sau unde te-ai dus.

– Unde altundeva să mă duc? plânse ea jalnic, frângându-și mâinile pline de bijuterii, ca două cârpe. Era ca și cum s-ar fi întins și l-ar fi atins atunci, chiar dacă se abținea să nu se apropie de el. Fiecare cuvânt pe care îl spunea, fiecare privire pe care i-o arunca dădeau de înțeles că-l iubește – până și cu îmi dădeam seama. Christopher, se rugă ea, nu am prieteni, nu am familie, nu am casă – și n-am la cine să mă duc, decât la tine și la ai tăi. Tot ce mi-a mai rămas sunteți tu și Cathy, și băieții ei – nepoții mei. Ai fi în stare să mi-i iei? În fiecare seară mă rog în genunchi ca tu și Cathy să mă iertați, și să mă primiți înapoi, și să mă iubiți așa cum mă iubeați odată.

El părea făcut din oțel, atât de distant, dar eu eram pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Fiul meu, fiul meu iubit, ia-mă înapoi și spune-mi că mă iubești din nou. Și, dacă nu poți să faci asta, lasă-mă să trăiesc aici, măcar, unde pot să-mi văd nepoții din când în când. Făcu o pauză atunci, așteptând ca el să răspundă. Când el refuză, ea continuă: Am sperat să fii înțelegător dacă stăteam aici și nu-i spuneam niciodată ei cine sunt. Dar am văzut-o, i-am auzit vocea; am auzit-o și pe a ta. Mă ascund în spatele zidului și ascult. Inima îmi plânge. Pieptul mă doare de atâta dor. Mi se umplu ochii de lacrimi pentru că mă abțin să nu strig în gura mare că-mi pare rău. Atât de rău!

În continuare el rămase tăcut. Avea expresia aceea detașată, profesională.

– Christopher, mi-aș da bucuroasă zece ani din viață doar ca să repar răul pe care l-am făcut! Aș mai da încă zece ani doar ca să pot să stau la masa voastră și să mă simt bine-venită de nepoții mei!

Avea lacrimi în ochi, ca și mine. Îmi plângea sufletul pentru mama tatălui meu, cu toate că mă întrebam de ce o urau atât de mult, el și mama.

- Christopher, Christopher, nu înțelegi de ce port cârpele astea? Îmi acopăr fața, părul, trupul, ca să nu știe ea! Dar în timpul ăsta tot sper și mă rog că, mai devreme sau mai târziu, amândoi o să mă puteți ierta destul încât să devin din nou un membru al familiei voastre! Te rog, te rog, lasă-mă să fiu mama ta din nou! Dacă tu o să reușești, poate o să reușească și ea.

Cum putea să stea acolo pur și simplu, fără să i se facă milă de ea, cum mi se făcuse mie? De ce nu plângea ca mine?

- Cathy n-o să te ierte niciodată, spuse el rece.

În mod ciudat, ea strigă bucuroasă:

- Asta înseamnă că tu o să mă ierți? Te rog, spune-o - spune-mi că mă ierți!

Tremuram, așteptând ca el să vorbească.

- Mamă, cum aș putea să-ți spun că te iert? Dacă aș spune asta, aș trăda-o pe Cathy, și eu nu pot să fac așa ceva. Stăm împreună, și împreună vom cădea, crezând în continuare că am făcut ce trebuia, în timp ce tu rămâi singură și vinovată. Nimic din ce ai putea să spui sau să faci nu poate să repare moartea. Și cu fiecare zi în care tu ești aici, Bart e din ce în ce mai răvășit. Tu îți dai seama că el o amenință pe fiica noastră adoptată, Cindy?

- Nu! strigă ea, scuturând din cap, încât vălurile fâlfâiau violent. Bart nu și-ar răni sora.

- Crezi tu? I-a ciuntit părul cu un cuțit, doamnă Winslow. Și și-a amenințat și mama.

- NU! strigă ea cu și mai multă înflăcărare decât înainte. Bart își iubește mama! Eu îi fac lui Bart micile plăceri doar pentru că tu ești atât de ocupat cu viața profesională, încât nu-i mai acorzi atenția de care are el nevoie. La fel cum și mama lui e prea preocupată de viața ei ca să-i mai pese dacă el are parte de afecțiune. Dar eu am grijă de nevoile lui. Încerc să țin locul prietenilor pe care nu-i are. Fac tot ce pot ca să fie fericit. Și dacă faptul că îi dau dulciuri și îi ofer cadouri îl face să se simtă mai bine, cât de rău poate să fie ce fac? Și, oricum, odată ce un copil are parte de toate dulciurile pe care le-ar putea mânca, își pierde apetitul pentru ele. Și eu am fost odată ca Bart, adoram

inghețata, bomboanele, prăjiturile și alte dulciuri... acum nu le mai sufăr.

Tata se ridică și îmi făcu semn. M-am ridicat și m-am dus lângă el, în timp ce el se uita cu milă la mama lui.

– Mare păcat că ai venit prea târziu ca să-ți răscumperi faptele. Odată, aș fi fost mișcat de orice cuvânt blând pe care mi l-ai fi spus. Acum, prezența ta arată cât de puțin îți pasă dacă noi o să suferim din nou, cum s-ar întâmpla dacă ai rămâne aici.

– Te rog, Christopher, îl imploră ea, nu mai am alte rude, pe nimeni căruia să-i pese dacă trăiesc sau mor. Nu-mi refuza dragostea ta, pentru că, dacă faci asta, vei omorî cea mai bună parte din tine, cea care te face să fii așa cum ești. Tu nu i-ai semănat niciodată lui Cathy. Întotdeauna ai reușit să menții o parte din dragostea ta – menține-o și acum, Christopher. Ține de ea atât de strâns, încât s-o ajuți și pe Cathy, în cele din urmă să găsească și pentru mine puțină iubire. Suspină și se mai domoli. Sau dacă nu iubire, ajut-o să mă ierte, pentru că recunosc că aș fi putut să fiu o mamă mai bună pentru copiii mei.

Acum tata era emoționat, dar nu pentru mult timp.

– Trebuie să mă gândesc întâi la bunăstarea lui Bart. Niciodată n-a avut prea multă încredere în el. Poveștile tale l-au afectat atât de rău, că acum are coșmaruri. Lasă-l în pace! Lasă-ne în pace! Pleacă, stai departe, nu mai suntem ai tăi acum. Ani și ani ți-am dat șansa să ne demonstrezi că ne iubești. Chiar și-atunci când am fugit de-acasă, ai fi putut să răspunzi la citațiile judecătorului și să ne scutești de durerea de a ști că nu ne iubeai nici măcar cât să apari și să arăți câtuși de puțin interes pentru viitorul nostru. Așa că dispari din viețile noastre! Fă-ți altă viață, cu toate bogățiile pentru care ne-ai sacrificat pe noi. Lasă-ne pe mine și pe Cathy să trăim viețile pentru care am muncit atât de mult.

Eram perplex – despre ce vorbea? Ce le făcuse mama lui celor doi fii, Christopher și Paul – și ce a avut mama de-a face cu tinerețea lor?

Ea se ridică, stând dreaptă și semeață. După aceea, încet încet, își dădu jos vâlul care îi acoperea capul și fața. Am răma-

mut. La fel și tata. În viața mea n-am mai văzut o femeie care să fie atât de urâtă și atât de frumoasă în același timp. Cicatricile ei arătau de parcă o zgâriase o pisică pe față. Maxilarul i se lăsaseră cu vârsta; părul ei blond era încărunțit. Fusesem teribil de curios să văd ce ascunde sub văl – acum îmi doresc să nu fi aflat.

Tati lăsă capul în jos.

– Chiar trebuia să faci asta?

– Da, spuse ea. Am vrut să vezi ce-am făcut ca să nu mai semăn cu Cathy. Arată spre balansoar. Vezi scaunul ăla? Am câte unul în fiecare cameră din casa asta. Arată spre toate scaunele confortabile, cu perne moi și pufoase. Stau pe scaunele tari de lemn ca să mă pedepsesc. Port aceleași cârpe negre în fiecare zi. Am oglinzi pe pereți ca să văd cât de urâtă și de bătrână sunt acum. Vreau să sufăr pentru păcatele pe care le-am comis împotriva copiilor mei. Urăsc vălul ăsta, dar îl port. Nu văd foarte bine prin el, dar și pe-asta o merit. Fac tot ce pot ca să-mi creez același soi de infern ca acela pe care l-am creat pentru propriii copii, și cred în continuare că va veni o zi în care tu și Cathy o să vă dați seama cum încerc să îmi răscum-păr păcatele, ca să mă puteți ierta și să vă întoarceți la mine, și să fim o familie din nou. Când tu și Cathy o să puteți face asta, o să pot să mor împăcată.

– Oh, am exclamat eu spontan, eu te iert, indiferent ce-ai făcut! Îmi pare rău că trebuie să te îmbraci mereu în negru și să stai cu vălul ăla pe față!

M-am întors spre tata și l-am tras de mânecă.

– Spune-i c-o ierți, tati. Te rog, n-o lăsa să sufere! Doar *este* mama ta, și eu întotdeauna o să pot s-o iert pe mama, indiferent ce-a făcut.

Vorbi cu bunica mea de parcă nici nu mă auzise.

– Mereu te-ai priceput să ne convingi să facem ce vrei tu.

Nu-l auzisem niciodată să vorbească atât de rece.

– Acum știu cum să rezist regămintelor tale, pentru că am o femeie care nu m-a dezamăgit niciodată într-un mod semnificativ. M-a învățat să nu mai fiu atât de naiv cum eram odată.

Tu-l vrei pe Bart pentru că ai senzația că ar fi trebuit să fie al tău. Dar nu poți să-l iei. Bart e al nostru. Mai demult, credeam că a fost o greșeală din partea lui Cathy să ți-l fure pe Bart Winslow ca să se răzbune. Dar n-a greșit – a făcut ce trebuia făcut. Și acum avem doi fii în loc de unul.

– Christopher, strigă ea, părând disperată, nu vrei să afle lumea de necuviința voastră, sigur să vrei asta!

– Și a ta, răspunse el cu răceală. Dacă destăinui secretul nostru, îl destăinui și pe al tău. Și ținc minte, noi eram doar niște copii. Pe cine crezi că ar favoriza un judecător și un juriu – pe tine sau pe noi?

– Pentru binele vostru! strigă ea, în timp ce noi ieșeam din salon și ne îndreptam spre ușile duble de la intrare (tata fu nevoit să mă împingă în fața lui, pentru că eu rămâneam în urmă, din milă pentru ea). Iubește-mă din nou, Christopher! Lasă-mă să-mi răscumpăr păcatele, te rog!

Tata se întoarse furios și roșu la față.

– Nu pot să te iert! Te gândești numai la tine. Așa cum ai făcut dintotdeauna. Nu te cunosc, doamnă Winslow, și mi-aș dori să nu te fi cunoscut niciodată.

– Christopher, îl mai strigă ea o dată, cu vocea atât de slabă și subțire, că parcă se stinge, când tu și Cathy o să mă iubiți din nou, o să aveți o viață mai bună, și voi, și copiii voștri. Aș putea să vă ajut atât de mult dacă m-ați lăsa.

– Bani? întrebă el cu dispreț. Ai de gând să ne șantajezi? Avem destui bani. Avem destulă fericire. Am reușit să supraviețuim, și să iubim, și n-am omorât pe nimeni ca să dobândim asta.

Omorât? Oare omorâse ea pe cineva?

Tata mă trase de mână în timp ce pășea furios spre ușă.

– Tati, aveam senzația că simt mirosul lui Bart în camera aia, am spus eu în timp ce ne îndreptam spre casă. S-ar putea să fi fost ascuns și să ne asculte. Era acolo, sunt sigur de asta.

– Bine, răspunse el într-un mod obosit. Du-te înapoi și caută-l.

Tată, de ce n-o iei? Cred că îl pare rău cu adevărat pentru faptul că te a făcut o urăști și e mama ta. Am zâmbit și l-am tras de mână, dorindu-mi să mergă înapoi cu mine și să-i spună că o iubește. Nu ai fi frumos dacă aş avea ambele bunici alături de tine tu?

Scutură din cap și își văzu de drum, lăsându-mă să mă prăbesc înapoi spre imensa casă. Făcuse doar câțiva pași, când se întoarce.

Jory, promulge-mi că n-o să î spun mamei tale ce s-a întâmplat în seara asta.

I am promis, dar mi prea mi a plăcut, nu-mi plăcuse nimic din ce auzisem. Nu știam dacă auzisem tot adevărul legat de tatăl meu și de mama lui, sau doar o parte dintr-o poveste lungă, secretă, pe care mi-o spusese niciodată. Voiam să alerg după tata, să îl întreb de ce-și urăște mama așa rău, dar mi-am dat seama, după expresia lui, că nu mi-ar spune. Într-un mod ciudat, mă bucuram să nu știu mai mult.

Dacă Bart e acolo, îl aduc acasă și-l duci pe furie în camera lui. Jory, te rog, pentru Dumnezeu, nu-i spune nimic mamei tale despre femeia de alături. Mă ocup eu de ea. O să plece, și totul o să revină la normal.

Fîind în starea în care eram, l-am crezut, deși îmi părea rău pentru mama lui. Nu-i datoram loialitatea pe care i-o datoram lui, dar nu puteam să nu întreb cel mai important lucru.

Tată, ce a făcut mama ta de o urăști așa rău? Și dacă o urăști, de ce ai tot insistat s-o vizitezi, când mami nu voia?

Privi în gol, apoi l-am auzit vocea care parcă venea de departe.

Jory, mi-e teamă că în curând o să afli tot. Lasă-mă un pic să găsesc cuvintele potrivite, explicația adevărată care o să-ți satisfacă nevoia de a ști. Dar crede-mă când îți spun că eu și mama ta am înțeles doar că să-ți spunem. Doar că am așteptat ca tu și Bart să fiți destul de mari, și când o să ne auzi povestea, cred că o să înțelegi cum pot eu, în același timp, s-o iubesc și s-o urăsc pe mama mea. E trist, dar adevărul e că sunt mulți

copii care au sentimente ambigue când vine vorba de mamele sau de tații lor.

L-am îmbrățișat, chiar dacă nu era un gest prea bărbătesc. Îl iubeam, și dacă și asta era o chestie lipsită de bărbăție, atunci nu este prea grozav să fii bărbat.

– Nu-ți face griji în legătură cu Bart, tati, am spus, îl aduc eu acasă în siguranță.

Am reușit să mă strecur printre porți exact la timp. Acestea zăngăniră ușor în spatele meu. Apoi... tăcere. Dacă undeva, pe pământ, exista vreun loc mai tăcut decât acele terenuri vaste, eu nu fusesem niciodată acolo.

Am sărit și m-am ascuns repede după un copac. John Amos Jackson îl ținea pe Bart de mână și-l conducea dinspre casă.

– Acum știi ce trebuie să faci, nu-i așa?

– Da, domnule, intonă Bart de parcă era în transă.

– Știi ce o să se întâmple dacă nu faci cum îți zic, nu-i așa?

– Da, domnule. Toată lumea o să pățească ceva rău, chiar și eu.

– Daaa, lucruri rele, lucruri rele pe care o sssă le regretți.

– Lucruri rele pe care o să le regret, repetă el monoton.

– Din femeie, bărbatul se naște în păcat...

– Din femeie, bărbatul se naște în păcat...

– Și cei care inițiază păcatul...

– Trebuie să sufere.

– Și cum trebuie să sufere?

– În toate modurile posibile, prin moarte, ei vor fi mântuiți.

Am incremenit în locul în care mă ascunsesem, nevenindu-mi a crede ce auzeam. Ce-l făcea omul ăla lui Bart?

Trecură de punctul în care puteam să-i aud, și m-am uitat exact la timp ca să-l văd pe Bart cum dispăre peste zid, în drum spre casă. Am așteptat până când John Amos Jackson își târși picioarele în casă și stinse toate luminile.

Și dintr-odată mi-am dat seama că nu l-am auzit pe Apple lătrând. N-ar fi trebuit ca un câine așa mare ca Apple să latre și să-i avertizeze pe cei din casă că era un străin prin apropiere?

M-am furișat spre hambar și l-am strigat pe Apple. Nu veni în fugă să mă lingă pe față și să dea din coadă.

- Apple! am strigat din nou mai tare.

Am aprins lampa cu kerosen de lângă ușă și am îndreptat-o spre staulul unde stătea de obicei Apple.

Mi-am ținut respirația! Oh, nu! NU!

Cine ar fi putut să fie atât de crud încât să infometeze un câine în halul acela? Cine ar fi putut după aceea să bage o furcă în sacul acela amărât de oase, acoperit de-o blană atât de frumoasă... și-acum era plin de sânge. Sânge vechi, care se uscaseră și ajunsese de culoarea ruginii negre. Am fugit afară și am vomitat. O oră mai târziu, eu și tata săpam un mormânt și îngropam un imens câine care n-avusese șansa să ajungă la maturitate. Amândoi știam că „ei” aveau să îl închidă pe Bart pentru totdeauna dacă se afla.

- Se poate să nu fi făcut el asta, spuse tati când am ajuns acasă. Nu pot să cred că el a făcut-o.

Eu puteam să cred orice de-acum.

Aveam o bătrână vecină odată demult,

Cu trupul înveșmântat în cărpe cernite și părul acoperit de văluri negre.

De două ori soacra mamei, de două ori urâtă,

Și chiar mai mult.

Și nu puteam decât să mă întreb întruna ce-i făcuse mamei mele și tatălui meu? Tata nu-mi explicase încă totul, așa cum îmi promisese. Deși o soluție vagă îmi licărise în minte – am dat frâu liber sentimentelor și o secundă m-am gândit că era de fapt și bunica mea, deoarece Chris era tatăl meu adevărat în inima mea.

Dar, în realitate, Bart era fiul lui Paul, și știam de ce bunica lui îl voia atât de mult pe el, și nu pe mine. Eu eram al lui madame Marisha, așa cum Bart era al ei. Era legătura de sânge care îi făcea să se iubească atât de mult. Și am oftat, gândindu-mă că sunt doar nepotul vitreg al unei femei atât de misterioasă

și de emoționante, care simțea nevoia să sufere ca să-și răscumpere greșelile. M-am gândit că ar trebui să am mai multă grijă de Bart – să-l protejez, să-l ghidez, să-l țin pe drumul cel bun.

A trebuit să mă duc imediat să mă uit la Bart, care era chir-cit pe-o parte în pat, cu degetul în gură. Arăta ca un bebeluș - era doar un băiețel care fusese mereu în umbra mea, încercând mereu să se ridice la înălțimea lucrurilor pe care le făcusem eu la vârsta lui și nereușind să atingă țelurile pe care eu deja le atinsesem. Nu învățase să meargă mai devreme, nu vorbise la o vârstă mai mică, nu zâmbise până la vârsta de un an. De parcă știa, încă de când se născuse, că întotdeauna avea să fie pe locul doi, niciodată pe primul. Acum găsisese singura persoană din lume care îi permitea să fie pe primul loc. Mă bucuram că Bart avea bunica lui. Chiar dacă se îmbrăca numai în negru, îmi dădeam seama că odată fusese foarte frumoasă. Mai frumoasă decât ar fi putut vreodată bunica mea Marisha să speră că era în tinerețe.

Și, totuși... și totuși... lipseau niște piese din puzzle.

John Amos Jackson – ce rol avea el în toată chestia asta? De ce ar fi vrut o bunică și o mamă iubitoare, care voia să se reunească din nou cu fiul ei, cu nevasta lui și cu nepotul ei... de ce l-ar fi adus cu ea pe bătrânul ăla urâcios?

Cinstește-ți mama

Niciodată nu își bătea capul să se uite în jur. Credea că dorm, în pătuțul ăla în care le plăcea să mă țină. Dar l-am văzut pe tati plecând de acasă. Se ducea s-o vadă pe bunica? Aș vrea s-o lase toată lumea în pace, ca să fie iar ca înainte, numai a mea.

Apple nu mai era. Plecase în locul unde merg cățeii și poneii. „Pășunea mare din cer”, spusese John Amos, uitându-se atent la mine cu ochii lui palizi și scânteietori, de parcă își imagina că eu infipsesem furca în el.

- L-ai văzut pe Apple mort? Chiar l-ai văzut mort?

- Oale și ulcele.

M-am furișat pe potecile șerpuite din junglă, care mă duceau drept în iad. Jos, jos, jos. Peșteri și canioane, și genuni adânci; mai devreme sau mai târziu urma să găsim ușa. Roșie. Ușa către iad avea să fie roșie – poate neagră.

Porți negre. Porțile magice se deschiseră larg ca să-l lase pe tati să intre. Ea îl voia. Halal fiu, își băgase mama la balamuc, și urma să mă bage și pe mine; acolo aveau să mă lege într-o cămașă de forță (mă-ntreb ce era aia?). Oribil, oricum, indiferent ce era.

Porțile se închiseră cu un zângănit. Știam că mama e în camera ei, scrînd la paginile alea, de parcă chiar credea că e la fel de important ca dansatul. Nu părea să-i pese că stă într-un scaun cu rotile, chiar deloc, decât dacă îl auzea pe Jory punând muzică de dans.

- Ce-nseamnă elaborat, mami? am întrebat eu când spuse că Jory are concentrarea necesară să învețe repede dansuri elaborate.

- Complicat, răspunse ea, exact ca un dicționar.

Avea dicționare peste tot, unele mici, altele mijlocii, și unul mare și gros, care avea propriul lui stativ rotativ.

Trebuia să-mi forțez și eu picioarele să facă chestii elaborate. Am încercat în timp ce mă furișam în spatele tatei, care nu se uită deloc în urmă. Eu mă uitam mereu peste umăr, în dreapta și-n stânga, gândind, mereu gândind. Al naibii șiret - au! Iar m-am dus. M-o fi auzit șipând, dar tot nu se întoarse. Bun... trebuia să fac totul în secret, ca un spion de ispravă. Sau ca un hoț, un hoț de bijuterii. Doamnele bogate aveau mormane de bijuterii. Ar trebui să mai exersezi cât stă ea la palavre cu fiul ei doctor, plânge și-l roagă neîncetat s-o ierte, să aibă milă, s-o ia înapoi și s-o iubească din nou. Plictisitor. Nu-mi plăcea așa mult de tati acum, era ca-nainte să-mi salveze piciorul, să nu fie „amputat”. Al naibii om, încerca să o alunge pe singura bunică pe care o aveam. Ce alt copil mai avea o bunică atât de bogată încât să-i poată oferi orice?

- Unde te duci, Bart?

John Amos apăru din neant, ochii lui strălucind în întuneric.

- Nu e treaba ta! l-am repezit eu, cum ar fi făcut Malcolm.

Țineam jurnalul lui Malcolm lipit de piept, pe sub cămașă. Coperta roșie se lipea de pielea mea. Învățam cum să fac bani din furie.

- Tatăl tău e în casa aia, vorbește cu bunica ta. Treci acolo și fă-ți treaba, și după ala te-ntorci să-mi raportezi fiecare cuvânt pe care l-au zis. Ai auzit?

Auzit? El avea nevoie de aparat, nu eu. Altfel, ar fi putut să spioneze singur prin gaura cheii. Dar el nu putea decât să tragă cu ochiul, că de auzit, nu auzea prea bine. Nici să se aplece nu prea putea, și dacă îi scăpa un lucru din mână, nu putea să-l ridice de jos.

- Bart... m-ai auzit? De ce naiba te duci la scările din spate?

M-am întors să mă uit la el. Pe a cincea treaptă eram mai înalt.

- Câți ani ai, John Amos?

Ridică din umeri și se încruntă.

- De ce vrei să știi?

- N-am mai văzut pe nimeni atât de bătrân, atâta tot.

- Domnul are căile lui să-i pedepsească pe cei care nu-și respectă bătrânii.

Scrâșni din dinți. Aceștia sunară ca farfuriile când se ciocnesc în chiuvetă.

- Sunt mai înalt decât tine acum.

- Eu am 1,80 metri – sau aveam. Băiete, n-o să ajungi niciodată atât de înalt, decât dacă stai pe scări mereu.

Am mijit ochii și i-am făcut să arate răi, cum ar fi făcut Malcolm.

- O să vină o zi, John Amos, când o să fiu mult mai sus decât tine. Și o să vii în genunchi să mă rogi, să mă implori: Stăpâne, stăpâne, vă rog, lăsați-mă să scap de șoarecii ăia din mansardă. Și eu o să-ți spun: De unde știu eu că ești demn de încrederea mea, și tu o să-mi spui: În urma voastră voi merge mereu, vă voi urma chiar și-n mormânt.

Cuvintele mele îl făcură să surădă cu viclenie.

- Bart, începi să înveți să fii la fel de isteț ca străbunicul tău, Malcolm. Acum, amână-ți planurile. Du-te înapoi la tatăl tău, care e cu bunica ta chiar în clipa asta. Ține minte fiecare cuvânt pe care-l auzi și întoarce-te să-mi dai raportul.

Ca un spion, m-am târât prin liftul de serviciu, care era ascuns în spatele unui paravan oriental foarte frumos. De-acolo puteam să mă strecur într-un loc ascuns în spatele ghivecelor cu palmieri.

I-am găsit acolo pe amândoi, făcând același lucru. Bunica se ruga, tata respingea. M-am așezat confortabil, înainte să-mi scot pachetul de tutun pentru rulat. Țigările ajutau când viața devenea plictisitoare, ca atunci. N-aveam nimic de făcut decât să stau și să ascult. Spionii nu ziceau niciodată nimic, și eu de acțiune aveam nevoie.

Tati arăta bine în costumul lui gri-deschis, cum voiam și eu să arăt când mă făceam mare – dar n-avea să se întâmple asta, pentru că nu eram chipeș ca el. Am oftat, mi-aș fi dorit să fiu fiul lui adevărat.

– Doamnă Winslow, ai promis că o să te muți, dar mă uit în jur și nu văd nici o cutie. De dragul sănătății mintale a lui Bart, de dragul lui Jory, pentru că zici că-l iubești și pe el, dar mai ales pentru Cathy, pleacă. Mută-te în San Francisco. Nu e prea departe. Jur că o să vin să te vizitez când pot. O să găsesc cu ocazii să vin să te văd, și Cathy n-o să bănuiască nimic.

Plictisitor. De ce nu putea să spună altceva? De ce-i păsa așa mult de ceea ce zicea mama mea despre mama lui? Dacă aveam să fiu eu vreodată atât de ghinionist încât să am o nevastă, aveam să-i zic că ar face bine să-mi accepte mama, sau să se care. Să se ducă dracului, cum ar zice Malcolm.

– Oh, Christopher, suspină ea, scoțând una dintre batistele ei din dantelă ca să-și șteargă lacrimile. Vreau să mă ierte Cathy ca să pot să am și eu un locșor în viețile voastre. Am rămas în speranța că o să-și dea seama la un moment dat că n-am venit aici ca să vă fac rău... sunt aici doar ca să vă ofer tot ce pot.

Tati zâmbi cu amărăciune.

– Presupun că vorbești din nou despre lucruri materiale, dar nu de asta are nevoie un copil. Eu și Cathy am făcut tot ce-am putut ca să-l facem pe Bart să se simtă iubit și dorit – dar se pare că nu poate să înțeleagă relația lui cu mine. Nu e sigur de sine, cine e el sau în ce direcție se îndreaptă. Nu are o carieră în dans, ca Jory, care să-l ghideze în viitor. Acum se chinuie, încearcă să se descopere pe sine, și tu nu-l ajuți. Își ține cea mai intimă parte din sine doar pentru el, ascunsă bine. Își adoră mama, dar n-are încredere în ea. Bănuiește că-l iubește mai mult pe Jory decât pe el. Știe că Jory e frumos, talentat, și, cel mai important, îndemânatic. Bart nu e priceput la nimic, în afară de a se preface. Dacă ar vorbi sincer cu noi, sau cu psihiatrul lui, ar putea fi ajutat – dar nu vorbește.

A trebuit să-mi șterg o lacrimă. Era așa greu să ascult ce se spunea despre mine însumi, ce eram și, mai rău, ce nu eram – de parcă știau totul despre mine, dar nu știau. N-aveau cum.

– Ai auzit ce ți-am spus, doamnă Winslow? Țipă tati. Lui Bart nu-i place imaginea lui care reflectă doar slăbiciunile lui – fără aptitudini, fără grație și fără autoritate. Așa că preia câte ceva din toate cărțile pe care le citește, din toate emisiunile la care se uită, și uneori preia chiar și de la animale, prefăcându-se că e lup, câine, pisică.

– De ce? De ce? se văită ea.

El spunea toate secretele mele. Și un secret dezvăluit nu mai avea nici cea mai mică valoare.

– Nu poți să ghicești de ce? Jory are mii de poze cu tatăl lui, Bart nu are nici una. Nici măcar una.

Asta o făcu să sară în picioare. Explodă cu furie.

– Și de ce să aibă poze cu tatăl lui? E vina mea că al doilea soț al meu nu i-a dat amantei poze cu el?

Eram șocat. *Cum adică?* Sigur, John Amos îmi spusese povești bizare, dar eu crezusem că le inventa, la fel cum inventam și eu povești când mă plictiseam. Oare chiar era adevărat că mama mea fusese femcia rea care îl sedusese pe al doilea soț al bunicii? Oare chiar eram fiul avocatului ăluia pe nume Bartholomew Winslow? Of, mamă, cum aș putea să nu te mai urăsc acum?

Tati avea din nou pe chip acel zâmbet straniu.

– Poate că multiubitul tău Bart s-a gândit că nu trebuia să-i dea o poză cu el, câtă vreme ea avea un bărbat în carne și oase în casa și în patul ei, ca și când ar fi fost soțul ei legitim. Înainte ca el să moară, ea i-a spus că e însărcinată cu copilul lui, iar el urma să divorțeze de tine ca să fie tatăl propriului copil și soțul lui Cathy – nu mă îndoiesc că asta urma să se întâmple în cele din urmă.

Mă simțeam ca și cum eram înghesuit într-o bulă, chinuit de tot ce auzisem. Bietul meu tătic murise într-un incendiu la conacul Foxworth. John Amos era un prieten adevărat, singurul care mă trata ca pe un adult și-mi spunea adevărul. Și tate

Paul, a cărui poză o aveam în dormitor, fusese doar un alt tată vitreg, la fel ca și Christopher. Plângeam în sinea mea pentru că pierdusem încă un tată. Mi-am mutat privirea de la tati la ea, încercând din răspuțeri să-mi dau seama ce simțeam față de ei – și față de mami. Nu era corect din partea părinților să dea peste cap viața bebelușilor care nici măcar nu se născuseră; mie mi-o dăduse așa de rău peste cap, încât nu mai știam cine sunt.

M-am uitat plin de speranță la bunica mea, care părea să fie foarte rănită de vorbele fiului ei. Măinile ei albe fluturau spre fruntea care strălucea de picături de sudoare, atingând-o de parcă ar fi durut-o capul. Of, cât de ușor putea ea să simtă durere! Eu de ce nu puteam?

– Bine, Christopher, spuse ea, când eu credeam că nu avea să-și mai găsească deloc cuvintele, ai spus ce aveai de spus, acum e rândul meu. Dacă s-ar fi ajuns la un ultimatum, Cathy și copilul ei nenăscut, sau eu și averea mea – Bart ar fi rămas cu mine, soția lui. Poate ar mai fi ținut-o un timp pe post de amantă, până s-ar fi plictisit de ea, dar după aceea ar fi găsit o cale legală să câștige custodia copilului lui – și apoi, soțul meu s-ar fi retras din viața lui Cathy, cu fiul lui cu tot. Știu că ar fi rămas cu mine, chiar în timp ce se uita după următoarea fată drăguță și tânără.

Propriul meu tătic. Propriul meu tată nu ar fi vrut-o pe mami până la urmă. Lacrimi mi s-au lipit de gene. Mă durea gâtul, ceea ce dovedea că sunt o ființă umană la urma urmei, nu o ciudățenie cum credeam eu. Simțeam un altfel de durere. Dar tot nu puteam să simt fericire; de ce nu puteam să mă simt fericit și real? După aceea mi-am adus aminte de cuvintele ei... tăticul meu adevărat ar fi găsit o „cale legală” să câștige custodia. Oare asta însemna că m-ar fi furat de la mami? Nici gândul ăsta nu mă făcea fericit.

Bunica ședea în continuare nemișcată, și eu m-am făcut și mai mic; mi-era foarte frică de ce-aș putea să aud în continuare. *Tati, nu mai spune secrete urâte, care să mă oblighe să acționez.* John Amos o să mă forțeze să acționez. Am aruncat o privire

în spate, bănuind că el asculta printr-un pahar lipit de perete, ca să audă mai bine.

- Ei, bine, spuse tati, stărnit acum, psihiatrul lui Bart e foarte interesat de tine, crezând că ești doar mama mea. Mă-ntreb de ce tot revine la tine. Are impresia că tu ești cheia vieții interioare secrete a lui Bart. Crede că și tu ai avut o astfel de viață - așa e, mamă? Când tatăl tău te-a făcut să simți că nu ești o ființă umană, ai stat și tu de una singură și ai urzit planuri cum să te răzbuni pe el, cum să-l faci să sufere?

Despre ce vorbea?

- Termină, se rugă ea, te rog. Ai milă de mine, Christopher. Am făcut tot ce-am putut în circumstanțele date, jur că mi-am dat toată silința!

- Tot ce-ai putut?

Răse; parcă era mami când râdea de cineva.

- Când fratele vitreg al tatălui tău a intrat, la șaptesprezece ani, în conacul Foxworth, ți-a venit imediat inspirația? Calea supremă de a-l pedepsi pe tatăl tău care te făcuse să te disprețuiești? Te-ai hotărât să-l faci pe tatăl nostru să se îndrăgostească de tine? Asta ai făcut? Îl urai și pe el, într-un fel, pentru că semăna atât de mult cu Malcolm? Eu așa cred. Eu cred că ai stat și te-ai gândit, și ai urzit un plan cum să-l rănești pe tatăl tău într-un mod care să-i distrugă egoul, astfel încât să nu-și mai revină vreodată. Și cred că ai reușit! Ai fugit și te-ai căsătorit cu fratele lui mai tânăr, pe care el îl disprețuia, și ai crezut că ai câștigat de două ori. Îl lovești unde îl durea cel mai tare. Acum aveai puterea să câștigi averea lui fabuloasă prin tatăl nostru! Dar n-a funcționat, nu-i așa? N-am uitat zilele alea, când locuiam în Gladstone, când te auzeam cum te rugai de el să-l dea în judecată, ca să obțină ceea ce îi aparținea de drept. Dar tatăl nostru a refuzat să coopereze. Te iubea și s-a căsătorit cu tine pentru ceea ce credea el că ești, nu pentru banii la care visai tu tot timpul.

Șocat din nou, m-am uitat la bunica. Plângea, corpul ei firav tremura tot; până și balansoarul ei părea că se cutremură.

– L-am iubit pe tatăl vostru! Știi foarte bine că l-am iubit! l-am oferit patru copii și cei mai buni ani din viața mea – i-am dat tot ce aveam mai bun.

– Ce-ai tu mai bun e atât de jalnic, doamnă Winslow, jalnic rău.

– Christopher! strigă ea, ridicându-se cu greu în picioare. Își întinse brațele, parcă neajutorată, pășind mai aproape ca să se uite în ochii lui. Vălul negru de pe față flutura în timp ce tremura. Se uită speriată prin încăpere; asta m-a silit să mă fac și mai mic în colțul întunecat în care eram. Vocea ei scăzu în intensitate. Bine, am vorbit destul despre trecut. Trăiește-ți viața cu Cathy, dar primiți-mă și pe mine în viețile voastre. Lăsați-mi-l pe Bart drept fiu. Voi îi aveți pe Jory și pe fetița aia pe care ați adoptat-o. Lăsați-mă să-l iau pe Bart, și o să plec departe, atât de departe, că n-o să mă mai vedeți și n-o să mă auziți de mine niciodată. Jur că n-o să las pe nimeni să afle despre tine și despre Cathy. O să fac tot ce pot ca să vă protejez secretul – dar lăsați-mă să-l iau pe Bart, te rog, te rog!

Căzu în genunchi și îl strânse de mâini, și când el se trase repede la o parte ca ea să nu ajungă la el, bunica îl trase de jachetă.

– Nu mă mai face de răs, mamă, spuse el stânjenit, dar imi dădeam seama că era afectat. Eu și Cathy nu ne abandonăm copiii. Bart nu e mândria și bucuria noastră în momentul ăsta, dar îl iubim, avem nevoie de el, și o să facem tot ce e necesar ca să-i redăm sănătatea psihică.

– Spune-mi ce să fac, și o să fac, se rugă ea, cu lacrimi și roindu-i pe obraji, când în sfârșit izbuti să-i prindă mâinile și să i le strângă la pieptul ei. Spune-mi ce să fac – orice, dar să nu plec. Trebuie să-l văd, să-l urmăresc și să-l admir când se preface. E incredibil de talentat.

Începu să-i sărute mâinile în timp ce el încerca să și le retragă, dar nu cred că încerca prea tare, pentru că ea fu în stare să le țină pe amândouă cu forța ei fragilă.

– Mamă, te rog... se rugă el, uitându-se în altă parte, înainte să se așeze și să-și ascundă fața.

- Are nevoie de mine, Christopher, mai mult decât au avut nevoie vreodată oricare dintre copiii mei. Și mă iubește... Știu asta sigur. Stă la mine în poală, și eu îl legăn, și citesc multumirea pe chipul lui. E atât de tânăr, atât de vulnerabil, atât de buimăcit de lucrurile pe care nu poate să le înțeleagă. Iar eu pot să-l ajut. Sunt sigură că pot să-l ajut. Ceva din mine îmi spune că nu o să mai fiu pe-aici mult timp, șopti ea, și a trebuit să ciulesc bine urechile ca să aud. Lasă-mă să-l țin până atunci... te rog, ca un ultim cadou pentru mama ta pe care odinioară o iubeai foarte mult... mama din vremea copilăriei tale, Christopher... mama ta care a avut grijă de tine când ai avut pojar, vărsat de vânt, și toate gripele pe care le făceai pentru că stăteai afară, în zăpadă, prea mult. Ții minte? Eu țin minte. Fără amintirile mele din vremurile bune, n-aș fi putut să supraviețuiesc vremurilor sumbre...

Începuse să-l emoționeze. Se uita în jos la ea cu o privire blândă.

- Ai spus cu ceva timp în urmă că eu ți-am sedus tatăl, intenționând să-l rănesc pe tatăl meu căsătorindu-mă cu el. Greșești. L-am iubit pe tatăl tău din prima clipă în care l-am văzut. N-aș fi putut să nu-l iubesc, cum nu poți nici tu să n-o iubești pe Cathy. Chris, nu mi-a mai rămas nimic din trecut. Am pierdut tot. John e singurul din trecutul meu, murmură ea pe un ton scăzut, de parcă îi era frică. E singurul care mi-a mai rămas din vremurile de la conacul Foxworth.

- Atunci știe cine sunt eu! Și cine e Bart!

Aplecându-se în față, ea își puse mâinile palide, pline de inele, pe genunchii lui - l-am văzut cum se cutremură la atingerea ei.

- Nu știu ce știe John. El crede că toți copiii mei au fugit și au dispărut undeva în lume. Din câte îmi dau seama, el nu știe nici măcar că al doilea nume al lui Bart e Winslow... dar, pe de altă parte, e foarte viclean, s-ar putea să știe tot. Începu să tremure și își retrase mâna, de parcă știa că-l deranjează. Tot terenul ăsta îi aparținea tatălui meu. Așa că i se pare firesc că

am venit aici și m-am mutat pe domeniul care aparține familiei mele de ani de zile.

El scutură din cap.

– Tu ai aranjat ca eu să cumpăr terenul mai ieftin?

– Christopher, tatăl meu deținea terenuri peste tot. Acum sunt ale mele. Dar le-aș da pe toate, doar ca tu și Cathy să fiți din nou familia mea. Nimeni nu știe de tine și de Cathy în afara de mine, dar eu nu o să spun nimănui cine ești. Promit că nu o să te rănesc și nu o să te fac de rușine – doar lasă-mă să stau! Lasă-mă să fiu mama ta din nou!

– Scapă de John!

Întâi oftă, apoi își lasă capul în jos.

– Mi-aș dori din tot sufletul să pot.

– Ce vrei să spui?

– Nu poți să ghicești? Întrebă ea, ridicându-și capul grizonant ca să-i cerceteze ochii tatei.

– Șantaj?

– Da. Nici el nu are rude. Se preface că nu știe despre tine și Cathy, dar nu pot să fiu sigură. A jurat că mă ajută să-mi păstrez reședința secretă, pentru că o mulțime de reporteri ar fi pe urmele mele dacă ar ști unde sunt. Așa că-i ofer un cămin bun și o grămadă de bani ca să mă țină în siguranță.

– Bart nu e în siguranță. Jory l-a văzut pe John Amos susținând cu Bart. Cred că știe cine suntem.

– Dar nu o să facă nimic, strigă ea. O să vorbesc cu el. O să-l fac să înțeleagă. N-o să spună... o să-i închid gura dacă-i dau bani.

Tati se ridică să plece. O secundă, mâna lui zăbovi pe creștetul ei. Apoi, parcă vinovat, și-o retrase numaidecât.

– Bine. Vorbește cu John, spune-i să-l lase pe Bart în pace. Fă în așa fel încât Bart să nu afle că ești bunica lui naturală – lasă-l să creadă în continuare că ești doar o femeie cu suflet bun, care are nevoie de el ca prieten. Poți să faci asta pentru mine?

– Da, desigur, acceptă ea fără convingere.

– Și, te rog, acoperă-ți din nou capul cu vălul ăla. Jory știe că ești mama mea... dar, știi tu. Și cine știe când s-ar putea

decide Cathy să fie prietenoasă și să vrea să-și viziteze noua vecină? Înainte era ocupată cu orele ei de balet. Acum, că nu mai e atât de ocupată, o să simtă nevoia să se mai întâlnească cu oameni. Asta a fost unul dintre lucrurile greu de îndurat pentru ea când era mică... să fie ținută închisă o vreme care i s-a părut o veșnicie, doar cu mama și cu bunica ei... Asta a făcut ca nevoia ei de oameni să fie mai acută.

Din nou, ea își lăsă capul în jos.

- Știu. Am păcătuit și regret. Mă rog să pot da timpul înapoi, dar mă trezesc, și e doar o altă zi de singurătate - și îl am doar pe Bart care să-mi dea speranță.

Oh, Doamne, știuseră atât de multe înainte să apar eu!

- Trebuie să te întreb ceva, spuse ea în șoaptă. O iubești cum iubește un bărbat... o soție?

El se întoarse în așa fel încât ea să-i vadă doar spatele.

- Asta nu e treaba ta.

- Dar înțeleg. Îl întreb pe Bart, dar el nu înțelege la ce mă refer. Dar mi-a spus că dormiți în același dormitor.

Nervos, el răbufni, uitându-se cu furie la ea.

- Și în același pat. Acum ești mulțumită?

Se întoarse pe loc din nou, și de data asta plecă.

Curios, al naibii de curios! De ce o ura mama mea pe mama lui? Și de ce întreba bunica de dormitoare și paturi?

Am fugit acasă după aceea. Nu m-am oprit să-i dau raportul lui John Amos. Mami era la bara aia blestemată, încercând să se ridice din scaunul cu roțile. M-am ascuns și m-am uitat. Era ciudat s-o văd așa neîndemânatică - la fel ca mine. Împiedicată ca mine, dar reuși să se ridice în picioare, după care rămase așa, tremurând din tot trupul. În oglindă, fața ei era palidă, părul, ca o ramă de aur. Aur topit, nespus de fierbinte, arzând ca lava.

- Bart, tu ești? strigă ea. De ce te uiți așa ciudat la mine? N-o să cad, dacă la asta te gândești. În fiecare zi mă simt tot mai bine, tot mai puternică. Vino și stai cu mine și vorbește cu mine. Spune-mi ce faci toată ziua, când nu te văd. Unde te duci? Învață-mă să mă joc jocurile tale de-a prefăcutul. Când eram de vârsta ta, și mie-mi plăcea să mă prefac. Visam că sunt cea

nai faimoasă prim-balerină din lume, și asta a devenit cel mai important lucru din viața mea. Acum știu că nu a fost nicicând atât de important. Acum știu că cel mai important lucru e să-i faci pe cei dragi fericiți. Bart, vreau să te fac fericit...

O uram pentru că îl „seduse” pe tatăl meu adevărat și îl luase de la biata mea bunică singură, care era soacra ei. Și, probabil, pe atunci era căsătorită cu dr. Paul Sheffield, fratele lui Chris, care nu era nici pe departe tatăl meu adevărat. Ia uite cum încearcă ea să se revanșeze pentru faptul că m-a neglijat! Prea târziu! Voiam să alerg și s-o împing pe jos. Să aud cum i se rup oasele, până la ultimul. Nu-i fusese fidelă nici unuia dintre soții ei! Dar nu puteam să spun nimic din toate astea. Picioarele mele se făcură ca de gumă, slăbiră și mă făcură să mă prăbușesc la podea, în timp ce toate țipetele mute îmi văjăiau prin cap. Femeie păcătoasă și rea! Mai devreme sau mai târziu, avea să fugă din nou cu vreun amant – la fel ca mama lui Malcolm. Ca toate mamele.

Și de ce nu-mi zisese pe șleau bunica cine e? De ce ținea asta secret? Nu știa oare că am nevoie de o bunică adevărată? M-a mințit inclusiv în privința identității tatălui meu adevărat! Doar John Amos îmi spunea adevărul.

– Bart, ce s-a întâmplat?

Părea alarmată. Așa și trebuie. Niciodată, niciodată nu imi spusese altceva decât minciuni. Nu puteam să am încredere în nimeni altcineva în afară de John Amos. În tot timpul ăsta, cu mersul lui târșăit, părând bătrân și ciudat, el fusese onest, făcând tot posibilul să îndrepte lumea.

– Bart, ce s-a întâmplat? Nu poți să-i spui propriei mame?

M-am holbat la ea. Am văzut toată clăia aia de păr auriu o capcană de distrus bărbații. Lua toți bărbații și-i făcea să sufere. Vina ei. Numai vina ei. L-a luat pe tăticul meu adevărat de la bunica și l-a „sedus”.

– Bart, nu mai merge în patru labe pe jos. Stai în picioare și folosește-le. Nu ești animal.

Mi-am dat capul pe spate și am urlat. Am urlat toată furia și ura pe care le simțeam. Nu era corect ca Dumnezeu să mi-c

dea pe ea ca mamă. N-a fost corect nici când l-a ars pe tăticiul meu adevărat. Tre' să fac ceva. Să repar lucrurile.

- Bart, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat!

De-abia reușeam să o văd. Încercă să se îndepărteze de bară câțiva pași și își întinse brațele spre mine, de parcă voia să mă ia în brațe.

Nu aveam s-o mai las să mă atingă vreodată. Niciodată, niciodată, niciodată!

- Te urăsc! am strigat eu, sărind în picioare și dându-mă în spate. Sper să nu mai mergi niciodată. Sper să cazi și să mori. Sper să ardă casa, și să ardeți și tu, și Cindy!

Am fugit, am fugit fără oprire, până m-au durut picioarele și mi s-a golit mintea.

Am căzut în staulul lui Apple ca să mă odihnesc. Acolo ținam jurnalul lui Malcolm, ascuns sub niște fân. L-am pescuit de-acolo și am mai citit un pic. Mamă, dar chiar că ura femeile, în special dacă erau drăguțe! Pe cele urâte nici nu părea să le observe. Am ridicat capul și m-am uitat în gol. Alicia. Drăguț nume - oare de ce o iubea mai mult pe Alicia decât pe Olivia? Doar pentru că ea avea doar șaisprezece ani și era căsătorită cu tatăl lui foarte bătrân, de cincizeci și cinci de ani?

Alicia îi dădu o palmă peste față când el încercă s-o sărute. Poate că Malcolm nu știa să sărute la fel de bine ca tatăl lui.

Cu cât citeam mai mult, cu atât învățam mai multe despre felul în care reușise Malcolm să aibă succes în tot ce făcea, mai puțin în a le face pe femei să-l iubească. Asta îmi demonstra că mai bine le lăsam pe femei în pace, din moment ce semănam atât de mult cu Malcolm. Tot citeam cuvintele lui, ca să pot să mă transform în el, să fiu puternic.

Nume cu C. Oare de ce le plăceau atât de mult femeilor numele care începeau cu C? Catherine, Corrine, Carrie și Cindy - o lumea întreagă de nume cu C. Ce păcat că nu-mi mai plăcea de bunica mea ca-nainte! Acum, că aflasem că e bunica mea adevărată, nu mai era la fel de bine. Ar fi trebuit să-mi spună. Era doar o altă femeie mincinoasă, prefăcută și vicleană. Doar mă avertizase John Amos.

Puteam să simt vag mirosul lui Apple. L-am auzit cum mol-
făia mâncarea; l-am simțit cum îmi împungea mâna cu nasul
lui rece – și plângeam. Plângeam așa tare, că-mi venea să mor
și să mă duc lângă el. Dar lui Apple ar fi trebuit să-i fie mai dor
de mine. El mă obligase s-o fac. Trebuia să sufere când am sufe-
rit eu – și n-o făcu. Era al meu, și o lăsase pe bunica să-i dea
apă și mâncare – așa că era numai vina lui. Și mai era și Clover,
mort și el. Sugrumat și îndesat în scorbura unui stejar.

Mamă, eram rău!

Gândindu-mă la răutatea mea, m-a luat somnul. L-am visat
pe Apple, care mă iubea. M-am trezit, și era aproape întuneric.
John Amos rânjea spre mine.

– Bună, Bart! Te simți singur în staulul lui Apple?

Înălțându-se deasupra mea, John Amos nu observă fânul
care căzu din șura de deasupra și i se agăță de mustața lui sub-
țire, făcându-l să arate grotesc.

– Cum și-a făcut Malcolm averea, John Amos? am întrebat
eu, doar ca să văd dacă paiele din mustață aveau să cadă
când vorbea.

– A fost mai isteț decât oamenii care l-ar fi împiedicat.

– L-ar fi împiedicat să ce?

Paiele nu căzură.

– Să obțină ce-și dorea.

– Ce-și dorea?

– Totul. El își dorea tot ce nu era al lui – și ca să poți să iei
tot ce aparține altora trebuie să fii neîndurător și hotărât.

– Ce-i aia neîndurător?

– Să faci ce trebuie făcut ca să obții ce vrei.

– Să faci orice?

– Orice, repetă el.

Se aplecă țeapăn ca să îmi cerceteze ochii.

– Și să nu eziți să-i calci în picioare pe cei care îți stau în
cale – inclusiv pe membrii familiei. Pentru că și ei ți-ar face
același lucru, dacă tu le-ai sta în cale. Zâmbe ușor. Știi, desigur,
că, mai devreme sau mai târziu, doctorul ăla care îți disecă
personalitatea o să te închidă într-un azil de nebuni. Asta fac

părinți tăi – se pregătesc să scoată din viața lor un băiețel care se dovedește a fi o problemă mult prea mare.

În ochi mi-au apărut lacrimi de bebeluș.

John Amos se încruntă.

– Nu-ți arăta slăbiciunea cu lacrimi de femeie. Fii dur, ca străbunicul tău, Malcolm! Se întrerupse ca să se uite la mine din cap până în picioare. Da, ai moștenit multe dintre genele lui. Într-o bună zi, dacă o ții tot așa, vei fi exact la fel de puternic ca Malcolm.

– Pe unde-ai umblat, Bart? mă repezi Emma, care se uita mereu la mine de parcă era dezgustată, chiar și atunci când eram curat. În viața mea n-am mai văzut un băiat care să se murdărească așa repede ca tine. Uită-te la bluza ta, la pantaloni, la mâinile tale și la fața ta! Mizerabil, asta ești! Nu știu cum oi reuși să faci bălți de noroi și să te bălăcești în ele?

N-am răspuns. M-am îndreptat spre baia din capătul holului.

Mami își ridică privirea de la biroul din dormitorul ei.

– Bart, mă tot întrebam pe unde ești. Ai fost plecat ore întregi.

Treaba mea, nu a ei.

– Bart... răspunde-mi.

– Afară.

– Știu asta. Unde afară?

– Lângă zid.

– Ce făceai acolo?

– Săpam.

– După ce săpai?

– După viermi.

– La ce-ți trebuie?

– Pescuit.

Oftă.

– E prea târziu ca să mai mergi la pescuit, și știi că nu-mi place să mergi singur. Întreabă-l pe tati dacă poate să te ducă duminică la pescuit.

- N-o să poată.

- De unde știi așa sigur?

- Niciodată n-are timp.

- O să-și facă.

- Ba nu. Niciodată n-are timp, niciodată n-o să aibă.

Oftă din nou.

- Bart, încearcă să fii înțelegător. E doctor și are mulți pacienți bolnavi. N-ai vrea ca pacienții lui să rămână neîngrijiți, nu?

Ce-mi păsa! Mai bine mergeam la pescuit. Prea mulți oameni pe lume, oricum... în special femei. Am fugit să-mi îngrop fața în poala ei.

- Mami, te rog, fă-te bine repede. Vreau să mă duci TU la pescuit! Acum nu trebuie să mai dansezi, poți să faci toate chestiile de care n-are tati timp niciodată. Poți să petreci cu mine acum tot timpul pe care-l petreceai înainte dansând cu Jory. Mami, mami, îmi pare rău pentru ce-am zis, am suspinat eu, nu te urăsc de fapt! Nu vreau să cazi și să mori. Dar uneori mă simt obraznic și nu pot să mă abțin. Mami, te rog, nu mă ur pentru ce-am zis!

Măinile ei erau moi și blânde în părul meu, în timp ce încerca să-l netezească și să-l facă să stea îngrijit. Periile și spray-urile nu avuseseră niciodată efect, prin urmare, cum ar fi putut să aibă mâinile ei? Mi-am îngropat fața și mai adânc în poala ei, gândindu-mă cum m-ar muștrului John Amos dacă ar ști, deși îi spusese deja ceea ce îi spusese ei, și el zâmbise, atât de încântat că vorbeam ca Malcolm.

- N-ar fi trebuit să faci asta, Bart, spuse el ca să mă deruteze. Trebuie să fii isteț, s-o faci să creadă că e cum vrea ea. Dacă îți dai în vileag sentimentele, o să găsească o cale să ne împiedice să ne atingem scopul. Și trebuie s-o salvăm de diavol, nu-i așa?

Mi-am înălțat capul ca să mă uit la chipul ei frumos, în timp ce lacrimile îmi brăzdau fața, pentru că ea era cu siguranță întruchiparea unei minciuni. Fusese căsătorită de trei ori, așa-mi spusese John Amos. Nu-mi păsa dacă era bună sau rea, atât timp cât era numai a mea. Aveam să o fac eu să fie bună.

Aveam s-o învăț cum să lase toți bărbații în pace – în afară de mine.

Ca să câștig, trebuia să-mi joc cărțile cum trebuie și să scot așii din mânecă unul câte unul, cum îmi zisese John Amos. O păcălesc pe ea, îl păcălesc pe tati, îi fac să creadă că nu sunt nebun. Dar eram confuz. Nu eram nebun, doar mă prefăceam că sunt Malcolm.

– La ce te gândești, Bart? întrebă ea, încă mângâindu-mi părul.

– N-am cu cine să mă joc. N-am pe nimeni în afară de ce inventez. Am doar gene proaste, din familie mi se trage – cât despre mediu – păi, nici ăla nu prea-i bun. Tu și tati nu meritați copii. Nu meritați nimic altceva decât iadul pe care deja l-ați creat pentru voi!

Rămase împietrită. Eram bucuros să o fac nefericită, cum mă făcea ea pe mine mereu. Dar de ce nu se arăta fericirea, ca să mă facă să râd? De ce am fugit în camera mea, și m-am trântit pe pat, și am plâns?

După aceea mi-am adus aminte de singura persoană care nu avea nevoie de nimeni – Malcolm. El știa că e puternic. Malcolm nu ezita niciodată când trebuia să ia o decizie, chiar și una greșită, pentru că știa cum s-o dea să iasă bine. Așa că m-am încruntat, mi-am adus umerii în față, m-am ridicat și am mers târșăit pe hol, dorindu-mi ce-și dorea Malcolm. L-am văzut pe Jory dansând cu Melodie, și am intrat în camera mamei ca să-i dau de știre.

– Oprește-te! am țipat. Se petrec păcate între Jory și Melodie – se sărută – fac un bebeluș.

Degetele ei care zburau pe deasupra tastelor mașinii de dactilografiat se opriră. Zâmbi.

– Bart, nu-i de ajuns să te îmbrățișezi și să te săruți ca să faci un copil. Jory e bine crescut, și nu o să profite de o fată tânără și inocentă, care e destul de cuviincioasă și de isteată încât să știe când să se oprească.

Nu-i păsa. Nu-i păsa decât de prostia aia de carte pe care o scria. N-aveam mai multe șanse cu ea acum decât avusesem

când era balerină. Mereu, absolut mereu găsea ceva mai bun făcut decât să se joace cu mine.

Am strâns pumnii și am lovit în tocul ușii. Avea să vină o zi când eu aveam să fiu șeful ei și avea să mă asculte atunci. Avea să știe cu cine ar fi mai bine să se joace. Fusesse o mamă mai bună când dădea lecții de balet. Măcar mai avea câte o clipă liberă din când în când. Acum tot ce făcea era să scrie, SĂ SCRIE. Munți peste munți de hârtii albe.

Încetă din nou să mai fie atentă la mine, reîncărcându-și mașina de scris, de parcă avea o armă cu care voia să împuște toată planeta. Nici măcar nu observă când am luat o cutie pe care o umpluse și o pusese deoparte, în timp ce se apucase să umple alta cu hârtii pline de cuvintele ei.

John Amos ar fi interesat de ceea ce scrisese ea. Dar înainte să citească el o pagină, aveam să le citesc eu primul. Chiar dacă trebuia să folosesc un dicționar la fiecare minut, mă căzneau să înțeleg unele dintre cuvintele mai complicate pe care le folosisse ea. A-și apropria... știam ce înseamnă. Cred.

– Noapte bună, mami!

Nu mă auzi. Își continuă treaba de parcă nici nu eram acolo.

Nimeni nu-l ignora pe Malcolm. Când vorbea el, oamenii săreau să-i împlinească voia. Aveam de gând să mă transform în Malcolm.

O săptămână mai târziu, îi spionam pe mama și pe Jory. Erau în fața oglinzii mari din camera de „recreere”, și Jory o ajuta pe mama să-și folosească piciorul rănit.

– Nu te gândeai că o să cazi. Sunt în spatele tău și te prind dacă genunchiul îți cedează. Ia-o încet, mami, și în curând o să mergi fără probleme.

Nu mergea fără probleme. Fiecare pas pe care îl făcea părea că o doare. Jory o ținea de mijloc ca să nu se clatine, și cumva ajunse la capătul barei fără să cadă. Slăbită, îl așteptă să-i aducă scaunul ca să se poate așeza din nou. Așeză în poziție suportul pentru picioare, în timp ce ea ținea picioarele ridicate.

– Mami, ești mai puternică pe zi ce trece.

– Dar durează atât de mult.

- Stai și scrii mult prea mult timp. Ții minte ce-a spus doctorul, ar fi bine să te ridici mai des și să stai jos mai puțin.

Încuviință din cap, epuizată.

- Cine a sunat mai devreme? De ce n-a vrut să vorbească cu mine?

Cu fața numai un zâmbet, Jory explică:

- Era bunica mea, Marisha. I-am scris și i-am povestit despre căzătura ta, și acum vine din vest ca să te înlocuiască la cursuri. Nu e minunat, mami?

Nu părea cătuși de puțin încântată. Cât despre mine, o uram pe vrăjitoarea aia bătrână!

- Jory, ar fi trebuit să-mi spui înainte.

- Dar, mami, voia să fie o surpriză. Nu ți-aș fi spus azi, dar m-am gândit că nu e foarte politicos să apară aici oameni din senin. Știam că o să vrei să te aranjezi, să mai faci curat prin casă.

Ea îi aruncă o privire ciudată.

- Cu alte cuvinte, nu prea arăt bine și casa mea e mizerabilă. Jory zâmbi cu tot șarmul pe care îl uram.

- Mami, tu ești mereu frumoasă, știi asta, dar prea slabă și prea palidă. Ar trebui să mănânci mai mult și să stai afară mai mult în fiecare zi. La urma urmei, romanele bune nu se scriu în câteva săptămâni.

Mai târziu, în aceeași zi, l-am urmărit pe Jory în curte, după aceea m-am pitit în ascunzătoarea mea specială, ca să-i spionez pe el și pe mama, în timp ce făceau cu schimbul s-o împingă pe nesuferita de Cindy în leagănul ei de copii. Pe mine nu mă lăsau niciodată s-o dau în leagăn. Nimeni nu avea încredere în mine. Nici doctorul de nebuni nu-mi dădea de cap, așa că de ce nu renunțau cu toții și nu mă lăsau în pace?

- Jory, uneori e așa un chin să aud muzica ta de balet și să nu fiu capabilă să dansez și să-mi exprim sentimentele. Acum, când aud că începe o uvertură, mă retrag în mine. Mi-e dor să dansez, și cu cât îmi doresc mai mult, cu atât mai tare trebuie să scriu. Scrisul mă salvează, dar se pare că Bart urăște faptul că scriu la fel de mult cum ura faptul că dansam. Se pare că n-o să am niciodată capacitatea să-i fac pe plac fiului meu mai mic.

– Eh, lasă, mami, spuse Jory cu ochii lui albaștri-închis triști și îngrijați, e doar un băiețel care nu știe ce vrea. Știu că se întâmplă ceva ciudat în capul lui.

Nu eram ciudat. Ei erau ciudați, credeau că dansatul și basmele erau chestii care conta, în timp ce oamenii cu judecată știau că banul e rege, regină și Dumnezeu Atotputernicul.

– Jory, am încercat să-i dau lui Bart tot ce-am putut. Încerc să-i arăt afecțiune, dar el se retrage. După aceea fuge de mine, sau fuge la mine, și-și pune capul în poala mea și plânge. Psihiatrul lui spune că e sfâșiat între dragoste și ură față de mine. Și-ți spun asta, dar rămâne între noi: comportamentul lui nu mă ajută deloc să-mi revin după accident.

Am plecat atunci. Auzisem destul. Era o ocazie bună să mă furiez în dormitorul ei și să mai fur niște pagini din cartea ei. În sertarul cu cămăși le îndesasem pe cele pe care le citise John Amos și mi le returnase, așa că le-am pus înapoi pe alea și am luat altele noi.

M-am așezat să citesc în mica mea grotă verde, făcută din tufișuri. Proasta de Cindy râdea și chițăia în timp ce sclavii ei iubitori o împingeau în aer. Mamă, ce-aș vrea s-o dau și eu în leagăn! Aș împinge-o așa tare, că ar zbura peste zidul alb, și-ar ateriza în piscina de alături. Piscina care nu avea niciodată apă în ea.

Era foarte interesant să citești din cartea mamei. „Drumul spre bogăție” era titlul unuia dintre capitole. Oare fata aia chiar era mama mea? Oare ea, cei doi frați ai ei și sora ei urmau să fie încuiați într-un singur dormitor?

Am citit până se întunecă, iar ceața se lăsă peste mine și mă sufocă.

M-am ridicat și am mers în casă, gândindu-mă la un alt titlu în cartea ei. „Mansarda.” Ce loc minunat să ascunzi lucruri! M-am holbat la mami care-l săruta pe buze pe tati, tachinându-l și întrebându-l de asistenta lui drăguță și dacă găsisese pe cineva care s-o înlocuiască.

– O blondă tânără și frumoasă, de douăzeci de ani?

Părea rănit.

- Mi-ar plăcea să nu mai glumești pe seama devotamentului meu. Cathy, nu mă provoca cu remarci din astea prostești! Îți dau tot ce pot pentru că te iubesc cu o pasiune care, recunosc, e de-a dreptul stupidă.

- Stupidă? întrebă ea.

- Da, este, când nu răspunzi cu aceeași pasiune ca a mea! Am nevoie de tine, Cathy. Nu lăsa treaba asta cu scrisul să intervină între noi.

- Nu înțeleg.

- *Ba înțelegi!* Trecutul nostru se trezește la viață. Îl retrăiești în timp ce scrii. Trag cu ochiul în cameră și îți văd fața, văd cum îți curg lacrimile pe față și cad pe hârtie. Te aud cum râzi și rostești cu voce tare cuvinte pe care le-a spus Cory, sau Carrie. Tu nu doar scrii, Cathy... tu retrăiești.

Își lăsă capul în jos, și părul ei desprins îi căzu și îi acoperi fața.

- Da, e adevărat ce spui. Stau la birou și retrăiesc totul. Revăd mansarda aia deprimantă, spațiul ăla imens și prăfuit; aud liniștea mai înspăimântătoare decât tunetele. Singurătatea, care mă știa atât de bine, vine și îmi împovărează umerii, așa că privesc în sus, speriată, să văd unde sunt, întrebându-mă de ce nu sunt acoperite ferestrele și când o să vină bunica să ne prindă cu ferestrele neacoperite. Uneori, mă sperii că îmi ridic ochii și-l surprind pe Bart stând în prag și uitându-se la mine. Întâi, am senzația că e Cory, apoi nu reușesc să-mi dau seama de ce are părul negru și ochii căprui. Mă uit la Cindy și mă gândesc că ar trebui să fie mai mare, de-o vârstă cu acel Cory cu părul închis la culoare, și sunt confuză, nu mai reușesc să disting între prezent și trecut.

- Cathy. Vocea lui părea îngrijorată. Trebuie să renunți.

Da, da, tati... fă-o să renunțe!

Ea suspină și căzu în brațele lui, iar el o legănă, ținând-o strâns aproape de inima lui, murmurând în urechea ei cuvinte tandre de dragoste, pe care eu nu puteam să le aud. Legănându-se înainte și-napoi, ca doi amanți păcătoși. Arătau ca

acele cupluri pe care le spionam uneori, cele care „se giugu-
leau” pe alea îndrăgostiților, care nu era foarte departe de
conacul bunicii mele.

– Nu vrei să lași cartea deoparte, să aștepti până se fac copii
mari și se căsătoresc... ?

– Nu pot!

Până și eu puteam auzi suferința din glasul ei, de parcă ar
fi făcut asta dacă ar fi putut.

– Povestea aia e în creierul meu, țipând să iasă, să afle și
alții cum pot fi unele mame. Intuiția și înțelepciunea îmi spun
că după ce o s-o termin și o s-o trimit la o editură, și o să devină
o carte pe care s-o poată citi toată lumea – de-abia atunci o să
mă eliberez de toată ura pe care o simt pentru mama!

Tati nu putea să vorbească. Continuă s-o țină în brațe, le-
gănând-o și privind în gol cu ochii lui albaștri, pe deasupra
capului ei lipit de pieptul lui. Părea chinuit.

Am șters-o ca să mă joc singur în grădină. Bunica lui Jory,
zgripturoaica aia bătrână, urma să vină. Nu voiam s-o mai văd
vreodată. Nici mamei nu-i plăcea de ea; îmi dădeam seama
pentru că devenea tensionată și atentă în preajma ei, de parcă
ii era teamă că limba ei ascuțită avea s-o dea de gol.

– Bart, dragul meu, mă strigă încet bunica mea de după
zidul alb, gros, te-am așteptat toată ziua să treci pe la mine.
Când nu vii, încep să-mi fac griji și după aceea sunt tristă.
Dragul meu, nu sta acolo singur și mohorât. Ține minte că eu
sunt aici, dispusă să fac orice ca să te fac fericit.

Am alergat. Cât m-au ținut picioarele. M-am cocoșat în
copac, și o scară adusă de ea mă aștepta acolo ca să pot cobori
în siguranță. Era aceeași scară pe care o folosea ca să tragă cu
ochiul la noi.

– O să las scara aici, ca să te folosești de ea, șopti ea, luân-
du-mă în brațe și acoperindu-mi fața cu sărutări. Norocul meu
că își scoase vâlul ăla mai întâi. Nu vreau să cazi și să te lovești.
Te iubesc așa mult, Bart! Mă uit la tine și mă gândesc cât de
mândru ar fi tatăl tău. Of, de-ar putea să-și vadă fiul! Fiul lui
chipeș și deștept!

Chipeș? Deștept? Uau... nu știam că sunt așa ceva. Era plăcut să-ți spună cineva că ești minunat. Mă făcea să cred că sunt la fel de arătos ca Jory, și la fel de talentat. Asta da bunică! Genul de bunică pe care mi-o dorisem mereu. Una care mă iubea pe mine, și pe nimeni altcineva. Poate John Amos greșea în privința ei până la urmă.

Am stat din nou la ea în poală și am lăsat-o să-mi dea înghețată cu lingurița. Îmi dădu o prăjiturică, o felie de tort cu ciocolată, apoi imi ținu un pahar cu lapte ca să beau. Cu burta plină, m-am ghemuit mai comod la ea în poală și mi-am sprijinit capul de moliciunea pieptului ei plin, care mirosea a lavandă.

- Corrine folosea lavandă, am murmurat eu adormit, cu degetul mare în gură. Cântă-mi un cântec de leagăn... nimeni nu-mi cânta ca mama lui Cindy.

„Nani, nani, somn ușor...”

Straniu. În timp ce cânta încetisor, mi se părea că am doar doi ani și că stătusem tot așa, acum mult, mult timp, în brațele mamei și o auzisem cântând exact același cântec.

- Trezește-te, dragule, spuse ea, gădilându-mă pe față cu măneca. E timpul să mergi acasă. Părinții tăi o să fie îngrijo-rați - și au suferit destul și-așa, n-ar trebui să-și mai facă griji și-n privința ta.

Oh! Din colț, John Amos o auzise vorbind. I se citea în ochii albaștri spălăciți, care străluceau amenințător. Nu-i plăcea de bunica mea, nici de părinții mei, nici de Jory, nici de Cindy. Nu-i plăcea de nimeni în afară de mine și de Malcolm Foxworth.

- Bunico, am șoptit eu, ascunzându-mi fața ca să nu poată el să-mi vadă buzele cum se mișcă, nu-l lăsa pe John Amos să te audă că-ți pare rău pentru părinții mei. L-am auzit ieri cum spunea că ei nu merită compasiune.

Am simțit-o înfiorându-se și încercând să nu-i dea impresia că era conștientă de prezența lui acolo.

- Ce-nseamnă compasiune, mai exact?

Oftând, mă strânse mai tare.

– E un sentiment pe care îl ai când înțelegi suferințele altora. Când vrei să ajuți, dar nu ai ce să faci.

– Și-atunci la ce-i bună compasiunea?

– Nu ajută prea mult, spuse ea cu ochi triști. E bună doar pentru că îți arată că ai rămas destul de uman încât să ai compasiune. Cel mai bun fel de compasiune te motivează să acționezi ca să rezolvi probleme.

John Amos șopti când mă furișam prin umbrele înserării:

– Domnul îi ajută pe cei care se ajută singuri. Ține minte asta, Bart.

Îmi returnă solemn paginile din manuscrisul mamei, pe care i le dădusem să le citească.

– Pune-le la loc așa cum le-ai găsit. Nu le murdări. Și când mai scrie, să mi le aduci – și-atunci vei fi capabil să-ți rezolvi singur problemele. Cartea ei îți spune cum să faci. Nu-nțelegi? De-aia scrie.

De la Eva încoace

Urma să vină în curând, din Greenglenna, Carolina de Sud, unde mormintele răsăreau ca ciupercile. În orice zi puteam să mă aștept să ridic privirea și să-i văd mutra hâdă și rea.

Bunica mea era de o mie de ori mai bună. În ultima vreme, uneori, își lăsa fața descoperită. Se machia puțin, ca să-mi facă pe plac – și-mi făcea. Uneori, chiar își punea o rochie drăguță – dar niciodată nu-l lăsa pe John Amos s-o vadă în altceva decât în hainele negre și cu vâlul tras pe față. Doar pentru mine era drăguță.

– Bart, te rog să nu petreci prea mult timp cu John.

El mă avertizase de multe ori că ea nu avea să fie de acord.

– Nu, doamnă. Eu și John Amos nu prea ne-nțelegem.

– Mă bucur. E un om rău, Bart – rece, crud și fără inimă.

– Da, doamnă. Nu prea-i plac femeile.

– Ți-a spus el asta?

– Dap. Zice că se simte singur. Zice că te porți mizerabil cu el și refuzi să vorbești cu el zile în șir.

– Lasă-l pe John în pace! Evită-l cât poți – dar vino în continuare să mă vezi pe mine. Tu ești tot ce am acum.

Bătu ușor cu palma în perna moale a canapelei, invitându-mă să mă așez lângă ea. Aflasem între timp că ședea pe scaune confortabile de fiecare dată când John Amos era plecat în oraș.

– Ce face în San Francisco? am întrebat eu.

Se ducea acolo des.

Încruntându-se, mă trase în brațele ei și mă țină lipit de mătasea fină a rochiei sale trandafirii.

- John e un om în vârstă, dar are multe poște care trebuie satisfăcute.

- Ce-i place să mănânce? am întrebat eu, curios să aflu despre un bătrân cu dinți falși, care de-abia putea să mestecă carnea de pui, darămite friptura.

Terci, jeleu, pâine înmuiată în lapte - asta mânca John Amos de obicei.

Ea chicoti și mă sărută pe creștet.

- Ce mai face mama ta? Merge mai bine acum?

Schimba subiectul. Nu voia să-mi spună ce mănâncă. M-am tras într-o parte.

- Puțin câte puțin, e tot mai bine, așa-i zice lui tati, dar nu e prea bine. Uneori, când nu e tati acasă, folosește un baston, dar nu vrea să aștepte tata.

- De ce nu?

- Nu știu. Tot ce vrea să facă e să se joace cu Cindy sau să scrie. Asta-i tot ce face, pe cuvântul meu. Scrisul de cărți îi place la fel de mult ca dansatul...

- Oh, murmură ea încet, speram să renunțe.

Și eu. Dar se părea că nu e cazul.

- Bunica lui Jory o să vină în curând. Cred că o să fug de-acasă, dacă se hotărăște să stea la noi.

Din nou, spuse „oh” de parcă surprinderea o lăsa fără cuvinte.

- E-n regulă, bunico, nu-mi place de ea cum îmi place de tine.

Am mers acasă pe la prânz, îndopat cu înghețată și prăjituri. (Începeam să urăsc dulciurile, serios.) Mami era la bară, făcând exerciții în fața oglinzii, și eu trebuia să am grijă să nu mă vadă când m-am ascuns în spatele unui scaun. Cred că noi eram singurii oameni pe lumea asta care aveam o cameră de zi cu o bară montată într-un capăt și cu o oglindă lungă de trei metri în celălalt capăt.

- Bart, ești cumva ascuns după scaun?

- Nu, doamnă, sunt Henry Lee Jones...

- Chiar așa? L-am tot căutat pe Henry Lee de ceva timp. Mă bucur că în sfârșit te-ai arătat... l-am tot căutat pe Henry Lee.

Mă făcu să chicotesc. Era un joc pe care obișnuiam să îl jucăm noi doi pe când eu eram mic de tot.

- Mami, poți să mă duci la pescuit azi?

- Îmi pare rău. Toată ziua sunt ocupată. Poate mâine.

Măine. Mereu mâine.

M-am ascuns într-un colț întunecat; m-am chircit așa de mult că aveam senzația că nimeni nu putea să mă vadă. Uneori, când o urmăream pe mami în scaunul ei cu roțile, mergeam tip-til, cu spatele cocoșat, în felul în care spunea John Amos că arăta Malcolm la bătrânețe, când ajunsese la apogeul puterii sale. M-am tot uitat la ea, dimineața, după-amiaza și seara, încercând să-mi dau seama dacă era așa rea cum spunea John Amos că e.

- Bart.

Jory putea să mă găsească mereu indiferent unde mă ascundeam.

- Ce faci acum? întrebă el. Înainte, ne distrăm împreună. Vorbeai cu mine. Acum nu mai vorbești cu nimeni.

Serios?! Vorbeam cu bunica, cu John Amos. Am zâmbit în colțul gurii, mi-am curbat buzele într-un surâs batjocoritor, cum făcea John Amos, în timp ce mă înlorceam să mă uit la mami, care mergea la fel de prost ca mine acum.

Jory plecă și mă lăsă să mă amuz singur, când eu nu mai știam cum să fac asta, în afară de momentele când mă jucam de-a Malcolm. Oare era mami atât de păcătoasă? Cum aș putea să vorbesc cu Jory ca înainte, când el nu ar crede că mami mi-a spus minciuni despre cine era tatăl meu adevărat? Jory încă mai credea că e dr. Paul, dar nu era, nu era.

Mai târziu, la cină, în timp ce mami și tati schimbau priviri și-și spuneau tot felul de prostioare care-i făceau să râdă, și pe Jory la fel, am stat și m-am uitat atent la fața de masă galbenă.

De ce voia tati ca mama să folosească o față de masă galbenă măcar o dată pe săptămână? De ce spunea întruna că trebuie să învețe să ierte și să uite?

După aceea, vorbi Jory.

– Mami, spuse el, eu și Melodie avem întâlnire diseară. O duc la un film și după aia la un club, unde nu se servesc băuturi tari. Ar fi în regulă dacă aș săruta-o de noapte bună?

– Ce întrebare monumentală! zise ea râzând, în timp ce eu sedeam în colțul meu. Da, sărut-o de noapte bună și spune-i cât de mult ți-a plăcut seara... și atât.

– Da, mami, spuse el sarcastic, silindu-se să zâmbească. Știu lecția pe dinafară. Melodie e o fată foarte drăguță și inocentă, care ar fi jignită dacă aș profita de ea, așa că o s-o jignesc prin a nu profita.

Ea făcu o grimasă – la care el doar zâmbi.

– Cum mai merge cu scrisul? Întrebă Jory înainte să se întoarcă în camera lui și să viseze cu ochii la poza lui Melodie pe care o ținea pe noptieră.

Ce întrebare stupidă! Deja îi spusese că scrisul îi consumă fiecare clipă din zi și se trezea noaptea pentru că-i veneau idei noi, și tati se plângea că-l ține treaz pentru că stă cu lumina aprinsă. Cât despre mine, de-abia așteptam să citesc ce urma să se întâmple mai departe. Uneori, credeam că inventează totul și că nu i se întâmplaseră ei toate lucrurile alea. Se prefăcea, la fel ca mine.

– Jory, întrebă ea, ai umblat tu cumva prin manuscrisul meu? Nu reușesc să găsesc câteva capitole.

– Mami, știi că nu aș citi ce scrii fără permisiunea ta – am permisiunea ta?

Ea râse.

– Într-o bună zi, când o să fii adult, o să insist să-mi citești cartea, sau cărțile. Crește și crește întruna, cred că în final vor fi două.

– De unde îți vin ideile?

Aplecându-se, mami ridică o carte veche legată cu spirală.

- Din cartea asta și din memorie. Răsfoi repede paginile. Vezi ce scris mare aveam la doisprezece ani? Pe măsură ce-am crescut, scrisul meu a devenit tot mai mic și mai corect.

Brusc, Jory îi smulse cartea cu spirală din mână și apoi fugi la fereastră, unde putu să citească vreo câteva rânduri înainte să ajungă înapoi în mâinile mamei.

- Ai greșit câteva cuvinte, mami, o tachină el.

Detestam relația lor; erau mai degrabă ca doi prieteni decât mamă și fiu. Uram cum scria pe hârtie liniată înainte să bată la mașină toate cuvintele alea. Îi uram toate prostiile, creioanele, stilourile, gumele de șters și cărțile noi pe care le cumpărase pentru noul ei proiect. Nu mai aveam mamă; nu aveam nici tată. Niciodată nu avusesem un tată adevărat. Nu aveam pe nimeni, nici măcar un animal de companie.

Vara începea să îmbătrânească, la fel ca mine. Îmi simțeam oasele bătrâne și fragile, creierul, înțelept și cinic. Și mă gândeam, la fel cum scria Malcolm în jurnal, că nimic nu mai era la fel de bun ca înainte; și nici o jucărie nu mă bucura la fel de mult cum imi imaginam că avea s-o facă înainte s-o am. Nici măcar conacul bunicii nu mai părea atât de mare ca înainte.

În staulul lui Apple, care era locul meu special în care citeam din jurnalul lui Malcolm, m-am trântit în fân și am încercat să citesc cele zece pagini pe zi pe care mi le dăduse John Amos ca temă. Uneori, ascundeam cartea sub fân, alteori o purtam aproape de piele. Am început să citesc, mestecând un pai și găsind locul unde rămăsesem marcat de unul dintre semnele de carte din piele ale mamei:

Îmi amintesc atât de clar ziua în care m-am întors acasă, când aveam douăzeci și opt de ani, și am descoperit că tatăl meu, care era văduv, se recăsătorise în sfârșit. M-am holbat la mireasa lui, care, am aflat mai târziu, avea doar șaisprezece ani. Mi-am dat seama imediat că o fată atât de tânără și de frumoasă ca ea se căsătorise cu el doar pentru bani.

Soția mea, Olivia, nu fusese niciodată frumoasă după standardele clasice, dar avusese anumite aspecte atrăgătoare când mă căsătorisem cu ea, iar tatăl ei era foarte bogat. Am realizat dintr-odată, după ce-mi născuse doi fii, că nu mă atrăgea absolut deloc. Părea atât de sumbră în comparație cu Alicia, mama mea vitregă de șaisprezece ani...

Mai citisem prostiile astea siropoase. Pierdusem pagina, fir-ar să fie. Dar aveam o metodă de a sări paginile, citind din loc în loc, mai cu seamă când în povestea lui Malcolm apăreau chestii plicticoase, cum ar fi sărutatul. Părea foarte ciudat, pe cât de mult ura el femeile, pe atât voia să le sărute.

Gata, am găsit unde rămăsesem.

Alicia năștea primul ei copil, și speram din tot sufletul să fie fată. Dar nu, trebuia să fie încă un băiat care să concureze cu mine pentru averea tatălui meu. Țin minte cum stăteam și mă uitam la ea și la bebelușul ghemuit lângă ea în patul acela imens în formă de lebedă, și îi uram pe amândoi.

Când mi-a zâmbit cu inocență, atât de mândră de fiul ei, de parcă aveam de gând să-l primesc cu brațele deschise, la fel ca tatăl meu, i-am spus:

– Draga mea mamă vitregă, fiul tău n-o să trăiască destul încât să moștenească averea sofului tău, pentru că eu sunt în viață să previn asta.

M-a enervat atât de tare atunci, că aș fi fost în stare să o plesnesc peste fața aia frumoasă și șireată.

– Nu vreau banii tatălui tău, Malcolm. Nici fiul meu n-o să-i vrea. Fiul meu va avea drumul lui, nu va moșteni banii pe care i-au făcut alți bărbați. Eu o să-mi învăț fiul adevăratele valori în viață – valorile despre care tu nu știi nimic.

Mă întreb despre ce vorbea. Ce erau alea valori? Câștiguri din vânzări? Mi-am întors atenția din nou la jurnalul lui Malcolm. Sărise peste cincisprezece ani când a început să scrie din nou.

Fiica mea, Corrine, semăna din ce în ce mai mult cu mama mea, care mă abandonase când aveam cinci ani.

O vedeam cum se schimbă, cum devine femeie, și mă trezeam că mă holbez la sânii ei în formă, care în curând aveau să ademenească vreun bărbat. Odată, m-a văzut că mă uitam acolo și a roșit. Mi-a plăcut asta – măcar era cuvințioasă.

- Corrine, promite-mi că n-o să te căsătorești niciodată și n-o să-l abandonezi pe tatăl tău când e bătrân și bolnav. Jură că n-o să mă părăsești niciodată.

S-a albit la față, de parcă se temea că aveam s-o trimit înapoi în mansardă, dacă-mi refuza această rugămințe simplă.

- Toată averea mea, Corrine – fiecare cent ți-l las ție, dacă promiți să nu mă părăsești niciodată.

- Dar, tată, spuse ea înclinând capul, nefericită, eu vreau să mă căsătoresc și să am copii.

A jurat că mă iubește, dar vedeam în ochii ei că m-ar fi părăsit cu prima ocazie.

Urma să am grijă să nu aibă nici un băiat sau bărbat în viața ei. Avea să meargă la o școală de fete, la o școală severă, unde întâlnirile să fie interzise.

Am închis cartea și m-am îndreptat spre casă. După părerea mea, Malcolm n-ar fi trebuit să se căsătorească niciodată cu Olivia și să aibă copii – dar după aceea, m-am gândit eu mai bine, nu mi-aș fi cunoscut bunica. Și chiar dacă era o minciună și mă trădase, tot voiam s-o iubesc și să am încredere în ea din nou.

În altă zi, eram în hambar și citeam despre Malcolm când avea cincizeci de ani. Nu prea mai scria consecvent în jurnal acum.

Se întâmplă ceva păcătos între fratele meu vitreg mai tânăr și fiica mea. Am făcut tot ce-am putut ca să-i prind că se ating, sau că se uită cu subînțele unul la altul, dar sunt foarte isteți amândoi. Olivia îmi spune că temerile mele sunt nefondate, că Corrine nu ar putea niciodată să simtă ceva pentru unchiul ei

vitreg, dar pe de altă parte Olivia e și ea femeie, fidelă speciei mârșave din care face parte. Blestemată fie ziua în care m-a convins să-l primesc pe băiatul ăla în casa noastră! A fost o greșeală, probabil cea mai gravă din viața mea.

Deci, până și Malcolm mai greșea uneori, dar numai cu membrii familiei lui. De ce nu suporta ideea ca băieții lui să fie muzicieni? Sau ca fiica lui să se mărite? Dacă aș fi fost în locul lui Malcolm, m-aș fi bucurat să scap de ea, la fel cum imi doream, zi după zi, ca Cindy să dispară.

Am azvârlit jurnalul lui Malcolm pe jos și am aruncat paie peste el, după aceea am tropăit spre conac, dorindu-mi ca Malcolm să scrie despre *putere* și cum s-o obții, și despre *bani* și cum să-i câștigi, și *influență* și cum s-o ceri. Nu făcea decât să scrie despre cât de nefericit îl făceau cei doi fii ai lui, soția și fiica lui, nemaivorbind de fratele lui vitreg mai mic, care o plăcea pe Corrine.

– Bună, dragul meu! strigă bunica atunci când am intrat șchiopătând în salonul ei. Pe unde-ai fost? Ce mai face genunchiul mamei tale?

– Rău, am spus. Doctorii zic că mami n-o să mai danseze niciodată.

– Oh, oftă ea. Ce groaznic! Îmi pare rău.

– Eu mă bucur că n-o să mai danseze niciodată, am asigurat-o. Ea și tati nu vor mai putea să valseze, și făceau asta tot timpul în camera de zi, pe care nu ne lăsau s-o folosim.

Părea tristă. De ce arăta așa tristă?

– Bunico, lu' mami nu plac de tine.

– Ai grijă la gramatică, Bart, spuse ea cu glas sugrumat, în timp ce-și ștergea lacrimile. Ar fi trebuit să spui „nu îi place” – și cum poți să spui asta, dacă ea nu știe că sunt aici?

– Uneori semeni cu ea.

– Îmi pare așa rău că n-o s-o mai văd niciodată pe scenă. Era atât de ușoară și de grațioasă, parcă se contopea cu muzica. Mama ta s-a născut să danseze, Bart. Sunt convinsă că se simte pierdută și pustiită fără dans.

- Ba nu, am răspuns eu repede. Mami are maşina aia de dactilografiat şi lucrează la cartea ei toată ziua şi mare parte din noapte, şi-asta e tot ce-i trebuie. Ea şi tati stau întinşi pe pat ore în şir, în special când plouă, şi vorbesc despre un căsoi în munţi şi despre o bunică mare şi bătrână, care purta mereu rochii gri, şi eu mă ascund în dulap şi mă gândesc că e exact ca un basm fără noimă.

Părea şocată.

- Îţi spionezi părinţii? Nu e frumos, Bart. Adulţii au nevoie de intimitate - toată lumea are nevoie de intimitate.

Am zâmbit şi m-am simţit bine când i-am zis că eu spionez pe toată lumea - uneori chiar şi pe ea.

Ochii ei albaştri se măriră şi rămase multă vreme cu privirea pironită asupra mea până să zâmbească.

- Mă tachinezi, nu-i așa? Sunt sigură că tatăl tău te-a educat cum trebuie. Bart, dacă vrei ca oamenii să te iubească şi să te respecte, trebuie să te porţi cu ei cum ai vrea tu să se poarte ei cu tine. Ție ți-ar plăcea să te spionez?

- NU! am urlat.

Încă o zi, încă o vizită la biroul doctorului ăluia cu păr gri-zonant, care mă puneă să mă întind şi să închid ochii, ca să poată el să stea în spatele meu şi să-mi pună tot felul de întrebări stupide.

- Azi eşti Bart Sheffield sau Malcolm?

Nu zic nimic.

- Care e numele de familie al lui Malcolm?

Nu-i treaba lui.

- Ce simţi faţă de mama ta acum, că nu mai poate să baleteze?

- Fericit.

L-am luat prin surprindere. Începu să ia notiţe de zor, devenind roşu la faţă de încântare când am deschis ochii şi m-am întors să arunc o privire. M-am gândit să-i dau mai mult, ca să fie şi mai încântat.

- Aş vrea să cadă şi Jory, să-şi zdrobească genunchii. Atunci aş putea să merg mai repede decât el, să alerg mai repede decât

el și să fac totul mai bine decât el. Și după aia, când aș intra într-o cameră, toată lumea s-ar uita la mine, nu la el.

Așteptă să spun mai multe. Când m-am oprit, zise pe un ton blând:

– Înțeleg, Bart. Ți-e teamă că mama și tatăl tău nu te iubesc la fel de mult ca pe Jory.

Furia a pus stăpânire pe mine.

– Ba da, mami mă iubește! Mă iubește mai mult! Dar eu nu pot să dansez. E din cauza dansatului, de-aia râde cu Jory și se încruntă la mine. Eu voiam să mă fac doctor când o să fiu mare. Dar acum nu mai vreau. Că tatăl meu adevărat n-a fost doctor, cum mi-au zis ei. A fost avocat.

– De unde știi asta? Întrebă el.

Nu voiam să-i zic. Nu era treaba lui. John Amos îmi spusese. Am auzit-o și pe bunica spunându-i tatei. Avocații erau deștepți, foarte deștepți. Asta m-ar face și pe mine deștept. Dansatorii n-aveau creier, doar picioare bune.

– Mai e ceva ce-ai vrea să-mi spui, Bart?

– Da! m-am răstit eu, sărind de pe canapea și apucând cuțitul lui pentru deschis corespondență. Azi-noapte era lună plină. M-am uitat pe geam și am auzit-o cum mă chema. Voiam să urlu. După aia am simțit nevoia de sânge. Am alergat ca nebunul prin pădure, peste dealuri, când din noapte a apărut o femeie frumoasă cu o cascadă de păr auriu.

– Și ce-ai făcut? Întrebă doctorul când m-am oprit.

– Am omorât-o și-am mâncat-o.

Continuă să-și ia notițe, și eu am luat câteva acadele pe care le păstra pentru pacienții lui mai mici. După aceea am mai luat vreo șase, gândindu-mă că poate voia și bunica mea măcar una.

Când m-am întors acasă, m-am grăbit spre staulul lui Apple și m-am uitat în urmă prin jurnalul lui Malcolm. Trebuia să aflu ceva – și mai sărisem înainte peste niște pagini siropoase. Voiam să știu ce-l atrăgea la femeile pe care le disprețuia.

Era toamnă din nou, și toți copacii erau înveșmântați în culorile autumnale strălucitoare. Am urmărit-o pe Alicia în pădure.

Mergea călare cu un talent admirabil. A trebuit să-i dau pinteni calului meu ca să-l fac să meargă în galop și să pot s-o urmăresc. Era atât de fermecată de frumusețea anotimpului, că nu părea să audă sunetul copitelor calului meu. Am pierdut-o pentru o clipă, când a dispărut în spatele unui desiș. Atunci am bănuir că se îndrepta spre lacul în care înotam eu pe când eram copil. O ultimă baie înainte de finalul verii și venirea iernii care făcea apa sloi.

Acadelele cu gust de cireșe erau preferatele mele. Am lins intruna până am putut să scot limba și s-o văd roșie ca sângele. Era plăcut să citești și să mănânci chestii dulci, mă gândeam, în timp ce săream peste toate sentimentalismele grețose care urmau pagini în șir. Mamă, cred că Malcolm s-a apucat să facă bani și să devină puternic când era mult mai bătrân!

Exact cum bănuir, era în lac, trupul ei superb era exact cum mi-l imaginasem, perfect. Și când te gândești că tatăl meu putea să se bucure de toate astea, pe când eu trebuia să îndur trupul frigid al unei femei care putea doar să se supună, nicio dată să se bucure.

Udă și sclipitoare, a ieșit din lac pe malul cu iarbă, unde așteptau hainele ei. Am rămas fără aer privind-o în lumina soarelui. Valurile ei de păr băteau în roșu și auriu, cu umbre arămii întunecate, și puful ud dintre coapse era cârlionțat și închis la culoare.

M-a văzut și s-a speriat. Nu-mi dădusem seama că ieșisem din umbră.

Ce bine că ea l-a plesnit și i-a zis-o! Acum, abia acum începea să devină Malcolm ăla pe care îl știam eu: rău, dur, nemilos și bogat.

– O să plătești pentru asta, Alicia. Și tu, și fiul tău o să plătești, o să plătești cu vârf și îndesat! Nimeni nu mă respinge după ce m-a dus de nas și m-a lăsat să cred că...

Am închis cartea și am căscat,

Madame M.

Încă o scrisoare sosise de la bunica mea Marisha, în care anunța că venea să preia cursurile de balet ale mamei. „Și o să am ocazia să-l văd pe nepotul meu mai des, să beneficieze de experiența mea.”

Mama nu era prea încântată, pentru că ea și madame M. nu aveau o relație prea strânsă, și asta întotdeauna mă deranjase. Le iubeam pe amândouă, și voiam ca și ele să nutrească sentimente de iubire una față de cealaltă.

Cu toții o așteptam pe madame să apară, lihniți de acum, pentru că deja întârziase o oră. Ne sunase să ne spună că nu voia să vină nimeni s-o aștepte, pentru că era independentă și nu era obișnuită ca cineva să aibă grijă de ea. Cu toate astea, mami o ajutase pe Emma să pregătească un meniu fastuos, care acum începuse să se răcească.

– Doamne, dar tare nepăsătoare poate să fie femeia asta! se plânse tati după ce se uită la ceas a zecea oară. Dacă m-ar fi lăsat s-o iau de la aeroport, ar fi fost aici până acum.

– Nu e ciudat, întreabă mama cu un zâmbet sarcastic, când ea insistă mereu ca elevii ei să fie punctuali?

În sfârșit, la o oră după ce tati mănă singur și se grăbi să ajungă la spital, mama se retrase în dormitor ca să mai lucreze la carte până la sosirea bunicii.

– Bart, am strigat eu, vino să te joci ceva cu mine. Dame?

- Nu! zise el răspicat, rămânând în colțul lui întunecos, ghemuit, cu ochii lui întunecați și răi, aproape fără să clipească. Aș vrea să cadă babornița aia din cer.

- Nu-i frumos, Bart. De ce spui mereu asemenea răutăți? Refuză să răspundă, doar ședea acolo și se holba la mine. Sună soneria. Am sărit și m-am grăbit să deschid ușa. Bunica stătea acolo zâmbind, parcă ușor răvășită.

Avea cel puțin șaptezeci și patru de ani, știam asta, ridată, bătrână și cărunță. Uneori avea părul negru-închis, alteori avea vreo doi centimetri de păr alb aproape de rădăcini. Bart spunea că asta o făcea să arate ca un sconcs sau ca o focă neagră și bătrână. Credea că părul ei era atât de lucios că-l purta dat cu ulei. Dar eu eram de părere că arăta minunat când mă luă în brațe, cu obrații ei fardați brăzdați de lacrimi. Nici nu se uită la Bart.

- Jory, Jory, ce bine arăți! spuse ea.

Cocul ei era atât de mare, că am bănuir că e fals.

- Poți să-ți spun bunica atunci când nu suntem la curs?

- Sigur, da, fu ea de acord, încuviințând din cap ca o pasăre. Dar doar când nu e nimeni în jur, auzi?

- Uite-l pe Bart, am spus eu, ca să-i amintesc să fie poliți-coasă - pentru că arareori era.

Nu-l plăcea pe Bart, și lui nu-i plăcea de ea. Făcu un semn scurt din cap către Bart, după aceea continuă să-l ignore non-șalant, de parcă nici nu exista.

- Mă bucur așa mult că pot să stau câteva clipe doar cu tine.

Madame nu-și mai încăpea în piele de fericire și mă luă din nou în brațe. Mă trase pe canapeaua din camera de zi, și am stat împreună, în timp ce Bart rămase în colțul lui întunecat.

- Trebuie să-ți spun, Jory, când mi-ai scris să-mi spui că iar nu vii nici vara asta, mi s-a făcut rău, foarte rău. M-am hotărât atunci, pe loc, că m-am săturat să-mi văd nepotul o dată pe an, și aveam de gând să-mi vând studioul de dans și să vin aici s-o ajut pe mama ta. Evident, știam că n-o să mă vrea, dar și ce dacă? Nu puteam îndura dorul timp de doi ani lungi până să-mi văd singurul nepot. A fost groaznic zborul, continuă ea.

Am avut turbulențe tot timpul. Și m-au percheziționat înainte de îmbarcare, ca pe o criminală. După aia a trebuit să zburăm în jurul aeroportului, până ne-a venit rândul să aterizăm. Mi s-a făcut așa rău, că-mi venea să vomit. În sfârșit, după ce a rămas avionul fără combustibil, am aterizat – cea mai zgâlțită aterizare din viața mea, am crezut că mi se rupă gâtul. Doamne Dumnezeule, să fi văzut cât îmi cerea omul ăla să închiriez o mașină! Cred că avea impresia că sunt plină de bani. M-am decis atunci, numaidecât, să-mi cumpăr o mașină. Nu una nouă, una mai veche, cum i-ar fi plăcut lui Julian. Ți-am mai spus că tatălui tău îi plăcea să meșterească la mașini vechi, și le făcea să meargă din nou?

Mamă, de nu-mi zisese asta...

– Așa că le-am plătit escrocilor ăloră suma exorbitantă de opt sute de dolari și m-am urcat în noua mea mașină roșie și am plecat spre voi, uitându-mă pe hartă, în timp ce mașina mea se îneca și pufăia. Eram atât de fericită că mă îndrept spre tine, nepotul meu drag. Singurul moștenitor al lui George. Păi, era exact ca pe vremea când tatăl tău era adolescent și s-a grăbit să ajungă acasă, foarte mândru să mă plimbe în noua lui mașină pe care o făcuse din vechituri recuperate de la fiare vechi. Ochii ei negri, sclipitori păreau tinerei, și mă cucerii din nou cu afecțiunea și cu laudele ei. ... și ca toate doamnele în vârstă de pretutindeni, trebuie să-ți dai seama că odată ce mă pornesc și-ncep să mă gândesc la trecut, revin tot felul de amintiri. Bunicul tău a fost atât de fericit în ziua în care s-a născut Julian. Îl țineam pe tatăl tău în brațe și mă uitam în sus la soțul meu, care era atât de chipeș, la fel ca Julian, la fel ca tine, și plesneam de mândrie că reușisem să nasc la vârsta mea, pentru prima dată, fără prea mare dificultate. Și tatăl tău a fost un bebeluș perfect, minunat, încă de la început.

Am vrut să îndrăznesc să întreb câți ani avea pe când s-a născut tata, dar n-am avut curaj. Cumva, cred că întrebarea mi se citea în ochi.

– Nu e treaba ta câți ani aveam, mă repezi ea, după care se aplecă să mă sărute din nou. Vai, dar tu ești chiar mai chipeș

decât era tatăl tău la vârsta ta! N-aș fi crezut că e posibil așa ceva. Mereu îi spuneam lui Julian că ar arăta mai bine cu un bronz sănătos, dar ar fi făcut orice ca să mă sfideze, orice – chiar și să-și mențină paloarea.

Tristețea îi adumbri ochii. Spre surprinderea mea, se uită spre Bart, care asculta și el – și, tot surprinzător, părea interesat.

Încă mai purta aceeași rochie neagră, care parcă devenise scorțoasă cu trecerea vremii, și peste rochie avea un bolero vechi, ponosit din piele de leopard, care văzuse și zile mai bune.

– Nimeni nu-l înțelegea pe tatăl tău de fapt, Jory, la fel cum nimeni nu-l stăpânea. Nimeni, în afară de mama ta. Oflă, după care continuă, de parcă trebuia să spună tot înainte să apară mama. Așa că am decis că trebuie să-l cunosc pe fiul lui Julian mai bine decât pe el. De asemenea, am decis că tu trebuie să mă iubești, pentru că n-am fost niciodată sigură că Julian m-a iubit. Îmi tot spun că băiatul născut din uniunea dintre fiul meu și mama ta ar trebui să fie cel mai bun dansator din lume, fără neajunsurile lui Julian. Mama ta mi-e foarte dragă, Jory, foarte dragă, deși refuză să creadă asta. Recunosc, uneori eram răutăcioasă cu ea. A presupus că acelea erau adevăratele mele sentimente, dar eu doar eram furioasă pentru că nu mi se părea că îl apreciază pe fiul meu.

Nu mă simțeam în largul meu purtând genul acela de discuții, așa că m-am îndepărtat de ea; eu îi eram loial în primul rând mamei, nu ei. Observă atitudinea mea, dar, cu toate astea, continuă.

– Sunt singură, Jory, am nevoie să fiu lângă tine, și lângă ea. Remușcărilor se lasară precum umbrele crepusculului, întunecându-i ochii și adăugând câțiva ani pe chipul ei. Cel mai groaznic lucru când îmbătrânești e singurătatea, sentimentul că ești singur, că n-ai nici un scop, că ești terminal.

– Oh, bunico! am zis eu, aruncându-mi brațele în jurul ei. Nu trebuie să te mai simți singură sau că nu ai nici un scop. Ne ai pe noi. Am strâns-o și mai tare, și am sărutat-o din nou. Nu e asta cea mai frumoasă casă? Poți să stai aici cu noi. Ți-am mai spus că mama a proiectat-o?

Madame se uită cu mare curiozitate prin camera de zi.

- Da, e o casă minunată, genul lui Catherine. *Pe unde e?*

- În camera ei de scris.

- Scris scrisori?

Părea rănită, de parcă mami ar fi trebuit să fie o gazdă mai bună, nu să se ocupe de banalități.

- Bunico, mami scrie o carte.

- O carte? Dansatorii nu scriu cărți!

Zâmbind, am sărit de pe canapea și am făcut câțiva pași de încălzire din obișnuință.

- Madame bunico, dansatorii pot să facă orice își pun în cap. La urma urmei, dacă putem să îndurăm genul de durere pe care o îndurăm noi, ce ne-ar mai putea speria?

- Respingere, spuse madame scurt. Dansatorii sunt orgolioși până la Dumnezeu. Încă o respingere, și mami o să se prăbușească.

Am zâmbit, gândindu-mă că e o glumă bună. Nu avea să se prăbușească, nici dacă îi aducea poștașul mii de scrisori de respingere.

- Unde e tatăl tău? întrebă ea apol.

- Își face vizita de noapte la spital. A spus să-ți transmit scuzele lui. A vrut să fie aici să-ți ureze bun-venit, dar n-ai venit la timp.

Pufni, de parcă era cumva vina lui.

- Păi, spuse ea, ridicându-se și uitându-se în jur cu o privire oarecum mai critică, bănuiesc că a venit momentul să intru și-o salut pe Catherine - deși cu siguranță mi-a auzit vocea.

Cu siguranță o auzise, era destul de ascuțită.

- Mama devine foarte absorbită, bunico. Uneori, nu-și aude nici numele strigat de la un metru distanță.

- Pfff! mai pufni ea încă o dată.

Apoi veni după mine în hol, bătut ușor la ușa închisă a mamei și o deschise cu grijă când o auzi mormăind ceva de genul... „Da?”...

- Mami, ai musafiri.

O secundă, mi se păru că văd o expresie de dezolare în ochii mamei, înainte ca madame să intre cu aroganță în dormitorul ei. Bunica se trânti în șezlongul de catifea, fără să fie invitată.

- Madame M.! strigă mama. Ce mă bucur să te văd! În sfârșit, ai decis să vii tu la noi, nu invers.

De ce era atât de agitată? De ce se tot uita la portretele de pe noptieră? Erau aceleași portrete cu tata și cu tata Paul. Până și tatăl meu era acolo, dar într-o ramă micuță, ovală, nu una mare, argintie.

Madame se uită și ea la noptieră - și se încruntă.

- Am multe portrete, înrămate superb, cu Julian, se grăbi mama să explice, dar lui Jory îi place să le țină în camera lui.

Madame pufni din nou.

- Arăți bine, Catherine.

- Mă simt mai bine, mulțumesc. Și tu arăți foarte bine.

Își frământa cu nervozitate mâinile în poală, la fel cum picioarele ei mișcau încontinuu scaunul de birou.

- Soțul tău, cum e?

- E bine, e bine. Își face vizitele. Te-a așteptat, dar când n-ai mai apărut...

- Am înțeles. Îmi pare rău că am întârziat, dar oamenii din statul ăsta sunt niște hoți. A trebuit să plătesc opt sute de dolari pe o rablă, și a pierdut ulei tot drumul.

Mama își feri chipul. Știam că ascundea un zâmbet.

- La ce poți să te aștepti dacă dai opt sute de dolari? reuși ea să zică într-un final.

- Zău, Catherine. Julian n-a dat mult pe nici una dintre mașinile lui, știi asta. Vocea ei stridentă căpătă un ton meditativ. Pe de altă parte, el știa ce să facă din rablele alea, eu nu. Bănuiesc că am devenit sentimentală și mi-a pierdut simțul practic. Ar fi trebuit s-o cumpăr pe aia mai bună, de o mie, dar sunt și chibzuită.

Urmă întrebarea despre genunchiul mamei. Se vindecase? Cât e curând putea să înceapă să danseze din nou?

- E bine, spuse mama iritată. (Nu suporta s-o întrebe lumea despre genunchi.) Mai simt un pic de durere când plouă.

- Și cum mai e Paul? A trecut atât de mult timp de când l-am văzut ultima oară. Țin minte că după ce te-ai măritat cu el, am fost atât de furioasă. Nu voiam să te mai văd niciodată, și am renunțat la predat câțiva ani.

Se uită din nou la portretul cu tata.

- Fratele tău încă mai locuiește cu tine?

Se lăasă o liniște apăsătoare în timp ce mama studia portretul tatălui nostru vitreg, Chris. Despre ce frate vorbea? Mama nu mai avea frați. De ce se uita madame la tata când întreba de Cory?

- Da, da, desigur, spuse mama, în timp ce eu n-aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea. Povestește-mi de Greenglenna și Clairmont. Vreau să aflu despre toată lumea. Cum mai e Lorraine DuVal? Cu cine s-a măritat? Sau s-a dus la New York?

- Nu s-a însurat niciodată, nu-i așa? continuă bunica, mi-jind ochii.

- Cine?

- Fratele tău.

- Nu, nu s-a însurat încă, răspunse mama, din nou tălnoasă. Apoi zâmbi. Madame, am o mare surpriză pentru tine. Avem și o fiică acum, o cheamă Cindy.

- Ha! pufni madame. Știu deja de Cindy. Avea un licăr straniu în ochi. Dar tot aș vrea să aud mai multe despre această fetiță model și s-o văd. Joey scrie că s-ar putea să aibă ceva talent la dans.

- Oh, da, are, are! Mi-aș dori s-o poți vedea în costumul ei de dans roz, încercând se ne imite pe mine și pe Jory - adică, atunci când puteam să dansez.

- Soțul tău e destul de bătrân de-acum, spuse madame, ignorând pozele pe care încerca mama să i le arate cu Cindy, care era deja la culcare.

- Ți-a spus Jory că am început să scriu o carte? E fascinant! N-am crezut că așa o să fie când m-am apucat, dar după ce m-am perfecționat, chiar m-am surprins pe mine, și-acum scri-sul e mai mult distracție decât muncă. La fel de satisfăcător ca dansul.

Zâmbea și gesticula, pigulea scame de pe pantalonii ei al baștri, trăgea în jos de puloverul alb, se juca cu părul ei, mut foi pe birou ca să facă ordine.

- E o dezordine totală în camera mea. Îmi cer scuze. Am nevoie de un birou, dar în casa asta nu mai avem o cameră să...

- Și fratele tău e și el la spital?

Stăteam acolo și nu înțelegeam cine era fratele ăsta. Cory murise. De ani de zile. Deși nu era nimeni în mormântul lui. O piatră funerară micuță lângă mătușa Carrie, dar nimeni nu era acolo...

- Probabil ți-e foame. Hai să mergem în sufragerie, și îți încălzește Emma niște spaghete. A doua oară e întotdeauna mult mai bine...

- Spaghete? se răsti madame. Vrei să spui că voi mâncați porcării din astea? Ți-ai permis nepotului meu să mănânce așa ceva? Cu mulți ani în urmă, te-am avertizat să nu mănânci paste! Zău, Catherine, nu te-nveți niciodată?

Spaghetele erau mâncarea mea preferată – dar mâncaserăm friptură de miel în seara aceea, în cinstea lui madame, preparată așa cum credea mama că i-ar fi plăcut. De ce zisese spaghete? M-am uitat atent la mama și am văzut că era fâstăcită și nu mai avea aer, părând la fel de tânără ca Melodie, de parcă îi era teamă că se putea întâmpla ceva groaznic – dar ce putea să fie?

Madame M. nu voia să mănânce la noi, nu voia nici să doarmă la noi, ca să nu ne „încurce”. Deja găsisese o cameră în oraș, aproape de școala de dans a mamei.

- Și, deși nu m-ai rugat, Catherine, aș fi încântată să merg să îți țin locul. Mi-am vândut școala în clipa în care Jory mi-a scris și mi-a povestit despre accidentul tău.

Mami nu reuși decât să încuviințeze din cap, părând ciudat de absentă.

Câteva zile mai târziu, madame se uita prin biroul care fusese al mamei.

- E atât de ordonată, nu e deloc ca mine. În curând, o să-l fac să arate ca al meu.

Îi adoram felul ciudat de a fi, cum adori iarna când ți-e foarte cald în miezul verii. Și-atunci când frigul iernii îmi intră în oase, îmi doream să plece. Se mișca atât de tinerește și părea atât de bătrână. Când dansa, mai că o credeai de optsprezece ani.

Părul ei negru apărea și dispărea în funcție de ziua din săptămână. Mă prinsesem că folosea vreun șampon nuanțator, cu care se spăla și care nu după mult timp ieșea, înnegrind dinți albi ai periei sale. Îmi plăcea mai mult când era alb, cu reflexii argintii în lumină.

– Tu ești exact cum era Julian al meu! exclamă ea, sufocându-mă cu prea multă afecțiune. Deja o concediasse pe tânără profesoară pe care o angajase mama. Da' ce te face să fii atât de arogant, hmm? Ți-a spus mama ta că ești senzațional? Mama ta are mereu senzația că muzica e tot ce contează cel mai mult la balet, dar nu e, *nu e*. Esența baletului e spectacolul unui trup frumos. Eu vin să te salvez. Eu vin să te învăț cum să faci totul perfect. Când o să termin cu tine, tehnica ta o să fie absolut perfectă. Vocea ei ascuțită scăzu în intensitate. Vin și pentru că sunt bătrână și s-ar putea să mor în curând, și nu-mi cunosc nepotul deloc. Vin și ca să-mi fac datoria, nu doar de a fi bunica ta, dar și bunic și tată. Catherine a fost o mare fraieră că a dansat când știa că ar putea să-i cedeze genunchiul în orice moment – dar mama ta a fost mereu fraieră, așa că era de așteptat.

Mă enerva la culme.

– Nu vorbi așa despre mama mea. Nu e fraieră. N-a fost niciodată fraieră. Face ce crede ea că trebuie făcut – așa că o să-ți spun adevărul, și tu s-o lași în pace. A dansat atunci pentru că eu m-am tot rugat de ea să danseze cu mine măcar o dată ca un profesionist. A făcut-o pentru *mine*, bunico, pentru *mine*, nu pentru ea.

Ochii ei mici și negri deveniră vicleni.

– Jory, uite lecția mea de filosofie numărul unu: Nimeni nu face niciodată nimic pentru nimeni decât dacă are ceva de câștigat din asta.

Mama aruncă la coș toate suvenirurile la care ținea mama, de parcă erau gunoaie. După aceea ridică un sac imens și răsturnă, și în câteva minute îngrămădi pe birou prostiile ei, mai rău decât era înainte.

M-am lăsat imediat în genunchi să scot din gunoi lucrurile la care știam că ține mama.

- Nu mă iubești cum o iubești pe ea, se plânse ea pe un ton aspru, plin de autocompătimire, care părea sfârșit și bătrân.

Șperiat de durerea din vocea ei, mi-am ridicat privirea și am văzut-o cum n-o mai văzusem niciodată până atunci – o femeie bătrână, singură și jalnică, agățându-se disperată de singura legătură semnificativă pe care o mai avea cu viața – eu.

Mă cuprinse mila.

- Mă bucur că ești aici, bunico, și normal că te iubesc. Nu-mi cere să-ți spun că te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva, bucură-te că te iubesc și-atât, la fel cum și eu mă bucur că tu mă iubești, indiferent de motiv. I-am sărutat obrazul ridat. O să ne cunoaștem mai bine. Și o să fiu genul de fiu cum ai fi vrut să fie tatăl meu – din unele puncte de vedere –, așa că nu mai plânge și nu te mai simți singură. Familia mea e și a ta acum.

Cu toate astea, avea lacrimi în ochi, care îi brăzdau fața, făcându-i buzele să tremure, în timp ce le strângea cu disperare. Vocei ei căpătă intensitate:

- Julian n-a venit niciodată la mine așa cum ai venit tu acum. Nu-i plăcea să atingă sau să fie atins. Mulțumesc că mă iubești un pic, Jory.

Până atunci, ea nu fusese decât un eveniment estival în viața mea, flatându-mă cu prea multe laude și făcându-mă să mă simt special. Acum nu mă simțeam în largul meu știind că avea să fie mereu aici, stând în umbra vieților noastre – poate.

Totul mergea prost în viețile noastre. Aș fi putut, eventual, să dau vina pe bătrâna care stătea alături. Dar iată aici altă bătrână îmbrăcată în negru, de zece ori mai dificilă decât bunica lui Bart, și mult mai dominantă. Bart era doar un copil care avea nevoie de ceva control, dar eu eram aproape bărbat

În toată firea, nu mai aveam nevoie de dădăceală. Cu oarecare resentimente, m-am smuls din încleștarea mâinilor ei ca două gheare și am întrebat-o:

– Bunico, de ce poartă toate bunicile negru?

– Absurd! se răsti ea. Nu toate fac asta!

Ochii ei negri erau ca două pietre de vâpăi întunecate.

– Dar nu te-am văzut niciodată purtând altă culoare.

– Și nici n-o să mă vezi.

– Nu înțeleg. Am auzit-o pe mama spunând că purtai negru și înainte să moară bunicul, înainte să moară tata. Ești mereu în doliu?

Pufni cu dispreț.

– Ah, înțeleg. Nu te simți confortabil în preajma hainelor negre, asta e? Pe mine mă fac fericită. Mă fac diferită. Oricine poate să poarte culori drăguțe. Doar o persoană deosebită poate să se mulțumească doar cu haine negre – și-n plus, economisesc bani.

Am râs și m-am dat mai în spate. Eram convins că banii economiți erau principalul motiv.

– Ce altă bunică mai știi tu, care poartă negru? întrebă ea, mijind ochii cu suspiciune.

Am zâmbit și m-am mai dat un pas înapoi; ea se încruntă și veni mai aproape. Am afișat un zâmbet și mai larg în timp ce mă apropiam de ușă.

– E minunat să te avem aici, bunico madame! Pentru Melodie Richarme în mod special. O să mă căsătoresc cu ea într-o bună zi.

– Jory! strigă ea. Treci înapoi imediat! Tu crezi că am străbătut jumate de mapamond doar ca s-o înlocuiesc pe mama ta? Am venit aici cu un singur scop. Sunt aici ca să mă asigur că fiul lui Julian o să danseze la New York, în toate orașele mari din lume, și o să aibă parte de faima și gloria pe care le merita tatăl lui. Din cauza lui Catherine, el a fost jefuit, jefuit!

Mă înfuria, mă făcea să-mi doresc s-o rănesc la fel cum mă răneau pe mine cuvintele ei, când doar cu câteva clipe în urmă o iubisem.

- Oare faima și gloria mea o să ajute un tată care zace mort în cimitir? am țipat eu la ea.

Eu nu eram plastilină pe care s-o modeleze ea - eram deja un dansator foarte bun, și mama făcuse asta. N-aveam nevoie de ea ca să mă învețe mai multe despre balet - aveam nevoie de ea ca să mă învețe cum să iubești o persoană nesuferită, bătrână și crudă.

- Știu deja să dansez, madame, mama m-a învățat foarte bine.

Privirea ei plină de dispreț m-a făcut să pâlesc, dar m-a surprins când se ridică să cadă în genunchi și să-și împreuneze mâinile sub bărbie ca pentru rugăciune. Își înclină pe spate fața fină, părând că se uită fix în ochii lui Dumnezeu.

- Julian! strigă ea cu ardoare, dacă ești acolo sus și te uiți în jos la mine, ascultă aroganța fiului tău de paisprezece ani. Încă un pact cu tine azi. Înainte să mor, voi face în așa fel încât fiul tău să devină cel mai faimos dansator din lume. Voi face din el ce-ai fi putut să fii tu dacă nu te-ai fi preocupat atât de mult cu mașini și femei, ca să nu mai vorbesc de alte vicii. Fiul tău, Julian - prin el vei trăi ca să dansezi din nou.

M-am uitat la ea cum se prăbuși epuizată în scaunul de birou, întinzându-și picioarele puternice spre mine.

- S-o ia naiba pe Catherine că s-a căsătorit cu un medic cu mult mai bătrân decât ea! Unde i-a fost mintea? Unde i-a fost lui mintea? Deși, trebuie să recunosc, era destul de chipeș cu ani în urmă, dar trebuia să-și dea seama că avea să îmbătrânească mult înainte să ajungă ea la maturitatea sexuală. Ar fi trebuit să se mărite cu un bărbat mai apropiat de vârsta ei.

Stăteam în fața ei perplex, tremurând, simțind cum se deschid uși în mintea mea - scârțâind, ezitând. Nu, nu, spunea mintea mea încontinuu, taci, madame. Am văzut-o cum se îndreptă brusc, țintuindu-mă locului cu ochii ei negri, pătrunzători, așa încât n-am putut să plec, deși îmi doream atât de mult să fug, și repede.

- De ce tremuri? întrebă ea. De ce arăți așa ciudat?

- Arăt ciudat?

- Nu răspunde la întrebări cu întrebări, se burzului ea. Spune-mi despre Paul, tatăl tău vitreg, cum mai e, ce mai face. Era cu douăzeci și cinci de ani mai în vârstă decât mama ta, și ea are acum treizeci și șapte. Asta înseamnă că el are șaiszeci și doi, nu?

Am înghițit în sec, în ciuda unui nod dureros, care mi se fixase în gât.

- Nu e așa bătrân la șaiszeci și doi, am zis eu umil, gândindu-mă că ar trebui să știe asta; ea era trecută de șaptezeci.

- E mult pentru un bărbat; pentru o femeie, viața de-abia începe.

- E o cruzime din partea ta să spui asta! am replicat, începând iar să n-o mai plac.

- Viața e dură, Jory, foarte dură. Să prinzi tot ce poți cât ești tânăr, că dacă aștepti să vină vremuri mai bune, aștepti degeaba. I-am spus lui Julian asta de nenumărate ori, să-și trăiască viața și să uite de Catherine, care-l iubea pe bărbatul ăla mai în vârstă, dar a refuzat să creadă că vreo fată ar putea să prefere un bărbat trecut de prima tinerețe în locul unuia așa chipeș și plin de viață cum era el. Și acum el zace în mormânt, așa cum ai spus și tu. Dr. Paul Sheffield se bucură de iubirea care-i aparținea de drept fiului meu, tatăl tău.

Plângeam cu lacrimi pe care ea nu putea să le vadă. Lacrimi fierbinți de uimire. Oare mama o mințise pe madame, făcând-o să creadă că tata Paul încă trăia? Ce era în neregulă cu faptul că se recăsătorise cu fratele lui mai tânăr, Christopher?

- Pari bolnav, Jory. De ce?

- Sunt bine, madame.

- Nu mă minți, Jory. Detectez minciuna de la o poștă, o vâd și de pe lună. Cum se face că Paul Sheffield nu vine niciodată împreună cu familia în orașul lui natal? Cum de vine mama ta mereu doar cu copiii și cu fratele ăla, Christopher?

Inima îmi bubuia în piept. Sudoarea mi-a lipit bluza de piele.

- Madame, nu l-ai cunoscut niciodată pe fratele mai mic al tatei Paul?

- Frate mai mic? Ce spui tu acolo? Se aplecă în față și îmi cercetă atent ochii. N-am auzit de nici un frate, nici măcar în perioada aia groaznică, în care s-au înecat prima soție a lui Paul și fiul lor. Ziarele erau pline cu asta, dar nu s-a pomenit nimic de vreun frate mai tânăr. Paul avea doar o soră - nici un frate, nici mai tânăr, nici mai în vârstă.

Mi-era rău, îmi venea să vomit. Eram pe punctul de a izbucni în hohote de plâns, și de a o lua la sănătoasa, și de a-mi face mie insumi ceva nebunesc și dureros, cum făcea Bart când era rănit și tulburat. Bart - pentru prima dată îmi dădeam seama cum e să fii Bart. Stăteam pe un teren nesigur, mi-era teamă că totul avea să se prăbușească dacă îndrăzneam să mă mișc.

Prin mintea mea curgea un șuvoi constant de vârste, ani, ani peste ani și diferențe de vârste, și tata nu era cu mult mai în vârstă decât mama, doar cu doi ani și câteva luni. Ea era născută în aprilie, el, în noiembrie. Și semănau atât de mult fizic, aveau același trecut, vorbeau fără să-și spună un cuvânt, o privire era de ajuns ca să se înțeleagă.

Madame stătea ghemuită, părea gata să sară la mine - sau la mama? Linii mai adânci apărură în jurul ochilor ei îngustați și al buzelor subțiri și crunte. Își țuguie buzele și scotoci într-un buzunar ascuns al ținutei ei mohorâte după un pachet de țigări.

- Acum, spuse ca pentru sine, de parcă uitase că eram încă acolo, ce scuză mi-a zis Catherine ultima dată când n-a venit Paul? Ia să vedem, a sunat ea prima, apel interurban, și mi-a explicat că urma să vină Chris cu ea, pentru că Paul era prea bolnav, cu problemele lui cardiace, ca să poată călători. Îl lăsa în grija unei asistente. La vremea aia, mi s-a părut ciudat că pleacă, dacă el avea nevoie de asistentă, și vine cu Chris. Își mușcă buza de jos fără să-și dea seama. Și vara trecută, nici o vizită, pentru că Bart ura mormintele și bătrânele - și bănuiesc, pe mine în mod special. Plod răzgâiat. Vara asta iar nu vin, pentru că Bart și-a înfipt un cui ruginit în genunchi și face septicemie, sau ceva de genul. Al naibii copil, e mai mare bătaie de cap decât merită - din vina ei, pentru că a început să

umblă după alții atât de curând după moartea fiului meu. Și Paul are probleme cu inima, iar și iar, dar niciodată nu are un atac fatal. În fiecare vară îmi dă aceeași scuză obosită. Paul nu poate să călătorească pentru că are probleme cu inima – dar Chris, el poate să călătorească mereu.

Se opri brusc, pentru că eu dădeam semne că vreau să plec. Am încercat să nu-mi las ochii să mă trădeze, să-mi șterg din minte toate suspiciunile care nu-mi dădeau pace și pe care nu voiam să le vadă ea. În viața mea nu mai fusesem atât de speriat ca în clipa aceea, uitându-mă la ochii ei plini de viclenie, văzând cum pune la cale ceva ce eu nu știam.

În momentul acela, sări în picioare cu mare agilitate.

– Îmbracă-te! Vin și eu cu tine, să am o discuție lungă cu mama ta.

Crudul adevăr

- Jory, începu madame când eram, în mașina ei mizerabilă, în drum spre casă. Părinții tăi nu prea îți povestesc despre trecutul lor, nu-i așa?

- Ne spun destul, am zis eu bătos, displăcându-mi felul în care-și băga nasul, când nu conta, chiar nu conta. Știu să asculte, și toată lumea zice că sunt cei mai buni parteneri de conversație. Pufni.

- A fi un bun ascultător e modul perfect de a evita să răspunzi la întrebări pe care ai prefera să le ignori.

- Uite ce e, bunico. Părinților mei le place intimitatea. Ne-au rugat, și pe mine, și pe Bart, să nu le povestim prietenilor noștri despre viața noastră de-acasă, și, la urma urmei, e normal ca o familie să rămână unită.

- Zău...?

- Da! am strigat eu. Și mie-mi place intimitatea!

- Tu ești la vârstă la care ai nevoie de intimitate, nu ei.

- Madame, mama mea a fost oarecum o celebritate, și tata e doctor, și mama a fost căsătorită de trei ori. Nu cred că vrea să afle Amanda, fosta ei cumnată, unde stăm.

- De ce nu?

- Mătușa mea Amanda nu e o persoană foarte drăguță, atâta tot.

- Jory, ai încredere în mine?

- Da, am spus eu, deși mințeam.

– Atunci, spune-mi tot ce știi despre Paul. Spune-mi dacă e atât de bolnav pe cât spune ea, sau dacă mai trăiește măcar. Spune-mi de ce locuiește Christopher la voi în casă și de ce se poartă de parcă ar fi tatăl tău și al lui Bart.

Oh, nu știam ce să zic, și încercam din răputeri să fiu un bun ascultător, ca ea să continue să vorbească, și eu să reușesc să pun laolaltă toate piesele de puzzle. Cu siguranță nu voiam să aibă ea în minte imaginea completă înaintea mea.

După o tăcere lungă, ea spuse în cele din urmă:

– Știi, după ce a murit Julian, mama ta a locuit o vreme cu tine în casa lui Paul, după aia v-a luat pe tine și pe sora ei, Carrie, în munții din Virginia. Mama ei locuia acolo într-o casă foarte frumoasă. Se pare că era hotărâtă să-i distrugă mamei sale cel de-al doilea mariaj. Pe soțul bunicii tale materne îl chema Bartholomew Winslow.

Mi se pusese iar în gât blestematul ăla de nod. N-aveam de gând să-i spun că Bart e fiul altcuiva decât al tatei Paul, nu!

– Bunico, dacă vrei să te iubesc în continuare, nu-mi spune lucruri urâte despre mama.

Mâna ei uscătivă se întinse s-o strângă pe-a mea.

– Bine, te admir că ești atât de loial. Dar vreau să știi adevărul. Cam pe atunci aproape că viră de pe drum într-un șanț.

– Bunico, eu știu să conduc. Dacă ești obosită și nu mai vezi bine semnele, pot să trec eu la volan și tu poți să stai în spate să te relaxezi.

– Să las un puști de paispe ani să mă plimbe cu mașina? Ai innebunit? Vrei să zici că nu te simți în siguranță cu mine la volan? Toată viața mea m-a plimbat cineva, întâi în căruțe cu fân, după aia în trăsuri, în taxiuri și limuzine, dar cu trei săptămâni înainte să vin aici, la puțin timp după ce a sosit scrisoarea de la tine în care-mi spuneai despre accidentul mamei tale, am luat lecții de șofat, la șaptezeci și patru de ani... și vezi bine că am învățat.

Într-un final, după patru accidente evitate la limită, am intrat pe aleea circulară. Și în față era Bart, care pândea vreun

animal invizibil, ținând briceagul ca pe un pumnal, pregătit să atace și să omoare.

Madame îl ignoră în timp ce încetinea ca să oprească. Am sărit sprinten din mașină și m-am grăbit să-i deschid portiera, dar ea ieșise până să apuc eu să ajung, și chiar în spatele ei era Bart care împungea aerul cu cuțitul.

- Moarte inamicului! Moarte bătrânelor care poartă zdrenle negre! Moarte, moarte, moarte!

Madame își văzu de drum, calmă, de parcă nici nu-l auzea și nici nu-l vedea. L-am împins pe Bart la o parte și am șoptit:

- Dacă vrei să te închidă azi, continuă să faci asta.

- Negru... urăsc negru... tre' să distrug tot răul negru, în-lunecat.

Dar își puse briceagul la loc în buzunar, după ce îl închise cu grijă și mângâie mânerul sidefiu pe care-l admira atât de mult. Așa și trebuia. Dădusem șapte dolari pe cadoul ăla.

Fără să aștepte un răspuns la sunatul ei insistent, madame păși tanțoș în casă și își trânti poșeta pe fotoliul din foaier. Se auzea vag țâcănitul tastelor mașinii de scris.

- Scris, spuse ea. Bănuiesc că o face cu aceeași pasiune pe care o avea și pentru dansat.

N-am spus nimic, dar voiam să i-o iau înainte, s-o avertizez pe mama. Nu mă lăsă. Mama părea foarte surprinsă când o văzu din nou pe madame Marisha în dormitorul ei.

- Catherine! De ce nu mi-ai spus că doctorul Paul Sheffield a murit?

Mama se înroși la față, apoi se albi. Își lăsă capul în jos și își acoperi fața cu mâinile. Își reveni aproape imediat, își înălță capul și se uită cu furie la madame Marisha.

- Ce plăcere să te văd, madame Marisha! Ar fi fost mai drăguț dacă sunai înainte. Dar sunt sigură că Emma poate să împartă pulpele de miel inegal, și să îți dea două...

- Nu-mi evita întrebarea cu prostii legate de mâncat. Tu crezi că aș fi în stare să-mi contaminez organismul cu pulpele voastre de miel? Eu mănânc mâncare sănătoasă, și doar mâncare sănătoasă.

– Jory, spuse mama, în cazul în care Emma a văzut-o pe madame, spune-i să nu-i păstreze loc la masă.

– Ce-i cu pălăvrăgeala asta stupidă despre mâncare? Eu am venit aici ca să întreb ceva important, și tu vorbești de mâncare. Catherine, răspunde-mi – Paul Sheffield e mort?

Mama se uită la mine și îmi făcu semn să dispar, dar nu puteam. Am rămas locului și am sfidat-o. Se albi și mai rău la față, părând șocată că eu, feblețea ei, refuzam să mă supun. După aceea, de parcă se resemnase, murmură:

– Niciodată nu m-ai întrebat despre mine, sau despre soțul meu, așa că am dedus că nu te interesează altcineva în afară de Jory.

– Catherine!

– Jory, te rog, ieși din cameră imediat. Sau trebuie să mă ridic să te scot eu afară?

Am ieșit pe ușă exact înainte să ajungă ea s-o trântescă.

De-abia reușeam să înțeleg ce spunea ea de partea cealaltă a ușii, dar mi-am lipit urechea de ea și am auzit.

– Madame, nu știi cât de mult mi-am dorit pe cineva în care să am încredere. Dar tu ai fost mereu atât de rece, atât de distantă, n-am crezut că o să poți înțelege.

Tăcere. Un pufnit.

– Da, Paul a murit cu ani în urmă. Încerc să nu mă gândesc la el ca la cineva care a murit, ci ca la cineva care încă trăiește, dar e invizibil. I-am adus aici statuile de marmură și băncile, și am încercat să facem grădina să arate ca a lui. Nu am reușit. Și, totuși, când se înserează și ies în grădină, îl simt aproape, îi simt iubirea. Am fost căsătoriți atât de puțin timp. Și niciodată nu i-a fost prea bine... așa că atunci când a murit, mă simțeam neîmplinită, încă îmi doream să-i ofer acei ani fericiți de căsnicie pe care i-i datoram. Voiam cumva să compensez pentru Julia, prima lui soție.

– Catherine, spuse madame blând, cine este omul acesta căruia copiii tăi îi spun tată?

– Madame, ce fac eu nu este treaba ta. Auzeam cum furia crește în vocea mamei. Nu este aceeași lume în care ai crescut

Iu. Nu ai trăit viața pe care am trăit-o eu și n-ai fost în mintea mea. Nu ai cunoscut genul de privațiuni pe care le-am avut eu de îndurat când eram tânără și aveam nevoie de iubire mai mult decât orice. Nu mă mai condamna cu ochii ăia întunecați și răutăcioși, pentru că nu ai cum să înțelegi.

- Of, Catherine, cât de mult îmi subestimezi inteligența! Crezi că sunt proastă, oarbă și insensibilă? Acum știu foarte bine cine e omul căruia nepotul meu îi spune tată. Și nu-i de mirare că n-ai putut niciodată să-l iubești pe Julian destul. Credeam că era din cauza lui Paul, dar acum văd că nu pe el îl iubeai cu adevărat; și nu era nici Bartholomew Winslow ăla - era Christopher, fratele tău. Puțin îmi pasă ce faceți tu și fratele tău. Dacă dormi în patul lui și găsești fericirea care simți că ți-a fost răpită cu ani în urmă, pot să-mi explic asta în mod rațional și să spun că, zilnic, se întâmplă lucruri mult mai rele decât un frate și-o soră care se prefac că sunt soț și soție. Dar trebuie să-mi protejez nepotul. El e pe primul loc. N-ai nici un drept să-i faci pe copiii tăi să plătească pentru relația ta nelegiuită.

Oh! Ce voia să spună cu asta?

Mami, fă ceva, spune ceva, fă-mă să mă simt bine din nou! Fă-mă să mă simt în siguranță și pur din nou - fă să dispară toată discuția asta despre fratele tău de care n-ai pomenit niciodată.

M-am ghemuit pe jos și mi-am lăsat capul în mâini; nu mai voiam să aud nimic, dar nu îndrăzneam să plec.

Vocea mamei părea încordată și răgușită, de parcă se abținea cu greu să nu plângă.

- Nu știu cum ai aflat. Te rog, fii înțelegătoare...

- Așa cum am spus și mai devreme, nu mi pasă - și cred că înțeleg. N-ai putut să-l iubești pe fiul meu, la fel cum n-ai putut să iubești nici un alt bărbat mai mult decât pe fratele tău. Sunt măhnită din cauza asta, sufletul îmi plânge pentru Julian care te credea îngerul perfecțiunii, Catherine a lui, Clara lui, frumoasa lui adormită pe care nu putea niciodată s-o trezească. Asta erai pentru el, Catherine. Personificarea tuturor păpușilor

de balet, pură și neprihănită, dulce și castă, dar în final, nu ești cu nimic mai presus decât noi, toate celelalte.

– Te rog! strigă mama. Am încercat să mă eliberez de Chris, am încercat să-l iubesc pe Julian mai mult. Chiar am încercat!

– Ba nu, n-ai încercat. Dacă ai fi făcut-o, ai fi reușit.

– N-ai de unde să știi! răspunse strigătul disperat al mamei.

– Catherine, tu și cu mine am mers pe același drum mulți ani, și ai lăsat frânturi de informații să-ți scape pe traseu. Și mai e și Jory, care face tot posibilul să te protejeze....

– Nu știe? Te rog, spune-mi că nu știe!

– Nu știe, spuse madame domolită, cu o voce blândă – pentru ea. Dar vorbește și-i scapă mai multe lucruri decât știe. Așa sunt tinerii; au senzația că bătrânii sunt atât de senili, că nu-s în stare să pună lucrurile cap la cap. Au senzația că bătrânii pot să trăiască până la șaptezeci de ani și să nu știe mai mult decât la paisprezece. Ei cred că dețin monopolul asupra experienței, întrucât ne văd că nu facem mare lucru, pe când fiecare clipă din viața lor e plină, uitând că și noi am fost tineri odată. Și noi ne-am prefăcut toate oglinzile în ferestre... și ei sunt tot în spatele oglinzilor, uitându-se doar la ei.

– Madame, te rog nu mai vorbi așa tare. Bart are obiceiul să se ascundă și să tragă cu urechea.

Vocea ei stridentă scăzu în intensitate, fiindu-mi greu să mai aud.

– Bine, o să spun ce-am de spus și plec. Nu cred că e potrivită casa ta pentru un băiat atât de sensibil cum e Jory. Atmosfera de-aici e tensionată, de parcă stă să explodeze o bombă. Fiul tău mai mic clar are nevoie de consiliere psihologică – a încercat să mă înjunghie când m-am apropiat de casă.

– Bart se joacă mereu... spuse mama umil.

– Ha, ce mai jocuri! Aproape că mi-a tăiat haina cu cuțitul. Și haina asta e aproape nouă. O să fie ultima mea haină, o s-o port până mor.

– Te rog, madame, n-am dispoziția necesară să discut despre moarte.

- Ți-am cerut eu să mă compătimești? Dacă asta ai înțeles, atunci reformulez. O să port haina asta cât timp o să trăiesc. Și înainte să mor, trebuie să-l văd pe Jory că atinge ~~haina~~ care ar fi trebuit să fie a lui Julian.

- Fac tot ce pot, spuse mama sfârșită, părând ~~incredibil~~ de obosită.

- Ce poți să faci? La naiba! Trăiești aici cu fratele tău, riscând să fiți umiliți public, și, mai devreme sau mai târziu, bula asta fragilă o să pocnească. Jory o să sufere. Colegii de școală o să râdă de el. Reporterii o să vă hăituiască, pe voi și pe el, pe toată lumea din casa asta. Legea o să vă ia copiii.

- Te rog, stai jos, nu te mai agita.

- Fir-ai tu să fii, Catherine, că nu ascuți! Am bănuț de mult că până la urmă o să cedezi adorației fratelui tău. Chiar și când te-ai căsătorit cu Paul, am crezut că tu și fratele tău... în fine, nu contează ce credeam, dar te-ai măritat cu un bărbat care era aproape mort. Aveai muștrări de conștiință?

- Nu știu. Pe atunci credeam că m-am căsătorit cu el pentru că îl iubeam și îi eram datoare. Aveam un milion de motive să mă căsătoresc cu el, cel mai important fiind acela că el mă dorea, și asta era suficient.

- Bine, ai avut destule motive. Dar mi-ai rănit fiul. Nu i-ai oferit ce-i trebuia, și n-am înțeles niciodată cum puteai să rezisti. Plângea, spunea că nu-l iubești destul. Mereu spunea că există un bărbat misterios pe care-l iubești mai mult - și nu l-am crezut atunci. Fraieră, nu-i așa? Fraier și el, nu-i așa? Dar toți eram fraieri când venea vorba de tine, Catherine. Erai atât de frumoasă și de tânără, și părai atât de inocentă. Te-ai născut bătrână și isteată? Cum de cunoșteai atât de bine, atât de devreme, toate tertipurile prin care să-i faci pe bărbați să te iubească nebunește?

- Uneori, iubirea nu e de ajuns, spuse ea sec, în timp ce eu mă simțeam paralizat din pricina tuturor informațiilor groaznice pe care le auzeam.

Cu fiecare clipă, cu fiecare bătaie a inimii, o pierdeam câte puțin pe mama pe care o iubeam. Îl pierdeam totodată și pe singurul tată pe care-l avusesem destul timp cât să-l iubesc.

Cum ai aflat despre mine și Chris? Întrebă mama, făcându-mă din nou să tremur.

Contează? icni madame.

Îmi puncam toate speranțele în ea, nădăjduiam că nu avea să mă trădeze și ea.

- Nu sunt proastă, Catherine, după cum am mai spus. Am pus câteva întrebări. Am ascultat răspunsurile lui Jory și am pus cap la cap datele. Au trecut câțiva ani de când nu l-am mai văzut pe Paul - dar Chris era mereu acolo. Bart e în pragul nebuniei de pe urma dezvăluirilor făcute în mod inocent de Jory - niciodată intenționat, doar din greșeală, pentru că te iubește. Chiar crezi că pot să stau cu mâinile în sân în timp ce tu și fratele tău îi distrugi viața nepotului meu? Refuz să vă las să-i ruinați cariera și sănătatea mintală. Dați-mi-l pe Jory, și o să mă întorc în est cu el, unde o să fie în siguranță și departe de bomba asta care o să explodeze, iar viața voastră o să fie terfelită în paginile tuturor ziarelor din țara asta!

Mi-era rău. Am deschis ușa puțin, doar cât să văd că mama era mai albă decât moartea. Începu să tremure, în timp ce tremuram și eu - dar nu avea lacrimi în ochi cum aveam eu. Mami, cum poți să trăiești cu fratele tău, când toată lumea știe că e greșit? Cum ai putut să ne păcălești, pe mine și pe Bart? Cum a putut Chris să ne facă așa ceva? Și-n tot timpul ăsta, eu credeam că el e perfect, atât de potrivit pentru tine, pentru noi. Păcat, păcat. Nu-i de mirare că Bart cânta întruna despre păcate și despre chinurile eterne ale iadului. Cumva, Bart aflase înaintea mea.

M-am lăsat în genunchi și mi-am sprijinit capul de ușă; am închis ochii, încercând să respir adânc ca să nu-mi mai chiorăle stomacul și să mă ridic.

Mama vorbi din nou. Fără doar și poate, se străduia din răputeri să-și stăpânească furia.

- Dacă l-aș pierde pe Bart, chiar și pentru câteva luni, în vreun azil, aș putea să înnebunesc. Dar dacă îl pierd și pe Jory, sigur o să înnebunesc. Îmi iubesc fiii, madame, pe amândoi. Deși nu mi-ai recunoscut niciodată meritul de a fi fost îngăduitoare cu Julian, am făcut tot ce-am putut pentru el. Nu era ușor să trăiești cu un om ca el. Tu și soțul tău l-ați făcut să fie așa cum era, nu eu. Nu eu l-am silit să danseze, când el ar fi preferat să bată mingea. Nu eu l-am pedepsit să exerseze în fiecare weekend, ca să nu mai aibă timp de distracție - tu și Georges ați făcut asta. Dar eu am plătit pentru toate astea. Voia să mă devoreze de vie, imi interzisese să am alți prieteni în afară de el. Era gelos pe orice bărbat care se uita la mine sau la care mă uitam eu. Știi cum e să trăiești cu un bărbat care te bănuiește că-l înșeli când nu e cu ochii pe tine? Și nu eu eram eu cea care înșela - ci el. l-am fost credincioasă lui Julian. Niciodată n-am lăsat vreun bărbat să mă atingă, dar el n-ar fi putut să spună același lucru. Voia să aibă fiecare fată drăguță pe care o vedea. Voia să le folosească, să le arunce și după aia se-ntorcea la mine să-l iau în brațe, să-i spun cât de minunat era... și eu nu puteam să-i spun că e minunat când simțeam pe el duhoarea parfumului altei femei. Apoi mă lovea, știai asta? Trebuia să-și demonstreze ceva. Nu știam pe vremea aia ce avea de demonstrat, dar acum știu - trebuia să găsească iubirea pe care tu i-ai refuzat-o.

Mă simțeam slăbit, bolnav, văzând-o pe bunica pălind. Acum îl pierdeam și pe tatăl meu adevărat, pe care-l adorasem ca pe un sfânt.

- Știi să-ți pui în valoare argumentele, Catherine, și mă doare. Dar lasă-mă și pe mine s-o fac. Eu și Georges am greșit față de Julian în unele privințe, recunosc, și tu și fiul nostru ați avut de suferit. O să-l pedepsești și pe Jory în același fel? Lasă-mă să-l duc înapoi în Greenglenna. Când ajungem acolo, o să aranjez să dea o probă în New York. Am cunoștințe importante. Și am reușit să scot doi dansatori excepționali, unul pe nume Julian, una pe nume Catherine. Nu eram complet rea, și nici Georges nu era. Poate ne-am lăsat orbiti de propriile

visuri și n-am văzut ce-și doreau alții, și am încercat prea mult să trăim prin copiii noștri. Asta e tot ce-am vrut, Catherine, să trăim prin Julian. Acum el e mort și a lăsat în urmă un copil, doar unul – fiul tău. Fără Jory, eu nu am nici un motiv să trăiesc. Cu Jory, am toate motivele să merg mai departe. O dată în viață, oferă, nu lua.

NU, NU! Nu voiam să merg cu madame.

M-am uitat la mama cum își lăsă capul în jos până când părul îi căzu în două aripi de aur pal. Mâna ei tremurândă se ridică să-și atingă fruntea, de parcă o chinuia una dintre durerile acelea groaznice de cap. Păcătoasă sau nu, nu voiam s-o părăsesc. Asta era casa mea, lumea mea, și ea era tot mama mea, și Chris tatăl meu vitreg, și mai erau și Bart, Cindy și Emma. Eram o familie – corect sau greșit, eram o familie.

În sfârșit, păru că mama găsisese o soluție. Mi-a crescut speranța în inimă.

– Madame, mă las la mila ta și sper din tot sufletul că ai măcar un pic. Îmi dau seama că se prea poate să ai dreptate, dar nu pot să ți-l dau pe fiul meu. Jory e singurul lucru bun care a rezultat din căsătoria mea cu Julian. Dacă îl luași, luași și o parte din mine, o parte foarte importantă, la care nu pot să renunț fără să mor. Jory mă iubește. Îl iubește și pe Chris atât cât ar putea să-și iubească propriul tată. Chiar dacă trebuie să-i risc cariera, nu pot să risc să-i pierd iubirea, lăsându-l să plece cu tine... nu-mi cere imposibilul, madame. Nu-l pot lăsa pe Jory să plece.

Madame o fixă cu privirea multă vreme, în timp ce inima îmi bătea atât de tare, că eram convins că aveau să audă amândouă. Apoi, bunica se ridică și se pregăti să plece.

– Ha, pufni ea. O să fiu sinceră acum, Catherine, și poate pentru prima dată o să-ți spun tot adevărul. Din prima zi în care te-am cunoscut, ți-am invidiat tinerețea, frumusețea și, mai cu seamă, talentul genial pentru balet. Știu că i-ai transmis și lui Jory abilitățile tale excelente. Ai fost o profesoară remarcabilă. Văd atât de mult din tine în el, și atât de mult din fratele tău în el. Răbdarea pe care o are Jory, optimismul lui

vesel, hotărârea și dedicarea — asta vin din familia ta, nu de la Julian. Dar are și ceva din Julian. Seamănă cu fiul meu. Are pasiunea fiului meu, și dorințele carnale pentru femei ale fiului meu. Dar dacă trebuie să te rănesc eu să îl salvez, asta voi face. N-o să-ți cruț nici fratele, nici fiul meu mic. Dacă nu mi l dai mie pe Jory, voi face tot ce pot ca să îl distrug familia. Legea lui va da custodia lui Jory, și nu vei avea ce să faci ca să mă oprești, odată ce mă duc la ei cu informații certe. Și dacă mă silești să procedez astfel, deși nu e calea pe care aș alege-o, îl voi duce pe Jory în est, și nu te va mai vedea niciodată.

Mama se ridică în picioare, mai înaltă decât bunica mea. N-o văzusem niciodată să poră atât de înaltă, de mândră, de puternică.

- Bine, fă ce vrei, Eu nu voi ceda și nu îți voi îngădui să furi ceea ce e al meu. N-o să-mi abandonez niciodată copilul. Jory e al meu. Eu i-am dat viață după optsprezece ore de chinuri. Dacă trebuie să înfrunt întreaga lume și condamnarea ei, tot voi ține capul sus și copiii lângă mine. Nu există nici o forță pe lumea asta, nici tu, nici legea, nimic, care să mă facă să renunț la copilul mei.

Întorcându-se să plece, madame se uită prin cameră, lăsându-și privirea să zăbovească un răstimp asupra vrăfului de foi de pe micuțul birou al mamei.

- O să ajungi să-mi dai dreptate, Catherine, spuse ea cu o voce blajină precum torsul unei pisici. Mi-e milă de tine, Catherine, și de fratele tău. Mi-e milă și de Bart, oricât de sălbatic ar fi monstrul ăla mic. Mi-e milă de toată lumea din familia asta, pentru că toți vor fi răniți. Dar n-o să mă las înduplecată de compasiunea pentru tine și de faptul că înțeleg ce te-a făcut așa cum ești. Jory va fi în siguranță cu mine, cu numele meu, nu al tău.

- IEȘI AFARĂ! țipă mama, care-și pierduse complet controlul. Luă o vază cu flori și o aruncă spre capul lui madame. I-AI DISTRUS VIAȚA FIULUI TĂU ȘI ACUM VREI S-O DISTRUGI ȘI PE A LUI JORY! VREI SĂ-L FACI SĂ CREDĂ CĂ NU EXISTĂ VIAȚĂ DECÂT ÎN BALET, DANSAT ȘI IAR DANSAT - DAR EU TRĂIESC! EU AM FOST DANSĂTOARE. ȘI ÎNCĂ SUPRAVIEȚUIESC!

Madame își roti din nou privirea prin cameră, de parcă ar fi vrut să arunce cu ceva, și se aplecă încet să ridice vaza spartă de la picioarele ei.

– Eu ți-am dat asta. Ce ironie că ai aruncat cu ea în mine!

Ceva fragil și dur păru că cedează în timp ce se uita la mama cu blândețe, și vorbi cu o o rară smerenie.

– Când Julian era mic, am încercat să fac ce era mai bine pentru el, la fel cum încerci și tu pentru copiii tăi... și dacă judecata mea a fost greșită, a fost făcută cu cele mai bune intenții.

– Nu-i așa mereu? spuse mama cu amărăciune. Întotdeauna intențiile sunt atât de corecte, atât de rezonabile – și-n final, până și scuzele plutesc pe valul indignării, ca proverbialul pai de care se agată toată lumea ca să nu se înece. Am senzația că toată viața mea m-am agățat de paie care nu există. În fiecare seară, când mă bag în pat cu fratele meu, îmi spun că asta e motivul pentru care m-am născut, și pentru fiecare greșeală pe care am făcut-o, mă consolez spunându-mi că am echilibrat balanța cu deciziile corecte. În sfârșit, i-am oferit fratei meu singura femeie pe care poate s-o iubească, soția de care avea atât de mare nevoie. L-am făcut fericit – și dacă asta e greșit în ochii tăi, și-n ochii lumii, puțin îmi pasă. Puțin îmi pasă ce crede lumea!

Bunica mea doar stătea acolo, emoții contradictorii chinându-i chipul îmbătrânit. Îmi dădeam seama că și ea suferă. I-am văzut mâna subțire, plină de vene, cum se întinde să atingă părul mamei, dar și-o retrase și continuă să privească în gol, și spuse pe un ton stăpânit:

– Repet, mi-e milă de tine, Catherine. Mi-e milă de voi toți, dar cel mai mult mi-e milă de Jory, pentru că el are cel mai mult de pierdut.

M-am retras repede și m-am ascuns, iar ea țâșni din dormitorul mamei și străbătu holul cu pași mari, trecând pe lângă Bart, care împungea spre ea cu cuțitul deschis.

– Vrajitoare, vrajitoare neagră și bătrână! mârâi el, ridicându-și buza de sus într-un mod sinistru. Sper să nu te mai întorci niciodată, niciodată, niciodată!

Mă simțeam atât de groaznic acum, că aș fi vrut să mă ascund într-o gaură și să mor. *Mama mea trăia cu fratele ei.* Femeia pe care o respectasem și o iubisem toată viața era mai rea decât oricare altă mamă de care să fi auzit vreodată. Nici unul dintre prietenii mei nu m-ar crede, dar dacă ar face-o, aș fi pus la zidul infamiei și n-aș fi niciodată în stare să le țin piept. Apoi mi-am dat seama. Tata era unchiul meu adevărat. Nu doar al lui Bart, dar și al meu. O, Doamne, ce să fac acum? Unde să fug? Nu era doar o relație platonice între frate și soră, o căsătorie de formă, de dragul aparențelor, era incest. Erau amanți, știam! Îi văzusem!

Dintr-odată, totul era prea sordid, prea urât, prea șocant. De ce lăsaseră dragostea asta să înceapă? De ce n-o opriseră?

Voiam să mă duc și să întreb, dar nu suportam să mă uit la mama, nici la tata, când venea acasă. M-am prăbușit pe pat, cu ușa încuiată, ca să mă simt mai în siguranță. Când am fost chemat la cină, am zis că nu mi-e foame. Eu, care eram mereu flămând. Mama veni la ușa închisă și se rugă de mine:

- Jory, ai auzit ceva din ce am vorbit cu bunica ta?

- Nu, mamă, am răspuns eu rece. Cred că mă ia o răceală, atâta tot. O să mă simt bine mâine-dimineață.

Trebuia să spun ceva ca să explic de ce aveam vocea răgușită.

Undeva, printre toate acele lacrimi care se scurseră, l-am pierdut și pe băiețelul care fusesem mai devreme în acea zi. Acum trebuia să devin bărbat. Mă simțeam bătrân, mi-era frig, de parcă nimic nu mai conta foarte mult, și pentru prima dată știam de ce Bart era atât de confuz și de ce se purta atât de ciudat - mai mult ca sigur și el știa.

M-am strecurat ca să mă uit la mama cum scrie în jurnalul ei albastru îmbrăcat în piele fină albastră, și, când am avut ocazia, m-am furișat în camera ei și am citit fiecare cuvânt pe care-l scrisese, oricât de urât ar fi fost gestul meu. Deveneam exact ca Bart. Dar trebuia să știu.

M-a vizitat astăzi madame Marisha și a adus cu ea toate coșmarurile care-mi bântuie zilele. Când dorm, am alte coșmaruri.

Când a plecat, am simțit cum mă cuprinde panica, inima mea suna ca o tobă în junglă, bătând ritmurile ultimei bătălii. Voiam să fug și să mă ascund, așa cum ne ascundeam când eram închiși la conacul Foxworth. Am fugit la Chris când a ajuns acasă, și l-am ținut, l-am ținut, incapabilă să-i zic ceva. Nu mi-a observat disperarea. Era obosit după o zi lungă și extenuantă.

După aceea m-a sărutat și a plecat la vizita de seară, iar eu am stat singură în camera mea, în timp cu ambli mei fii erau tăcuți și închiși în spatele ușilor dormitoarelor lor. Oare ei știu că în curând lumea noastră avea să se prăbușească?

Oare ar fi trebuit s-o las pe madame să-l ia pe Jory și să-l protejeze de scandal și umilință? Am fost egoistă pentru că l-am ținut lângă mine? Și Bart, ce se întâmplă cu Bart? Și ce s-ar întâmpla cu Cindy dacă secretul nostru ar ieși la iveală?

Dintr-odată, mă simțeam de parcă eram din nou în Charlottesville, cu Chris și Carrie, și eram din nou în drum spre Sarasota. Amintirea mea părea ca un film când femeia aceea uriașă de culoare se chinuia să se urce în autobuzul încel, cu toate bagajele și bocceluțele ei. Henrietta Beech. Henny, draga de ea. A trecut atât de mult timp de când nu m-am mai gândit la ea. Când îmi amintesc de zâmbetul ei larg, strălucitor, de ochii ei blajini, de mâinile ei grijulii, mă cuprinde o stare de pace, de parcă m-ar duce din nou la Paul, care ne-ar salva pe toți.

Dar cine ne va salva acum?

Aveam lacrimi în ochi când am lăsat jurnalul din mână. M-am furișat în camera lui Bart și l-am găsit stând pe jos, în întuneric, gârbovit ca un bătrân.

– Bart, du-te la culcare, am spus.

Dar nu se ridică. Părea că nu mă aude.

Porțile iadului

Știam eu, eram sigur. Jory trebuia să vină să mă verifice, să vadă cu ce drăcovenii mă mai ocup. M-am prefăcut că nu-l observ. Cum se făcu întuneric în camera lui, am scos ultimele pagini din povestea mamei. Știam că era finalul, pentru că își scrisese inițialele și adresa la sfârșitul paginii.

Nu știam de ce plâng. Lui Malcolm nu i-ar fi milă de ea și de tati. Acum trebuia să devin dur, rău, să mă prefac că nimic nu mă afecta la fel de mult cum îi afecta pe alții.

Dimineată, m-am dus în bucătărie, unde mama o ajuta pe Emma cu treburile casnice, făcea aluat de prăjituri și vorbea despre torturi. Femeia credea că răul putea să rămână veșnic neobservat. Veșnic nepedepsit. Ar fi trebuit să fie mai înțeleaptă.

M-am așezat în colțul meu, pe jos, aplecat, cu genunchii sub bărbie, cu brațele în jurul gleznelor. Brațe ciolănoase. Eram din ce în ce mai slăbănog pe zi ce trecea. M-am holbat la mama, la tata, sperând să pot vedea în mințile lor și să descopăr ce credeau ei de fapt despre mine, despre ei și despre ce făceau ei. Am închis ochii. În spatele pleoapelor, am văzut-o pe mama dansând cum dansa înainte să se rănească la genunchi. Vara trecută, nu mult după ce m-am întors de la spital și nu puteam să dorm, m-am împleticit spre bucătărie ca să prădez frigiderul când nu mă vedea nimeni. Volam să-și facă toți griji și să creadă că aveam să mor de foame. Dar înainte să apuc să înfulec toate copanele reci de pui, mama intră în pas de dans în camera de

zi, purtând un tutu alb, care de-abia o acoperea în partea de sus, și în urma ei veni tati. Nici măcar nu mă văzu. Nu vedea pe nimeni în afară de ea.

Era frumușică în costumul ăla, făcând piruete, zâmbind și flirtând mereu cu bărbatul care stătea în întuneric, uitându-se la ea. Îl tachina, trăgându-l de cravată, și-l ademenea în mijlocul camerei, forțându-l să se învârtă iar și iar și încercând să-l facă să danseze chestii de balet. Dar el o prinse de brațe și își presă buzele de buzele ei. Am auzit sunetul, ud și fleșcăit. După aceea, ea îl cuprinse de după gât cu brațele. M-am uitat la el cum desface toate chestiile alea mici și negre care țineau tutul pe ea. Acesta căzu pe jos, la picioarele ei, și nu purta nimic altceva decât un costum mulat alb, de dans, pe care, curând, el îl smulse de pe ea.

Goală. O dezbrăcase. După aceea o ridică în brațe, și-n timp ce buzele ei erau încă lipite de ale lui, o duse în camera lor – și-n tot timpul ăsta fusese fratele ei.

Nu-i de mirare că John Amos spunea că trebuie pedepsiți. Nu-i de mirare. Târfă! Curvă! Păcătoși cu sângele meu! N-aveau să scape așa ușor. Trebuiau să ardă, să ardă – să ardă ca tăticul meu, tăticul meu adevărat, pe nume Bartholomew Winslow.

I-am citit toată povestea. Știam cât de rele și groaznice puteau fi unele mame. Să-și ascundă cei patru copii, să-i oblige să stea la etaj, într-o singură cameră, să-i silească să se joace într-o mansardă înăbușitoare și mizerabilă, în care iarna era ger. Toți anii ăia, încuiați acolo, bătuți, înfometati – și cu smoală în frumosele plete aurii ale mamei. Îl uram pe Malcolm, care le făcuse atâtea lucruri groaznice nepoților lui. O uram pe bătrâna de-alături care a pus arsenic pe gogoși. Cam cât de nebună era? Oare pusese otravă și în înghețata mea, în torturi și prăjituri? M-a trecut un fior și mi s-a făcut greață. De ce n-o închisese poliția până s-o târască pe scaunul electric ca să ardă, să ardă?

Nu, șopti o voce vicleană în capul meu, doamnele drăgoșe nu sunt lăsate să moară pe scaunul electric când există avocați isteți care să invoce lipsa de discernământ a ucigașilor. Ei erau închiși în palate frumoase, adăpostite între dealuri înverzite.

Femeia nă nebună era aceeași pe care trebuia s-o viziteze tata în fiecare vară. Era și mama mamei. O, păcatele mamei și ale tatăl se adunaseră de ajungeau până la cer. Cu siguranță, Dumnezeu trebuia să-i pedepsească acum – și dacă nu, Malcolm ar avea grijă s-o fac eu.

M-am băgat în pat în seara aceea și am încercat să adorm. Dar mă tot gândeam. Tata era de fapt fratele mamei – și asta însemna că el era unchiul meu adevărat, și unchiul lui Jory. O! mami, nu ești sfânta sau îngerul care crede Jory că ești. Li spui să nu facă aia, să nu facă ailaltă cu Melodie, și în tot timpul ăsta tu intri cu fratele tău în dormitor și închizi ușa. Ne spui să nu intrăm niciodată pe ușa aia fără să ciocănim înainte, dacă e închisă. Rușine, rușine! Intimitate, mereu nevoie de intimitate, ca să poți să faci ce n-ar trebui să facă un frate și-o soră niciodată. Incest!

Păcătoși, amândoi, la fel de păcătoși cum eram și eu uneori. La fel de păcătoși cum voia Jory să fie cu Melodie, cu alte fete – să facă toate chestiile alea rușinoase, pe care le-a făcut Eva cu Adam după ce a mușcat din măr. Să facă lucrurile alea oribile, despre care șușoteau băieții la baie. Nu mai voiam să trăiesc cu ei. Nu mai voiam s-o iubesc pe mami, și nici pe fratele ei.

Jory știa și el. Știam că Jory știe – avea să înnebuncască și el cum credea mama că înnebunesc eu. Dar în sfârșit începeam să mă luminez, ca Malcolm. Copiii părinților incestuoși merita să sufere, cum eram eu făcut să sufăr, așa cum suferea și Jory. Și Cindy trebuia să sufere, deși era prea mică și toantă ca să înțeleagă cuvinte mari ca „incest“.

Și, totuși, de ce mă rugam lui Dumnezeu în continuare să nu vină ziua de mâine? Ce urma să fac mâine? De ce voiam să mor în seara asta și să mă cruț de a face ceva mai rău decât „incestul“?

Încă un mic dejun de mâncat. Uram mâncarea cu gust scârbos. M-am holbat în jos la fața de masă care, în curând, urma să fie pătată când loveam eu ceva din greșeală. Jory arăta la fel de pierdut cum mă simțeam eu.

Zilele veneau și treceau, și nimeni nu era fericit. Tata se plimba și părea bolnav. Am bănuț că știa că noi știm, și știa și mama. Acum, nici unul din ei nu putea să se uite în ochii noștri sau să-i răspundă lui Jory la întrebări. Într-o zi, am auzit-o pe mama ciocănind la ușa camerei lui Jory:

– Jory, te rog, lasă-mă să intru. Știu că ai auzit ce am vorbit când a fost madame M. aici – lasă-mă să încerc să-ți explic cum a fost. Când o să înțelegi, n-o să ne mai urăști.

Ba da. Eu citisem prostia aia de carte. Nu era corect ca viața să ne tragă astfel pe sfoară și să nu ne dea părinți onorabili.

De Ziua Recunoștinței, apărură și slujenia aia nesuferită de madame M., când n-ar fi trebuit să aibă îndrăzneala să accepte vre-o invitație. Mami n-ar fi trebuit s-o invite. Mi s-a părut că avea o satisfacție dușmănoasă când tata tăie curcanul și nu zâmbi nici măcar o dată, apoi se uită la mami, care avea ochii roșii și umflați. Plânsese. O merita. Oricum nu mi-a plăcut curcanul, nu era nici pe de parte la fel de gustos ca puiul. Tata mă întrebă ce fel de carne îmi place, albă sau neagră. M-am încruntat, n-am răspuns, gândindu-mă că vocea lui era atât de răgușită; probabil răcise, dar nu tușea, nici nu strănuta, și ochii lui nu păreau obosiți cum erau ai mei când răccam. Și tata nu se îmbolnăvea niciodată.

Doar Emma era fericită, și Cindy, nesuferita de Cindy.

– Hai, hai, spuse Emma cu un zâmbet larg, care nu ajută la nimic, e timpul să sărbătorim! Să mulțumim pentru toate binecuvântările noastre, inclusiv pentru faptul că avem o nouă fiică la masă cu noi.

Era revoltător să aud asta.

În liniște, tata luă din nou în mâini cuțitul și furculița pentru a tăia curcanul, fără să zâmbască, și până și eu m-am holbat la el, pentru că uitase să-mi dea mie pulpa. M-am uitat la mami, care părea supărată, deși îmi dădeam seama că încerca să se poarte de parcă totul era în regulă. Luă un duminic, două din mâncare și apoi se ridică brusc și ieși în fugă din sufragerie. Am auzit trântindu-se ușa de la dormitorul ei, din capătul holului. Tata se scuză și spuse că trebuie să se ducă la ea.

- Doamne Dumnezeule, da' ce-i în neregulă cu toată lumea? întrebă Emma, în timp ce madame Marisha ședea tăcută, părând și ea posomorâtă.

Făcea parte din toate astea. M-am uitat urât la ea, o uram, iar pe bunica mea o uram și mai mult – uram pe toată lumea, și pe Cindy, și-n tot timpul ăsta mă gândeam că poate și Emma făcuse ceva rău, dat fiind că își ținea gura și îngăduia ca toate păcatele astea să fie comise exact sub nasul ei lung. Jory încercă să râdă, tachinând-o pe Cindy s-o înveselească și să mănânce. Dar știam că-i plânge inima, ca și mie. Plângeam pentru tatăl meu adevărat, care murise în incendiu. Și poate și Jory plângea pentru tatăl lui, pe care mami nu-l iubise destul, pentru că în tot timpul ăla avea un frate care o iubea prea mult.

Îmi doream să nu fi aflat. De ce trebuia să se apuce mami să scrie cartea aia? Nu aș fi crezut ce spunea John Amos despre ea, pentru că aș fi bănuir că e un mincinos și un prefăcut, la fel ca mine. Acum știam că e singura persoană sinceră din lume, singurul care mă respecta îndeajuns încât să-mi spună adevărul.

Suspînând, m-am ridicat și am plecat de la masă, uitându-mă urât la Cindy, care stătea în brațe la Jory și râdea în timp ce se juca cu o jucărioară pe care i-o dăduse el. Mie nu-mi dădea niciodată nimic. Nimeni nu-mi făcea cadouri, în afară de-o cotoroanță de bunică mincinoasă, care nu conta... nimeni.

După aceea, veni o duminică în care mami părea că nu se mai simte atât de „oribil”, poate pentru că avea senzația că madame M. avea să ne lase în pace și poate chiar să se întoarcă în est, unde îi era locul. Atunci mi-am dat seama că și mami poate să se prefacă, la fel ca mine, la fel cum ea și tati se prefăceau în jocul lor de-a căsnicia.

M-am ascuns în umbră, aproape de dormitorul ei, a cărui ușă era deschisă, și m-am uitat cum se lasă în genunchi și se roagă. O rugăciune tăcută. Mă-ntreb dacă Dumnezeu asculta vreodată.

Revenind în camera de zi, m-am ghemuit într-un colț și am început să aprind chibrituri, unul după altul, ținând flacăra atât de aproape de față încât îi simțeam căldura. Cât

de groaznic avea să fie să fii purificat și mântuit de slăcări! Cât de groaznic fusese pentru tati când sufletul lui se ridicase odată cu fumul negru! Și eu eram doar o chestie minuscule pe-atunci, numită „embrion” și ascunsă în uterul mamei, nu Bart, și, ce-i mai rău, poate chiar fusesem și fată atunci.

Mi-aș dori ca tati să nu-mi fi spus atâtea lucruri despre chestii pe care nu voiam să le înțeleg.

A început să mă doară capul, ceea ce mi-a făcut mâna care ținea chibritul să tremure așa rău, că l-am scăpat. A trebuit să-l sting repede, până nu simțea cineva mirosul de covor ars. Aveau să dea vina pe mine, întotdeauna dădeau vina pe mine, și nici nu știau că Jory era afară și făcea ceva poate la fel de rău.

Ce spunea John Amos mereu? „Mama ta a făcut ca toate relele să se întâmple. Toate lucrurile rele sunt din vina ei – așa sunt femeile, în special cele frumoase. Rele până-n măduva oaselor, femei mârșave, păcătoase și frumoase, chitite să fure de la bărbați.”

Da, mi-am gândit eu, mama mea, bunica mea, toate femei mârșave, frumoase și păcătoase. Îmi spunea minciuni, își ascundea adevărata identitate de mine, arătându-mi portretul ei de când era tânără și frumoasă, îl sedusese pe tatăl meu adevărat când el oricum era prea tânăr pentru ea. Mă durea capul și mai tare. Naiba s-o ia pe mama, și ea îi făcuse tatălui meu adevărat același lucru!

Am oftat, gândindu-mă că ar fi mai bine să mă apuc de treabă, să fiu îngerul Domnului, trimis să acționeze în locul lui Malcolm. La urma urmei, eram strănepotul lui, și eram aproape la fel de deștept ca el acum. Mă purtam din ce în ce mai mult ca Malcolm, ceea ce mă făcea să-mi simt oasele ostentate; îmi făcea mușchii să mă doară, simțeam cu adevărat cum e să fii bătrân asemenea lui Malcolm, atunci când era foarte înțelept. Deși era cam dureros să-mi dea palpitații. Simțeam dezgust față de toate femeile, de toate. Trebuia să le repar pe toate, pe toată lumea. Mami credea că nu știu, credea că doar Jory știe... dar și eu fusesem acolo când madame Marisha zbiera atât de tare, încât oricine putea să audă, iar eu îi citisem și cartea.

Durerea de cap mi se întepi. Nu mai știam cine sunt. Malcolm? Bart? Da, eram Malcolm acum, probleme cu inima, picioare slăbite, păr rarit, dar al naibii de isteț și de înțelept.

Fică proastă, își ascunde copiii la al doilea etaj și crede că n-aveam să aflăm mai devreme sau mai târziu. Neghioabă. Ar fi trebuit să știe că John avea să-mi spună tot. Ar fi trebuit să știe o grămadă de lucruri pe care le ignora sau le uita. Deci, ea crede că eu o să mor în curând, și n-o să urc niciodată scările, dar de ce aș face asta când îl am pe John care să facă asta pentru mine. Spionează-o, i-am spus lui John, spionează-o pe fiica mea, vezi ce face când nu e sub ochii mei. Crede că o să mor în curând, John, și o să-mi schimb testamentul, și o s-o includ din nou, dar eu o să râd la urmă. N-o să moștenească ea banii mei câștigați cu trudă. Cline, cline, cline, i-auzi cum îmi zornăie banii în buzunar, precum muzica, cea mai frumoasă muzică. Niciodată nu ești prea bătrân ca să-i păcălești pe toți, niciodată – și în final o să câștig, ca de fiecare dată.

Târșându-mi picioarele, m-am îndreptat spre dormitorul lor, care mirosea a gesturile lor nelegiuite de iubire. M-am oprit în fața ușii lor închise. Înăuntru, m-am simțit ca un băiețel care scâncea în tăcere, dar trebuia să fiu Malcolm – partea din mine care era mai puternică, mai în vârstă, mai înțeleaptă. Unde erau munții învăluiți în ceturi albastrii? Asta nu era o casă maestuoasă, așezată pe culmea unui deal. Unde erau servitorii, sala de bal, scările grandioase?

Confuz, atât de confuz. Durerea de cap mi se înrăutățise. Genunchiul începea să pulseze. Durere de spate, inima urma să aibă un atac.

– Stai drept, Bart! spuse omul care era de fapt unchiul meu. Mă sperie. M-a făcut să sar în sus și să fiu și mai confuz. Ești la o vârstă prea fragedă ca să schiopătezi așa, ca un bătrân, Bart. Și genunchiul tău e bine.

Mă bătu prietenește pe creștet și deschise ușa dormitorului, unde o vedeam pe mama cum îl aștepta în pat, cu ochii larg deschiși, ațintiți asupra tavanului. Plângea? Oare el tocmai se întorsese de la spitalele alea groaznice, pline de microbi?

- Te urăsc! am șoptit eu mânios, încercând să-l sfredelesc cu privirea. Crezi că ești în siguranță, nu-i așa? Crezi că un doctor nu poate fi pedepsit - dar Dumnezeu a trimis îngerul intunecat al mâniei lui ca să se asigure că tu și sora ta o să fiți pedepsiți pentru nelegiuirile pe care le-ați comis!

Rămase împietrit și se holbă la mine de parcă nu mă mai văzuse vreodată în viața lui. M-am uitat sfidător la el. Închise ușa dormitorului și mă luă deoparte pe hol, ca să nu audă ea.

- Bart, tu o vizitezi pe bunica ta în fiecare zi, nu-i așa? Fața lui părea îngrijorată, dar își menținea vocea calmă și blândă. Trebuie să înveți să nu crezi tot ce auzi. Uneori, oamenii spun minciuni.

- Odraslele diavolului! am șuierat eu. Sămânță plantată în sol greșit ca să zămislească odrasla diavolului.

De data asta mă strânse de braț atât de tare că m-a durut, și mă scutură.

- Să nu te mai aud că spui așa ceva! Să nu cumva să-i spui mamei tale chestiile astea! Dacă îndrăznești să-i spui, o să fie vai și-amar de fundul tău, că n-o să mai stai jos niciodată. Și data viitoare când o vezi pe femeia aia de alături, să-i amintești că ea a plantat toate semințele și a făcut florile să crească. Urmărește-i fața când vorbești cu ea... și atunci o să-ți dai seama cine e diavolul.

M-am făcut mic, nu voiam să aud ce spune. Am fugit, m-am lovit de masa din hol, mișcând din loc o lampă scumpă care căzu pe jos.

În cameră, m-am aruncat pe pat, tremurând din toate încheieturile, gâfâind și încercând să-mi revin. Aveam durerea aia groaznică în piept, care strângea centuri de fier în jurul meu, încercând să mă sufoc.

Mă simțeam ca pasta de dinți stoarsă din fundul tubului, după aceea m-am chirchit pe-o parte. M-am rostogolit pe spate chinuit și m-am holbat la tavan, și am început să plâng. Lacrimi uriașe mi se prelingeau pe față și-mi udau perna. Dacă udam patul, din oricare alt motiv, aș fi fost pedepsit, pentru

că la zece ani eram mult prea mare pentru prostii din astea de bebeluși.

Oare voiam să am zece ani sau optzeci? Cine mă făcea atât de bătrân? Dumnezeu? Oare era din cauza copiilor ălor ascunși în mansardă, care râdeau încontinuu, încercând să facă haz de necaz? Oare din cauza lor eram atât de pornit să dovedesc că Malcolm era mai deștept și că ei n-aveau să poată scăpa niciodată, chiar dacă el era sub pământ?

Mami, mami, s-a dus.

M-a părăsit de tot acum.

Mami, mami, s-a dus,

Acum nu știu cum să termin ce am început...

Am adormit și m-am tot zvârcolit. Băiețelul continua să plângă, în timp ce bătrânul îl azvârlea direct la gunoi, în curând aveam să fiu dat afară din oraș – numai bun de ars.

Pentru că păcătoșii păcătoșilor, cei născuți din incest, trebuiau să fie pedepsiți, chiar și eu, chiar și eu care muream în coșul de gunoi.

Furia celor drepți

Ploaia cădea ca niște gloanțe trase de Dumnezeu. Stăteam la ferestrele din spate și mă uitam cum ploaia izbea fețele statuilor din marmură, pedepsindu-le pentru că erau dezbrăcate și păcătoase. L-am așteptat pe Jory să vină acasă, să mă caute.

Răi. Eram amândoi răi pentru că trăiserăm cu părinții noștri, care nu ar fi trebuit să fie părinți.

În spatele meu veni mama, care se întorsese de la cumpărături, roșie în obraji și râzând, scuturându-și ploaia din păr, salutând-o pe Emma de parcă totul era în regulă. Își trânti coatele pe un scaun, își dădu jos haina și spuse că simțea că o paște o răceală.

- Nu-mi place când plouă, Emma. Bună, Bart! Nu te-am văzut că ești acolo. Cum mai ești? Ți-a fost dor de mine?

N-am răspuns. Nu mai eram obligat să vorbesc cu ea acum. Nu mai trebuia să fiu politicos, drăguț, nici măcar îngrijit. Puteam să fac ce vreau. Așa făceau și ei. Legile Domnului nu însemnau nimic pentru ei. Nici pentru mine nu mai însemnau nimic acum.

- Bart, o să fie atât de drăguț de Crăciun anul ăsta! spuse mami, fără să se uite la mine, ci la Cindy, care avea nevoie de și mai multe haine noi. Țasta o să fie primul nostru Crăciun cu Cindy. Cele mai frumoase familii au întotdeauna copii de ambele sexe, și-n felul ăsta băieții pot învăța despre fete și

invers. O strânse pe Cindy în brațe mai tare. Cindy, nici nu știi cât de norocoasă ești că ai doi frați mai mari minunați, care pur și simplu te vor adora când o să te faci mare și frumoasă – dacă nu te adoră deja.

Mamă, de-ar fi știut ea! Dar așa cum spunea și Malcolm, femeile frumoase erau proaste. M-am uitat în bucătărie, la Emma, care nu era frumoasă și n-avea cum să fi fost vreodată. Oare era mai înțeleaptă? Oare își dădea seama de planurile mele?

Emma își ridică privirea și o întâlni pe a mea. M-am cutremurat. Da, femeile stricate erau mai deștepte. Știau că lumea nu e frumoasă doar pentru că aveau ele parte de un pic de frumusețe o vreme.

– Bart, nu mi-ai spus ce vrei să-ți aducă Moș Crăciun.

Am pironit-o cu privirea. Știa ce-mi doresc cel mai mult pe lumea asta.

– Un ponei! am spus.

Am scos briceagul pe care mi-l dăduse Jory și am început să-mi curăț unghiile. Asta o făcu pe mami să se holbeze la mine, apoi ochii i se mutară la părul scurt al lui Cindy, care de-abia începuse să arate drăguț din nou.

– Bart, pune jos cuțitul ăla. Mă sperie. Ai putea să te tai din greșeală.

După aceea strănută, încă o dată și încă o dată. Întotdeauna strănuta de trei ori. Își scoase șervețelele din geantă ca să-și ștergă nasul, apoi și-l suflă. Îmi contamina mie aerul curat cu microbii ei jegoși.

Jory veni acasă târziu, după lăsarea întinericului, ud flească, arătând jalnic, în timp ce intra tropăind în camera lui și trânti ușa. Am zâmbit când am văzut-o pe mami încruntându-se. Deci, acum nici feblețea ei nu o mai iubea. Asta se întâmplă când faci rele.

Ploaia nu contenise. Se uită la mine, cu ochii ei mari, cu fața palidă, cu părul încălcit în jurul feței, și-mi dădeam seama că unii bărbați ar putea s-o considere frumoasă. Mi-am smuls un fir de păr din cap și am ținut un capăt între dinți, în timp

ce trăgeam de el cu o mână ca să-l țin întins. Cuțitul meu îl tăie ușor în două.

– Bun cuțit, am spus, ascuțit ca o lamă de ras. Bun de tăiat picioare, brațe, păr...

Am zâmbit cu răutate când se uită la mine speriată. Puternic. Mă simțeam atât de puternic. John Amos avea dreptate. Femeile erau doar imitații timide și speriate ale bărbaților.

Ploaia se întărește. Vântul împrăștiă stropii în jurul casei și urlă. Frig afară, frig și întuneric. Plouă toată noaptea, și a doua zi, de dimineață, încă mai plouă. Emma pleacă de-acasă doar pentru că era joi și nu putea să rateze o vizită la o prietenă.

– Luați-o mai ușor azi, doamnă, îi spuse ea mamei în garaj. Nu arătați prea bine. Doar pentru că nu aveți febră nu înseamnă că nu vă paște ceva. Bart, să te porți frumos și să n-o superi pe mama ta!

Am plecat din garaj și m-am dus în bucătărie, și într-un fel sau altul, brațul meu chiar era o aripă de avion adevărată și răsturnă pe jos câteva vase. Mi-am văzut castronul cu cereale cu stafide, mici gănganii într-o mare de lapte...

– Bart, ai făcut asta intenționat!

– Da, mami, mereu zici că fac totul intenționat. De data asta te las să vezi câtă dreptate ai.

Mi-am luat paharul cu lapte, de-abia atins, și i l-am aruncat în față. Am ratat-o la câțiva centimetri, pentru că se feri repede.

– Bart, cum îndrăznești?! Când vine tatăl tău acasă, o să-i spun, și el o să te pedepsească aspru.

Da, da, știam deja ce avea să facă. Avea să-mi dea câteva palme la fund, să-mi țină o predică despre cuminenle și cum trebuie s-o respect pe mama. Și bătaia lui n-avea să doară. Predica lui n-avea să fie ascultată. Puteam să-l ignor pe el, și să mă concentrez asupra lui Malcolm.

– Tu de ce nu mă bați, mami? Hai... vreau să văd ce poți să faci tu ca să mă doară.

Mi-am ținut cuțitul pe poziție, pregătit să-l înfig în mine dacă se apropia.

Oare era pe punctul de a leșina?

- Bart, cum poți să te porți atât de urât, când știi că nu mă simt bine azi? I-ai promis tatălui tău că o să fii cuminte. Ce ți-am făcut de mă urăști așa?

Am zâmbit cu subînțeles.

- De unde ai cuțitul ăla? Țăla nu e cuțitul pe care ți l-a dat Jory.

- Mi l-a dat bătrâna de alături. Îmi dă orice îi cer. Dacă i-aș spune că vreau o pușcă, o sabie, mi le-ar da, pentru că e ca tine - slabă, disperată să-mi facă pe plac, când nu există nici o femeie pe lumea asta care să poată să-mi facă pe plac.

Acum era chiar îngrozită. Se mută mai aproape de Cindy, care era încă în scăunelul ei și făcea o mare mizerie cu biscuții și cu paharul cu lapte, înmuindu-i până se făceau terci și după aceea grăbindu-se să-i bage în gură înainte să cadă partea terciuită. Și pe ea nu o certa nimeni.

- Bart, treci în camera ta în secunda asta! Închide ușa și încuie-o pe dinăuntru, și eu o s-o încui pe dinafară! Nu vreau să te mai văd până nu ajunge tatăl tău acasă. Și pentru că se vede treaba că nu prea îți pasă de micul dejun destul încât să-l mănânci, nu meriți nici prânzul.

- Nu poți să-mi spui ce să fac. Dacă îndrăznești, o să spun la toată lumea ce faceți tu și „soțul tău”. Frate și soră, să locuiască împreună. Să trăiască în păcat. Copulându-se! (un bun cuvânt „Malcolm”)

Clătinându-se, își duse mâinile la față, își șterse nasul pentru că începuse să curgă din nou, își îndesă șervețelele în buzunar, după aceea o luă în brațe pe Cindy.

- Ce-o să faci, curvă? O s-o folosești pe Cindy ca scut? N-o să mergă, n-o să mergă, o să pun mâna pe amândouă... Și poliția nu poate să mă atingă. Am doar zece ani, doar zece ani, doar zece ani, doar zece ani, doar zece ani...

Și am continuat să zic tot așa, ca un disc stricat.

Îmi suna în urechi vocea lui John Amos, care îmi spunea ce să fac. Vorbeam ca prin vis.

- A fost odată, cu mult timp în urmă, un bărbat în Londra, căruia i se spunea Jack Spintecătorul, și el omora prostituate. Omora și femei stricate, și surori obraznice, care nu făceau

diferența între bine și rău. Mami, o să-ți arăt cum vrea Dumnezeu să fii pedepsită pentru incest.

Tremurând și arătând ca un iepuraș alb, prea îngrozit ca să se miște, stătea cu Cindy în brațe și aștepta în timp ce eu o pândeam... mai aproape mai aproape, împungând cu cuțitul.

– Bart, spuse ea, pe un ton mai puternic, mai controlat, nu știu cine ți-a spus ție povești, dar dacă mă rănești pe mine sau pe Cindy, Dumnezeu o să se răzbune pe tine – chiar dacă nu vine poliția să te închidă sau să te pună în scaunul electric.

Amenințări. Amenințări deșarte. John Amos îmi spusese deja că un băiat de vârsta mea poate să facă orice vrea, și poliția nu putea să facă nimic ca să-l oprească sau să-l pedepsească.

– Bărbatul ăla cu care trăiești e fratele tău? Așa e? am țipat eu. Spune-mi o minciună, și vă omor pe amândouă.

– Bart, liniștește-te! Nu știi că vine Crăciunul în curând? Doar nu vrei să fii pedepsit și să nu primești toate jucăriile alea pe care o să ți le pună Moș Crăciun sub brad.

– Nici un Moș Crăciun! am urlat eu, și mai furios – chiar avea impresia că eu cred în prostiile astea?

– Mă iubeai odată. Toată viața ai refuzat să-mi spui asta în cuvinte, dar o vedeam în ochii tăi. Bart, ce te-a schimbat? Ce ți-am făcut de mă urăști? Spune-mi ca să mă schimb, ca să fiu mai bună.

Uită-te la ea, cum încearcă să-mi intre pe sub piele, cu câteva clipe înainte să moară... și să fie mântuită. Lui Dumnezeu avea să i se facă milă de ea când avea să fie măcelărită, umilită în toate modurile posibile.

Am mijit ochii și am ridicat cuțitul ascuțit ca o lamă, pe care mi-l dăduse bunica – era un cadou de la John Amos, îl promisem la scurt timp după ce a venit cotoroașa aia de Marisha.

– Eu sunt îngerul întunecat al Domnului, am spus cu vocea mea tremurândă de bătrân, și sunt aici ca să fac dreptate, pentru că omenirea încă nu ți-a descoperit păcatele.

O mută repede pe Cindy și se întoarse cu spatele la mine, ca să nu rănesc fetița când am sărit cu cuțitul. După aceea, în timp ce mă uitam să văd ce face, piciorul ei drept țâșni și îmi

nimeri încheietura cu o lovitură puternică. Cuțitul zbură. Am fugit să-l iau de pe jos, dar ea fu mai rapidă și îl azvârli cu un șut sub blatul din bucătărie. M-am trântit în patru labe ca să pipăi după el; între timp, probabil că o lăsase pe Cindy din brațe, pentru că era deasupra mea, răsucindu-mi mâna la spate. Cu un smoc de păr în cealaltă mână, mă făcu să mă ridic în picioare.

- Ia să vedem cine e șeful acum, și cine o să fie pedepsit.

Mă împinse și mă trase, și nu îmi dădu drumul nici la păr, nici la braț, în timp ce mă târî în camera mea, unde mă trânti pe podea. Trânti ușa și o încuie mai repede decât am reușit eu să mă adun de pe jos. Eram zăvorât acolo.

- Tărfă, lasă-mă să ies! Lasă-mă să ies, sau o să dau foc la casă. Și o să ardem, ardem, ardem.

I-am auzit respirația hârșăită în timp ce gâfâia, sprijinită de ușa închisă de la dormitorul meu. Am încercat să găsesc rezerva de chibrituri și de lumânări pe care o aveam în cameră. Dispăruseră. Toate chibriturile mele, toate lumânările, chiar și bricheta pe care o furasem de la John Amos.

- Hoți! am urlat eu. Numai hoți, pungași, târfe și mincinoși în casa asta! Cu toții îmi vreți banii! Credeți că o să mor azi, mâine, săptămâna viitoare sau luna viitoare – dar o să vă îngrop pe toți, mami! Șoareci de mansardă, o să trăiesc să vă văd în mormânt pe toți!

Fugi pe hol. Am auzit zgomotul papucilor ei de satin. Mă speriasem singur; acum nu știam ce să fac. Nu-mi zisese John Amos să aștept până în noaptea de Crăciun, ca totul să coincidă cu incendiul de la conacul Foxworth. Aveam să fac la fel, doar că diferit.

- Mami, am șoptit eu în genunchi, plângând, n-am vorbit serios. Mami, te rog, nu pleca, nu mă lăsa singur. Nu-mi place să fiu singur. Nu-mi place ce se întâmplă cu mine, mami. De ce a trebuit să te prefaci că ești căsătorită cu fratele tău? De ce nu puteai pur și simplu să stai cu el și cu noi, și să fii cuvîncioasă?

Am plâns; mi-era frică de ce puteam să fiu când eram rău.

Nu trebuia să încuie ușa când o avea pe Cindy cu ea, nu? Niciodată nu putea să aibă încredere în mine că fac ce trebuie. Dar asta probabil pentru că nici ea nu putea să se abțină, la fel ca mine. Se născuse rea și frumoasă, și doar prin moarte putea să-i mântuiască Dumnezeu sufletul păcătos. Am oftat și m-am ridicat să fac ce puteam ca s-o salvez din dezastrul acela în care se transformase viața ei, și a noastră.

– Mami, am țipat eu, deschide ușa! O să mă sinucid dacă n-o deschui! Știu totul despre tine acum, ce faci tu cu fratele tău – oamenii de alături mi-au spus totul despre copilăria ta. Și cartea ta mi-a spus restul. Deschide ușa, dacă nu vrei să mă găsești mort.

Veni la ușa mea și o deschide, uitându-se în jos la fața mea, în timp ce-și ștergea în continuare nasul și-și trecea mâna prin păr.

– Cum adică oamenii de alături ți-au spus totul? Cine sunt oamenii ăștia?

– O să afli când o s-o vezi, am zis eu mândru, brusc răutăcios din nou. Lua-o-ar naiba pe Cindy, trebuia s-o țină mereu în brațe. Pe mine mă născuse, nu pe Cindy. E un bătrân acolo, știe despre tine și despre perioada din mansardă. Du-te acolo și vorbește cu ei, mami, și n-o să mai fii atât de fericită că ai o fiică.

Rămase cu gura căscată, în timp ce o expresie de teroare cruntă se ivi în ochii ei albaștri, făcându-i să arate foarte întunecați.

– Bart, te rog, nu mă minți.

– Eu nu spun niciodată minciuni, nu ca tine, am spus eu, văzând-o cum începe să tremure atât de rău, că aproape o scăpă pe Cindy din brațe.

Păcat că n-o scăpă. Dar n-ar fi durut-o dacă ar fi căzut pe covor.

– Stai aici și așteaptă-mă, spuse ea în timp ce se îndreptă spre dulapul de haine. O dată în viață, fă cum îți spun. Stai jos și uită-te la televizor – mănâncă ce dulciuri vrei –, dar rămâi în casă, nu afară în ploaie.

Se ducea alături. Mă simțeam panicat, mi-era teamă că nu avea să se mai întoarcă. Mă temeam că nu avea să mai fie salvată, că la urma urmei, poate că nu era un joc al lui John Amos, nu era de fapt nici pe departe un joc. Dar nu puteam să vorbesc. Pentru că Dumnezeu era de partea lui John Amos – trebuia să fie, din moment ce el nu păcătuia.

Îmbrăcată cu cea mai călduroasă haină de iarnă albă și încălțată cu cizme albe, mami o luă în brațe pe Cindy, care era și ea îmbrăcată călduros.

– Să fii cuminte, Bart, și ține minte că te iubesc! Mă-ntorc în zece minute, deși Dumnezeu știe ce-o fi știind despre mine femeia în negru.

M-am uitat repede la fața ei palidă și îngrijorată. Mami avea să își piardă controlul când avea s-o vadă pe bunica mea, care era și mama ei. Urma să ajungă într-o cămașă de forță și n-aveam s-o mai văd niciodată.

De ce nu eram bucuros că Dumnezeu deja o pedepsea și că începea să fie mântuită? Mă durea capul din nou. Mi-era greață. Picioarele refuzau să mă asculte, de parcă aveau o greutate de plumb atârnată de ele. Mă trăgeau spre dulapul de haine în timp ce mami trânti ușa după ea.

Mami, plângea sufletul meu, nu pleca, nu mă lăsa singur. Nu-mi place să fiu singur. Nimeni nu m-a iubit în afară de tine, mami, nimeni n-o să mă iubească. Te rog, nu te duce acolo – nu-l lăsa pe John Amos să te vadă. N-ar fi trebuit să spun nimic. Trebuia să-mi dau seama că nu o să stai aici, unde ești în siguranță. Mi-am pus haina pe mine și m-am grăbit la fereastra din față, să mă uit la ea cum o căra în brațe pe Cindy prin vânt și ploaie. De parcă ea, o biată femeie, ar fi putut să înfrunte furia neagră a Domnului.

Cum dispăru din raza mea vizuală, m-am furișat afară și am început s-o urmăresc. Oare haina asta nouă însemna că ea chiar mă iubește? Nu, spuse bătrânul înțelept din creierul meu, nu însemna nimic. Cadourile, jucăriile, jocurile și hainele erau lucruri ușor de oferit – chestii pe care toți părinții le dădeau

copiilor, chiar și atunci când aveau de gând să le pună arsele în gogoși. Părinții nu voiau să dea ce era mai important, siguranța.

Am oftat, obosit, sperând că într-o bună zi, undeva, aveam să o găsesc pe mama care avea să rămână pentru totdeauna, mama care era potrivită pentru mine – care întotdeauna avea să înțeleagă că făceam tot ce puteam.

Afară, vântul imi lipea fașul de corp și-mi izbea struț de ploaie de față. La vreo trei metri în față o vedeam pe ~~mami~~ care se chinuia s-o țină pe Cindy, pentru că se zbătea să scape și să fugă acasă, în timp ce țipa.

– Nu place ploaia! Du-mă acasă! Mami, nu vreau să mor!

Mami încerca s-o aline și-n același timp să-și țină echilibrul și gluga pe cap. Până la urmă, renunță la eforturile de a nu se uda și se mulțumi doar s-o țină pe Cindy cât mai ferită de ploie. În curând avea părul lipit de cap, la fel cum era și părul ~~mamei~~ acum, pentru că niciodată, absolut niciodată, nu aveam de gând să-mi pun vreo glugă pe cap – mă speria când mă uitam în oglindă.

Mama alunecă pe noroiul care acoperea povârnișurile dealurilor și fu cât pe ce să cadă. Dar reuși să își recapete echilibrul. Cindy țipa și lovea cu pumnișorii în fața ei.

– ACASĂ! VREAU ACASĂ!

Am alergat repede, pentru că ea nu se uita în urmă. Toată atenția ei era concentrată asupra drumului șerpuit care i se așternea în față.

– Nu te mai lupta cu mine, Cindy!

Ziduri înalte. Gard de fier. Porți grele. Cutii magice în care vorbeai. O voce slabă răspundea – și auzea vântul care bătea. Intimitatea nu însemna nimic pentru Dumnezeu, iar vântul absolut nimic.

Am auzit vocea mamei când țipa să fie auzită peste vuietul vântului și al ploii.

– Sunt Catherine Sheffield. Locuiesc în casa de alături și Bart este fiul meu. Vreau să vorbesc cu stăpâna casei.

Tăcere, doar vânt.

După aceea, mama strigă din nou.

- Vreau s-o văd, și o să fac asta chiar de-ar trebui să sar gardul. Cumva, tot intru - așa că deschideți porțile și scutiți-mă de complicații.

Am stat în spate și am așteptat, cu inima cât un purice. Încet, încet, porțile mari de fier negre se deschiseră.

O clipă am vrut să țip, *NU! Nu intra în capcană, mami!* Dar nu eram sigur dacă era o capcană. Mi-era teamă doar că n-avea cum să iasă nimic bun din tentativa mamei de a intra în casa bunicii. M-am strecurat și eu repede chiar înainte să se închidă porțile cu un clinchet ușor. Sunau ca ușile unei închisori.

Mami continuă să-și târască picioarele mai departe, în timp ce Cindy țipa și plângea. Până să ajungă la uși, amândouă păreau să fie ude până la piele, pentru că și eu eram, cu toate că avusesem două mâini libere ca să-mi țin geaca.

Mama se împletici în sus pe scări, ținând-o pe Cindy, care încă se mai zbătea să se elibereze. Ridică falca leului de alamă și bătu tare.

John Amos o aștepta, pentru că deschise ușile duble aproape imediat și făcu o plecăciune adâncă, de parcă primea o regină. Am fugit cât de repede am putut ca să nu ratez nimic. Am intrat repede pe o ușă lateralnică și am străbătut holul până la liftul de serviciu - speram să fie în camera aia, pentru că în spațiile ghivecelor cu palmieri nu era un loc atât de sigur. Jory mă găsisese odată acolo, iar asta se putea întâmpla din nou.

M-am cățarat în liftul de serviciu, după ce mi-am azvârlit haina pe jos, apoi am crăpat puțin ușa. Probabil că mami era încă în foaiier și-și dădea jos haina udă și cizmele albe pline de noroi.

După aceea apăru în cadrul ușii, fără haină și cizme. Nici nu avusesem timp să verific dacă bunica era în balansoar - dar acolo era.

Se ridică țeapănă, cu fața spre mami, ascunzându-și mâinile tremurânde la spate și vâlul acoperindu-i aproape toată fața și tot părul.

Ceva mic, slab și tânăr era în mine și voia să plângă atunci când am văzut-o pe mami intrând în camera „ei”, ținând-o în

continuare pe Cindy, care avea doar hainele de deasupra date jos. Era complet uscată, în timp ce părul mamei i se lipea de față și de cap ca niște sfori. După fața ei roșie, părea că are febră, și din nou mi-a venit să plâng. Dacă o trăsnea Dumnezeu în secunda asta și murea? Dacă El voia de fapt s-o omoare în flăcările iadului?

– Îmi cer scuze că dau buzna așa, spuse mami.

Credeam că sare direct la ea.

– Dar am nevoie de câteva răspunsuri. Cine sunteți? Ce-i spuneți fiului meu mai mic? Mi-a spus niște lucruri groaznice și susține că dumneavoastră i le-ați spus. Nu vă cunosc, și dumneavoastră nu mă cunoașteți pe mine, așa că ce altceva puteți să-i spuneți decât minciuni?

Până acum, bunica nu scoase un cuvânt. Continua să se uite fix la mama, apoi la Cindy.

Bunica făcu semn spre un scaun, după aceea își înclină capul ca pentru a se scuza. De ce nu vorbea?

– Ce cameră minunată! spuse mami, uitându-se în jur, la toată acea mobilă elegantă. Avea o privire tulburată, până și zâmbetul ei părea forțat. O lăsă pe Cindy jos din brațe și încercă s-o țină de mână, dar Cindy voia să exploreze și să vadă toate lucrurile frumoase. N-o să stau mai mult decât e necesar, continuă mami, cu ochii la Cindy care trebuia neapărat să pună mâna pe toate lucrurile. Am o răceală groaznică și vreau să fiu acasă, în pat, dar mai întâi trebuie să aflu ce-i tot spuneți fiului meu de vine acasă și spune lucruri îngrozitoare. Și nu-și respectă mama. După ce o să-mi explicați, eu și Cindy plecăm.

Bunica dădu din cap, cu privirea plecată, de parcă era într-adevăr o femeie arabă. Din felul ciudat în care se tot uita mama la bunica am bănuț că și ea credea că e vreo străină care nu înțelege engleză.

Mama se așeză, neinvitată, lângă foc, și Cindy veni și se coșă pe vatra ridicată, aproape de picioarele ei.

– Asta e o zonă izolată, așa că atunci când Bart vine acasă și-mi spune că doamna de alături i-a spus asta și alaltă, știm că trebuie să fiți dumneavoastră. Cine sunteți? De ce încercați

să l întorci pe fiul meu împotriva mea? Ce v-am făcut eu? Nu mai contenea cu întrebările, pentru că femeia în negru nu scotea un cuvânt. Mami se aplecă să se uite mai de aproape la bunica. Oare avea deja suspiciuni? Oare era atât de deșteaptă încât să-și dea seama în ciuda vâlului și a rochiei negre, lungi și largi? Haideți, vă rog, eu v-am spus cum mă numesc. Fiți amabili și spuneți-mi numele dumneavoastră.

Nici un răspuns, doar dădu timid din capul cu vâl negru.

- O, cred că înțeleg, spuse mami, încruntându-se de uimire. Probabil nu vorbești engleză.

Femeia scutură din nou din cap. Mami se încruntă și mai mult.

- Chiar nu înțeleg. Se pare că înțelegeți ce spun, dar nu-mi răspundeți. Nu aveți cum să fiți mută, pentru că altfel n-ați avea cum să-i spuneți atâtea minciuni fiului meu.

Ceasul ticăia zgomotos. Nu mai auzisem niciodată ceasul de pe șemineul de marmură să ticăie atât de tare. Bunica se tot legăna în scaunul ei, de parcă nu avea de gând să vorbească sau să-și ridice capul vreodată.

Mami începea să își piardă cumpătul. Dintr-odată, Cindy sări și fugi să ia o pisicuță de porțelan.

- Cindy, pune-o jos imediat!

Cindy puse la loc pisica pe masa de marmură, nu foarte fericită. În secunda în care nu mai avea pisica în mână, Cindy începu să se uite în jur, să găsească altceva de făcut. Zări arcada care ducea spre cealaltă cameră și fugi în direcția aceea. Sărind în picioare, mama se grăbi s-o țină pe Cindy să nu mai hoinărească peste tot. Cindy avea un fel de a fi, ca mine, că voia să examineze tot - deși nu scăpa lucruri pe jos la fel de des ca mine.

- Nu intra acolo! strigă bunica, în timp ce se ridică în picioare.

Șocată, mami se întoarse încet, uitând de Cindy. Ochii ei albaștri se măriră și îi pâlă culoarea din obraji în timp ce continua să se uite la femeia negru, care nu putea să-și rețină mâinile agitate să nu se urce spre gât. În curând ajunse la șiragul de perle și le răsucea cu degetele.

Vocea ta, o știu de undeva.

Bunica nu vorbește.

- Inelele tale, le-am mai văzut undeva. De unde le ai?

Bunica ridică neajutorată din umeri și dădu drumul la perle, care căzură și dispărură în spatele rochiei negre.

Amanet, spuse ea pe un ton ciudat, aspru. Chilipir.

Mami își îngustă ochii și continuă să se holbeze la femeia care nu era o străină. Eu am stat, ținându-mi respirația, gândindu-mă ce s-ar întâmpla dacă ar afla. O, mami avea să afle. Știam că nu e așa ușor de păcălit.

De parcă dintr-odată îi slăbiseră genunchii, mami se lăsă în cel mai apropiat scaun, fără să-i pese că avea hainele ude sau că Cindy se aventurase în camera alăturată.

- Înțelegeți un pic de engleză, văd, spuse ea încet și rar. În secunda în care am intrat în camera asta, mi s-a părut că m-am întors în timp și că eram din nou copil. Și mama mea avea aceleași gusturi în materie de mobilă și de culori. Mă uit la scaunele dumneavoastră de brocart, la cele de catifea, la ceasul de pe șemineu, și nu pot să mă gândesc decât că mamei i-ar fi plăcut camera asta. Până și inelele acelea de pe degetele dumneavoastră seamănă cu cele pe care le purta ea. Le-ați găsit la amanet?

- Sunt multe femei cărora le place genul ăsta de cameră... și de bijuterii, spuse femeia în negru.

- Aveți o voce ciudată... doamnă...?

Persoana în negru înălță iar din umeri.

Mama se ridică din nou și se duse în camera de alături, ca s-o ia pe Cindy. Mi-am ținut respirația. Portretul era acolo. Avea să-l vadă. Dar probabil că nu se uită în jur, pentru că se întoarse în secunda următoare, trăgând-o pe Cindy după ea și stând aproape de șemineu, ținând-o pe sora mea strâns de mână.

- Ce casă remarcabilă aveți! Dacă închid ochii, pot să jur că mă uit la conacul Foxworth, așa cum se vedea din balcon.

Ochii bunicii erau nespuse de întunecați.

Purtați perle? Am avut senzația că am văzut niște perle când ai dus mâna la gât. Inelele acelea sunt foarte frumoase. Vă expuneți inelele, de ce nu și perlele?

Bunica ridică iar din umeri.

Trăgând-o pe Cindy după ea, mama se apropie de femeia despre care nu mai voiam să cred că e bunica mea.

- Stând aici, îmi vin tot felul de amintiri, spuse mami. Îmi aduc aminte de o seară de Crăciun, când conacul Foxworth s-a făcut scrum. Era frig și ninge, și totuși totul s-a luminat de parcă era 4 Iulie. Mi-am smuls toate inelele de pe degete și am aruncat bijuteriile cu diamante și smaralde în zăpada mare. Credeam că nimeni nu o să le mai găsească - dar, doamnă, dumneavoastră purtați inelul pe care l-am aruncat eu în zăpadă! Mai târziu, a venit Chris și a cules toate bijuteriile alea pentru că erau ale mamei lui! *Mama lui prețioasă!*

- Și eu sunt bolnavă. Plecați, șopti figura mohorâtă în negru, stând în mijlocul camerei, evitând scaunul care ar fi putut s-o facă prizonier.

Dar era deja captivă.

- TU! strigă mami. Ar fi trebuit să-mi dau seama! Nu mai există nici un alt șirag de perle cu închizătoare în formă de fluture cu diamant! Evident că ești bolnavă! strigă mami. Cum ai putea să fii altfel decât bolnavă! Știu cine ești. Acum totul are sens. Cum îndrăznești să te întorci în viața mea? După câte ne-ai făcut, te-ntorci ca să ne faci mai mult. Te urăsc, te urăsc pentru tot ce-ai făcut, și n-am avut șansa să mă răzbun! N-a fost de ajuns că ți l-am luat pe Bart. Acum am ocazia să fac și mai mult.

Dându-i drumul lui Cindy, sări în față și o prinse pe bunica, în timp ce ea încerca să se dea în spate și s-o dea la o parte. Dar mama era mai puternică. Agitat și fără suflu, mă uitam la încăierarea dintre cele două femei.

Bunica se retrase din calea atacului furios. Părea că nu știe ce să facă. După aceea, Cindy urlă de frică și se puse pe plâns.

- Mami, hai acasă!

Ușa se deschise, și John Amos intră în cameră târșându-și picioarele. În timp ce mama se pregătea de un nou atac, el se întinse să pună o mână ciolănoasă pe umărul bunicii mele. Nu-l mai văzusem s-o atingă până atunci.

– Doamnă Sheffield, începu el cu vocea lui sâsăită, plângăcioasă, ați fost primită cu generozitate în această casă, și acum încercați să profitați de soția mea, care nu e prea bine de câțiva ani. Eu sunt John Amos Jackson, și ea e soția mea, doamna Jackson.

Uimită, mami nu putea decât să se holbeze.

– John Amos Jackson, repetă mami încet, amintindu-și numele. Am mai auzit numele ăsta. Păi, chiar ieri reciteam manuscrisul și a trebuit să mă gândesc cum să schimb întru câtva numele ăsta. Tu ești acel John Amos Jackson care a fost odată majordom la conacul Foxworth! Îmi amintesc chelia ta și cum strălucea sub lumina candelabrelor.

Se întoarce și întinse mâna s-o prindă pe a lui Cindy, sau cel puțin așa am crezut eu. Dar, de fapt, îi smulse bunicii vălul de pe față.

– Mamă! țipă ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama acum câteva luni că tu erai. Din momentul în care am intrat în casa asta, ți-am simțit prezența, parfumul, culorile, mobila. Ai fost destul de deșteaptă încât să-ți acoperi fața și trupul în negru, dar ai fost destul de proastă încât să-ți pui bijuteriile. Proastă, întotdeauna atât de al naibii de proastă! Din nebunie sau prostie ai crezut că o să uit parfumul tău, bijuteriile tale?

Râse nestăpânit și isteric, învârtindu-se întruna, încât John Amos, care încerca s-o împiedice din ceea ce putea face, împiedicându-se, încerca stângaci s-o prindă, înainte să atace din nou.

Uită-te la ea – dansa! Se învârtea în jurul bunicii mele, fâlfâind din mână ca s-o lovească – și chiar în timp ce-și mișca rapid picioarele, continua să țipe.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că tu erai. De când te-ai mutat aici, Bart se poartă ciudat. Nu puteai să ne lași în pace, nu-i așa? Trebuia să vii aici și să distrugi ce-am descoperit eu

împreună cu Chris – prima dată când suntem fericiți. Și-acum ai distrus tot. Ai reușit să-l faci pe Bart să-și piardă mințile, așa că va trebui închis, la fel ca tine. O, cât pot să te urăsc pentru asta! Te urăsc din atât de multe motive! Cory, Carrie, și acum Bart – chiar nu există limite la ce poți să faci ca să ne rănești?

Lovi și își trecu piciorul pe după genunchiul bunicii, făcând-o să-și piardă echilibrul, și-n secunda în care bunica se prăbuși la podea, într-un morman de zdrențe negre, mami era deasupra ei, trăgând de șiragul de perle cu încheietoare în formă de fluture cu diamant.

Folosindu-se de ambele mâini, forță nodul sforii ca să se rupă, și toate perlele se risipiră pe covorul persan care le înghiți în tăcere.

John Amos o apucă cu brutalitate pe mami și o ridică în picioare. O ținu și o scutură până când mamei i se învârtea capul.

- Ridicați perlele, doamnă Sheffield! ordonă el pe un ton aspru și plin de răutate, care dintr-odată părea foarte puternic.

Eram surprins că se purta atât de dur cu mama mea. Știam ce ar fi făcut Jory – ar fi fugit să se bată cu John Amos și ar fi salvat-o pe mami. Dar eu nu știam dacă era bine. Dumnezeu era acolo sus și ar fi vrut ca mami să sufere pentru păcatele ei, și dacă eu o salvam, ce mi-ar fi făcut mie Dumnezeu? În plus, Jory era mai mare. Și tati întotdeauna spunea că toate lucrurile se întâmplă cu un scop – așa că lucrurile astea se întâmplau pentru că așa trebuia, în ciuda faptului că mă simțeam groaznic.

Dar mami nu avu nevoie de ajutorul meu până la urmă. Își dădu capul pe spate și îl lovi fix în dinții lui falși. I-am auzit cum s-au spart când ea se eliberă. După aceea, el alergă după ea cu și mai multă determinare. Avea de gând s-o omoare, să fie agentul furiei lui Dumnezeu!

Mai repede decât am putut eu să mă mișc, genunchiul mamei se ridică și îl nimeri drept în vintre. John Amos țipă, se încovoie și, ținându-se cu mâinile de locul în care primise lovitura, căzu pe podea și se rostogoli, vâitându-se:

- Lua-te-ar dracu'!

Lua te-ar dracu' pe tine, John Amos Jackson, tipă mami la el. Să nu cumva să mă mai atingi, că-ți scot ochii!

Între timp, bunica se ridicase în picioare și stătea în mijlocul camerei, clătinându-se fără echilibru, în timp ce încerca să și prindă la loc valul rupt. Atunci palma mamei izbi obrazul bunicii, încât ea a căzut pe spate în balansoar.

- Să te ia dracu' și pe tine, Corrine Foxworth! Speram să nu te mai văd niciodată. Speram să mori în „casa de odihnă” și să mă scutești de chinul de a te mai privi vreodată și de a-ți auzi vocea pe care am iubit-o odată. Dar n-am avut niciodată noroc. Ar fi trebuit să știu că nu o să ai destul respect încât să mori și să ne lași în pace pe mine și pe Chris. Ești exact ca taică-tu, cu dinții de o viață care nu merită trăită!

Cu nu știusem până atunci că mami era așa iute la mână. Era exact ca mine. Eram șocat și speriat, în timp ce mă uitam la mama cum sare la bunica mea, așa încât scaunul se dădu pe spate și amândouă căzură pe jos, rostogolindu-se, în timp ce John Amos se vâita, părând că nu avea să-și mai revină niciodată. În câteva momente, mami stătea deasupra bunicii, smulgând toate inelele acelea sclipitoare și scumpe. Lipsită de răgaz, bunica încerca să se apere pe ea și bijuteriile ei.

- Te rog, Cathy, nu-mi face asta! se rugă ea.

- Tu! De când îmi doresc să te văd la pământ, să mă implori așa. M-am înșelat mai devreme - asta e ziua mea norocoasă. Am din nou șansa să mă răzbun pentru tot ce-ai făcut. Săi să vezi ce-o să fac cu prețioasele tale inele! Își ridică mâna și cu un gest sălbatic, aruncă toate inelele în foc. Uite, uite! Gata! strigă mami. Ce-ar fi trebuit să fac cu mult timp în urmă, în noaptea în care a murit Bart.

Cu o expresie de mândrie pe față, mami fugi și o luă pe Cindy, alergă spre dulapul din foaier ca să înșface haina acesteia, apoi se întinse și după haina și cizmele ei, pe care și le scoase.

John Amos se ridicase de pe jos, mormăind ceva despre odrasla diavolului, care ar fi trebuit să piară când ea era încă și neajutorată.

- A naibii scorie, ar fi trebuit ucisă înainte să mai zămiscească și alte odrasle ale diavolului!

Eu am auzit.

Poate mami nu.

Am ieșit din lift, fără să mă vadă bunica, care plângea stând pe podea, ca o cărpă.

Între timp, mami își pusese cizmele și haina ei albă, cu toate că tremura când ajunse la ușă și se uită la femeia care zăcea în continuare pe podea.

- Ce-ai spus tu, John Amos Jackson? Mi-ai zis că sunt o scorie, odrasla diavolului? Mai spune-mi o dată asta în față! Hai, spune-mi acum! Acum, că sunt adult, nu un copil speriat. Acum, că brațele și picioarele mele sunt puternice, și alte tale, slabe. Să nu crezi că scapi așa ușor de mine - pentru că nu sunt bătrână, și nu sunt slabă, și nu-mi mai e frică.

El se îndreptă spre ea, ținând în mână un vătrai pe care-l luase probabil de lângă șemineu. Mama râse, crezând probabil că el era un fraier, un inamic ușor de invins. Se dădu repede la o parte, după aceea își întinse piciorul sănătos și îl lovi în fund cu putere, așa încât el căzu cu fața în jos, zbierând de furie în cădere.

Și eu țipam. Era greșit! Nu așa plănuiserăm eu și John Amos să împlinim răzbunarea Domnului. Nu trebuia s-o rănească.

Atunci mă văzu mami. Ochii ei albaștri se făcură mari și se albi la față, părând că se prăbușește.

- Bart.

- John Amos mi-a spus toate lucrurile pe care trebuie să le fac, am șoptit eu.

Ea se întoarse spre bunica.

- Uite ce-ai făcut. Mi-ai întors propriul fiu împotriva mea. Și-n tot timpul ăsta, tu scapi basma curată din orice, până și de omor. Tu l-ai otrăvit pe Cory, i-ai otrăvit mintea lui Carrie, așa încât a trebuit să se sinucidă, l-ai ucis pe Bart Winslow când l-ai trimis înapoi în flăcări să salveze viața unei cotoroaște bătrâne care nu merita să trăiască - și acum otrăvești și mintea

fiului meu. Și ai scăpat de justiție, invocând nebunia. Nu erai nebună când ai dat foc conacului Foxworth. Aia a fost prima mișcare isteasă pe care ai făcut-o vreodată, dar acum e momentul meu să mă răzbun.

Și cu aceste cuvinte, fugi spre șemineu, înșfăcă lopățile pentru cenușă, dădu la o parte grilajul și începu să scoată cărbuni încinși pe covorul persan.

În timp ce covorul începu să fumege, mama mă strigă:

– Bart, ia-ți haina, mergem acasă și o să ne mutăm atât de departe încât n-o să mai poată să ne găsească vreodată!

Am țipat. Bunica țipă. Dar mami era atât de ocupată să-i încheie lui Cindy nasturii, că nu observă că John Amos ținea din nou vătraiul în mână. Am încremenit, și buzele mele se deschiseră să țipe ca s-o avertizez – vătraiul i se prăvăli în cap. Se prăbuși în tăcere la podea, ca o păpușă de cârpă.

– Nebunule! strigă bunica. Puteai s-o omori!

Lucrurile se întâmplau prea repede. Totul era greșit. Mami nu ar fi trebuit să fie rănită. Am vrut să spun asta, dar fața lui John Amos era schimonosită, își mișca buzele mormăind furios, în timp ce înainta spre bunica mea.

– Cathy, Cathy, se rugă ea în genunchi, ținând capul mamei în palme, te rog, nu muri! Te iubesc! Mereu te-am iubit. N-am vrut să muriți nici unul dintre voi. Nicioda...

Lovitura fu atât de puternică, încât se prăbuși peste corpul mamei.

Mă cuprinse furia. Cindy țipa.

– John Amos! am strigat eu. Asta nu făcea parte din planul Domnului!

El se întoarse, zâmbind încrezător.

– Ba da, era, Bart. Dumnezeu mi-a vorbit azi-noapte și mi-a spus ce trebuie să fac. N-ai auzit-o pe mama ta când spunea că o să plece departe de tot? N-ar lua cu ea un băiat obraznic ca tine, nu-i așa? Nu te-ar trimite mai întâi la vreun ospiciu? După aceea ar pleca și n-ai mai vedea-o niciodată, Bart. La fel cum a fost abandonat și străbunicul tău, pentru totdeauna. La fel ca bunica ta, ai fi închis și n-ai mai vedea-o nici pe ea vreodată!

Asta e modul crud în care se poartă viața cu cei care fac tot ce pot. Și doar eu încerc să am grijă de tine, să te scap de o situație mai rea decât închisoarea.

Inchisoare, închisoare.

- Bart, tu mă asculți? Ai auzit? Înțelegi că eu fac tot ce pot ca să le salvez pe amândouă pentru tine?

M-am uitat fix la el; nu prea înțelegeam nimic.

- Da, Bart, o să ai două amintiri, în loc de una.

Nu mai știam ce sau pe cine să cred. M-am holbat în jos la cele două femei de pe podea, mama mea și bunica mea; cea din urmă căzuse de-a curmezișul peste trupul firav al mamei mele. Atunci m-a cuprins un sentiment copleșitor – le iubeam pe femeile astca două. Le iubeam mai mult decât îmi dădusem seama că le iubesc. N-aș fi vrut să mai trăiesc dacă o pierdeam pe una din ele, darămite pe amândouă. Erau oare ele atât de malefice cum zicea John Amos? Oare Dumnezeu chiar avea să mă pedepsească dacă le salvam de a fi „mântuite” de foc?

Și iată-l în fața mea pe John Amos, singurul care fusese complet onest cu mine de la început, spunându-mi cine e tatăl meu adevărat, cine e bunica mea adevărată, cine fusese Malcolm cel înțelept și isteț.

M-am uitat în ochii lui mici și înguști, așteptând instrucțiuni. Dumnezeu era în spatele lui John Amos, altfel n-ar fi trăit încât să ajungă atât de bătrân.

El zâmbi și îmi dădu un bobârnac, iar eu m-am cutremurat. Nu-mi plăcea ca lumea să pună mâna pe mine, când eu nici măcar nu simțeam atingerea.

- Acum, ascultă-mă cu atenție, Bart. Mai întâi, o duci pe Cindy acasă. După aia o pui să jure că nu o să spună nimic, că altfel îi tai limbuța aia roz. Poți s-o faci să promită?

Am încuviințat din cap năuc. Trebuia s-o fac pe Cindy să promită.

- N-o să-i faci rău mamei sau bunicii?

- Evident că nu, Bart. O să le pun undeva unde or să fie în siguranță. O să poți să le vezi când vrei tu. Dar să nu suflă un cuvânt omului ăluia care zice că e tatăl tău. *Un cuvânt. Ține*

minte, și el o să te ia de-acasă și o să te închidă. Și el crede că ești nebun. Nu știi că de-aia te tot duc pe la doctori de nebuni?

Am înghițit în sec; mă durea gâtul. Nu știam ce să fac.

John Amos știa.

– Acum te duci acasă cu Cindy, și o faci să-și țină gura, te-ncui într-o cameră, faci pe prostul, nu știi nimic. Și ține minte... o ameninți pe sor-ta în așa hal de nici păs să nu zică.

– Nu e sor-mea, am șoptit eu încet.

– Ce contează? mârâi el iritat. Tu fă cum îți spun. Urmează-mi instrucțiunile, pentru că Dumnezeu vrea ca oamenii să creadă în El necondiționat – și nu te dai de gol la fratele tău sau la tatăl tău că-i știi secretul, sau că ai vreo idee unde ar fi mama ta. Fă pe prostul. Ar trebui să te pricepi la asta.

Ce voia să spună? Râdea de mine?

M-am încruntat și m-am uitat cât am putut de urât, imitându-l pe Malcolm.

– Ascultă aici, John Amos. Ziua în care o să mă păcălești tu pe mine o să fie ziua în care pământul stă pe un vârf de ac, și eu o să-l înghit. Așa că să nu râzi tu de mine și să nu crezi că sunt prost... pentru că, în final, eu o să înving. Mereu o să înving, viu sau mort.

În mine creștea o putere imensă. Niciodată nu m-am mai simțit atât de deștept. M-am uitat în jos la cele două femei pe care le iubeam. Da, Dumnezeu plănuise să se întâmple așa, să-mi dea două mame pe care să le păstrez pentru totdeauna doar pentru mine... și să nu mai fiu singur niciodată.

– Acum, să-ți ții gura, nu care cumva să-i zici ceva lui tati sau lui Jory, că-ți tai limba! i-am spus eu lui Cindy în bucătărie, când am ajuns acasă. Vrei să-ți tai limba?

Fețișoara ei era udată de ploaie și de lacrimi, și mânjită și cu noroi. Rămase cu gura deschisă și ochii îi ieșiră din orbite, și, scâncind ca un bebeluș, mă lăsă să-i pun pijamaua și s-o bag în pat. Mi-am ținut ochii închiși în tot timpul asta, ca să nu mă rușinez de corpul ei de fată și să mă facă s-o urăsc și mai mult.

Unde e mami?

Era cineva pe care trebuia să-l muștraluiesc. Cineva care, se părea, declanșase o furtună ce dura de o veșnicie și ne distrugea viețile. Eu și tati vorbiserăm mult despre asta, dar situația era încă destul de tensionată, și eu eram foarte confuz. De ce a trebuit să vină ea să înceapă toată tărășenia asta? Într-un final, n-am mai putut să-mi stăpânesc furia și, cum s-a terminat cursul de balet, m-am grăbit în biroul lui madame.

- Te urăsc, madame, pentru toate lucrurile urâte pe care i le-ai spus mamei! Totul e groaznic din ziua aia. Las-o în pace de-acum incolo, sau n-o să mai vin niciodată să te văd! Ai venit până aici doar ca s-o îmbolnăvești? Și-așa nu mai poate să danseze acum. Dacă nu încetezi să ne mai faci necazuri, o să renunț și eu la balet. O să fug și n-o să mă mai vezi niciodată. Pentru că, încercând să le distrugi părinților mei viețile, ai reușit să le distrugi nu doar pe ale lor, dar și pe a mea și pe a lui Bart

Ea păli. Arăta foarte bătrână.

- Semenii atât de mult cu tatăl tău. Și Julian mă săgeta uneori cu ochii lui întunecați, la fel ca tine acum.

- Te iubeam odată.

- Odată...?

- Da, odată. Am crezut că-ți pasă de mine, de părinții mei, am crezut că baletul e cel mai frumos lucru din lume. Acum, nu mai cred asta.

Părea rănită, de parcă tocmai o înjunghiasem în inimă. Se dădu în spate, spre perete, și ar fi căzut dacă n-aș fi sărit s-o sprijin.

– Jory, te rog, exclamă ea, să nu fugi niciodată! Nu renunța la balet. Dacă renunți, atunci viața mea nu mai are sens, și Georges va fi trăit degeaba, și la fel și Julian. Nu răpi totul de la cei pe care i-am iubit și i-am pierdut.

Nu puteam să vorbesc, eram confuz. Așa că am fugit, așa cum fugea Bart mereu, când lucrurile deveneau prea dificile.

Din spate, mă strigă Melodie.

– Jory, unde te grăbești? Trebuia să mergem la un suc împreună.

Am continuat să alerg. Nu-mi mai păsa de nimeni și de nimic. Viața mea era cu fundul în sus. Părinții mei nu erau căsătoriți. Cum ar fi putut să fie? Ce fel de preot sau judecător ar căsători un frate cu sora lui?

Cum am ajuns pe trotuar, am încetinit, apoi m-am dus într-un parc, unde am stat pe o bancă verde. Am stat și-am stat, uitându-mă în jos la picioare. Picioarele unui dansator. Puternice, tăbăcite, pline de bătăături, pregătite pentru o scenă profesionistă. Ce avea să mă mai fac acum când creșteam? Nu prea voiam să fiu medic, deși spuseseam asta de câteva ori doar ca să-i fac pe plac omului pe care îl lubeam ca pe un tată. Ce glumă bună! De ce să încerc să mă mint singur – nu exista nici o viață pentru mine fără balet. Când i-am pedepsit pe madame, pe mama, pe tatăl meu vitreg, care era de fapt unchiul meu, în realitate, pe mine m-am pedepsit cel mai aspru.

M-am ridicat în picioare și m-am uitat la toți bătrânii care ședeau singuri în parc, întrebându-mă dacă, într-o bună zi, și eu aveam să fiu ca ei, și m-am gândit: Nu, eu aveam să știu când să spun că am făcut o greșală. Când să-mi cer iertare.

Madame M. era în biroul ei, cu capul plecat în mâinile ei subțiri când am deschis ușa încet și am intrat. Probabil că am făcut zgomot, pentru că își ridică privirea și am văzut că avea lacrimi în ochi. I se umplură de fericire când mă văzu, dar nu

pomeni nimic despre cele întâmplate cu o jumătate de oră mai devreme.

- Am un cadou pentru mama ta, spuse ea pe tonul ei obișnuit, ascuțit. Deschise sertarul de la birou și scoase o cutie aurie legată cu o fundă de satin roșu. Pentru Catherie, spuse ea sec, fără să se uite în ochii mei. Ai dreptate în privința a tot ce ai spus. Eram pregătită să te iau de la mama ta și de la tatăl tău pentru că aveam impresia că fac ce trebuie pentru tine. Îmi dau seama acum că aș fi făcut-o doar pentru mine, nu pentru tine. Băieții trebuie să stea cu mamele lor, nu cu bunicile. Zâmbi cu amărăciune și se uită la frumoasa cutie aurie. Bomboane de ciocolată Lady Godiva. Mama ta era înnebunită după ele când locuia în New York și era în compania de balet a lui madame Zolta. Pe-atunci nu putea să mănânce ciocolată de frică să nu se îngrașe - deși era genul de balerină care ardea mai multe calorii decât majoritatea când dansa -, totuși, o lăsam să mănânce doar o bomboană pe săptămână. Acum, că nu o să mai danseze vreodată, poate să mănânce tot ce-și dorește ea pe lumea asta.

Asta era expresia lui Bart.

- Mama a răcit groaznic, i-am explicat eu sec, la fel cum vorbise ea. Mulțumesc pentru bomboane, și pentru ce ai spus. Sunt convins că mama o să se simtă mai bine când o să afle că nu mai vrei să mă iei de la ea. Am zâmbit și i-am sărutat obrazul uscat. Și-n plus, nu-ți dai seama că mă puteți împărți? Dacă nu ești zgârcită, nici mami nu o să fie. Mami e minunată. Niciodată nu mi-a spus că tu și ea aveți o relație tensionată. M-am așezat picior peste picior pe singurul scaun din birou. Madame, mi-e frică. Lucrurile au luat-o razna acasă. Bart se poartă tot mai ciudat pe zi ce trece. Mamei îi e rău de la răceala aia; tata pare foarte nefericit. Clover a murit. Emma nu mai zâmbeste. Vine Crăciunul, și nimeni nu face nimic în privința asta. Dacă o să continue lucrurile așa, cred că o să-mi pierd și eu mințile.

- Ha! pufni ea, revenind la felul ei obișnuit de a fi. Așa e viața mereu - douăzeci de minute de nefericire pentru fiecare două secunde de bucurie. Așa că fii veșnic recunoscător pentru

alea două secunde și apreciază; apreciază orice lucru bun pe care-l găsești, indiferent de preț.

Zâmbetele mele erau false. În interior eram foarte deprimat. Cuvintele ei cinice nu îmi erau de nici un ajutor.

- Trebuie neapărat să fie așa? am întrebat eu.

- Jory, spuse ea, apropiindu-și fața uscățivă de mine, gândește-te așa. Dacă nu ar fi umbre, cum am putea să vedem lumina soarelui?

Am stat acolo, în biroul ei mohorât, și am lăsat genul ăsta de filosofie sumbră să-mi dea o oarecare pace interioară.

- Bine, înțeleg ce spui, madame. Și dacă nu poți să spui că-ți pare rău, atunci eu pot.

Ea șopti de parcă o durea.

- Și mie îmi pare rău.

Am strâns-o mai aproape de mine; ajunseserăm la un soi de compromis.

Tot drumul spre casă, am ținut cutia de ciocolată aurie în brațe, arzând de nerăbdare s-o deschid.

- Tati, am început eu șovăielnic, madame i-a trimis mamei cutia asta cu ciocolată ca să-și ceară scuze, cred.

Îmi aruncă o privire și zâmbi.

- Drăguț din partea ei.

- E foarte ciudat că mami e răcită de atât timp. N-a fost niciodată bolnavă mai mult de o zi sau două. Nu crezi că pare foarte obosită?

- De la prostia aia cu scrisul i se trage, replică el morocănos, urmărind traficul anevoios, pornind ștergătoarele și aplecându-se în față ca să vadă semaforul mai bine. Ce n-aș da să stea ploaia asta! Întotdeauna o deranjează ploaia. După aia stă trează până la patru dimineața, a doua zi se trezește odată cu răsăritul ca să scrie în caietele alea, de frică să nu mă trezească dacă bate la mașină. Când tragi din greu, până la urmă ceva cedează - și asta e sănătatea ei. Întâi căzătura aia, după aia răceala asta. Se mai uită o dată la mine cu coada ochiului. Și mai e și Bart cu problemele lui, și tu cu ale tale. Jory, tu știi secretul nostru acum.

Eu și mama ta am discutat despre asta, iar noi doi am discutat despre asta ore în șir. Poți să ne ierți? N-am reușit să te fac să înțelegi?

Am lăsat capul în jos, rușinat.

- Încerc să înțeleg.

- Încerci? E chiar atât de dificil? Nu ți-am povestit cum am trăit, acolo sus, toți patru într-o singură cameră, crescând împreună, dându-ne seama în adolescență că ne aveam doar pe noi...

- Dar, tati... Când ai fugit și ai găsit o nouă casă la dr. Paul, nu puteai să găsești pe altcineva? De ce a trebuit să fie ea?

Strânse din buze cu un oftat.

- Credeam că ți-am explicat ce simțeam pe-atunci față de femei. Mama ta era acolo când aveam nevoie de ea. Propria noastră mamă ne trădase. Când ești mic, ți se fixează în cap niște idei foarte puternice. Îmi pare rău dacă ai fost rănit de faptul că nu sunt capabil să iubesc pe nimeni altcineva în afară de ea.

Ce puteam să mai zic? Nu puteam să înțeleg. Lumea era plină de femei frumoase, mii, milioane. După aceea m-am gândit la Melodie. Dacă ar fi să moară, aș putea eu să ies în lume să caut pe altcineva? M-am tot gândit la asta, în timp ce tata deveni tăcut, iar pe chip îi rămase o expresie sumbră, și ploaia grea nu contenea. Era de parcă putea să-mi citească gândurile. Pentru că, într-adevăr, de-ar fi s-o pierd vreodată pe Melodie, dacă ar pleca și n-aș mai vedea-o niciodată, aș continua să trăiesc, și până la urmă aș găsi pe altcineva s-o înlocuiască. Orice era mai bine decât...

- Jory, știu la ce te gândești. Eu am avut ani de zile la dispoziție să mă gândesc de ce a trebuit să fie sora mea, și nu altcineva. Poate pentru că-mi pierdusem încrederea în toate femeile, din cauza a ceea ce ne făcea mama noastră, și doar sora mea putea să mă aline. Ea a fost cea care m-a ținut să nu înnebunesc în timpul acelor ani de privațiuni. Ea era cea care făcea camera aia cât o casă întreagă. Le-a fost mamă lui Cory și lui Carrie. Ea făcea camera aia să pară ca un cămin, aranja masa frumos,

facea paturile, spăla hainele în cada din baie, le atârna în mansardă să se usuce, dar, mai mult decât orice, era felul în care dansa în mansardă, care m-a făcut să mă îndrăgostesc de ea, să-mi rămână în inimă pentru totdeauna. Pentru că imi părea, pe când stăteam eu în umbre și mă uitam la ea, că dansează doar pentru mine. Mă gândeam că mă face prințul din visele ei, așa cum o făceam eu prințesa mea. Eram romantic pe-atunci, chiar mai mult decât ea. Mama ta e altfel decât majoritatea femeilor, Jory. Ea putea să trăiască în ură și totuși să înflorească. Eu, nu. Eu aveam nevoie de iubire, sau muream. Când am scăpat de la conacul Foxworth, ea a flirtat cu Paul, iar eu voiam ca el s-o ia de lângă mine. S-a căsătorit cu tatăl tău când sora lui Paul, Amanda, i-a spus o minciună. A fost o soție bună pentru tatăl tău, dar după ce el a fost ucis, ea a fugit în munții din Virginia ca să-și ducă la bun sfârșit planurile de răzbunare, care presupuneau, printre altele, să i-l fure mamei noastre pe cel de-al doilea soț. Așa cum ai aflat și tu, Bart este fiul celui de-al doilea soț al mamei mele, și nu fiul lui Paul, așa cum v-am spus și lui, și ție. Trebuia să vă mințim pe atunci, ca să vă protejăm. Apoi, după ce mama ta s-a căsătorit cu Paul, și el a murit, a venit la mine. În toți anii ăia cât am așteptat-o, cumva, știam că până la urmă avea să fie a mea, atât timp cât nu-mi pierdeam speranța și țineam aprinsă flacăra primei mele iubiri. Pentru ea era ușor să iubească alți bărbați. Pentru mine era imposibil să găsesc o femeie care să fie asemenea ei. M-a luat sub aripa ei când eram cam de vârsta ta, Jory. Ai grijă pe cine iubești prima dată, pentru că aceea e fata pe care nu o vei uita niciodată.

Am scos un oftat lung, gândindu-mă că viața nu era deloc ca basmele din balet sau din telenovele. Dragostea nu venea și pleca odată cu trecerea anotimpurilor, cum speram eu.

Drumul până acasă păru să dureze o veșnicie. Tata fu nevoit să conducă foarte încet și cu mare grijă. Din când în când, arunca o privire spre ceasul din bord. Eu mă uitam pe geam. Peste tot erau decorațiuni de Crăciun. Prin vitrine vedeam brazi cu luminițe multicolore. Mă uitam cu jind la ferestrele pe lângă care treceam, văzând totul prin ceața aceea care făcea toate

scenele să pară de zece ori mai romantice când ploua. Îmi doream să fim cu un an în urmă. Îmi doream să avem fericirea care părea veșnică atunci. Îmi doream să nu fi apărut niciodată în viețile noastre femeia aceea bătrână de alături, să strice ce credeam eu că era o viață perfect. Îmi doream și ca madame M. să nu fi venit până aici să-și bage nasul în viețile lor și să scoată la iveală secrete care stăteau mai bine ascunse. Și, cel mai rău, femeile acelea distruseseră mândria pe care o aveam pentru părinții mei. Oricât aș fi încercat, tot îmi displăcea ce făceau, ce făcuseră, riscând să dea naștere unui scandal, să ne distrugă viața mie, lui Bart și lui Cindy; și toate astea doar pentru că un bărbat n-a putut găsi altă femeie pe care s-o iubească. Și probabil că femeia aceea făcuse ceva ca să-i mențină speranța și încrederea vii.

- Jory, începu tati în timp ce intra pe aleea noastră, din când în când o aud pe mama ta plângându-se că nu mai găsește unele dintre capitole. Mama ta nu e genul de persoană neatentă, când vine vorba de un proiect important. Presupun că tu ai început să iei pe furiș din sertar capitolele finalizate și să le citești...

Să-i spun oare adevărul?

Bart furase primul pagini din manuscris. Și, totuși, simțul inoralității nu mă împiedicase să le citesc și eu. Deși nu le citisem până la capăt. Nu știu de ce, nu reușeam să mă forțez să trec peste partea în care un frate își trădează sora, agresând-o. Nu puteam să concep că omul ăsta care stătea lângă mine ar fi putut să-și violeze sora când ea avea doar cincisprezece ani; depășea limitele compasiunii mele, oricât de disperată ar fi fost nevoia lui, sau ce circumstanțe l-ar fi împins să comită o asemenea faptă murdară. Și cu siguranță ea n-ar trebui să spună lumii întregi.

- Jory, te-am pierdut?

Mi-am întors încet privirea spre el; mă simțeam rău și slăbit; voiam să mă ascund de suferința care i se citea pe față. Și, totuși, nu puteam să zic da - sau nu.

- Nu trebuie să răspunzi, spuse tati pe un ton încordat. Tăcerea ta este un răspuns, și-mi pare rău. Te iubesc ca pe propriul

fiu, și-am sperat că o să mă iubești și tu destul încât să înțelegi. Aveam de gând să-ți spunem când am fi crezut că ești destul de matur ca să ne poți înțelege. Cathy ar fi trebuit să-și încuie primele ciorne într-un sertar și să nu creadă că fiii ei n-or să fie curioși...

– E ficțiune, nu-i așa? am întrebat eu plin de speranță. Sunt sigur de asta. Nici o mamă n-ar putea să le facă așa ceva copiilor ei...

Și, înainte să apuce el să răspundă, am deschis portiera și am alergat spre casă. Am deschis gura s-o strig pe mami. Apoi, am închis-o la loc și n-am spus nimic. Mi-era mai ușor s-o evit.

De obicei, când veneam acasă, năvăleam în grădină și alergam pe-acolo, exersam sărituri, poziții, și în zile ploioase, cum era aceea, exersam mai mult la bară. În acea zi, m-am trântit în fața televizorului din sufragerie, am apăsat butoanele de la telecomandă și m-am pierdut în telenovele stupide.

– Cathy! strigă tati când intră, unde ești?

De ce nu strigase „Vino să mă săruți dacă mă iubești”? Se simțea oare prost sau vinovat să spună asta, acum că știa că noi cunoșteam originea acestei replici?

– Ți-ai salutat mama? întreabă el când intră.

– N-am văzut-o.

– Unde-i Bart?

– Nu l-am căutat.

Se uită rugător la mine, după aceea intră în dormitorul pe care-l împărțea cu „soția” lui.

– Cathy, Cathy, îl auzeam eu strigând, unde ești?

Câteva secunde mai târziu, era în bucătărie, în spatele meu, verificând și acolo – fără s-o găsească. Începu să alerge dintr-o cameră în alta, și, într-un final, bătu în ușa lui Bart, care era încuiată.

– Bart, ești acolo?

Întâi tăcere, apoi veni un răspuns morocănos.

– Mda, sunt aici. Unde altundeva să fiu cu ușa încuiată?

– Atunci descui-o și vino afară.

– Mami m-a încuiat pe dinafară, așa că nu pot să ies.

Am asistat, absorbit de spectacol, continuând să fiu detașat, gândindu-mă cum aș putea să supraviețuiesc și să ajung să fiu normal, când eram atât de nefericit?

Tata era genul de persoană care ține chei de rezervă peste tot, și curând Bart fu afară și supus unui interogatoriu.

- Ce-ai făcut de te-a încuiat mama ta în cameră și a plecat?

- N-am făcut nimica!

- Sigur ai făcut tu ceva care s-o înfurie.

Bart zâmbi cu viclenie și nu scoase un sunet. M-am uitat spre ei, speriat și agitat.

- Bart, dacă ai făcut ceva s-o rănești pe mama ta, n-o să scapi așa ușor. Vorbesc serios.

- Nu i-aș face nimic rău, spuse Bart iritat. Ea e aia care-mi face mie rău mereu. Nu mă iubește, o iubește doar pe Cindy.

- Cindy, spuse tati, aducându-și aminte brusc de fetiță, și fugi spre camera ei. Apăru după câteva minute cu ea. Unde e mama ta, Bart?

- De unde să știu eu? M-a încuiat în cameră.

În ciuda voinței mele, nu mai puteam să stau deoparte.

- Tati, mami și-a lăsat mașina în garaj acum câteva zile, și madame ne-a dus acasă cu mașina de-atunci, așa că nu poate să fie prea departe.

- Știu. Mi-a spus – era ceva în neregulă cu frânele. Îi aruncă o privire scrutătoare lui Bart. Bart, ești sigur că nu știi unde e mama ta?

- Nu pot să văd prin uși.

- Nu ți-a spus unde se duce?

- Nu-mi spune nimeni nimic niciodată.

Deodată, Cindy ciripi:

- Mama a ieșit în ploaie... ploaia ne-a udat...

Bart se întoarse s-o străpungă cu privirea. Ea incremeni și începu să tremure.

Zâmbind, tati o ridică din nou pe Cindy și se așeză s-o țină în brațe.

- Cindy, ești o minune! Acum, gândește-te și spune-mi unde s-a dus mama.

Trmurând și mal tare, stâlca și se holba la Bart, incapabilă să vorbească.

– Te rog, Cindy, uită-te la mine, nu la Bart. Sunt aici, o să am grijă de tine. Bart, nu te mai uita urât la sora ta.

– Cindy n fugit în ploaie, tati, și mami a trebuit să fugă după ea s-o prindă, după aia n venit în casă udă flească, și tușea, și cu am spus ceva, ea s-a supărat și m-a împins în cameră și a trântit ușa.

– Bănuiesc că asta explică de ce are Cindy părul așa încâlcit, spuse tati.

Dar nu părea liniștit. O puse jos pe Cindy și începu să dea telefoane la prietenii mamei, și la madame Marisha. Bunica mea spuse că vine imediat.

După aceea, vorbea cu Emma, care se întorcea de-abia a doua zi, din cauza furtunii. M-am gândit la bunica mea, care era pe drum, încercând să conducă înspre noi prin ploaia torrențială. Chiar și când vremea era perfectă, nu era un șofer tocmai atent.

– Tati, hoi să verificăm toate camerele, inclusiv mansarda, am propus eu, sărind în sus și alergând spre dulapul de lenjerie. Poate s-a dus acolo să danseze, cum face uneori, și s-a încuiat din greșeală pe dinăuntru, sau a adormit într-unul din paturile alea... sau ceva, am concluzionat eu, nesigur, gândindu-mă că se uita cam ciudat la mine.

Când tati veni după mine în sus, pe scările care duceau la mansardă, Cindy începu să urle de frică. El se întoarse repede în hol și o ridică în brațe, de parcă voia s-o ia cu noi. Bart scoase un briceag nou și începu să ascută o creangă lungă de copac. Păren că vrea să dea jos toată coaja și să facă o nuia netedă. Cindy nu putea să-și ia ochii de la cuțit și de la nuia.

Pu, tata și Cindy ne-am uitat prin toată casa, în mansardă, în debarale, sub paturi, peste tot. Mami nu era de negăsit.

Nu-i stă în fire lui Cathy să facă ceva de genul ăsta, spuse tati îngrijorat. Și clar nu ar fi lăsat-o pe Cindy singură cu Bart. Ceva e în neregulă.

Da, m-am gândit eu, dacă ceva era în neregulă în casa asta avea legătură cu persoana care se uita la noi și ascutea o creangă care ar fi trebuit folosită pe fundul lui gol.

- Tati, am șoptit eu în timp ce el stătea din nou în mijlocul dormitorului, uitându-se în jur cu o privire sumbră, de ce nu presupunem că Bart știe unde e? Nu e cel mai sincer copil din lume. Știi cât de bizar s-a purtat în ultima vreme.

Am pornit împreună, tati încă purtând-o în brațe pe Cindy și eu căutându-l pe Bart. Acum nu mai reușeam să dăm nici de el. Dispăruse.

Eu și tata ne-am uitat unul la celălalt. El scutură din cap.

M-am uitat în jur, știind că Bart trebuie să se fi ascuns în spatele vreunui scaun sau prin vreun ungher întunecat, sau poate era afară, în ploaie, prefăcându-se că era un animal.

Dar furtuna se întetă. Peștera lui din tufișuri nu l-ar fi apărat de ploaie. Până și Bart era destul de deștept încât să nu stea în frig și ploaie.

Era un haos în mintea mea, mă simțeam de neoprit, precum furtuna. Nu făcusem nimic ca să merit toate problemele acelea - și, totuși, eram prins la mijloc, suferind alături de tata, de mama și de Cindy... și poate și de Bart.

- Mă urăști acum, Jory? întrebă tati, uitându-se drept la mine. Ceva în mintea ta îți spune că eu și mama ta am atras toate astea asupra noastră și că merităm să plătim? Te gândești că tu n-ar trebui să plătești deloc? Dacă la asta te gândești, și eu mă gândesc la același lucru. Poate viața mamei tale, și a ta, și a lui Bart ar fi fost mai bună dacă plecam și o lăsam să trăiască în casa lui Paul până găsea pe altcineva. Dar eu tot aș fi iubit-o. O iubesc acum, și mâine, și pentru totdeauna. Să mă ierte Dumnezeu pentru că nu pot să-mi imaginez viața fără ea.

M-am întors greoi. Deci, așa era dragostea veșnică, distrugea tot ce-i stătea în calea.

M-am întins pe pat și am început să plâng.

Într-un final, m-am ridicat și m-am întrebat din nou unde e mami. Pentru prima dată chiar am realizat că s-ar putea să fie în pericol. Nu l-ar fi părăsit pe tati. Trebuie să se fi întâmplat

ceva groaznic, altfel ar fi acolo, punând masa, așa cum făcea în fiecare joi, când Emma era liberă.

Joi, ziua în care menajerele de la conacul Foxworth mergeau în oraș. Joi, ziua în care mami și tati puteau să iasă din mansardă pe geam, și-n vreme ce se uitau unul la altul în locul acela înalt și singuratic, s-au îndrăgostit iremediabil.

Pentru că știam de ce se recăsătorise mami atât de repede. Ca să scape de dragostea necurată pe care o simțea și ea.

M-am ridicat. Eram decis. Eu trebuia să-l găsesc pe Bart. Când îl găseam pe Bart, o găseam și pe mama.

Amintirile mele din mansardă

John Amos ținea totul sub control în bucătăria imensă din conac. Servitoarele și bucătarul alergau de colo-colo.

- Doamna a trebuit să plece devreme, le spuse el. Acum, mergeți și împachetați ce haine o să-i trebuiască pentru călătoria în Hawaii, și repede. Lottie, vreau să mergi cu bagajele ei la aeroport și să le pui în avion. Nu sta acolo și te holba la mine cu mura aia de proastă. Înțelegeți engleză. Fă ce spun!

Mamă, putea să fie foarte dur când voia! Toți se împrăștiară ca păsările, una înapoi, una încolo, apoi am rămas singuri, și el rânjea la mine cu dinții lui crăpați.

- Cum a mers la tine?

Exact ca-n filme, eu și el. Am înghițit în sec peste nodul care mi se pusese în gât și nu voia să dispară.

- Nu știi unde este mami. Sunt îngrijorați și întreabă neîncetat unde e.

- Nu contează asta, spuse el pe un ton ciudat, care m-a făcut să mă întreb de ce l-ar fi ales Dumnezeu pe el pentru o treabă atât de importantă. O să am eu grijă de toate până ne trimite Dumnezeu un semn că a venit momentul ca mama și bunica ta să fie mântuite, și salvate de la flăcările iadului. Tu du-te acasă și ține-ți gura.

Văpaia din mintea mea se făcea tot mai mare și mai fierbinte.

– Mi-ai spus că mami o să fie amintirea mea din mansardă. Și-acuma nu vrei să-mi spui unde ai dus-o. M-am uitat în mansardă, și nu sunt acolo. Spune-mi unde sunt, sau mă duc acasă și îi spun lui tati ce-ai făcut.

– Ce-am făcut? întrebă el, rânjind. Poate ce-ai făcut tu, Bart Winslow Sheffield. Tu chiar crezi, având în vedere istoricul tău psihiatric violent, că te poate crede cineva fără să te învinovățească? Legea o să te găsească vinovat, și o să fii închis. Când văzu furia lui Malcolm scânteind în ochii mei, încercă să zâmbească. Hai, Bart, doar te puneam și eu la încercare, să văd dacă îți pierzi curajul. Dar ești puternic și plin de-o forță dreaptă, la fel ca străbunicul tău. Toată puterea pe care a avut-o el o ai și tu. Și acum o să ai ocazia să o folosești. Pentru că o să stăpânești adulții – pe mama ta și pe bunica ta. O să le controlezi viețile și o să le hrănești – dacă vrei –, sau o să le lași să moară de foame, dacă așa dorești. Dar trebuie să ai grijă. Trebuie să le ții secrete până... în fine, ține minte că tatăl și fratele tău o să intre la bănuieli, și s-ar putea să te trădeze, dacă le dai și cel mai mic indiciu despre ce pui tu la cale.

Oamenii mă bănuiau mereu de ceva. Dacă se spărga ceva, întotdeauna era vina mea. Dacă toaleta era infundată și dădea pe dinafară, întotdeauna era pentru că aruncasem eu prea multă hârtie în ea. Dacă mama își pierdea bijuteriile, și asta era tot din vina mea. Indiferent ce se întâmpla în casa noastră, toată lumea dădea vina pe mine. Aveam să le arăt eu lor acum cât de rău era pentru ei să nu mă iubească.

– Pâine și apă, am zis eu. Pâine și apă e destul pentru femei care și-au înșelat soții și fiii.

– Bine, bine, mormăi John Amos.

John Amos mă conduse jos de tot, pe scările înguste ale pivniței, cu o lanternă mică. Făcea umbre sinistre pe pereți, totul era jilav. Cu mult timp în urmă, când casa asta era a mea și a lui Jory, descoperisem fiecare colțișor din ea. Dar aici era sălașul fantomelor, locul în care niciodată nu mă simțisem confortabil, așa că am stat aproape de John Amos, și mă-ngrozeam dacă se îndepărta mai mult de un metru de mine.

vor uita aici, am șoptit eu, speriat să nu trezesc arătările
îl putut să doarmă acolo.

, nu se vor uita, le-am ascuns, răspunse John Amos.
e convins că sunt în mansardă, și de ce nu? Ar fi răz-
perfectă. Dar n-or să găsească în vecii vecilor cușca
au făcut-o muncitorii când au ridicat zidul nou de că-
ca să consolideze crama.

ia. Nu suna la fel de bine ca mansardă. Nu era la fel de
ântător, dar era foarte frig și întuneric aici.

Amos începu să dea la o parte pânze de păianjen, apoi
: niște mobilă veche, și, în sfârșit, ajunse la o ușă
greu de deschis.

ră și uită-te pe ușiță în josul ușii ăleia de-acolo, mă în-
el. Am avut un pisoai maidanez aici, pe care-l adoptase
ta, dar a dispărut la puțin timp după ce ai început tu
-aici. M-a pus să încastrez ușița asta în ușa mare, ca să
isica să vină și să plece când vrea.

anterna sub bărbie, arăta ca un cadavru dezgropat.
n încredere în el că nu avea să trântască ușa în spatele
eu n-aș fi putut să mă strecur prin ușița aia pentru pisici.
i, intră tu primul în crama, i-am ordonat, așa cum ar fi
lalcolm.

ipă, nu se mișcă. Poate se gândea că eu aș putea să trânt-
i în urma lui. După aceea se uită lung la mine și intră
crama. Puse lăterna pe unul dintre stative și trase, și trase
tativ plin cu sticle de vin vechi și prăfuite.

fârșit, se deschise. Mirosea urât acolo. M-am ținut de
n-am holbat neîncetat. John Amos ținea lanterna sus
pot vedea mai bine pe prizoniere.

mami, bunica – cât de jalnic arăta mami, întinsă pe
ia de ciment, cu capul în poala bunicii mele. Amândouă
cară mâinile ca să-și ferească ochii de lumina lanternei,
ă atât de brusc în celula lor întunecată. De-abia le ve-
atât de întuneric era.

ine e? Întrebă mami fără vlagă. Chris, tu ești? Ne-ai găsit?

Oare mama orbise? Cum putea să creadă că John A tati? Dacă mama orbea și mai și înnebunea, oare Du ar considera asta o pedeapsă suficientă?

Bunica mea vorbi.

– John, știu că tu ești. Scoate-ne de aici în secunda : auzi – lasă-ne să plecăm.

John Amos izbucni în râs.

Nu știam ce să fac, dar Malcolm veni în mintea me spuse.

– Dă-mi cheia, John Amos, i-am ordonat eu sever. I sus și lasă-mă pe mine să le dau captivelor pâine și apă

Mă-ntreb de ce îmi dădu ascultare? Oare chiar credea la fel de puternic precum Malcolm? L-am urmărit cu până dispăru, după aceea am alergat să închid altă uș nu poată să ne ia prin surprindere.

Simțindu-mă mai mult ca Malcolm decât ca Bart, m în patru labe, împingând tava de argint cu pâine și c argint cu apă. Nu mi se părea ciudat să le dau captivel care din vase de argint, pentru că așa făcea bunica m lucrurile, cu eleganță.

Ușa mare era închisă acum. Părea că e doar un alt i cu sticle de vin. Stând pe burtă, am întins mâna să ușița care se balansa întâuntru și în afară – mă întreb plăcea pisicuței să stea în întuneric.

– Apă, pâine, am spus cu voce dură, aspră și-am repede tava.

Am trântit ușița și am blocat-o cu o cărămidă ca si vadă dacă o împingeau.

Am stat și le-am spionat. Am auzit-o pe mami vâit și strigându-l pe Chris. După aceea, mă surprinse:

– Mămica, unde s-a dus mămica, Chris? A trecut mult timp de când nu ne-a mai vizitat, luni și luni, și nu cresc.

– Cathy, Cathy, draga mea, nu te mai gânde la trecut bunica. Te rog, ține-te tare, mănâncă și bea ca să-ți păs terile. Chris o să vină și o să ne salveze pe amândouă

- Cory, nu mai tot cânta melodia aia încontinuu. M-am plictisit de versurile tale. De ce scrii cântece atât de triste? O să treacă noaptea, o să treacă. Chris, spune-i lui Cory că o să se facă lumină în curând.

Am auzit pe cineva plângând. Să fi fost oare bunica?

-O, Doamne! strigă ea. Așa o să se termine? Nu pot să fac nimic cum trebuie? De data asta eram atât de sigură că o să fie bine. Te rog, Doamne, nu mă lăsa să-i dezamănesc pe toți, te rog!

Am ascultat-o cum se ruga cu voce tare. Se ruga pentru mama mea să-și revină, pentru fiul ei, să vină și să le găsească înainte să fie prea târziu. Repeta aceleași cuvinte la nesfârșit, în timp ce mama puneă întrebări bizare.

Am stat și am ascultat multă vreme. Mi-au înțepenit picioarele și mă simțeam inconfortabil, bătrân și ostenit pe dinăuntru, de parcă și eu eram închis acolo cu ele, smintit, flămând, suferind, murind.

- Mă duc acum, am șoptit eu. Nu-mi place locul ăsta.

Nu era nimeni acasă și era întuneric. Acum puteam să fug la frigider și să fur mâncare. Tocmai când înfulecam încă o felie de șuncă, madame Marisha deschise ușa dinspre garaj și intră în bucătărie.

- Bună seara, Bart! spuse ea. Unde sunt tatăl tău și Jory?

Am ridicat din umeri. Mie nu-mi spunea nimeni nimic. Nu știam de ce tati și Jory ar fi lăsat-o pe Cindy singură cu mine. După aceea am auzit-o pe Emma strigând din altă cameră.

- Bună seara, madame Marisha! Dr. Sheffield mi-a spus că trebuie să apăreți dintr-o clipă-ntr-alta. Îmi pare rău că a trebuit să vă deranjați. Când am aflat că a dispărut Cathy, n-am putut să stau departe. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu ea; și era atât de bolnavă și avea și febră. N-ar fi trebuit s-o las singură. După aceea Emma se uită la mine. Bart! Obraznicule! Cum îndrăznești să-i mai dai și tu bătăi de cap tatălui tău și să dispari așa? Ești un băiat rău, și pun pariu că știi ceva despre mama ta și unde e ea acum.

Ambele femei se uitară urât la mine. Mă urau cu ochii lor malefici. Am fugit. Am fugit pentru că știam că în curând aveam să izbucnesc în lacrimi și nu puteam să las pe nimeni să mă vadă plângând – acum, că trebuia să mă port exact ca Malcolm – cel nemilos.

Căutarea

Era o noapte absolut groaznică. Ploua ca pe vremea când Noe construia arca. Vântul urla și şuiera, încercând să ne spună ceva, ca o muzică teribilă, care îți putea distruge creierul. Mă țineam după tati, deși nu era prea ușor, pentru că eu încă nu aveam picinarele așa lungi ca ale lui. Avea mâinile strânse pumni. Mi le-am strâns și eu pe-ale mele, pregătit să mă lupt alături de el, la nevoie.

- Jory, spuse tati, mergând cu pași mari, fără a se opri, cât de des vine Bart aici?

Ajunsesem la porțile negre de fier, și se aplecă să vorbească în cutia care îi transmitea vocea în casă.

- Nu știu, am spus eu posomorât. Bart avea încredere în mine înainte, dar acum nu mai are încredere în nimeni, așa că nu-mi mai spune ce face.

Încet, încet, porțile se deschiseră. Arătau ca niște mâini negre de scheleți care ne primeau în mormânt. Tremuram la gândul că deveneam la fel de morbid ca Bart. A trebuit să alerg atunci, ca să-l prind din urmă pe tati.

- Trebuie să-ți spun ceva, am strigat eu cât să acopăr vântul. Prima dată când am aflat că ești fratele mamei, și unchiul nostru, am crezut că vă urăsc și pe tine, și pe ea. Am crezut că n-o să pot niciodată să vă iert, pentru că m-ați făcut să-mi fie rușine, pentru că m-ați dezamăgit. Credeam că inima o să mi se impietrească și n-o să mai pot să iubesc sau să mai am

vreodată încredere în cineva. Dar acum, că mama a dispărut, știu sigur că o să vă iubesc întotdeauna. Nu pot să vă urăsc, chiar și dacă aș vrea.

În ploaia aceea torențială, în întuneric, se întoarse și mă strânse la piept, presându-mi capul de inima lui. Cred că l-am auzit plângând.

– Jory, nici nu știi cât de mult mi-am dorit să te aud spunând că nu ne urăști nici pe mine, nici pe mama ta. Mereu am sperat să ne înțelegi atunci când îți spunem – și aveam de gând să-ți spunem când erai mai mare. Ne-am gândit, poate prostete, că trebuia să mai așteptăm câțiva ani, dar acum că ai aflat de unul singur, și încă poți să ne iubești, poate că mai târziu o să ajungi să și înțelegi.

M-am dat mai aproape de tati, continuând să mergem spre conacul fantomatic. Simțeam că o nouă legătură se înfiripase între noi, mai puternică decât cea pe care o avuseserăm înainte. Într-un fel, era și mai mult tatăl meu acum, pentru că aveam amândoi același sânge. Sânge din sângele meu, m-am gândit eu, unchiul meu și al lui Bart, deși întotdeauna îl considerasem unchiul lui Bart, și asta mă făcuse puțin gelos. Acum, și eu puteam să zic că e al meu. Dar de ce nu realizaseră că sunt matur pentru vârsta mea și că aș fi putut să înțeleg dacă mi-ar fi spus despre aventura mamei cu tatăl lui Bart... aș fi înțeles... cred.

Am ajuns la trepte. Înainte să apuce tata să bată la ușă, ușa din stânga se deschise, și-n prag stătea majordomul, John Amos Jackson.

– Fac bagajele, spuse el în loc de salut, încovoiat și arătând sinistru, iar soția mea a plecat în Hawaii. Am un milion de lucruri de făcut și-așa, fără să mai primesc și musafiri. Am de gând să merg la ea imediat ce termin aici.

– Soția ta? urlă tati.

Uluirea lui mă izbi și pe mine. În ochii apoși ai majordomului apăru o licărire de aroganță.

– Da, dr. Christopher Sheffield, doamna Winslow este căsătorită cu mine acum.

Am crezut că tati avea să leșine din pricina șocului.

- Vreau s-o văd. Nu te cred. Ar fi nebună să se mărite cu tine.

- Nu mint, spuse majordomul hâd și sinistru. Și chiar e nebună. Unele femei nu pot să trăiască fără un bărbat care să le pună treburile în ordine, și asta sunt eu – cineva pe care se poate baza.

- Nu te cred, tună tati. Unde e? Unde e soția mea? Ai văzut-o? Majordomul zâmbi.

- Soția ta, domnule? Sunt destul de ocupat să stau cu ochii pe propria soție, fără să mă uit și după a ta. Ieri, soția mea era destul de pornită împotriva vremii ăsteia îngrozitoare, așa că a luat una dintre menajere și a plecat. Mi-a spus să vin și eu mai târziu, după ce termin de închis casa. Și după câte a pătimii și a plătit ca să redecoreze și să renoveze locul ăsta, acum vrea să plece.

Tati se holba la John Amos Jackson. Am crezut că aveam să plecăm atunci, dar tati parcă prinsese rădăcini.

- Știi cine sunt, nu-i așa, John? Nu nega. O văd în ochii tăi. Tu ești majordomul care a făcut dragoste cu menajera Livvie când eu eram pe jos, în spatele canapelei, și te-am auzit cum îi spuneai despre arsenicul pus pe gogoși ca să omori șoarecii din mansardă.

- Nu știu despre ce vorbești, negă majordomul, în timp ce eu îmi tot mutam privirea de la el la tati.

Oi, ar fi trebuit să termin de citit manuscrisul mamei. Lucrurile erau chiar mai complicate decât crezusem.

- John, poate tu ești căsătorit cu mama sau poate minți. Nu contează, cred că tu știi ce s-a întâmplat cu soția mea, și acum sunt îngrijorat și pentru mama. Așa că dă-te din calea mea. O să întorc casa asta cu susul în jos.

Majordomul păli.

- Nu poți să vii aici și să-mi spui ce să fac, îngăimă el, aș putea să sun la poliție...

- Dar n-o s-o faci, și dacă vrei, hai, sună. Mă apuc de căutat acum. John. Nu poți face nimic ca să mă oprești.

Majordomul bătrân plecă, ridicând din umeri neajutorat.

- Bine, fă cum vrei, dar n-o să găsești nimic.

Eu și tati ne-am apucat să căutăm împreună. Știam casa mult mai bine decât el, știam toate dulapurile, toate locurile secrete. Tati tot spunea că în mansardă ar trebui să fie. Dar când am ajuns acolo și ne-am uitat, nu era nimic în afară de niște vechituri și praf.

Ne-am întors în salonul în care femeia căruia el îi spunea mamă își ținea balansoarul de lemn pe care ședea și pe care îl considera foarte inconfortabil. Agitat, tati umblă prin toată încăperea, după aceea se opri sub arcada ce ducea în camera de alături, unde era atârnat potretul acela uriaș în ulei.

– Dacă ar fi venit Cathy încoace, ar fi văzut asta și ar fi putut să vină acasă, dacă îi spunea Bart ceva.

Legănându-l înainte și înapoi, am apropiat balansoarul de focul care începuse să se stingă. Ceva trosni sub el. Tati auzi sunetul și se aplecă să apuce un obiect de pe jos. Era o perlă.

O testă între dinți și zâmbi cu amărăciune.

– Șiragul de perle al mamei. Îl purta mereu, la fel cum bunica purta mereu broșa cu diamant. Nu cred că mama ar fi plecat undeva fără perlele astea.

După încă o oră de căutări și interogat menajerele și bucătarul, amândoi mexicanii care nu înțelegeau engleză prea bine, și eu, și tata eram deznădăjduiți.

– Mă-ntorc, John Amos Jackson, spuse tati, în timp ce deschidea ușa din față, și data viitoare vin cu poliția.

– Cum vrei tu, doctore, spuse majordomul cu un zâmbet malițios.

– Tati, nu putem să anunțăm poliția, nu-i așa?

– Va trebui. Dar hai să așteptăm până mâine. N-ar îndrăzni s-o rănească pe Cathy sau pe mama, că altfel ar ajunge după gratii.

– Tati, pun pariu că Bart știe ce se petrece. El și John Amos erau foarte apropiați.

I-am explicat atunci cum Bart vorbea mereu singur când credea că nu-l aude nimeni. Vorbea și în somn, și când se juca. Părea că Bart își petrecea cea mai mare parte a timpului singur, vorbind cu sine.

- Bine, Jory, înțeleg ce spui. Am o idee și sper să meargă. S-ar putea să fie cel mai important rol pe care o să-l ai de jucat în viața ta, așa că fii atent. Măine-dimineață, prefă-te că te duci la școală. Te las să cobori imediat ce colim pe șosea. Fug! acasă și ai grijă să nu te vadă Bart. Eu voi încerca să aflu dacă mama chiar a plecat în Hawaii și dacă chiar s-a căsătorit cu omul ăla îngrozitor.

Șoapte

Întrebări peste întrebări, nu făcea altceva decât să-mi pună întrebări.

Nu știam nimic, nimic. Nu eram vinovat, nu eram. De ce mă întrebau pe mine? Copiii smintiți nu dădeau răspunsuri demne de încredere.

- Mami a plecat pentru că mereu m-a urât, chiar și când eram bebeluș.

În noaptea aceea, toate curvele, destrăbălătele și deșănțatele veniră să danseze în mintea mea. M-am trezit. Auzeam cum bătea ploaia în acoperiș, cum bătea vântul în geam.

Am adormit și am visat-o pe mătușa Carrie, care nu creștea cât trebuie. Am visat că mă rog și mă tot rog, și într-o bună zi Dumnezeu avea să mă lase să mă fac atât de înalt, încât capul avea să-mi ajungă până la cer. Aveam să mă uit în jos și să văd omuleții alergând de colo colo, precum furnicile, temându-se de mine. Am râs și am pășit peste ocean, stârnind valuri înalte, care se ridicau și acopereau orașele înalte. Mai multe chițăituri. Toți oamenii pe care nu i-am strivit, i-am înecat. Stăteam în ocean, unde apa îmi venea până la brâu, și plângeam. Lacrimile mele erau atât de mari, că făceau oceanul să crească din nou - și tot ce puteam să văd în jurul meu era propria reflexie, și cât de chipeș eram acum. Acum, că nu mai erau nici o fată și nici o femeie rămasă în viață pe lume ca să mă iubească și să mă admire, eram chipeș, înalt și puternic.

- I-am spus lui John Amos despre visele mele. El încuviință din cap și îmi spuse că atunci când era tânăr și el visa fete și cât de mult le iubea, dacă acestea nu îi vedeau nasul lung pe care îl avea.

- Aveam alte atuuri pe care nu puteam să le arăt în fața lor, dar nu-mi dădeau niciodată ocazia, niciodată.

A doua zi de dimineață, Jory plecă împreună cu tati. Era ușor să mă furiez, fără să mă vadă Emma sau madame Marisha, pentru că ele trebuiau să îi acorde multă atenție lui Cindy. Dar asta îmi dădu ocazia să mă furiez în conacul de alături. M-am plimbat înapoi și-ncolo, să-l găsesc pe John Amos. Împacheta în cutii toate lămpile acelea frumoase, toate tablourile și alte lucruri de valoare.

- Argintul trebuie pus în hârtie specială, îi spuse el unei menajere, și ai grijă cu porțelanurile și cristalul. Când vin oamenii cu mutatul, să le spui să încarce întâi mobila mai bună, pentru că eu s-ar putea să am treabă în altă parte.

Cea mai drăguță menajeră era tânără, și se încruntă.

- Domnule Jackson, de ce plecăm? Credeam că-i place doamnei aici. N-a zis niciodată nimic de plecat.

- Stăpâna ta este o femeie cu toane – din pricina băiatului ăluia ciudat de alături. Băiețelul ăla care tot vine pe-aici. A devenit o pacoste. A omorât câinele pe care i l-a dat. Bănuiesc că nici una din voi nu știa asta?

M-am uitat atent în cameră și am văzut cum menajera rămase cu gura căscată de spaimă.

- Nu... am crezut că a mers acasă la băiețel câinele.

- Plodul e periculos! De-aia trebuie să se mute doamna – a amenințat-o cu moartea de mai multe ori. E sub tratament psihiatric.

Se uitară una la alta. Furios! Furios ca naiba pe John Amos, care spunea minciuni despre mine.

Am așteptat până rămase singur la biroul elegant unde își ținea bunica caturile. Sări de pe scaun când mă văzu.

– Bart, aş vrea să nu te mai furişezi aşa. Fă şi tu ceva zgomot când intri, drege-ţi glasul, tuşeşte... ceva care să mă anunţe că eşti aici.

– Am auzit ce le-ai spus menajerelor. Nu sunt nebun!

– Evident că nu eşti, spuse el, sâsâind. Dar trebuie să le spun ceva, nu-i aşa? Altminteri, ar putea să intre la bănuieli. Aşa, ele cred că bunica ta a plecat în călătorie, în Hawaii...

Mi-era rău, stăteam acolo şi mă jucam cu picioarele, uitându-mă atent la ele.

– John Amos... pot să le dau mamei şi bunicii sendvişuri azi?

– Nu. N-are cum să le fie foame deja.

Ştiam că avea să zică asta.

După aceea, uită de mine. Se apucă să citească extrasele ei bancare, conturile de economii şi chitanţe şi chicoti pentru sine. Găsi o cheie micuţă şi deschise un sertăraş din spatele altei uşi.

– Femeie proastă, credea că n-o să văd unde-şi ascunde cheia...

L-am lăsat să se distreze cu lucrurile bunicii şi am fugit spre locul în care erau şoriceii în cuşcă. Mă simţeam mai bine dacă mă gândeam la ele doar ca la nişte şoriceii.

Mama gema, aproape că plângea din pricina răcelii, când am aruncat o privire înăuntru şi am văzut că aveau un ciot de lumânare aprins. Eu băgasem lumânarea acolo, cu nişte chibrituri, ca să văd ce făceau. Mama părea mică şi palidă, şi-n continuare, bunica îi ţinea capul în poală şi îi ştergea faţa cu o cârpă pe care probabil o rupsesse din jupa ei, pentru că avea dantelă pe o margine sfâşiată.

– Cathy, iubirea mea, singura mea fiică, te rog, ascultă-mă. Trebuie să vorbesc acum, pentru că s-ar putea să fie ultima ocazie. Da, am greşit. Da, l-am lăsat pe tatăl meu să mă tortureze până când n-am mai ştiut ce e bine şi ce e rău, şi-ncotro să mă îndrept. Da, v-am pus arsenic pe gogoşi, gândindu-mă că fiecare dintre voi o să se îmbolnăvească doar un pic, şi-atunci aş fi putut să vă scot afară, unul câte unul. Nu voiam să moară vreunul dintre voi. Jur că v-am iubit, pe toţi patru. L-am dus

pe Cory în mașină, unde și-a dat ultima suflare. În timp ce-l puneam pe bancheta din spate și-l acopeream cu pătură. M-am panicat. Nu știam ce să fac. Nu puteam să merg la poliție, și mă simțeam atât de rușinată, atât de vinovată.

O scutură pe mama în timp ce și eu tremuram.

-Cathy, fata mea, te rog, trezește-te și ascultă, se rugă ea.

Mama se trezise și părea că face eforturi să se concentreze.

-Draga mea, nu cred că Bart a omorât câinele pe care i l-am dat. Îl iubea pe Apple. Cred că John a făcut asta în speranța că o să dați vina pe Bart și o să credeți că e nebun și periculos, astfel încât poliția să îl invinuiască pe Bart când noi două vom fi dispăruți. Eu cred că John i-a strangulat pudelul lui Jory și mi-a omorât și pisicuța. Bart e un băiețel foarte singur și confuz, Cathy, dar nu e periculos. Îi place să se prefacă, și, într-un fel, am senzația că o să devină un bărbat puternic. Dar John este periculos. El mă urăște. Nu mi-am dat seama până acum câțiva ani că, dacă nu m-aș fi întors la conacul Foxworth, după ce a murit tatăl tău, John ar fi moștenit toată averea Foxworth. Tata nu avea încredere în nimeni cum avea în John. Dar, când m-am întors, a uitat de John. L-a scos pe John din testament și m-a desemnat pe mine singura moștenitoare. Cathy, mă ascultă?

-Mămico, tu ești? Întrebă mama cu o voce slabă, de parcă era un copil care intrase în bucluc. Mămico, de ce nu te uști la gemeni când vii să ne vezi? De ce nu observi că nu cresc cum trebuie? Nu îi vezi în mod intenționat? Îi ignori ca să nu te simți rușinată și vinovată?

-Of, Cathy! strigă bunica, dacă ai ști cât de mult mă doare să te aud spunând lucrurile astea după atâția ani. V-am rănit atât de tare că nu mai puteți să vă vindecați nici tu, nici Chris? Nu-l de mirare că tu și fratele tău... îmi pare rău, îmi pare atât de rău, că-mi vine să mor.

Dar într-o clipă își reveni și continuă să vorbească despre o chestie pe care o numea „situație disperată”.

– Chiar dacă delirezi și nu poți să-nțelegi tot acum, trebuie să vorbesc, pentru că s-ar putea să nu mai apuc să-ți mărturisesc totul. Când era tânăr, la vreo douăzeci și cinci de ani, John Amos mă dorea, deși eu aveam doar zece ani. Se ascundea prin cotloane și mă spiona, după aia dădea fuga la tatăl meu și făcea cele mai inocente fapte să pară groaznice. Nu puteam să le spun părinților că John minte, pentru că nu m-ar fi crezut pe mine – îl credeau pe el. Au refuzat să recunoască faptul că o fetiță este de multe ori amenințată de o persoană mai în vârstă, chiar și de-o rudă. John era văr cu mama, singura ei rudă pe care o suporta tata. Cred că tata se convinsese singur că, după ce au murit frații mei mari, dacă eu nu i-aș mai fi intrat vreo dată în grații, John ar fi avut de câștigat. Țsta era felul tatei de a stoarce tot ce putea din toată lumea – îi ducea cu zăhărelul. John voia și averea mamei. L-au încurajat să creadă că ar putea s-o moștenească. Îl credeau un sfânt. Avea mereu o înfățișare pioasă, se purta ca un om credincios, și-n tot timpul ăsta, el seducea fiecare menajeră tânără și drăguță care venea la conacul Foxworth. Și părinții mei nu bănuiau nimic. Nu vedeau nici o altă răutate în afară de cele comise de copiii lor. Înțelegi acum de ce mă urăște John? De ce mi-a urât și copiii? El ar fi fost beneficiarul, dacă aș fi rămas în Gladstone. Într-o zi, l-am auzit prin perete șoptindu-i fiului tău, Bart, că eu mi-am folosit „farmecele feminine” ca să-l păcălesc pe tatăl meu să-l dezmoștenească pe singurul om care fusese prietenul lui, cel mai bun confident.

Bunica începu din nou să plângă. Eu m-am făcut mic; mă durea să aflu toate lucrurile acelea. Malcolm, și tu erai rău? În cine puteam să am încredere acum? Oare John Amos era la fel de convingător cu „farmecele lui masculine” cum era bunica cu cele feminine? Oare toată lumea era la fel de păcătoasă ca mami și bunica? Oare Dumnezeu era de partea mea, de partea ei sau de partea lui John?

– Mămico, mai ești aici?

– Da, draga mea, sunt tot aici. O să stau aici și o să am grijă de tine cum n-am mai avut până acum. De data asta o să fiu

mama care ar fi trebuit să fiu înainte. De data asta, o să vă salvez pe tine și pe Chris.

- Cine ești? Întrebă mama, sărind în sus din nou, împingând-o pe bunica la o parte. O, țipă ea, tu ești! Nu te-ai mulțumit să-l omori pe Cory și Carrie, acum ai venit să mă omori și pe mine. După aia o să-l ai pe Chris doar pentru tine, o să fie numai și numai al tău.

Apoi începu să plângă; țipă ca o apucată, zbieră fără încetare cât de mult o urăște pe mama ei.

- De ce nu mori, Corrine Foxworth? De ce nu mori?

Am plecat. Nu mai suportam. Amândouă erau rele.

Dar de ce durea totul așa tare?

Detectivul

Exact cum plănuisem împreună cu tati, a doua zi de dimineață, tati mă duse spre școală și mă lăsă în drum.

- Ai grijă, Jory! Să nu faci nimic care ar putea să-ți pună viața în pericol, și nu-l lăsa pe Bart sau pe majordomul ăla să știe ce faci – ar putea să fie periculoși, țin minte. Mă strânse în brațe, de parcă se temea că aș putea să fiu prea nesăbuit. Ascultă cu atenție. Mă duc să-l văd pe psihiatrul lui Bart în dimineața asta, ca să-i spun ce s-a întâmplat. După aceea, verific la aeroporturi, să văd dacă mama a zburat undeva, deși puțin probabil. E prea mare coincidența, să dispară amândoi în aceeași zi.

Trebuia s-o spun. Oricât de mult mă îngrozea să aud cuvintele acelea ieșindu-mi pe gură, a trebuit să spun:

- Tati, te-ai gândit că poate Bart... știi tu. Clover a fost strangulat cu o sârmă. Apple a fost înfometat și după aia înjunghiat cu o furcă. Cine știe ce-o să mai facă?

Mă bătui pe umăr.

- Da, normal că m-am gândit și la asta. Dar nu pot să-l văd pe Bart cum o doboară pe mama ta. E foarte puternică, chiar și-așa, răcită. Asta mă îngrijorează cel mai mult, Jory. Avea febră foarte mare, și febra te slăbește. Ar fi trebuit să stau acasă să am grijă de ea. O femeie e fraleră dacă se căsătorește cu un doctor. concluzionează el cu amărăciune, de parcă uitase că eram acolo

Și-n tot timpul acesta, motorul mașinii torcea ușor. Își lăsă capul în mâini, pe volan.

- Tati... du-te și fă ce poți, verifică la aeroport, eu mă ocup de toate aici. Și-am adăugat, cu o izbucnire de încredere: Și ține minte, madame M. e aici. Și știi cum e ea. Bart n-o să poată să facă nimic cât e ea prin preajmă.

Zâmbind, de parcă îl mai liniștisem puțin, îmi făcu cu mâna și plecă, lăsându-mă acolo, în timp ce mă gândeam ce să fac. Ploaia torențială din ziua precedentă se transformase într-o burniță rece și mohorâtă, dar nu mai era furtună.

Ajuns acasă din nou, m-am ascuns, ud flească, în stofăriș, în timp ce Bart stătea în bucătărie și refuza să mănânce micul dejun.

- Urâsc tot ce gătești, spuse el îmbufnat.

Era ciudat să-i aud vocea atât de clar. După aceea am zâmbit, nu mă mai simțeam așa de speriat ca înainte. Interfonul fusese lăsat pornit. De multe ori, curierii veneau pe ușa din spate, nu pe alea specială pentru livrări care înconjura fațada. Locul îngust unde luam micul dejun nu era foarte departe de panoul cu multe butoane. Mi-am adus aminte cum, pe vremea când casa era în construcție, mama voia „muzică în fiecare cameră - ca trebăluitul prin casă să nu mai pară atât de plictisitor”. După aceea se auzi glasul strident al lui madame.

- Bart, ce-i în neregulă cu cerealele tale?

- Nu-mi plac cerealele cu stafide.

- Atunci nu mănca stafidele.

- Îmi stau în drum.

- Prostii. Dacă nu mănânci micul dejun, atunci nu mănânci nici la prânz. Dacă nu mănânci la prânz, nu mănânci nici la cină - și o să fii un băiețel foarte lihnit!

- Nu poți să mă înfometezi! strigă Bart. Asta e casa mea! N-ai ce căuta aici! Ieși afară!

- NU am de gând să ies afară. Stau aici până se întoarce mama ta în siguranță. Și să nu îndrăznești să ridici tonul la mine din nou, sau te pun pe genunchi și-ți dau la fund până o să-mi ceri îndurarea!

– N-o să mă doară, zise el.

Și chiar așa era. Bătaia nu-l afecta pe Bart, care nu avea terminații nervoase la suprafața pielii.

– Mulțumesc că mi-ai spus, replică madame Marisha cu mare aplomb. Atunci o să mă gândesc la o pedeapsă mai bună – cum ar fi să te țin închis în camera ta.

Între timp, eu mă uitam pe fereastră. Îl vedeam pe Bart stând acolo, cu un zâmbet tainic pe față.

– Emma, ordonă madame Marisha, ia-i farfuria lui Bart, ia-i și castronul, și paharul cu suc. Bart, treci în cameră și să nu mai aud un cuvânt până nu ești în stare să stai la masa asta și să mănânci fără să te plângi.

– Cotoroanță, cotoroanță bătrână, a venit să stea la noi în casă, cânta Bart în timp ce se îndepărta.

Dar nu se duse în camera lui. Tășni pe ușa ce ducea în garaj când madame nu era atentă, și de-acolo se îndreptă spre zid și spre stejarul bătrân pe care putea să se cațăre ca să sară zidul.

Am alergat cât de repede am putut, urmărindu-l. Dar cum am ajuns în conac, l-am pierdut. Unde se dusesese Bart? M-am uitat în stânga, m-am uitat în dreapta, m-am întors încet. Oare dispăruse pe scările care duceau spre pivniță? Uram casa asta, cu labirintul ei de coridoare, cu tot felul de nișe între pereți, unde ar fi putut să fie ascunsă mami. De obicei, constructorii foloseau spațiul rămas ca să construiască dulapuri sau să monteze rafturi. Dar casa asta, știam sigur, era plină de uși secrete, doar că eu deja cercetasem toate camerele secrete. N-avea rost să mă mai uit încă o dată.

Dintr-odată, am auzit pași. Bart era chiar în spatele meu. Se uita prin mine, avea ochii pierduți în timp ce se uita în gol. Nu puteam să cred că nu mă văzuse.

L-am urmărit în liniște, crezând că avea să mă conducă în locul în care erau ascunse mama și mama ei. Din nefericire, el se îndreptă spre casă. Îmi pierdusem speranța. Am mers în urma lui, simțeam că-l trădasem pe tata și că-l dezamăgisem.

La prânz, tati veni acasă obosit și tulburat.

– Ai avut noroc, Jory?

-Nu. Tu?

-Nici eu. Mama mea nu a plecat în Hawaii. Am verificat la toate companiile. Jory, și Cathy, și mama mea sunt închise în casa aia de alături.

Aveam o idee.

-Tati, de ce nu stai tu de vorbă cu Bart? Nu sări la el, nu-l acuza de nimic, spune-i lucruri drăguțe. Laudă-l că a fost drăguț cu Cindy, spune-i cât de drag îți e. Sunt sigur că el e în spatele chestiei ăsteia, pentru că tot mormăie despre Dumnezeu și cum e el ingerul întunecat al furiei Lui.

Tati nu găsi cuvintele potrivite să-mi spună că înțelesese informațiile pe care i le dădusem. După aceea, încet, plecă să-l găsească pe Bart și să facă tot ce putea ca să determine un băiețel nedorit să se simtă dorit – dacă nu era deja prea târziu.

Cina cea de taină

Mai târziu, m-am dus din nou cu John Amos în pivniță.

– Corrine, spuse John Amos blând, în timp ce se aplecă anevoie. Neîndemânatic ca mine, se lăsă în genunchi și deschise ușița. Vreau ca tu și fiica ta să știți că asta e ultima voastră cină, așa că am făcut-o specială. Săltă capacul ceainicului de argint și scuipă în el, după aceea turnă lichidul fierbinte în ceșcuțe de porțelan. Împinse o ceșcuță pe farfurioară prin ușiță și după aceea pe următoarea. Una pentru tine și una pentru fiica ta.

După aceea ridică un platou cu sendvișuri, care păreau vechi și cam murdare, și făcu în așa fel de scăpă platoul pe jos. Luă de pe jos micile triunghiuri și le șterse de pantaloni, băgă la loc carnea care căzuse, apoi introduse prin ușiță farfuria cu mâncarea plină de mizerie.

– Ia, Corrine Foxworth, mârâi John Amos cu vocea lui sâsâită. Sper să-ți fie pe plac aceste gustări, târfă! Te-am crezut pe cuvânt când te-ai căsătorit cu mine, am crezut că o să fii într-adevăr soția mea – și deși nu ai fost soția mea în felul în care sperasem eu, tot o să moștenesc ce-mi revine de drept. În sfârșit, am reușit să vă distrug și pe tine, și pe ai tăi – la fel cum a vrut și Malcolm să ucidă odraslele diavolului.

Chiar trebuia s-o urască atât de mult pe bunica? Poate că nu era ea de vină, poate că era ca mine, care uneori făceam lucruri rele pentru că nu puteam să mă abțin. De ce făcea toată lumea lucruri rele altora și numeau scuza „moștenire”?

- Ți-ai etalat frumusețea în fața mea, uriaș bărbosul infam! Obșteindu-mă când erai o copilă - mă tachinași când erai adolescentă, gândindu-te că poți să te distrezi pe seama mea și că nu să-ți faci nici un rău. După aia te-ai căsătorit cu unchiul tău vitreg și te-ai întors ca să mă dezmoștenești: te-ai purtat cu mine de parcă nici nu eram acolo - doar o altă piesă de mobilier pe care s-o ignori. Cine e arogant acum. Corrine Foxworth? Te simți mândră acum, că stai în propria mizerie și riști capul în fața muribunde în poala ta ieșoasă? Te-am îngemențat în sfârșit, nu-i așa? Te-am învins la propriul tău joc. Am furat dragostea lui Bart de la tine, te-am făcut să nu ai încredere în tine, ci în mine. Nu mai poți să-ți folosești șarmul și farmecul feminine acum. E prea târziu. Te urăsc acum, Corrine Foxworth. Am plătit scump pentru fiecare femeie pe care mi-am imaginat-o că ești tu, dar gata. Am câștigat, și, deși am șaptezeci și trei de ani acum, voi trăi încă cinci sau șase în lux, destul cât să recuperez pentru toți anii în care am suferit din cauza ta.

Bunica plângea încet. Și eu plângeam, întrebându-mă cine are dreptate, el sau ea?

John Amos spunea niște lucruri îngrozitoare. Cuvinte rele și urâte, pe care le scriau băieții pe pereții de la baie. Oamenii maturi n-ar trebui să vorbească așa, în special în fața bunicii și a mamei mele.

- John! țipă bunica, n-ai făcut destul? Dă-ne drumul de aici, și o să fiu soția ta în felul în care îți dorești tu, dar, te rog, nu o mai pedepsi pe fiica mea. E foarte bolnavă. Trebuie să ajungă la spital. Dacă ne lași să murim, poliția o să te acuze de crimă.

John Amos răsă și plecă greoi în sus pe scări.

Eu nu puteam să mă mișc. Eram incremenit, atât de confuz, că nu știam cine e bun și cine e rău.

- Bart! țipă bunica. Fugi repede la tatăl tău și spune-i unde suntem! Fugi, fugi!

Am stat acolo cu ochii împăienjeniți. Nu știam ce să fac.

- Te rog, Bart, se rugă ea. Spune-i tatălui tău unde suntem.

Malcolm – oare el era în colț acolo, oare fantoma lui se uita încruntat spre mine? Mi-am trecut mâna murdară peste ochii încețoșați. Întuneric, atât de întuneric. M-am prefăcut că plec, dar m-am întors pe furiș. Voiam să mai aflu din adevăr.

Din întuneric, veni vocea subțire a mamei mele, țipând la bătrâna care era mama ei, bunica mea.

– O, da, mamă, am înțeles tot. N-aveam nici o șansă, indiferent cine trăia și cine murea, când ne-ai dus la conacul Foxworth și ne-ai închis acolo. Acum, după ani, o să murim doar pentru că majordomul ăla țicnit nu a moștenit banii la care se aștepta, care i-au fost promiși de un mort cu mulți ani în urmă; și dacă poți să crezi așa ceva, ești la fel de nebună ca el.

– Cathy, nu nega adevărul doar pentru că mă urăști. Îți spun adevărul. Nu vezi cum s-a folosit John de fiul tău, de fiul lui Bart? Nu vezi că răzbunarea lui e perfectă? S-a folosit de fiul omului pe care-l ura, omul despre care credea că i-a luat locul, când ar fi putut el să se mărite cu mine, dacă tata ar fi găsit vreo cale să mă forțeze. O, nu știi cum a încercat tata să mă convingă că-i sunt datoare lui John să mă mărit cu el și să-l las să-și ia jumătate din avere – nu bănuia, sau poate știa, că numai asta își dorea John. Și când o să murim noi două, nu John o să fie acuzat, ci Bart. John l-a omorât pe Clover și apoi pe Apple. John visează să aibă puterea lui Malcolm, averea lui Malcolm. Nu e doar în imaginația mea când îl aud mormăind de unul singur încontinuu.

– Ca Bart, bâigui mama într-un fel foarte ciudat. Bart se prefăce întruna că e un bătrân bolnav, dar puternic și bogat. Bietul Bart! Dar Jory – îl are și pe Jory? Unde e Jory?

De ce bietul de mine, și nu bietul de Jory? M-am ridicat și am plecat.

Oare eram și eu nebun – ca el? Eram de fapt un criminal – ca el? Nu știam nimic despre mine. Eram confuz, aveam ochii încețoșați, dar am reușit să-mi mișc picioarele ca de plumb și cumva am reușit să urc toate scările acelea vechi.

Așteptarea

Era singurul tată pe care mi-l aminteam bine, și-l iubeam chiar mai mult în relația aceea. Îmi întinse mâna și îmi spuse ce aveam de făcut, și eu l-am urmat, așa cum l-aș fi urmat orbește oriunde s-ar fi dus. Pentru că din fiecare situație oribilă ieșea ceva bun, și știam cât de mult înseamnă el pentru mine.

Cu tati în fața mea, am mers din nou la ușa casei de alături. Nu-l văzusem pe Bart toată după-amiaza. Cât de fraier am fost că l-am lăsat să mă păcălească și să dispară pe furiș când nu eram atent, în timp ce mă uitam la Cindy care făcea ceva nostim încercând să danseze ca mine.

Mama dispăruse de douăzeci și patru de ore.

Majordomul acela bătrân ne lăasă înăuntru, stând în urmă ca să ne privească mânios.

- Mama mea nu a plecat în Hawali, spuse tati, cu ochii lui albaștri duri și reci.

- Și? Nu e o femeie organizată. Poate s-a dus să viziteze niște prieteni de sărbători. Nu are prieteni pe-aici.

- Fumezi țigări scumpe, remarcă tatăl meu sec. Țin minte seara aceea, când aveam șaptesprezece ani, când stăteam întins în spatele canapelei în timp ce tu și Luvvy, menajera, erăți acolo... și fumai aceleași țigări - franțuzești, nu?

- Exact, spuse John Amos, rânjind. Gusturile bătrânului Malcolm Neal Foxworth mi-au format obiceiul...

- Te modelezi după bunicul meu, nu-l așa?

– Oare?

– Da, asta cred că faci. Când am verificat casa ultima dată, am deschis un dulap plin de haine bărbătești scumpe – ale tale?

– Sunt căsătorit cu Corrine Foxworth. Este soția mea.

– Cum ai șantajat-o ca să se mărite cu tine?

Bătrânul zâmbi din nou.

– Unele femei au nevoie de un bărbat în casă, altfel nu se simt în siguranță. S-a căsătorit cu mine ca să-i țin companie. După cum vezi, încă mă tratează ca pe un servitor.

– Nu prea cred, spuse tati, mijind ochii și măsurându-l din cap până în picioare pe majordom, care purta un costum nou. Cred că tu te gândeai la viitorul tău când, sau dacă, o să moară mama mea.

– Cât de interesant! răspunse John Amos Jackson, strivind mukul de țigară în grabă. Mi-am făcut planurile de plecare, mă întorc în Virginia, unde mă aștept să vină și soția mea la scurt timp după ce devine obositoare pentru gazdele ei. Fiica ei a distrus-o în ochii societății în Virginia, acum mulți ani, lucru pe care probabil îl știi, dar tot o să meargă acolo.

– De ce?

John Amos Jackson zâmbi larg.

– Reconstruiește conacul Foxworth, dr. Sheffield. Din cenușă, conacul Foxworth va renaște – ca miticul Phoenix!

Tati se clătină, fără să-și dezlipească ochii de la țigară.

– Conacul Foxworth, spuse el pe un ton chinuit, cât mai durează?

– E aproape gata, răspunse John Amos Jackson cu mândrie. În curând, voi fi rege în locul în care a domnit Malcolm, și fiica lui arogantă și frumoasă va fi regina mea. Râse ca un nebun, părând să facă haz pe seama faptului că tatăl meu era tulburat. O să-și opereze cicatricile de pe față și o să arate din nou bine. O să-și vopsească părul, ca să redevină blondă, și o să stea în capătul mesei mele. În spatele meu o să stea unul dintre verii mei, acolo unde obișnuiam eu să stau. O să fie exact ca înainte, doar că de data asta eu voi fi stăpân.

Tatăl meu începu să-și recapete stăpânirea de sine.

- N-o să fii stăpân nicăieri, decât în închisoare, spuse el înainte să se întoarcă și să plece.

- Tati, am zis eu când am ajuns acasă, tu ai crezut ce ne-a spus majordomul?

- Încă nu știu. Dar știu că e mai isteț decât credeam. Când eram mic, la conacul Foxworth, și mă uitam în jos la capul lui chel, niciodată nu am crezut că are vreo putere. Părea ca ori-care alt servitor. Îmi dau seama însă că a urzit planul ăsta de mult și acum își îndeplinește programul de răzbunare.

- Răzbunare?

- Jory, nu vezi că omul e nebun? Mi-ai spus că Bart imită un om pe care-l cheamă Malcolm, care a murit de mult. Dar, de fapt, omul pe care-l imită Bart e John Amos Jackson, care, la rândul lui, îl imită pe bunicul meu. Malcolm Foxworth e oale și ulcele, și cu toate astea încă ne afectează viața.

- De unde știi? L-ai văzut vreodată pe bunicul tău?

- L-am văzut o singură dată, Jory, spuse el pe un ton trist, meditativ. Aveam paisprezece ani, eram de vârsta ta. Eu și mama ta ne-am ascuns într-un cufăr imens de la etajul doi și ne-am uitat în jos, în sala de bal, și Malcolm Foxworth era într-un scaun cu roțile. Era departe, și nu i-am auzit vocea. Dar mama noastră mai venea la noi și ne descria cum vorbea el despre păcat și iad, citând din Biblie, vorbind despre iad și Judecata de Apoi.

Se lăsă noaptea. Am aprins luminile, sperând să-i ghideze mamei drumul spre casă; și lui Bart la fel. Emma și madame o duseră pe Cindy la culcare devreme. Emma se reîntoarse din camera lui Cindy în bucătărie, dar madame veni în camera de zi și se trânti pe un fotoliu, în fața tatei. Cam pe atunci apăru și Bart în ușă și se ghemui într-un colț.

- Unde ai fost până acum? întrebă tata, îndreptându-se de spate și fixându-l pe Bart cu o privire ciudată.

Madame M. își aținti și ea ochii negri, ca de abanos, asupra lui Bart. El îi ignoră și continuă să facă umbre pe pereți, ținând mâinile în tot felul de poziții contorsionate.

Televizorul din spatele meu era pornit, deși nimeni nu se uita la el. Un cor de băieți cânta colinde. Eu mă simțeam epuizat după ce încercasem să-l urmăresc pe Bart toată ziua. Eram mai mult epuizat pentru că îmi făceam griji pentru mama, nemai-vorbind de ceea ce s-ar putea întâmpla cu noi toți...

Am decis că trebuie să scap mergând la culcare, și m-am ridicat să spun noapte bună, dar madame își duse degetul la buze și îi făcu semn tatei să fie și el atent la ce mormăia Bart, în timp ce proiecta pe perete o imagine bizară cu un bătrân vorbind cu un copil.

– Celor care-l sfidează pe Dumnezeu li se întâmplă lucruri rele, băiguia el hipnotizat. Oamenii răi, care nu merg la biserică duminică, care nu-și duc copiii, care comit acte incestuoase, toți o să meargă în iad și o să ardă în focurile veșnice, în timp ce demonii o să le tortureze sufletele. Oamenii răi nu pot fi mântuiți decât prin foc, nu pot fi salvați de diavol și de furca lui decât prin foc, prin foc.

Ciudat, într-adevăr ciudat.

Tata nu mai putu să-și stăpânească furia și nerăbdarea.

– Bart! Cine ți-a îndrugat balivernele astea?

Fratele meu se îndreptă brusc, și ochii lui căprui-închis deveniră pustii.

– Vorbește doar atunci când ți se vorbește, i-a spus înțeleptul copilului inocent. Copilul a răspuns, oamenii murdari, care comit păcate, vor sfârși în flăcări.

– Cine ți-a spus asta?

– Bătrânul din mormânt. Bătrânul mă place mai mult decât pe Jory, care dansează păcătos. Bătrânul urăște dansatorii. Bătrânul zice că doar eu sunt demn să fiu rege în locul lui.

Tati asculta atent. Îmi aduceam aminte ce ne sfătuisese psihiatrul lui Bart:

– Faceți-i lui Bart jocul; prefaceți-vă că îl credeți, indiferent cât de absurd e ceea ce spune. Țineți minte că are doar zece ani, și la vârsta asta un copil crede aproape orice, așa că lăsați-l să se exprime în singurul mod pe care l-a găsit până acum să-l facă să se simtă în siguranță. Când vorbește „bătrânul”, voi...

de fapt, îl auziți pe băiatul vostru vorbind despre ceea ce îl deranjează cel mai mult.

- Bart, spuse tati, ascultă-mă cu atenție. Dacă mama ta n-ar ști să înoate, și s-ar îneca, și eu aș fi acolo, dar uitându-mă în altă parte, mi-ai spune, ca să pot să sar s-o salvez?

Orice băiat ar fi zis da imediat, dar Bart se gândi la asta îndelung, încruntându-se, cumpănind răspunsul, când ar fi trebuit să vină spontan.

Într-un final, răspunse.

- N-ar trebui să faci nimic ca s-o salvezi pe mami de la înec, tati, dacă mami ar fi pură și fără de păcat. Dumnezeu ar salva-o.

Ziua Judecății de Apoi

Nimeni nu mă înțelegea pe mine și ce voiam eu să fac. N-avea rost să încerc să explic. Trebuia să fac totul pe cont propriu. M-am ascuns de tati, de Jory, de toată lumea care mă vedea ca pe cineva rău și inutil. Venisem, puteam să dispar și nu ar fi contat pentru nimeni. Nu știau că încercam să îndrept toate greșelile pe care le comiseseră ei înainte să mă nasc eu, și cele pe care le comiseseră după ce m-am născut.

Păcate. Lumea era plină de păcate și de păcătoși.

Nu era vina mea dacă mama trebuia pedepsită. Deși mă îngrijora faptul că tata nu era inclus în pedeapsă.

John Amos îmi spusese că bărbații erau sortiți pentru lucruri mai bune. Lucruri eroice, cum ar fi mersul la război și înfăptuirea de fapte vitejești. Nu conta dacă-și pierdeau brațele și picioarele – era mult mai bine să suferi așa decât în felul în care voia Dumnezeu să sufere femeile.

Am început să mă gândesc profund la subiectul ăsta. Dacă porțile raiului nu se deschideau să primească sufletul purificat al mamei? „Du-te și nu mai păcătui”, aş spune eu dacă aş fi Dumnezeu. Aş lovi cu sceptrul meu de aur în podeaua de aur a raiului şi aş despica un bolovan imens în două ca să pot să-mi scriu cele douăzeci de porunci. (Zece nu erau de ajuns.) Mă întreb cum aş putea să despici Pacificul, să-i las pe toți cei dreپți să scape de păgânii care îi urmăreau?

Pîu, îmi dăuna la cap și la picioare să gîndesc în felul ăsta, mă făcea să-mi slîm mîinile și picioarele reci. Mami, de ce a trebuit să fii așa rea? De ce a trebuit să trăiești cu fratele tău și să mă încarci cu povara morții tale?

Jory era în fața ușii mele. Mă spiona. Știam că era el. Mereu era el ăla care se furlșa, încercînd să afle ce fac. Îl ignoram și încercam să mă concentrez la ultimele ore de viață ale mamei. Ea și bunica ar trebui să mănânce ceva bun la ultima lor masă. Toți prizonierii mîncau mîncarea lor preferată la ultima masă. Trebuia să fac ce era corect pentru mama și bunica. Ce le plăcea cel mai mult? Mie-mi plăceau sendvișurile, poate și lor la fel. Sendvișuri, plăcintă și înghețată ar trebui să fie de ajuns. Imediat ce se ducea toată lumea la culcare, aveam să mă furișez să le duc ultima masă.

Se lăsă noaptea întunecată. Toate luminile erau stinse. Cîrînd, se așternu liniștea peste toate. Ce se auzea? Oare auzeam sforăituri din capătul holului, din camera de oaspeți de lîngă dormitorul lui Jory? Cotoroața de madame Marisha sforăia. Dezgustător.

Am trîntit niște curcan între două felii de pâine de casă făcută de Emma. Cu două felii de plăcintă cu cireșe și niște înghețată în sac, am pornit spre balena aia albă de casă, mișcîndu-mă ușor ca un șoricel.

Jos, jos, jos, pe scările abrupte care duceau spre pivniță, unde hălăduiau șobolani, șoareci și păienjeni și unde gemeau și se vîltau două femei, care mă strigau. Asta mă făcea să mă simt important. Am ridicat ușița pentru pisicuțe, care era sub rafturile cu vin, și am îndesat sacul cu bunătăți.

Lumina ciotului de lumînare pe care li-l dădusem eu licărea cu o lumină foarte palidă, arătînd forme care nu păreau solide. Bunica mea încerca s-o calmeze pe mama, care se dezlanțuia în continuare.

- la-ți mîinile de pe mine, doamnă Winslow. O vreme, m-am simțit din nou ca un copil, mă bucuram că ești cu mine

aici, în întuneric, dar acum mi-am amintit. Cu cât îl plătești pe majordomul ăla ca să-mi facă asta? De ce ești și tu aici?

– Cathy, Cathy, John m-a lovit în cap, la fel ca pe tine. Și pe mine mă urăște. N-ai auzit ce ți-am explicat?

– Da, am auzit. Era ca un vis urât, exact aceleași lucruri pe care mi le spunea și Chris, încercând să-mi explice de ce ai făcut ce-ai făcut. Deși se prefăce că te urăște, dincolo de asta, mereu am știut că încă te mai iubește, în ciuda lucrurilor pe care le-ai făcut. Și-a păstrat o fărâmbă de încredere în tine... dar e prost cu loialitatea lui față de femei. Întâi tu, și acum eu.

Mă bucuram că știu atâtea cuvinte mari, ca să pot și eu într-o bună zi să scriu un jurnal și să le povestesc tuturor cum am salvat-o pe mama de flăcările iadului.

Vedeam paie în părul mamei, care nu mai era atât de frumos acum. Niște paie vechi, care fuseseră în hambarul în care stătuse Apple. Nici nu-mi mulțumiseră că le făcusem închi-soarea mai moale și mai plăcută cu fânul ăla – îl îndesasem acolo când ele dormeau.

– Cathy, tu nu-ți iubești fratele cu adevărat? Doar te-ai folosit de el?

Mama părea aproape scoasă din minți când sări la bunica.

– Ba da, îl iubesc! Tu m-ai făcut să-l iubesc. A fost vina ta, și acum trebuie să trăim vinovați și rușinați.

– Din cauza lui John, șopti bunica. Eu am venit aici doar ca să vă ajut, ca să fiu lângă voi, ca să fac parte, câtuși de puțin, din viețile voastre. Dar nu te mai simți vinovată, fă în așa fel încât să fie rușinea mea și vina mea. Le accept pe toate. Ai dreptate. Mereu m-ai judecat corect, Cathy. Sunt slabă, proastă și mereu iau decizii proaste. Mi se par corecte când le iau, dar niciodată nu se dovedesc a fi altcumva decât greșite.

Mami se liniști. Se lăsă pe călcâie, holbându-se la mama ei.

– Fața ta, de ce te-ai zgâriat așa?

Bunica își lăsă capul în jos. Părea că îmbătrânise zece ani într-o zi lungă, lungă de tot.

- Am vrut să mor după ce a murit Bart. Am vrut să-mi strug frumusețea, ca să nu mă mai vrea nici un bărbat vreodată. N-am vrut să mă uit în oglindă și să te văd pe tine uitându-te la mine, pentru că te-am urât prea multă vreme. Chris, are venea în fiecare vară și îmi vorbea despre tine, a fost el care m-a făcut să înțeleg relația ta cu soțul meu. El mi-a pus că îl iubeai cu adevărat pe Bart, că ar fi trebuit să avortezi copilul lui Bart pentru binele tău, dar n-ai vrut să faci asta. Ai vrut să păstrezi copilul. Cathy, îți mulțumesc că ai făcut asta. Îți mulțumesc că mi-ai dat un alt Bart, pentru că el este al meu, așa cum Jory nu va fi niciodată.

Oh, cât mă iubeau amândouă! Mama își pusese în pericol sănătatea ca să-mi dea viață. Bunica încetase s-o mai urască pe mama pentru mine. Nu eram nici pe departe pe atât de rău pe cât îmi închipuiam.

- Cathy, iartă-mă te rog, imploră bunica. Spune-o, te rog, spune-o măcar o dată. Am nevoie s-o aud de la tine. Christopher a fost cel care m-a iubit, care m-a apărut, dar tu m-ai ținut trează noaptea, chinându-mă chiar și în luna de miere cu Bart – chipul tău, chipurile gemenilor încă mă bântuie. Christopher va fi întotdeauna al meu – și al tău, dar dă-mi fiica înapoi.

Mama țipă. Tare, ascutit, nebunește, țipă neîncetat. Se năpusti asupra bunicii și o lovi cu pumnii.

- Nu! N-o să spun niciodată ce vrei tu!

Răsturnă lumânarea, și fânul luă foc. Ziarele vechi, pe care le foloseau ca să se încălzească, se aprinseră și ele, iar bunica și mama mea încercau să stingă focul cu mâinile goale.

- Bart! strigă bunica, dacă ești acolo și ne ascuți, fugi după ajutor! Cheamă pompierii! Cheamă-l pe tatăl tău! Fă ceva repede, Bart, sau mama ta o să moară în văpaia asta – și Dumnezeu n-o să te ierte dacă îl ajuți pe John Amos să ne omoare!

Cum? Îl ajutam pe John Amos sau pe Dumnezeu?

Am fugit ca un apucat în sus pe scările pivniței și am ieșit în garaj, unde John Amos își puneă traistele în ultima dintre

limuzinele negre. Cealaltă dispăruse, ca să ducă menajerele într-un loc sigur.

Trânti portbagajul, se întoarse către mine cu un rânjet larg și spuse:

– Ei bine, asta e noaptea. La ora douăsprezece fix – ține minte. Coboară tiptil pe scări, în locul unde sunt ele, și aprinde sfoara.

– Sfoara aia impușită?

– Da. E îmbibată cu benzină.

– Nu mi-a plăcut mirosul, așa că am aruncat-o. N-am vrut să-și mănânce ultima masă într-un loc impușit.

– Ce spui acolo? Le-ai dat de mâncare?

Se răsuci ca și cum voia să mă lovească și apoi, de nicăieri, Jory se năpusti asupra lui John Amos. Bătrânul căzu pe spate, cu Jory călare pe el, iar apoi tati năvăli în garaj.

– Bart... te-am văzut cum făceai sendvișuri și tăiai plăcintă – și duceai înghețata – acum, unde sunt mama și bunica ta? Habar n-aveam ce să fac.

– Tati! strigă Jory, miroase a fum!

– Unde sunt, Bart?

John Amos zbieră la tata:

– Ia copilul ăla nebun de-aici, cu tot cu chibriturile lui! A dat foc. Îl și prostiile lui, ca atunci când a omorât cățelușul ăla care-l iubea atât de mult. Nu mă mir că Corrine a intrat în panică și a fugit fără să-mi spună încotro se duce. Plânse lacrimi adevărate și își șterse nasul. Doamne... Îmi doresc să nu fi venit niciodată aici. I-am spus lui Corrine că nu poate să se aleagă nimic bun din asta.

Mincluni! Mă mințea! Nimic nu era adevărat!

– 'Tu ai făcut toate astea! Tu ești nebun, John Amos! Și, așa cum ar fi făcut și Malcolm, am fugit să-i trag un șut. Mori, John Amos! Mori și fil mântuit prin moarte!

Măinile îmi fură imobilizate și m-am trezit lăsat pe sus. Tati mă ținea în brațe și încerca să mă calmeze.

– Mama ta... unde e mama ta? Unde e focul?

Aream în ochi o păclă roșie, dar am dus mâna la buzunar și i-am dat lui tati cheia.

– În pivnița de vinuri, am spus plictisit, așteaptă să le distrug și focul cum au distrus și ele conacul Foxworth. Malcolm a vrut să fie așa – toți șoriceii din mansardă să ardă și să nu mai reproducă sămânța otrăvită.

Stăteam departe de corpul meu, uitându-mă la teroarea paralizantă din ochii lui tati, care încerca să-mi găsească privirea... dar știam că ochii mei erau goi – pentru că nu eram acolo. Nu știam unde eram. Nu-mi păsa.

Mântuirea

Flăcări. Conacul era în flăcări.

M-am suit călare pe John Amos, care se chinuia să mă dărâ-
me de pe el, dar își dădu seama de îndată cine era mai puternic.

– N-ai unde să scapi, boșorogule! I-ai otrăvit mintea fratelui
meu, l-ai făcut să gândească lucruri oribile. Mă rog la Dum-
nezeu să putrezești în închisoare tot restul vieții pentru tot
ce-ai făcut!

În timp ce eu și John Amos ne luam la trântă, tati țâșni s-o
găsească pe mamă și pe mama lui, cu Bart pe urmele lui, urlând
să i se spună cum să ajungă în pivnița de vinuri.

– Dă-te de pe mine, băiete! țipă John Amos Jackson. Fratele
ăla al tău e nebun – și periculos! A înfometat cățelușul ăla, bie-
tul de el, și dup-aia l-a înjunghiat cu furca. Așa se poartă un
copil întreg la minte?

– De ce nu l-ai oprit când l-ai văzut că face așa ceva?

– De ce, de ce... bolborosi bătrânul, ar fi sărit la mine ca o
fiară sălbatică. Băiatul ăla e nebun, la fel ca bunică-sa. Păi chiar
nevastă-mea l-a văzut cum săpa să dezgroape scheletul pisicii
ei. Întreab-o, hai, întreab-o pe ea.

Unele dintre lucrurile pe care le spunea mă nedumereau.
Bart era irațional. Totuși... era oare un criminal?

– Bart vorbește în somn, boșorogule. Repetă ca un papagal
tot ce aude în timpul zilei. Spune citate din Biblie și pronunță
cuvinte pe care n-ar fi în stare să le pronunțe decât dacă l-ar
instrui cineva ca tine.

- Copil neghiob! El nu știe cine e! Nu înțelegi? El crede că e străbunică-su, Malcolm Foxworth... și, la fel ca Malcolm, e mânat de dorința de a-i ucide pe toți care mai sunt în viață din clanul Foxworth!

În acel moment, am văzut cum tati intra impleticindu-se în garaj, ducând-o în brațe pe mama, în timp ce mama lui venea din urmă, murdară și zdrențăroasă. Am țâșnit în picioare și-am rupt-o la fugă.

- Mami, oh, mami! am strigat, extrem de bucuros s-o văd în viață. Dar arăta groaznic, murdară, palidă și costelivă... dar în viață, slavă Domnului!

Era conștientă.

- Unde e Bart? murmură ea.

La întrebarea asta, își pierdu cunoștința și se lăsă fără vlagă în brațele tatei. Uitându-mă în jur după Bart, am băgat de seamă că John Amos Jackson nu mai era de găsit.

- Tată, am spus ca să-i atrag atenția.

Însă chiar în acel moment, majordomul apăru din umbrele întunecate ale garajului, cu o lopată grea în mână. Trânti lopata cu greutate peste capul tatei. Fără să scoată un sunet, fără să geamă, tati se prăbuși la podea. Majordomul ridică din nou lopata ca să-l omoare pe tati – poate și pe mami. Am fugit și am lovit cu piciorul drept așa cum n-am mai lovit vreodată. Lopata sări răsucindu-se, și, în timp ce John Amos Jackson se răsucea spre mine, l-am izbit cu piciorul stâng drept în stomac. Gemu și se prăbuși la podea.

Dar Bart – unde era Bart?

- Jory, spuse mama părinților mei, scoate-ți părinții din garaj cât poți de repede! Du-i departe, unde să nu fie răniți dacă explodează garajul când flăcările ajung la benzina de aici. *Grăbește-te!*

Am început să protestez, dar ea insistă.

- Îl găsesc eu pe Bart. Tu ai grijă de fiul și de fiica mea.

A fost ușor s-o iau pe mami și să fug cu ea într-un loc sigur unde s-o las jos din brațe, dar n-a fost ușor să-l târăsc pe tat

de umeri până sub un copac, lângă ea – dar am reușit până la urmă. Din casă ieșea fum prin câteva ferestre. Fratele meu era înăuntru – și bunica la fel.

John Amos Jackson își revenise și se năpusti și el în casa în flăcări. În bucătărie, l-am văzut pe John Amos luptându-se cu bunica. O pălmuia peste față. Am fugit s-o salvez, deși îmi intra fum în ochi.

– N-o să scapi, John! strigă ea în timp ce el încerca s-o strângă de gât.

M-am împiedicat de un scaun care fusese răsturnat, dar am sărit în picioare la timp ca să văd cum ea îl lovea în tâmplă cu o scrumieră grea din sticlă venețiană. El se prăbuși la podea, ca o pasăre atinsă de glonț.

Atunci l-am văzut pe Bart. Era în salon, încercând să târască la loc sigur acel portret imens.

– Mami, bocca el, trebuie s-o salvez pe mami. Mami, te scot eu de-aici, nu te speria, că eu sunt la fel de curajos ca Jory, la fel de curajos... nu te las eu să arzi. John Amos mințea, nu știe el ce vrea Dumnezeu, nu știe...

– Bart, îngână bunica. Vocea ei semăna atât de mult cu a mamei. Sunt aici, poți să mă salvezi pe mine, nu doar portretul. Înaintă, șchiopătând rău; presupun că se împiedicase și își scrântise glezna, pentru că se schimonosea de durere la fiecare pas. Te rog, dragule, noi doi trebuie să plecăm din casa asta.

El scutură din cap.

– Trebuie s-o salvez pe mama mea! Tu nu ești mama mea!

– Dar eu sunt, spuse o altă voce din pragul unei uși. Am căscat ochii văzând-o pe mama acolo, ținându-se slăbită de tocul ușii în timp ce se ruga de Bart. Dragul meu, lasă portretul și o să plecăm cu toții din casa asta.

Bart se uita când la ea, când la bunica lui, încă agățat de portretul masiv pe care nu ar fi avut forță să-l scoată din casă.

– O s-o salvez pe mami, chiar dacă mă urăște, mormăi Bart, trăgând de portretul greu. Nu-mi mai pasă dacă îi iubește mai

mult pe Cindy și pe Jory. Trebuie să fac doar o faptă bună, și toată lumea o să știe că nu sunt rău și nici nebun.

Mama fugi la el și îi acoperi fețișoara murdară cu sărutări, în timp ce fumul umplea camera în jurul nostru.

– Jory! strigă bunica, sună la pompieri! Scoate-l pe Bart de aici, și eu o scot pe mama ta.

Dar mama nu voia să plece; părea nepăsătoare în fața primejdiei de a sta într-o casă plină de fum, în flăcări. Chiar și în timp ce sunam la dispecerat și explicam ce se întâmpla, dând adresa, mama era în genunchi, ținându-l strâns la piept pe Bart.

– Bart, dragul meu, dacă nu poți s-o accepți pe Cindy ca soră și să trăiești fericit împreună cu ea, o să renunț la ea.

El începu să slăbească strânsoarea portretului în timp ce ochii i se măreau.

– N-ai să faci asta...

– Ba da, jur că asta o să fac. Tu ești fiul meu, născut din dragostea mea pentru tatăl tău...

– L-ai iubit pe tăticul meu adevărat? Întrebă el neîncrezător. L-ai iubit cu adevărat, chiar dacă l-ai sedus și l-ai omorât?

Am gemut, după care am fugit să-l prind pe Bart.

– Hai să plecăm de-aici cât mai putem.

– Bart, tu mergi cu Jory, spuse bunica, și eu o să am grijă de fiica mea.

L-am târât pe Bart spre ușa laterală, prin care se furișa el în casă, uitându-mă în urmă ca s-o văd pe mami târâtă de mama ei. Părea pe punctul de a leșina, așa că bunica fu nevoită s-o ducă pe brațe.

În timp ce mă îndepărtam în goană de casă, ducându-l cu forța pe Bart lângă tata, sub copacul unde-l lăsasem, am văzut că mami se lăsase cu toată greutatea în brațele mamei sale. Atunci, ambele femei se răsturnară pe spate și, pentru o clipă, fumul le acoperi.

– Doamne, Cathy e încă în casă? Întrebă tati, încă ștergând sângele care curgea neîncetat din rana adâncă de la tâmpla lui.

- O să moară mami, știu eu! țipă Bart, țâșnind spre casă și silindu-mă să alerg după el.

M-am aruncat înainte și l-am pus la pământ. Se zbătea ca un nebun.

- Mami, trebuie s-o salvez pe mami! Jory, lasă-mă, te rog, lasă-mă!

- Nu e nevoie. Mama ei o s-o salveze, am spus eu, privind peste umăr în timp ce-l ținuiam la pământ, ca să nu intre din nou în casa aceea în flăcări.

Deodată, Emma și madame Marisha erau în curte, strigând la mine și la Bart, îndemnându-ne spre tati, care reușise să se ridice în picioare. Orbește, încercând să apuce ceva cu mâinile întinse în față, tati se îndrepta spre casă, zbierând:

- Cathy, unde ești? Ieși din casă! Cathy, vin!

Atunci mami fu împinsă violent printr-una din ușile glisante care dădeau spre terasă.

Am alergat spre ea ca s-o ridic și s-o duc până la tati.

- Nici unul din voi nu trebuie să moară, am spus eu, cu un nod în gât. Mama voastră și-a salvat măcar unul dintre copii.

Dar văzduhul răsună de țipete și de plânsete. Hainele negre ale bunicii ardeau! Am văzut-o, ca într-un coșmar, cum încerca să stingă flăcările.

- Pune-te la pământ și rostogolește-te! zbieră tata, dându-i drumul atât de repede mamei, încât căzu.

Alergă la mama lui, o apucă cu brațele și o rostogoli pe pământ. Ea găfâia și se îneca în timp ce încerca să stingă focul cu palmele. Îi aruncă fiului ei o privire îngrozită, sălbatică înainte ca pacea să i se aștearnă și să i se întipărească pe chip. De ce i se întipărise acea expresie pe chip? Tata urlă, apoi își puse urechea pe pleptul ei.

- Mămico, plângea el, te rog nu muri înainte să apuc să-ți spun ce trebuie să-ți spun... Mămico, nu muri...

Dar se duse. Chiar și eu mi-am dat seama după felul în care ochii ei sticloși rămaseră ațintiți asupra cerului înstelat de iarnă.

- Inima, spuse tata cu o privire năucă. La fel ca tatăl ei...
părea că inima avea să-i sară din piept în timp ce o răsuceam.
Și acum e moartă. Dar a murit salvându-și fiica.

Jory

Toate negurile care mi-au adumbrit anii tinereții, toate întrebările și îndoielile despre care mi-a fost teamă să vorbesc, toate au fost risipite acum, precum pânzele de păianjen.

Credeam, după ce ne-am întors de la înmormântarea bunicii, că viața noastră avea să continue firesc și că nu avea să se schimbe mare lucru.

Unele aspecte s-au schimbat. O greutate se ridică de pe umerii lui Bart, și el redeveni băiețelul tăcut, supus, care nu prea se plăcea pe el însuși. Psihiatrul lui a spus că pe măsură ce creștea avea să scape de asta, treptat, dacă avea parte de destulă dragoste și de destui prieteni de vârsta lui cu care să se joace.

Chiar acum, când scriu, pot să mă uit pe geam și să-l văd pe Bart jucându-se cu poneiul de Shetland pe care i l-au oferit părinții noștri de Crăciun. În sfârșit, a primit „ce-și dorește mai mult pe lumea asta”.

Îl urmăresc adesea, observând felul în care se uită la ponei, felul în care rămâne cu privirea ațintită la cățelușul St. Bernard pe care i l-a dat tatăl meu. Apoi își întoarce capul și privește ruinele conacului. Nu vorbește niciodată de ea, bunica verii noastre pierdute. Nu rostim niciodată numele John Amos Jackson, nici nu pomenim de Apple sau de Clover. Nu putem să punem în pericol sănătatea sau fericirea unui singur băiețel instabil, care încearcă să-și găsească drumul într-o lume care nu e întotdeauna ca-n basme.

Zilele trecute, am trecut pe stradă pe lângă o femeie arabă adevărată. Bart se întoarce ca să se holbeze la ea, cu un dor arzând în ochii lui nespus de negri. Acum știu că indiferent ce altceva ar fi fost ea, Bart o iubea – așa că nu putea să fie pe atât de groaznică pe cât am crezut când citeam cartea mamei. Îl făcuse pe Bart s-o iubească, deși John Amos a luat un copil vulnerabil și l-a sucit mințile.

Și așa John Amos a primit ce merita; la fel ca bunica, zace mort în locul de veci, tocmai în Virginia, căminul strămoșilor lui care s-au stabilit în ceea ce cărțile de istorie numesc „Colonia pierdută”. Toate uneltirile lui au fost în zadar. Dacă acolo unde este poate să se gândească, mă întreb ce gândește și ce simte știind ce scria în testamentul lăsat de bunica. S-o fi răsucit în mormânt când avocatul ne-a zis că bunica noastră lăsase toată moșia Foxworth lui Jory Janus Marquet, lui Bartholomew Scott Winslow Sheffield și, surprinzător, și Cynthia Jane Nickols avea să primească partea ei. Și nici unul dintre noi nu eram legal rudele ei de sânge – *legal*. Toți banii aceia ținuți la păstrare pentru noi, până ce ajungem la vârsta de douăzeci și cinci de ani. Toți administrați de tatăl și de mama mea.

Puteam să trăim în lux, dacă alegeam asta, sau dacă părinții mei alegeau asta, dar trăim în continuare în aceeași casă din lemn de sequoia, cu statuile de marmură în spate, și în fiecare an grădina devine tot mai luxuriantă.

Bart are mare grijă la curățenia lui acum. Nu pune capul pe pernă, seara, până ce camera lui nu e complet în ordine, toate lucrurile așezate precis la locul lor. Părinții mei se uită unul la altul atunci când el insistă să facă asta, și văd frică în ochii lor, ceea ce mă face să mă gândesc dacă nu cumva Malcolm Neal Foxworth avea mare grijă de igiena personală și de ordinea din jur.

Intr-o dimineață, la scurt timp după Crăciun și după ce își primise poneiul, Bart le-a trasat mamei și tatei regulile:

– Dacă o s-o țineți pe Cindy, nu o să mai puteți să trăiți împreună ca bărbat și femeie și să-mi otrăviți viața cu păcatele

voastre. *Trebuie* să dormi în camera mea, tati, și mami *trebuie* să doarmă singură tot restul vieții.

Nici unul din părinții mei n-a spus nimic, doar s-au uitat la el până ce el a roșit și a făcut stânga-mprejur, mormăind:

– Îmi pare rău... Nu sunt Malcolm, nu-i așa? Sunt doar eu, nimic mai mult.

Bart e un Foxworth adevărat, din cap până-n picioare, și va domni din nou, așa cum zice el, în noul conac Foxworth pe care îl va clădi el.

– Până la patruzeci de ani, poți să dansezi până cazi lat, a țipat la mine odată, când era supărat că i-am mângâiat poneiul cel nou, dar n-o să fii la fel de bogat cum o să fiu eu! La patruzeci de ani, o să fiu în stare să te cumpăr și să te vând de zece ori, pentru că picioarele talentate n-or să mai conteze când îmbătrânești, și mintea o să conteze mai mult, de un milion de ori mai mult!

– O să fiu cel mai mare actor pe care l-a văzut lumea! a afirmat el cu aroganță, trecând de la smerenie la furie, doar pentru că ținea în mâini jurnalul ăla roșu. Și când o să termin cu scena și cu ecranul, o să-mi direcționez talentul spre lumea afacerilor, și toți cei care nu m-au respectat ca actor se vor ridica în picioare și vor aplauda geniul meu în a face bani.

Actorie, asta e tot ce făcea din nou, pentru că era doar un copil care vorbea rar cu alții, ci numai cu el însuși. Și cu toate astea, câteodată, când nu pot să dorm noaptea, reflectând la ce s-a întâmplat înainte să ne naștem noi, mă gândesc că totul trebuie să se fi petrecut cu un motiv. Din ruine răsar trandafirii, nu? Îmi fac griji pentru toate femeile peste care va călca Bart ca să pună mâna pe ce-și dorește. Va fi la fel de nemilos ca străbunicul lui, doar ca să facă o avere mai mare? Și câți vor avea de suferit din cauza nenumăratelor întâmplări dintr-o vară, o toamnă și o iarnă, pe când aveam paisprezece ani?

O să-l iau de mână mâine, și o să-l conduc prin grădină, și o stăm împreună în fața copiei după „Sărutul” de Rodin, și

poate atunci o să realizeze că Dumnezeu a plănuit ca bărbații și femeile să se iubească trupește, și nu e păcătos, ci doar natural.

Mă rog ca, într-o bună zi, Bart o să vadă viața așa cum o văd eu, să înțeleagă că iubirea, indiferent de forma sau de esența ei, își merită prețul, indiferent cât e de mare.

Având de ales între iubire sau bani, voi alege iubirea. Dar dansul e pe primul loc. Și când Bart o să fie bătrân și cărunt și o să stea la conacul Foxworth numărându-și miliardele, eu o să stau cu soția și familia mea, încântat de amintirile frumoase despre imaginea mea în tinerețe, grațios, chipeș, pe scenă, cu reflectoarele în ochi, cu aplauzele în urechi, și voi ști că mi-am împlinit destinul.

Eu, Jory Janus Marquet, voi duce mai departe tradiția familiei.

Bart

Ei nu mă știu și nu mă înțeleg mai mult decât înainte. Jory se uită la mine cu milă, ca și cum nu aș fi la fel ca toți ceilalți. Îi pare rău că nu-mi place muzica aia a lui, sau orice fel de muzică, și culorile nu îmi creează imagini în minte sau muzică plutind în aer. Crede că nimic nu mă bucură. Dar o să găsesc eu o cale să mă bucur. O să știu care e viitorul bun pentru mine, pentru că ăsta e adevăratul motiv pentru care Dumnezeu i-a trimis pe bunica, pe John Amos și pe Malcolm la mine, ca niște călăuze. Au venit să-mi arate cum să-mi salvez părinții de la focurile veșnice ale iadului.

Îi urmăresc pe mami și pe tati zi și noapte, mă furișez la ei în cameră noaptea, temându-mă să nu-i prind făcând ceva păcătos. Dar nu fac decât să doarmă unul în brațele celuilalt, și spre ușurarea mea, ochii ei nu se mișcă rapid pe sub pleoapele închise. Nu mai are coșmaruri. Văd ochii tatălui meu la masă, la micul dejun, și sunt mai albaștri ca niciodată, pentru că și-a slăbit strânsoarea sufocantă asupra surorii lui.

I-am mântuit.

Așadar, lui Jory îi e milă de mine. Dar într-o zi, când vom fi amândoi mai bătrâni, mai înțelepți, și eu voi fi găsit cuvintele potrivite, o să-i spun ceva ce Malcolm a scris în jurnalul lui - ca să se facă lumină, trebuie ca mai întâi să fie întuneric.

Epilog

Îmi amintesc atât de multe din cele ce s-au întâmplat înainte să zburăm spre Greenglenna ca s-o înmormântăm pe mama alături de cel de-al doilea soț. Bart a fost acela care a insistat ca bunica lui să își doarmă somnul de veci lângă tatăl lui, tatăl lui adevărat, Bartholomew Winslow. Am plâns cu toții, chiar și Emma și madame Marisha, și n-am sperat să prind vreodată ziua în care madame să plângă pentru unul dintre membrii familiei mele.

Când primul bulgăre de pământ umed a lovit coșciugul ei, în groapă, mi-am adus aminte de vremea când aveam doisprezece ani și tăticul era în mormânt, și mămica ne ținea strâns de mână, pe mine și pe Chris, și fiecare dintre gemeni se ținea de un frate sau o soră mai mare. Și atunci când am auzit țărâna lovindu-se de coșciugul ei din mahon, am strigat ceva ce înușeam în mine multă vreme – prea multă vreme. A venit din adâncul meu, smulgând de pe mine anii și făcându-mă din nou un copil care avea atâta nevoie de părinții lui.

– Mămico, te iert! Te iert! Încă te iubesc! Mă auzi de acolo de unde ești? Doamne, te rog, fă să știe că o iert.

Atunci am plâns și m-am prăbușit în brațele fratelui meu. I-aș fi spus mai multe în ziua înmormântării, dar Bart era acolo, fixându-mă cu ochii lui întunecați, ordonându-mi să flu tare, să-i dau drumul bărbatului pe care l-am iubit. Dar cum să fac așa ceva, când asta l-ar fi distrus?

Încă locuim în casa de lângă ruinele conacului unde mama a murit încercând să-mi salveze viața, dar nu e la fel cum era înainte să vină ea cu majordomul ei malefic, care i-a umplut lui Bart capul cu credințele lui nebunești și i-a dat lui Bart jurnalul lui Malcolm Foxworth. Îl iubesc pe Bart, Domnul îmi e martor cât de mult îl iubesc, dar când văd în umbră ochii lui negri și nemiloși, inima mi se strânge și mă întreb de ce îmi doream așa de mult răzbunare, când îl aveam pe Hristos care să mă salveze.

Seara trecută, Jory și Melodie au dansat superb „Romeo și Julieta”. M-am cutremurat să-l văd pe Bart zâmbind cinic, ca și cum ar fi trăit un secol sau mai mult și mai văzuse asta întâmplându-se, și el era cel care avea să capete tot ce-și dorea până la urmă, pentru că Bart a găsit întotdeauna o cale să fie în centrul atenției.

Se strecoară în dormitorul nostru noaptea, după ce a învățat să spargă încuietori, și se holbează la Chris și la mine, câtă vreme eu mă prefac că dorm, stând țeapănă, fără suflare, până pleacă, teribil de speriată că răul care și-a găsit adăpost în Malcolm va trăi din nou prin fiul meu. Și, mai devreme sau mai târziu, istoria se va repeta.

– Astăzi, poșta ne-a adus o scrisoare de la impresarul literar, i-am șoptit lui madame M. în timp ce Jory și Melodie se schimbau din costumele de scenă în hainele de stradă. A găsit un editor care mi-a făcut o ofertă pentru cartea mea, prima. Nu e o avere, dar o să accept.

Madame s-a uitat lung la mine, contemplativ; era genul de privire care odinioară mă neliniștea și mă făcea să mă simt vulnerabilă, de parcă vedea prin mine.

– Da, Catherine, vei face ce trebuie, indiferent de consecințe sau de protestele mele sau ale oricui altcuiva.

Știam la ce se referă, pentru că el mă fixa cu privirea, spunându-mi că ar trebui să-mi țin secretele pentru mine, și nu să le împărtășesc cu toată lumea. Dar Bart nu poate să-mi dirijeze fiecare acțiune.

- Vei fi bogată și celebră într-un alt fel decât aș fi sperat când aveai cincisprezece ani, continuă madame, care era acum cel mai apropiat confident al meu, pentru că cei care vor primi totul sunt cei care au dorința, impulsul, dedicarea și hotărârea necesare.

Am zâmbit în colțul gurii, temându-mă să mă mai uit la Bart, dar fixându-mi privirea asupra fiului meu mai mare, care era vedeta serii. Știam cu siguranță că atunci când cărțile mele aveau să fie publicate, și toate scheletele scoase din dulapurile Foxworth, aveam să alung fantoma lui Malcolm Neal Foxworth, și niciodată, în vecii vecilor, nu avea să se ridice din nou să mă controleze.

Măinile mi-au urcat îngrijorate spre gât, ca să atingă acele perle invizibile care împodobeau gâtul mamei mele, dar niciodată pe al meu, niciodată pe al meu. Mi-am spus din nou că n-ar strica măcar să încerc. Răul înflorește în acele umbre întunecate ale minciunilor. Răul nu putea să supraviețuiască în lumina puternică a adevărului nepătat, oricât de neverosimil ar părea pentru cei care nu cred.

Tremurând, m-am mutat ceva mai departe de Bart, mai aproape de Chris, care și-a pus brațul pe umerii mei, în timp ce mâna mea îi impresura șoldurile, și eram în siguranță, în siguranță. Acum puteam să mă uit la Bart și să zâmbesc; acum puteam să întind mâna spre mâna lui Cindy, și să încerc să ajung până la Bart...

Dar el s-a tras înapoi, a refuzat să fie lângă mine, o za din lanțul pe care voiam să-l alcătuiesc din familia noastră, unul pentru toți și toți pentru unul.

Mi-ar plăcea să termin spunând că nu mai plâng noaptea, că nu mai am coșmaruri în care o văd pe bunica urcând scările, ca să încerce să vadă faptele rele pe care nu le făceam. Aș vrea să scriu că nu pot să fiu decât recunoscătoare că, din toate tulpinile spinoase, florile din mansardă au reușit să crească și să nască măcar câțiva trandafiri, trandafiri adevărați, din aceia care înfloresc la soare.

Mi-ar plăcea să termin spunând asta. Dar nu pot. Cu toate astea, am îmbătrânit destul și sunt destul de înțeleaptă ca să accept monedele de aur primite, și niciodată, absolut niciodată nu voi întoarce pe toate părțile ceva care strălucește, ca să caut murdăria.

Caută și vei găsi.

Nu știu de ce, atunci mi-am ridicat privirea. Bart ședea din nou într-un colț întunecat, ținând în mâini un volum roșu ce părea îmbrăcat în piele și având încuietoare aurită. Citea în tăcere, mișcând buzele ca să pronunțe cuvintele unui străbunic pe care nu-l văzuse niciodată.

M-am cutremurat. Jurnalul lui Malcolm arsese în incendiu. Cartea pe care o ținea în mâini Bart era o imitație ieftină de piele, și toate paginile erau goale.

Nu că ar fi contat.